

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rule #1

THE NEVER SAY NEVER SERIES

NEVER MARRY YOUR BROTHER'S BEST FRIEND

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAUREN
LANDISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASLA KARDEŞİNİN EN İYİ
ARKADAŞIYLA EVLENME.

LAUREN LANDISH

İÇİNDEKİLER

[Lauren Landish tarafından da](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

Bölüm 32

Sonsöz

Yazar Hakkında

AYRICA LAUREN LANDISH TARAFINDAN

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu Cesaret mi?

[Cesaret](#)|| [Gerçek](#)

Bennett Boys Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Rough Love](#)|| [Rough Edge](#)|| [Rough Country](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

BÖLÜM
BİR

CARTER

"OROSPU ÇOCUĞU!"

Ofisimin kapısını arkamdan çarpıyorum, patlamamı bastırmak için bir saniye geç kaldığımın farkındayım. Omzumun üzerinden homurdanarak, büyükannemin bana öğretmiş olduğu gibi, söyleyecek güzel bir şeyin olmadığına yapmam gereken şeyi mırıldanıyorum. "Cam'in burnu babamın kışına o kadar girmiş ki, muhtemelen dün akşam yemekte ne yediğini söyleyebilir."

Cameron'ın en büyük, en zeki, babamıza ve büyükbabamıza en çok benzeyen altın çocuk olmasına engel olamıyorum. Ancak hepimiz Cam'in olabilecek en kötü şekilde kusurlu olduğunu, karısını kaybettiği ve onu tek başına bir ebeveyn olarak bıraktığı kazanın ruhunda derin bir yara açtığını biliyoruz.

Bu, boş bir odada bile yüksek sesle, nefesimizin altında tartıştığımız bir şey değil. Ama Cameron'ın her zaman babamın gözüne girme ve beni bir hacker gibi gösterme becerisi var ya? Bu adil bir oyun.

Cameron'ın sunduğu raporu masama fırlatıyorum, sanki kardeşim mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş parlaklığı sayesinde öfkemi hissedebiliyormuş gibi ona ters ters bakıyorum. Önce sola, sonra sağa bakıp iç çekerek planındaki herhangi bir ayrıntıda hata bulmaya çalışıyorum. Ama hiçbirini yok. Bunu biliyorum. Cameron başka türlü sunmazdı.

Götün teki olabilir ama çok iyi bir iş adamı. Kapı arkamdan açıldı ve Zack içeri girdi.

"Siktir git. Şimdi olmaz."

En iyi arkadaşım olduğunu düşünürsek, en ufak bir alınganlık göstermiyor. Dinlemedi de. Onun yerine, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Burada çalışmıyor bile ve özel emlak şirketimizin toplantısı bu akşam yemekte olacaktı, yani burada bile olmamalıydı.

Gerçi böyle bir şey onu hiç durdurmadı. Zack'in hayatında tek başına, inatçı bir kararlılıkla üstesinden gelemediği tek bir engelle karşılaştığını sanmıyorum. Ya da çelik bilyeler, durum neyi gerektiriyorsa.

"Vay canına, bu sabah ezmene kim işedi?"

Esprileri beni daha da sinirlendiriyor. Hiç giriş yapmadan, "Cameron bugün büyük bir sunum yaptı, tam saha. Herhangi bir şey üzerinde çalıştığından bile haberim yoktu, ama sonra gidip sabah Metamucil'inden sonra sıçmış gibi ilerleme noktaları ve tamamen geliştirilmiş yatırım getirisi rakamlarıyla dolu bir iş planı ortaya attı."

Masamdaki rapora elimi sallayarak bir kez daha ekşi bir bakış fırlatıyorum. Umarım Cameron bu bakışı aile mücevherlerine atılan sağlam bir tekme gibi hisseder. Onlara ihtiyacı olduğundan değil. Başı eğik, yirmi dört-yedi işine ya da kızına odaklanmış durumda. Mastürbasyon yapmak gibi anlamsız bir şeyle dikkatini dağıtırsa şaşırırım.

Zack evrakları alıp masamın önündeki sandalyelerden birine oturuyor ve Cameron'ın yeni büyük planının özünü anlamak için sayfaları çeviriyor. "Risk sermayesi mi?" diye tahmin yürütüyor ve kâğıdı dikkatsizce masaya geri fırlatıyor.

"Evet, parlak bir şef restoran açıyor. Nasıl oluyorsa, daha inşaata başlamadan bekleme listesi oluşmuş bile. Bu bir 'kesin bahis', ya da en azından Cam öyle düşünüyor." Zack'in bu teklifin ne kadar aptalca olduğunu anladığından emin olmak için tırnak işareti ekliyorum. Bunu asla kabul etmem ama somurtuyorum.

Normalde, bir restorana yatırım yapmasına gülerdim çünkü genelde risklidirler, ama bunun altın değerinde olduğunu kabul ediyorum. Ama sadece kendime, Zack'e değil.

Büyükbabam aile işine on yıllar önce bir arkadaşıyla kâr paylaşımı anlaşması yaparak başladı ve o zamandan beri katlanarak büyüdü. Dünyanın dört bir yanındaki iş anlaşmalarında, emlaktan borsaya, küçük girişimlerden portföy yönetimine kadar her alanda bakımlı parmaklarımız var.

Biz melek yatırımcıların baş melekleri gibiyiz. Para kazanmak ya da bir başkasına para kazandırmak için yapabileceğimiz her şey, ki bu da bize para kazandırır, bizim uzmanlık alanımızdır. Ve geleneksel olarak isabetten çok ıskalamanın olduğu bir işte, dikkate değer bir 'vuruş ortalamasına' sahibiz.

Cameron'un Hottie McHottie şefi gibi anlaşmalar sayesinde.

Ayrıca Zack ile benim fonlarımı ve onun beynini kullanarak bir yan işimiz var. Onun parası olmadığından ya da benim beynim olmadığından değil, ama bu işe uzun zaman önce, benim aile işinde yolumu bulmaya odaklandığım ve onun da başlangıç için nakit paraya ihtiyaç duyduğu bir dönemde başladık.

Zack elini kaldırıp parmak ucunu başparmağına sürüyor. "Sana minicik sikin büyüklüğünde bir kemanla hüznü bir şarkı çalmamı ister misin? Burnundan sümük baloncukları çıkana kadar ağlayabilirsin." Sesi, sanki kendi yollarını talep eden mızımız bir çocukmuşum gibi acındırıcı.

"Benim aletim ufacak değil," diye düzeltiyorum, söylediklerinin en önemli kısmına odaklanıyorum ve yanındaki sandalyeye otururken geri kalanını bilerek görmezden geliyorum.

"İşte ruh bu!" Zack alaycı bir şekilde alkışlıyor. "Kardeşinle kılıçları çarpıştırmaya gerek yok, ama yapılmış bir anlaşma için surat asmayacak kadar iyisin. Senin ihtiyacın olan şey kendi anlaşman. Tesadüf değil, ben de bu yüzden buradayım." Kötü ruh halimi düzeltmek için Tanrı'nın bir armağanıymış gibi ellerini uzatıyor.

Salladığı havucu hissedebiliyorum ve bir yanım biraz daha kızgın -iyi, *kıskanç*- olmak istese de, bir sonraki yeni şeyin çekiciliğini inkar edemiyorum. Babam bunu Cameron'a kesinlikle aşılamıştı, ama aynı zamanda bana da bu genlerden iyi bir doz kattı, bir miktar kardeş rekabetiyle birlikte.

"Elinde ne var?"

"Küçük bir kuş bana dul bir kadından bahsetti-" diye başlıyor. "Zayıf," diye araya giriyorum. "Bana büyük bir şey lazım."

"Dediğim gibi," diye devam ediyor Zack, hız kesmeden, "büyük bir mülkü olan dul bir kadın için portföy yönetimi. Mülk, sekiz haneli rakamlara ulaşan bir sanat koleksiyonu, yatırımlar ve daha fazlasından bahsediyorum."

Ona doğru bakarak kabul ediyorum. "Dinliyorum."

Zack muzaffer bir edayla sırtıyor, beni oltasına sağlam bir şekilde taktığını, sabırlı ve yetenekli bir balıkçı olduğunu biliyor. "Sadece dış kaynak kullanmayı düşünüyor ama bence o sihirli cazibenle onu etkileyebilirsin. Yirmi iki ile doksan iki arasındaki her kadında işe yarıyor gibi görünüyor."

Ona özel gülümsememi gösteriyorum. "Şimdi kim kışkanç?" Cevap vermiyor, sadece arkasına bakıp beni bekliyor. "Peki, daha fazlasını anlat. Lütfen."

Kendinden çok memnun bir şekilde beni yavaşça yanına çekti. "Elena Cartwright, yetmiş beş yaşında ama dinç ve zeki. Arazisi Pearl'ün ötesinde, yaklaşık on bin dönüm. Ama o noktada kim sayıyor ki?" Gözlerini deviriyor, benim ailemin de o kadar araziye sahip olduğunun farkında ama tek bir arsada değil. Böyle bir arazi, bizim gibi üç kuşaktan fazla zenginlerden gelir

Harringtonlar, ama Pearl, Cartwright mirasını bilmediğim kadar uzakta.

Devam ediyor: "Kocasını Thomas'ı üç yıl önce kaybetti ve o zamandan beri yas tutuyor. Yine de mali danışmanı ile portföyünü yönetemeyecek kadar üzgün değil. Ama adam boyundan büyük işlere kalkışıyor ve bunu biliyor. Daha da önemlisi, o da bunun farkında. Geleceğe bakıyor."

"Geleceği mi?" İnanamayarak sordum. "Yetmiş beş yaşında olduğunu söylememiş miydin? Verandada oturup tatlı bir çay içiyor ve bir gün doğumuna daha tanıklık ettiği için şükrediyor olmalı."

"Muhtemelen bunu yapıyordur ama Cartwright'ın son nesil başarısının arkasındaki beyin de o. O boş kafalı bir yer tutucu değil, bunu hatırlasan iyi edersin," diye uyarıyor.

"Not edildi. Peki, sorun ne?"

"Giriş yolu."

Biliyordum. Eğer kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, neredeyse her zaman garantili bir kayıptır.

"Thomas Cartwright sanat koleksiyoncusuydu ve kendi çapında bir sanatçıydı. Elena onun en büyük hayranı. Sanat senin giriş yolun."

"Sanat hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraz ediyorum.

Zack tekme atarak ayağımı dizime vuruyor. "Yok artık. Bunun için bir planım var." Kaşlarımı çatmamın tüm etkisi, hiç etkilenmemiş görünen Zack'in üzerine çöküyor. "Luna."

Latince ay anlamına gelen bu kelimeyi biliyorum ama neden birdenbire ölü bir dil konuşmaya başladığından emin değilim.

"Kız kardeşim Luna," diye yavaşça açıklıyor. "Sanat hakkında herkesten daha çok şey bilir. Sana özel ders falan vermesini sağlayabiliriz, en azından Cartwright'ı kendi tarafına çekmen için sana bazı konuşma noktaları verebilir."

Bu öneri Elena Cartwright'la ölü bir dilde konuşmam için de olabilir çünkü Zack'in küçük kız kardeşinin bana yardım etmesine imkân yok. Zack'le on yılı aşkın bir süredir, üniversite birinci sınıftan beri arkadaşız. Onunla birkaç doğum günü partisinde tanışmış olsam da, Zack'in kız kardeşinin ne kadar eksantrik olduğuna dair pek çok hikaye duydum.

Hikayelerin bazıları Luna'nın Zack'ten neredeyse dokuz yaş küçük olması nedeniyle sadece yaş farkından kaynaklanıyor, ancak diğerleri bazen kardeşlerin zıt kutuplar olabileceğinin altını çiziyor. Zack ve benim bir elmanın iki yarısı olduğumuz düşünülürse, Luna'nın da beni çok fazla umursamayacağından eminim.

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum çünkü gerçekten de kaçırmış olabileceğini düşünüyorum.

"Bana bunu söyleme," diye emrediyor, tek kelime etmememe rağmen.

"Sence yardım edecek mi?" Şüpheyile soruyorum. Ama bunun gerçekten bir önemi yok. Luna kabul etse bile, kısa bir süre içinde sanata tutkun birini kandırarak kadar çok şey öğrenmem pek olası değil.

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor. "Bir iki şey hakkında bir iki şey biliyor olabilirim, sana söyleyeceğimden değil. Bütün kasabaya yayarsam berbat bir sır olur."

"Kız kardeşine şantaj yaparak bana sanat hakkında yeterince şey öğretmesini sağlamayı planlıyorsun, böylece yaşlı bir kadını portfolyosunu yönetmem için beni seçmeye ikna edebilirim." Bu bir soru değil, sadece planı değerlendirebilmem için kısaca tekrarlıyorum.

"Evet." Zack kendinden memnun görünüyor. Bununla birlikte ayağa kalkıp omzuma vuruyor. "Akşam yemekte görüşürüz."

Yalnız başıma Cameron'ın raporuna bir kez daha bakıyorum. Umarım Zack'in Cartwright anlaşması hakkındaki istihbaratı doğrudur çünkü bir galibiyet gerçekten işime yarayabilir.

BÖLÜM
İKİ

LUNA

"*ASLA YETMEZ ... asla yetmez ... benim için ... benim için-ah!*"

İllüstrasyonumun hassas çizgilerine odaklandığımda şarkı sözleri mırıltıya dönüşüyor. Burada biraz daha ince, perspektif için orada biraz daha kalın. Ve . . . voila!

"Tamamdır, baba beni boğ, on beşinci sayfa *kitaplarda*." Tabletimde bir sonraki sayfaya geçerken kendi Baba-karalama-Baba şakama gülüyorum. Yıllar boyunca kağıt ve kalemle, yağlıboya ve akrilikle pek çok çalışma yaptım, ancak bu tablet yaratıcılığımın bir uzantısı haline geldi ve alter-egomu hayata geçirmeme izin verdi. "Alphena, hadi Bradley'e kimin patron olduğunu gösterelim."

Alphena, lise yıllarımdan beri çizdiğim çizgi romanın baş karakteri, ancak son zamanlarda kendine ait bir hayatı var. Biraz Alfa kaltağı, biraz Yunan tanrıçası Athena ve çokça ben harmanlanarak ataerkilliğe saldıran ve dünyayı onun istiridyesi haline getiren bir karakter yarattım.

Keşke gerçek hayatta da bu kadar cesur olsaydım ama hiçbir zaman öyle olmadım. Gerçekte sessiz, neredeyse utangaç biriyim. Zihnim ne söylemem gerektiğine dair fikirler üretirken bile ağzım sıkı sıkıya kapalı kalıyor. Sanatım, gevşeyebildiğim, ürkekliğimin kudretli hale geldiği yerdir.

Bu sayfada Alphena, seçim kurulunu yanlış yorumlayan bir adamı azarlıyor. "*Hayır, Braaad. Aslında işler böyle yürümüyor. Basit bir Google araması yapın ve yemek pişirmekten ve temizlikten daha fazlasını bildiğimi göreceksiniz. Altıncı sınıf devlet eğitimimi korudum, senin unuttuğun bir şey.*" Tam havamdayım, bu yüzden telefonum yanımda çaldığında görmezden geliyorum. Sonra mesaj alarmım çalıyor ve gözlerimi kısarak tablet ekranına odaklanıyorum. Tekrar çaldığında sinirlenerek inliyorum ve kalemimi bırakıyorum.

Arayanın kimliğindeki sinir bozucu kardeşimin adı karşısında gözlerim kendi isteğiyle dönüyor. Alphena'nın tüm küstahlığına rağmen telefona nispeten kibarca cevap veriyorum. "Ne dedin?"

Zack kuru bir sesle, "Seninle konuşmak da güzel, sevgili kardeşim," diyor.

"Mm-hmm. Ne istiyorsun?" Beynimin yüzde doksanı çalışıyor ve sadece yüzde onu Zack'e dikkat ediyor.

"Bir şey istediğimi nereden çıkardın?"

"Ara. Mesaj at. Ara. Annemin bir sorunu yoksa -ki olmadığını biliyorum çünkü bugün onunla konuştum ve senin hiç aramadığından yakınıyordu- bir şey istiyorsun."

Mantığımı suçlayamaz. "Geçerli. Seni bu akşam yemeğe çıkarmak istiyorum. Konuşmak istediğim bir şey var."

"Meşgulüm. Belki gelecek hafta?" Onu bu gece için erteliyorum, sonra haftaya tekrar yapabilirim. Zack'i görmek istemediğimden değil, ama her zaman rahatsız olduğum yerleri seçiyor ve sonra da onunla nasıl çalışmam gerektiği konusunda bana istemediğim tavsiyelerde bulunuyor. Nedense beni kendisinin minyatür bir versiyonu haline getirmek istiyor, bunu cehennemin acı verici bir diyarı olarak göreceğimin farkında olmama rağmen. Yaptığı tüm o el sıkışmalar, yalakalıklar ve pazarlıklar? Panik içinde yaşadım.

Benim hayatım sanattır, şiirsel anlamda değil ama gerçek anlamda.

Faturalarımı ödemek için yerel bir müzede çalışıyorum, koleksiyonlarını geziyorum ve zaman zaman bir sosyal yardım programı dersi veriyorum. Bu bana bir ömür yetecek kadar sosyal etkileşim sağlıyor ve işe yarıyor çünkü sadece sevdiğim şeylerden bahsetmek zorundayım. Ayrıca, tur çoğunlukla senaryoya dayalı ve ezberimde.

Ruhumu beslemek için Alphena'yı yaratıyorum. İkisi arasında başka bir şeyle ilgilenecek vaktim yok, özellikle de kardeşimin çalıştığı konuyla.

"Bu gece, Luna. Mekânın adını sen koy."

İlginç. Ve şüpheli. "Herhangi bir yer mi? Benim seçimim mi?" Bir süre sonra, "Ve sen ödüyorsun?" diye açıkladım.

"Evet, tabii ki." Yutkunurken çıkardığı küçük kıkırdamayı daha önce de duymuştum, ona kıyasla maaşımın azlığı hakkında yorum yaparken. Bu daha çok Zack'in yapacağı bir şey.

"Tamam. Seninle Fairy Tales'de buluşuruz o zaman." Kahvenin ve sandviçlerin tadını ve en önemlisi açgözlü küçük ellerimdeki kitapların kokusunu şimdiden alabiliyorum.

"Ciddi misin?" diye alay ediyor. "Ben sana istediğin yerde yemek ısmarlayacağım, sen haftada bir yemek yediğin ucuz bir kafeye mi gitmek istiyorsun?"

Planımı açıklarken şeytani bir gülümseme takınıyorum. "Ödeyeceğin yemek faturasına bir yığın sanat ciltli kitap ekleyeceğim."

"Anlaştık. Saat yedide orada görüşürüz," diye cevap veriyor Zack çok kolay bir şekilde. "Hoşça kal, abla."

Elimdeki telefona bakıyorum, Zack'in telefonu çoktan kapattığını endişeyle fark ediyorum. Belli ki bir şeylerin peşinde. Ama bu anlaşımdan asla karşılayamayacağım kitaplar alıyorum, yani o kadar da kötü bir anlaşma olamaz. Sadece akşam yemeği, değil mi?

Peri Masalları'na zamanında yetişmek için çalışmayı bırakmamı hatırlatacak bir alarm kurduktan sonra on altıncı sayfaya geri dönüyorum.

"Vur, vur, vur." Alarmım çaldı ama çok az zamanım kalmıştı, o yüzden çalışmaya devam ettim ve şimdi geç kaldım. Zack yine sanatımın içinde kaybolduğuma şaşırarak değil. Benim 'beş dakikamın' otuz dakika olmasına alışkın. Ya da daha fazla.

Kapıyı açtım ve elinde kocaman bir kitap torbası taşıyan bir adama çarptım. "Tüh, özür dilerim," diyorum ona, gözlüklerini yerine yerleştirirken çoktan içeri girip adamın kaşlarını çatmasından uzaklaşmışım bile. Kitap kokusu burnumdan girip doğrudan kanıma karışıyor. Burada kendimi evimde hissediyorum.

Kafede, Zack tüm hareketliliğin ortasında bir masada oturmuş, telefonuna bakıyor. Kimsenin okumamı ve sessiz akşam yemeklerimi bölmediği köşedeki her zamanki saklanma deliğinden kesin bir değişiklik, ama ondan taşınmasını istemeyeceğim çünkü bu konuda bana kesinlikle zor anlar yaşatacaktır. Karşısındaki sandalyeye yaslanarak, "Beni görmek için buraya gelmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" diye soruyorum.

Zack umursamaz bir tavırla gülümseyerek başını kaldırıyor. "Otursana."

Yanındaki sandalyeyi tekmeliyor ama beni içeri aldığı anda yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görüyorum. Bol tulumum, atletim ve Converse'im Zack'in tarzına pek uymuyor. Buna karşılık, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, gözlükleri lekesiz, düğmeli gömleği içine sokulmuş ve geri kalanı masanın altında olsa da, pantolon ve elbise ayakkabıları giydiğini biliyorum. Benim yaratıcı sanatçım için mükemmel bir iş adamı. Kardeşler olarak birbirimizden daha farklı olamazdık.

"Önce ben sipariş vereyim." Kartını almak için elimi uzattım, o da sözsüz bir şekilde uzattı. Ağabeyim tahmin edilebilir değilse hiçbir şey değildir ve

Zack iyiye işaret değil.

Döndüm ve tezgâha yöneldim. "Hey, Lydia. Nasılsın?"

Lydia çoğu hafta ben geldiğimde burada oluyor ve arkadaşça davranmaya başladı, bu da çoğunlukla onun konuşması ve benim dinlemem anlamına geliyor. Son zamanlarda bana ekonomi dersinde aşık olduğu çocuktan bahsediyor. Çayı dinledikten sonra kendiminkini sipariş ediyorum. "Chai tea latte ve Yunan salatası lütfen." Zack'in kartını okutuyorum ama Lydia bana fişi uzatırken nefesi kesiliyor.

"Kim o?"

Bakmadan cevap verdim, "Kardeşim."

"Hayır, onu tanıdım. Yani ... onu." Dudaklarını büzerek arkamdaki masayı işaret ediyor, ben de dönüp bakıyorum.

"Bu da ne-" diye soluk soluğa kalıyorum, beni görmesin diye arkamı dönüyorum.

Masada Zack'le birlikte oturan, ağabeyimin en yakın arkadaşı ve iş ortağı Carter Harrington'dı. Carter siyah takım elbisesi, mavi gömleği ve lacivert kravatıyla Armani fotoğraf çekimlerindeki bir modele benziyor. Buradan bile mavi gözleri parlıyor, bronzluğu ada tatilinden kalma gibi görünüyor ve çenesi keskin ve kare şeklinde.

"Heyecanlanma," diye uyarıyorum Lydia'yı. "Carter kılık değiştirmiş bir şeytan." Hevesle öne doğru eğildiğinde, dedikoduya karşılık verme sırasının bende olduğunu anlıyorum. "Kardeşimin en iyi arkadaşı, Tanrı'dan daha zengin, yakışıklı ve bunun farkında, otoriter çünkü en iyisini kendisinin bildiğini sanıyor ve her yönüyle tam bir baş belası. Ve burada olmaması gerekiyor."

Lydia Carter ve Zack'e bakmak için etrafımda eğilirken tek kaşını kaldırıyor. "Ben kendi adıma davetsiz gelmesine aldırmiyorum. Özellikle de negatifleriniz zengin, yakışıklı ve otoriter olduğunda." Parmaklarının ucuyla bu özellikleri sayıyor ve ekliyor: "Kızım, ben bir erkekte bunları arıyorum. Ona bilmesi gereken diğer her şeyi öğretebilirim."

Sinir bozucu olduğunu unuttu ama ben bunu tartışmıyorum. Gözleri bir düzine Krispy Kreme çöreğinden daha donukken bunun bir önemi yok. Masaya dönüp Carter'ı işaret etmek için bir elimi uzatıyorum ve sadece Zack'le konuşuyorum. "*Bu* yüzden mi bana yemek ve kitap rüşveti veriyorsun?"

"Seni duyabiliyorum, biliyor musun?" Carter cevap veriyor. Göz ucuyla - çünkü Carter Harrington'a bir an bile tüm dikkatimi vermiyorum- benim sinirlenmemden keyif alarak sırtıttığını görebiliyorum. *Muhtemelen bundan zevk alıyor*, diye düşünüyorum alaycı *bir* şekilde.

Gözlerimi Zack'ten ayırmadan tepki vermiyorum. Bana bir cevap borçlu olan o. "Otur. Lütfen otur. Ve evet, seninle konuşmak istediğim konu bu. Yani, öyle."

Yavaşça, Zack ne isterse istesin dilimin ucunda bir 'hayır' ile sandalyeye çöküyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Zack yatıştırıcı bir baş hareketiyle. "İkinizi de bu gece buraya bir fırsatı görüşmek için çağırdım," diye başlıyor, sesi gece televizyondaki bir satıcı gibi çıkıyor. Gerçi, bana keskin bıçaklar satmaya kalkarsa satın alabilirim, çünkü onları hemen kullanabilirim. "Luna, Carter için potansiyel bir müşteri buldum ama yardıma ihtiyacı var. İşte burada sen devreye giriyorsun."

"İlgilenmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup küçük ve görünmez olmaya çalışıyorum. Ama neredeyse hiç konuşmamış olmasına rağmen Carter'a tiksinti dolu bir bakış fırlatıyorum. Sadece varlığı bile beni rahatsız ediyor. Aslında gezegendeki varlığı bile.

"Sana para veririm," diye teklif ediyor Carter.

Burun deliklerim alevlenerek ona bakıyorum. Sanki onun lanet parasını istiyormuşum gibi.

Zack yaklaşan patlamamı yavaşlatmak için avuçlarını yukarı kaldırıyor. Evet, patlıyorum, çoğu insan gibi patlamıyorum. Bundan nefret ediyorum ama yapım böyle. "Öyle değil. Ona ders vermen için sana para ödeyeceğini söylüyor." Gözlerimi Zack'e çeviriyorum, sessizce onun akıl sağlığını sorguluyorum. "Sanat hakkında."

Bir dakika. Ne hakkında?

"Ne?" Kendi düşüncemi yineliyorum.

"Carter, özellikle sanattan anlayan potansiyel bir müşteriye yaklaşıyor ve bu konuda çok az bilgisi olduğunu itiraf ediyor. Neyse ki, sanat hakkında neredeyse dünyadaki herkesten daha fazla şey bilen birini tanıyorum." Çekici bir şekilde gülümsüyor. Sanki benden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi, "Sen," diye açıklıyor. A gülmek pops dışarı önce I olabilir dur o. "Ben mi? Yardım edin Carter mı?" İkna olmamış bir şekilde, can alıcı noktayı ya da bir kamera ekibinin ortaya çıkıp "yakaladım!" demesini bekliyorum. İkisi de gelmeyince Zack'in ciddi olduğunu anlıyorum. "Hayır, teşekkürler. Dediğim gibi, ilgilenmiyorum. Lydia," diye sesleniyorum, "benim gitme emri mi verdin?"

Belli ki Zack'in büyük ifşasını baştan sona izlemiş olan Lydia şaşkın gözlerini önce Zack'e, sonra da Carter'a diyor. "Elbette."

Carter sandalyesinde arkasına yaslanıyor, inkarımdan hiç etkilenmiyor. Beni yemlerken gözleri parlıyor ve beyaz dişleri parlıyor. "Beni dinlemeyecek kadar itici miyim?"

Carter'a onun hakkında ne düşündüğümü söylemek için fırsat kolluyor olsam da sessizim, beynim ağzımdan asla çıkmayacak sidik ve ateş kusuyor. Ama bu sefer kelimeler tüm düz ve donuk dürüstlükleriyle dökülüyor. "Fiziksel olarak hayır. Ve sen de bunu biliyorsun, ki bu da sorunun bir parçası. Duygusal olarak, bahar tatiline çıkmış on sekiz yaşındaki bir çocuğun olgunluğuna sahip olduğundan eminim, bu yüzden işteki başarısına rağmen, hayatını ve parasını sana devretmesi için birini dolandırmaya yardım etmek gibi bir niyetim yok."

Vay be! Sanırım kardeşimin en iyi arkadaşı hakkında düşündüğümden daha fazlasını saklıyordum.

Carter'ın gözlerinde bir parıltı var ama bunu hayal etmiş olmalıyım çünkü incinmiş hissedecek duygusal derinliğe sahip değil. Özellikle de benim gibi birinden gelen bir hakarete dayanarak.

"Luna! Onun yaptığı bu değil ve senden yapmanı istediğimiz şey de bu değil!" Zack tıslıyor.

Carter elini kaldırıyor ve benim üzüntümden Zack arkasına yaslanıp ona söz hakkı veriyor. "Duyduğuma göre benim çekici ve başarılı ama olgunlaşmamış ve ahlaksız olduğumu düşünüyordum." Şişirilmiş egosunun sisi arasından olumsuzlukları duyabilmesine gerçekten şaşırdım. Sessiz kaldığımda devam ediyor: "Yanıldığımı kanıtlamam için bana bir şans ver. Lütfen. Buna değmesini sağlayacağım, söz veriyorum."

Bu ciddi yeminle ayağa kalkıyor, Zack'e başıyla selam veriyor ve kasıla kasıla kafeden çıkıyor. Uzun bacaklarının kitapçının kapısına doğru yeri yiyip bitirdiğini kesinlikle fark etmiyorum. Ama Lydia fark etmiş olmalı çünkü bağılıyor, "İstediğin zaman gel! Özellikle pazartesi ve perşembe günleri akşam vardiyası için!"

Ona ters ters bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Ekonomi Alex'ten daha tatlı ve kesinlikle daha zengin. Denediği için bir kızı suçlayamam."

"Haklı." Zack'in onaylaması sinirimi daha da artırıyor. "Carter'ı neden hiç sevmediğini anlamıyorum. O iyi bir adam."

Dudaklarımı birbirine bastırarak onunla tartışma isteğime karşı koyuyorum. Zack emlak işlerini finanse etmek için Carter'a güveniyor, yani sadık biri. Ama şeytanla aynı yatağa girersen, yanarsın. Zack'i kaç kez uyardıysam da bunu anlamadı.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

Zack ağır ağır iç geçiriyor. "Bakın, kişisel bir iyilik olarak soruyorum, ayrıca size isteyebileceğiniz tüm kitapları alacağım ve Carter gerçekten size ödeme yapacak. Her şey

Bu potansiyel müşteriye yaklaşabilmesi için sanat üzerine birkaç özel derse ihtiyacı var. Umurunda olmadığını biliyorum ama bir galibiyete ihtiyacı var."

Kardeşim şu anda ciddi olamaz. Ama öyle görünüyor. "Carter'ın tüm hayatı büyük bir Powerball piyango ödülü gibi."

Zack yargılayıcı bir tavırla kaşlarını çatarak, "Sana şaşıyorum," diyor. "Paranın her şey olmadığını ve seni mutlu etmeyeceğini herkesten iyi biliyorsun. Senin gibi bazen zorlansan da sevdiğin işi yapmaya devam ediyorsun çünkü seni mutlu eden şey bu. Bunu her zaman takdir etmişimdir."

Bu aslında çok tatlıydı, ki kardeşimden duymaya alışık olduğum bir şey değil.

"Carter ve benim gibi insanlar için, sağlam bir anlaşma yapmak bizi mutlu eden şeydir."

Gelişmekte olan tüm sıcak duygularım gitti. Carter'la yaşadığım sorunun bir parçası da bu. Zack'i karşımda oturan kişiye dönüştürdü.

"Benim için yap, Moony," diye tatlı tatlı soruyor. "Lütfen mi?"

Ugh. Sadece kendisinin kullanmasına izin verilen lakabı çıkardı çünkü bu lakabı bana o takmıştı. Görünüşe göre, küçük bir çocukken biraz nüdist bir dönem geçirmişim ve evde çıplak dolaşmayı seviyormuşum. Bu, adımla birleşince bana 'Dolunay' lakabını kazandırmış ve zamanla bu lakap Moony olarak kısaltılmış. Ve bunu kullanması büyük silahları çektiği anlamına geliyor.

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Tamam ama söz vermiyorum. Birkaç özel ders seansında onu uzman yapmam mümkün değil. Ona yarın saat tam sekizde benim evimde buluşmamızı söyle. Bunu sadece senin için yapıyorum ve şimdiden pişmanım."

"Sorun olmaz. Sadece konuşmaya ihtiyacı var. Ve teşekkür ederim."

Zack ayağa kalkıyor, muhtemelen ben fikrimi değiştirmeden önce kaçmaya çalışıyor ama ben boğazımı temizliyorum. "Kartını bana bırakmayacaksan, gitmeden önce yapmamız gereken alışverişler var."

Gülüyor ve Lydia için masaya bir yirmilik atıyor. Onun sadece bir fincan kahve aldığını ve Lydia'nın benim salata ve lattemi paket yaptırdığını düşünürsek, bu çok cömertçe. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, çünkü tutkularımın peşinden gidebilmek için tutumlu yaşıyorum, ama para bir ihtiyaç ve Lydia yavaş bir Pazartesi gecesinde bahşiş için minnettar olacak.

Ama annem aptal yetiştirmedi ve ben hâlâ Zack'in bana söz verdiği yeni kitapları alıyorum. "Haydi, sanat tarihi bölümü arka tarafta."

BÖLÜM ÜÇ

CARTER

Luna'nın kapıyı açmasını beklerken yukarı ve koridora bakıyorum. Bina, Zack'in küçük kız kardeşi için beklediğim gibi değil. Birkaç kiralık mülkü, birkaç Airbnb'si, tamamen dolu bir ticari alışveriş merkezi ve kendi evi var. Yine de kız kardeşi yurttan bir adım ötede yaşıyor. Temiz ama yavan ve basit.

Kapı açılıyor ve sıkıcı binayı tamamen unutuyorum. O *bir hayal*.

"Burada ne yapıyorsun? Seansımız sekize kadar değil."

Saçları tepesinde toplanmış, siyah çerçeveli gözlükleri burnundan aşağıya kaymış, pembe eşofman altı kalçalarına doğru sarkmış ve kırılmış gri tişörtü omzundan düşerek beyaz spor sütyeninin askılarını ortaya çıkarmış. Nedense sağ yanağında da siyah bir leke var.

Ve çok şirin.

"Ha?" Şaşkınlıkla soruyorum. Sanki yoğun programındaki bir şeyi bölüyormuşum gibi konuşuyor. Bununla ilgili tek bir sorun var. "İki dakika sonra."

"Ne?" Omzunun üzerinden bakarken saçları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Bir yerlerde bir saat görüyor olmalı çünkü umursamazca omuz silkiyor. "Yoga yapıyordum, sonra da işe daldım sanırım. İçeri gel."

İçeride, üniversite sonrası çöplük dalışı koleksiyonunu anımsatan bir yığın mobilyayla dolu küçük bir stüdyo karşılıyor beni. Öyle bir şey yaptığımdan değil. Üniversite deneyimim, annemin tuttuğu tasarımcı tarafından dekore edilmiş özel dairelerden oluşuyordu ve o zamandan beri evlerim hep aynı oldu.

Ancak benim evlerimde duvarları dolduran soyut, unutulabilir sanat eserleri varken, Luna'nın dairesi sayısız tarzda tuvalle dolu. Buradan, küçük alanın her duvarını görebiliyorum, her biri tabandan tavana kadar kaplanmış

göz alıcı renklerle dolu. Bakacak o kadar çok şey var ki hepsini aynı anda özümseyemiyorum bile. "İlginç bir yer."

"İlginç," diyor Luna, gerçi beni mi yankılıyor yoksa benim yargım üzerine kendi yorumunu mu yapıyor emin değilim. Yanımdan geçip tek kişilik odaya giriyor. "Otursana."

Kırkyama bir yorganla kaplı küçük kanepeyi işaret ediyor ve sandalyeyi kendine çekip bağdaş kuruyor. Gözlüklerinin ardındaki bakışları sert ve suçlayıcı ama nedenini bilmiyorum.

"Bunu yaptığın için tekrar teşekkür ederim. Bana gerçekten yardımcı olacak," diyorum, biraz iyilik kazanmayı umarak.

"Zack bana fiyatımı söylememi istedi, yani ... saati beş yüz dolar."

Öksürüyorum, kendi tükürüğümle boğuluyorum. "Saati beş yüz dolar mı?" Sesimi yeniden bularak, "Senin bir servet avcısı olmanı beklemiyordum," diye çıkışıyorum.

Yanakları hemen kızardı. "Değilim ama aptal da değilim ve Zack çocukluğumdan beri pazarlık taktiklerini kafama kaktı. Senin bana benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var," diye açıklıyor ama koltuğunda kayarak bana görünmeye çalıştığı kadar kendinden emin olmadığını söylüyor. "Bu gece de rahatlıkla çalışabilirim. Ayrıca, bunu karşılayabilirsin."

"Zengin olduğum için mi benden faydalanıyorsun?" Zack'in ona öğrettiklerine rağmen, Luna her zaman bir finans dehasından çok bir zekâ gibi görünmüştür, bu yüzden doğrudan cüzdanıma yönelmesine şaşırıyorum.

"Hayır. Ekstra bir işlem ücreti alıyorum çünkü senin etrafında olmakla *baş*a çıkmak zorundayım." Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz ellerini ağzının üzerine kapatıyor. Açtığı parmaklarının arkasından bana, "Özür dilerim, kabalık ettim. Bunu yüksek sesle söylememeliydim."

Rahatsız olmadan, tepkisine gülüyorum. "O kadar sinir bozucu muyum?"

Omuz silkiyor, gözleri parmaklarını sıktağı kucağına kayıyor.

"Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve tamamen yalan. "Fiyatı kabul et ve başlayalım."

Oyalayabildiğim kadar oyaladım ama beni çok iyi yakaladı. Cartwright anlaşmasını istiyorum, bu da sanat hakkında işe yarar bir şeyler öğrenmem gerektiği anlamına geliyor ve Luna benim tek ve en iyi seçeneğim. "Anlaştık."

Luna ayaklarını çılginca tekmeleyip havada savururken tiz bir çığlık kopuyor. Sanırım bu ikimizi de şaşırtıyor ama hemen kendini toparlıyor ve "Bu benim yayın masraflarıma yardımcı olacak" diyor.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bana yardım etmeye istekli olmasını sağlıyorsa, benim için işe yarar.

Sıçrayarak ayağa kalkıyor ve derme çatma bir masa işlevi gören tezgahın dağınıklığından bir yığın not kağıdı alıyor. Tekrar oturduğunda, bunların bir çeşit çalışma kılavuzu olduğunu görebiliyorum. Bunları yapmak için zaman ayırması, bana bunu yapmak istemese de ciddiye aldığını gösteriyor. Bu iyiye işaret.

"Bunlar benim için mi?" Kartları işaret ederek soruyorum.

Sanki böbreklerini söküp onu küvette tek başına kan kaybından ölmeye bırakmayı önermişim gibi kartları sıkıca göğsüne bastırıyor. "Hayır, bunlar benim üniversiteden. Sanat 101."

Kartları onun elinden kapmaya hiç niyetim olmadığını göstermek için iki elimi de havaya kaldırıyorum.

"Tamam, önce bilgi açısından ne durumda olduğunu görelim. Bana bildiğin üç ressamı söyle," diyor öğretmen edasıyla.

Ve bir aptal gibi beynim tamamen boşalıyor. Sanat hakkında çok bilgili değilim, ama çoğu insanın sahip olduğu genel eğitime sahibim. "Uhm . . . Michelangelo?"

"Ve?"

Luna şimdiden hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Dolgun dudaklarındaki çatık kaşlar ben sessizleşince daha da derinleşiyor, beynimde başka isimler bulabilirmişim gibi gözlerim geriye kayıyor. "Bunu biliyorum. Mona Lisa gibi. O ... tarafından yapıldı."

"Tarafından boyandı, 'yapıldı' değil. Makineler yapılır, pastalar pişirilir, tablolar boyanır," diye düzeltiyor parmağını kaldırarak.

"Doğru, Mona Lisa Da Vinci tarafından yapıldı!" Bu kadar basit bir şeyi hatırladığım için gülünç derecede heyecanlıyım.

"İki etti, hem sanatçıyı hem de eseri bildiğin için aferin. Bir tane daha?" diye soruyor gülümseyerek.

"Ben yeni yürümeye başlayan bir çocuk değilim," diye çıktım. "Merhamet övgüsüne ihtiyacım yok." Bunu ben söylemiyorum ama annemin biz küçükken bize yaptığı bir şey gibi geliyor. Bir konuda ne kadar iyi ya da kötü olursak olalım, annemizin gözünde başımızı okşayarak tebrik edilmeyi hak ediyorduk. Eminim bunu cesaretlendirmek için yapardı ve ben küçükken belki de öyleydi, ancak bir süre sonra elimden gelenin en iyisini yapmanın

gözlerinde gıcırıyor. Luna'nın basit sözlerine verdiğim tepkiyi açıklamaktan bilinçli olarak kaçınarak titizlikle saatimi ve gömleğimin manşetlerini mükemmel olana kadar ayarlıyorum.

Beni ilgiyle inceliyor. "Senin gibi bir adamın gergin olacağını hiç düşünmezdim."

Sinirlerim zaten tepemdeyken, bu normalde olduğundan daha sert vuruyor ve derine iniyor. Dudaklarımı düz bir çizgi halinde bastırarak soruyorum: "Benim gibi bir adam mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Demek istemedim-" Kendini durduruyor. "Belki de öyle demek istedim. Ama sen sadece ..." Ellerini bana doğru sallıyor. "Ateşli, büyük peruk, susuzluk tuzağı. Mükemmel olmadığını görmek güzel." Başını biraz eğiyor, gözleri tekrar not kâğıtlarının durduğu kucasına düşüyor.

"Kesinlikle mükemmel değilim," diye cevap veriyorum, zamanımı onu düzeltmek için kullanıyorum. "Açıkkçası, resim dersine ihtiyacım olduğu ve zor durumda kaldığımda aklıma üç ressam gelmediği düşünülürse."

Kendimi küçümsemek tarzım değil ama dürüst oluyorum. Umarım Luna en azından buna saygı duyar.

Başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor ve düşüncelerinin onunkilerin arkasında döndüğünü görebiliyorum. Nasıl yanlış bir başlangıç yaptığımızdan emin değilim ama yaptık. Her zamanki cazibeme başvuruyorum ve alaycı bir şekilde, "Ve bana susuzluk tuzağı demeni özlediğimi sanma." diyorum.

"Tabii ki tek duyduğu buydu," diye fısıldıyor kendi kendine. Daha yüksek sesle, "Bunlara geri dönebilir miyiz?" diye sorar. Bilgi kartlarını kaldırıyor, ben de ateşkes için şükrederek başımı sallıyorum.

Hâlâ aramızda konuşulmayan bir sorun varmış gibi hissediyorum ama bana yardım ediyor ve tek ihtiyacım olan da bu. Zack'in küçük kız kardeşinin benden hoşlanmasına ya da kanka olmamıza ihtiyacım yok. Hiçbir ortak noktamız yok, o gülünç derecede genç ve Zack zaten beni öldürür.

Ama bir saat sonra, Luna'dan gerçekten etkilendim. Sanat bilgisi çok geniş ve sanata olan tutkusu çok açık. Fırça darbelerinden çoğu insanın çocuklarından bahsettiği gibi bahsediyor - sevgiyle, derinlemesine ve duygusal bir şekilde.

Öte yandan, ben zorlanıyorum. Hem de büyük ölçüde.

Aynı temel bilgi kartlarını birçok kez gözden geçirdik ve bir süre için iyi yaptığımı düşünürken, Luna sadece sırayı ezberlediğimi, gerçek cevapları ezberlemediğimi fark etti. Onları karıştırdı ve birdenbire neredeyse başa dönmüştük.

"Bu nedir?" diye sordu, kolu kesilmiş başka bir adamın ölüm döşeginin etrafında toplanmış bir grup beyaz yakalı adamın resmini göstererek.

"Renoir," diyorum kesin bir ifadeyle.

Luna gözlüklerini kafasına doğru itiyor ve bana dikkatle bakıyor. "Ciddi misin? Renoir ve Rembrandt'ın ikisi de R ile başlıyor, ama benzerlikler burada bitiyor. Dışarıdan gelen çocuklarla kullandığım bir numara, Rembrandt'ın adında D olduğunu hatırlamaktı, bu yüzden resimleri daha karanlıktı. Kelimenin tam anlamıyla, arka planlar daha karanlık ve onlara uğursuz bir doğa var. Renoir'ın adı biraz havaya benziyor ve resimleri hava gibi hafif, hareketli bir Paris'i gösteriyor. Bu yardımcı olur mu?"

Kanepeye uzanıyorum, yorganın altından bir yerlerden endişe verici bir gıcırta geliyor. Bu işi çözemezsem Luna'nın kanepesinin altımda kırılmasından ve Bayan Cartwright'tan dolayı birden fazla şekilde kırımın üstüne düşebileceğimi düşünüyorum.

Avuç içlerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturuyor, göz kapaklarımın ardındaki parıltıların da en az resim kartları kadar, hatta onlardan daha fazla değerini biliyorum. "Bu asla işe yaramayacak. Sanat hakkında hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmemden daha kötü olacak. Keşke benimle gelebilseydin. Sen sanat konuşmasını yapardın, ben de para konuşmasını yapardım."

Luna şaka yaptığımı düşünerek gülüyor.

Ama . . . Birden ayağa kalktım, parlak zekamdan etkilendim. "İşte bu! Mükemmel!"

Bu fikir karşısında hâlâ başını sallayan Luna, "Asla olmaz. Hayır, hayır, hayır. Hayatta olmaz, beni sayma. Ve söylemiş miydim ... hayır."

Ayağa kalkıyorum, fikir zihnimde şekilleniyor. "Asistanım olduğunu ve portföy yönetimi sunumu için benimle birlikte çalıştığını söyleyebiliriz."

Luna da ayağa kalkıyor, çok sevdiği kartları yere düşüyor. Benden bir karış daha kısa, ama bu ellerini kalçalarına koyup dikleşmesine engel değil. "Asistanınız mı? Neden? Genç olduğum için mi? Yoksa kadın olduğum için mi?" Başını sallıyor, kafasındaki dağınık topuz çılgınca sallanıyor. "Senden şaşırمامalıyım."

"Ne?" Neye kızdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece benimle Bayan Cartwright'a toplantıya gelebilmesi için bunun bir kılıf olabileceğini düşünmüştüm ama bir bal porsuğundan daha sinirli davranıyor.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve ben ne dediğini anlamak için zorlanıyorum. Sanki, "Asistan mı? İnanılır gibi değil! Vajinam var diye tek yaptığım not almak ve güzel görünmek değil. Güzel olduğumdan değil."

"Çok güzelsin Luna," diye cevap veriyorum, bu kısmı doğru duyduğumdan diğer kısımlardan daha emin bir şekilde.

Kızgın bir cüce gibi ayağını yere vuruyor. Bunu yaparken düzgün kalçalarının ve şehvetli göğüslerinin sallanmasına neden olduğunu kesinlikle fark etmiyorum çünkü Zack küçük kız kardeşine o şekilde baktığım için sikimi keserdi. Yine de ...

"Artık gitmelisin," diye kesin bir şekilde emrediyor.

"Bekle. Özür dilerim. Kartlarla iyi gidiyorduk. Belki biraz daha göz gezdirebiliriz?" Onları almak için eğildim, ama Luna kapıya doğru adım atıp bana sırtını dönerek cevap verirken bu öneriyi duymazdan geldim.

"Yarın o zaman?" Kapıyı açarken deniyorum. Beni bedensel olarak dışarı itebileceğini düşünüyorum ve bir an için bunu denediğini görmek istediğimi düşünüyorum. Ateşi ilgi çekici, özellikle de beklenmedik bir anda ortaya çıktığında, onu bir anda sessiz ve kitabi olmaktan çıkarıp belalı ve kendinden emin biri haline getirdiğinde. Ama bu fikri çabucak bastırıyorum.

"Yarın çalışıyorum. Yaşlı kadının parasını dolandırırken iyi şanslar Carter."

Ve böylece kartları elimden çekip alıyor ve kapıyı yüzüme kapatıyor. Her şeyin nasıl ters gittiğinden emin olamadan şok içinde öylece durdum. Yanlış başlamıştı ama bir süre için iyi gidiyorduk. Ta ki her şey tekrar ters gidene kadar.

Ama Harringtonlar pes etmezler ve her seferinde küçük bir aksilik beni raydan çıkarırsa asla başarılı bir iş adamı olamam. Luna'nın sanata olan tutkusunu ve paraya olan ihtiyacını gördüm ve bana yardım etmeye devam etmesi için onu ikna etmek için bunları kullanmaktan çekinmiyorum.

BÖLÜM DÖRT

LUNA

"Turun bittiğine sevindim!"

Okul gezisi grupları genellikle çalıştığım sanat müzesinin en sevdiğim ziyaretçileridir, çünkü küçük çocuklar çok filtresizdir ve daha büyük çocuklar genellikle zaten sanatseverdir.

Ama bu öğleden sonra gelen grup tam bir baş belasıydı. Çocuklardan biri sürekli resimlere dokunmaya çalışıyor, bir diğeri de her asırlık heykel hakkında uygunsuz yorumlar yapıyordu. Hatta bir çiftin kışına şaplak atar gibi yaptı.

Zavallı öğretmen de ahtapot kollarıyla aynı anda beş yerde birden olmaya çalışıyor, bir yandan müzedeki eserlerin zarar görmesini engellerken bir yandan da her çocuğu güvenli bir şekilde kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Bu yüzden o okul servisinin uzaklaştığını gördüğüm için minnettar olduğumu itiraf etmeliyim.

"Umarım deponda hâlâ biraz benzin vardır kızım. Şimdi saat dörtte turun var," diye beni bilgilendiriyor Maeve.

Maeve aslında müzenin patronudur. Genelde idari işlere gömülür, bizi finanse eder ve işler halde tutar. Ama renkli kıyafetleri neredeyse birer sanat eseri gibi, onu müzede dolaşırken görmek alışılmadık bir şey değil. Bugün gri saçları, çok renkli şal elbisesine uyan ve parlak kırmızı mokasenleri ve rujuyla tezat oluşturan deniz mavisi şapkasını ön plana çıkarmak için geriye doğru toplanmış. O, altmış yaşındaki her havalı kadının en iyi gününde olmayı hayal ettiği kişi.

Yirmi üç yaşında olmayı hayal ettiğim kişi.

"Saat dörtte mi? Bu sabah programda böyle bir şey yoktu." Onaylamak için telefonuma baktım. Hayır, program temiz. Ve son üç saatlik turumun çılgınlığından sonra, uzun bir günün ardından gerçek bir yetişkin gibi meyve kokteyli eşliğinde soğuk bir mısır gevreği yemeyi dört gözle bekliyordum, kurt örümcek bebekleri gibi dağılan çocuklarla birkaç saat daha WWE-meets-art dersi değil.

Lütfen göster ve anlat turu isteyen birkaç turist olsun.

"Aslında bugün rezerve edildi. Özel bir tur, rehber olarak da sizin için özel bir istek var," diye sinsice sır veriyor. Ne düşündüğünü biliyorum... Özel bir turun maliyeti aylık müze bütçesi için bir nimet olacak.

Ama içinde, son dakikada benimle özel bir tur için kimin rezervasyon yaptıracığını çok iyi bildiğime dair bir şüphe var.

Bir saat sonra, ana masaya vardığımda şüphelerim doğrulanıyor ve Carter'ı orada, tezgâha yaslanmış ve diş macunu reklamı gülümsemesi ve yaramaz parıltılı gözleriyle resepsiyon görevlisinin donunu çekmenin en azından yarısını yaparken buluyorum.

O beni fark etmeden önce, bir anlığına ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. Elbette objektif olarak çekici biri ama her zaman tertemiz dış görünüşünün altında karanlık bir şeyler olduğunu hissetmişimdir.

Onun için, muhtemelen günlük takım elbisesinin bir parçası olan pantolon ve kravatını çıkardıktan sonra boğazından çözdüğü düğmeli gömlekle rahat bir şekilde giyindiğini düşünüyorum. Hayal meyal, hiç aşağı inip kirlenip kirlenmediğini merak ediyorum ve şu yaşlı adam, iki parçalı eşleşen pijama takımlarından biriyle yatağa tırmanırkenki görüntüsü beni içten içe kıkırdatıyor.

Tam o anda, sanki beni hissediyor çünkü bana doğru bakıyor ve beni ona doğru deli gibi sırtırken yakalıyor. Tabii ki burada olduğu için gülümsediğimi düşünüyor, ona güldüğüm fikri bir kez bile aklına gelmiyor.

"Merhaba Luna," diye mırıldanıyor, beni gördüğüne memnun olmuş gibi. Ya da beni resepsiyonist ve karşılaştığı diğer tüm kadınlar gibi ona bakarken yakaladığı için gıdıklanmış.

Kollarımda karıncalanmalar oluyor ve onun ballı sesinin adımı böyle seksi bir şekilde söylemesine verdiğim tepki beni rahatsız ediyor. "Burada ne işin var?"

Mavi gözleri donuklaşıyor ama meydan okumam önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "İhtiyacım olan yardımı alıyorum. Kolay kolay pes etmem." Muhtemelen kendi yaptığı bir su birikintisinde oturan resepsiyon görevlisine sevimsiz bir göz kırıyor.

Kendimi çelikleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Peki. Ortaçağ işkence aletleriyle başlayacağız."

Onlardan bizde bile yok, ama şu anda, Carter'ı bir askıya koyup Gumby kadar uzun ve esnek olana kadar esnetebilmek için onlardan koca bir kanadımız olmasını diliyorum.

"Benim kullanımım için mi, seninki için mi?" Carter kaşlarını sinsice kaldırarak alay ediyor. Çenem şokla düştüğünde ellerini havaya kaldırıyor ve o külot eriten gülümsemesiyle sırıtıyor. "Eğer istediğin buysa yargılamak yok."

Resepsiyonist saçlarını savurarak, "Ben de bundan hoşlanabilirim," diyor. "Argh," diye homurdanıyorum. "Hadi gel."

Onu önce Empresyonist bölüme götürüyorum, koleksiyonumuzun temel taşı olan ve satın aldığımız tek Monet tablosunu sergiliyorum. Tam bir tur rehberi modunda ona şöyle diyorum: "Bu, müzeye isimsiz bir bağışçı tarafından ödünç verildi. On yılı aşkın bir süredir burada sergileniyor ve binlerce ziyaretçi tarafından görüldü. Dikkat ederseniz, eserin geneline baktığınızda, ışık ve gölgeyi kullanma biçimi, konu hareketsiz bir kare olmasına rağmen canlı bir hareket hissi yaratıyor." Carter'ın onaylamasını bekleyerek duraklıyorum ve başını salladıktan sonra devam ediyorum. "Daha da yaklaştığınızda, bunu yapma şeklinin, bu akışkanlığı yaratmak için farklı yönlerde giden küçük fırça darbeleri olduğunu görebilirsiniz. Örneğin, burada." Resmin alt kısmında, ön planda görünmez bir rüzgarla savruluyormuş gibi görünen bir yeşillik bölümünü gösteriyorum.

"Neden bahsettiğinizi görebiliyorum." Carter kendisi de şaşırmış görünüyor ama benim kadar değil. Empresyonist alanın geri kalanında yürürken, post-Empresyonist ve daha modern sanatçılara doğru ilerlerken bu bana biraz umut veriyor. Dikkatli bir öğrenci ve ilerledikçe resmi tur rehberi sıfatımı unutuyorum ve Carter'la sanat hakkında gerçekten konuşmaya başlıyorum, düşüncelerimi paylaşıyorum, sadece her eserle ilgili onaylanmış konuşmalardan alıntı yapmıyorum.

Bir Picasso'nun önünde dururken Carter başını önce sola sonra sağa eğiyor ve çatık kaşlarıyla ona bakıyor.

"Bu sana ne hissettiriyor?" diye sordum.

"Ha?" Carter şimdi doğrudan esere bakıyor.

"Tüm sanat eserleri duygularla yaratılır. Sanatçı ister gözleriyle ister zihniyle bir şey görür ve ruhunda bir şeyler hisseder. Sanat ya da bu durumda resim, sanatçının bu duyguyu aktarmak için kullandığı yöntemidir. İzleyicinin sanatı gördüğünde ne hissettiği konusunda doğru ya da yanlış bir cevap yoktur. İşin güzelliği de burada."

"Ben ... hissediyorum." Duraklıyor ve sonra itiraf ediyor, "kafam karıştı."

Hafifçe gülüyorum. "Bu tamamen geçerli. Özellikle de gözlerinizle gördüklerinize meydan okuyan bu gibi eserlerde. Yani, belli ki insanlar

tam olarak böyle görünmüyor, ama Picasso'nun onları algılayışı buydu. Buradaki göz çizgisini ele alalım. Çoğu insanın gözleri tek taraflıdır." Elimi göz hizamda düz tutarak benimkilerin eşit olduğunu gösteriyorum. "Gözlerini doğrusal bir çizgiyle resmederek bu kişi hakkında ne söylüyor olabilir?"

Carter atılıyor. "Sarhoştun, kafası iyiydi ya da her ikisi de vardı ve çift mi görüyordu?"

Hayal kırıklığıyla dolup taşıyorum. İyi iş çıkarıyor, düşünceli bir şekilde dinliyor ve yanıt veriyor ama ben onu sanatın teknik özelliklerinin ötesine itmeye çalışıyorum. Müşterisini gerçekten etkilemek istiyorsa, daha derin anlamlar anahtar olacaktır. Resmin üzerindeki ismi okuyup Wikipedia sayfasını ezberden tekrarlamaya başlayamaz. Sanırım yapabilir ama içimden bir ses bunun bu müşteri için yeterli olmayacağını söylüyor.

Ona sadece gülümseyebilir ve muhtemelen tüm portföyünün şifrelerini verir.

"Tekrar dene," diye meydan okuyorum. "Daha derin düşün."

Dudakları büzülüyor ve söylediklerimin kolayca yanlış anlaşılabilirliğini fark ediyorum. Neyse ki, çoğu erkek çocuk gibi 'sana daha derini göstereceğim' gibi çocukça bir şaka yapmıyor.

"Tamam, gözler -büyükannemin dediği gibi- kedicik. Onun böyle biri hakkında ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyorum." Düşünceli bir şekilde resme bakarken onu izliyorum ve tüm ruh hali ciddi ve iç gözlemsel bir şeye dönüşüyor, bu da bir şekilde tipik girişken cazibesinden daha çekici. "Her zaman köşede daha iyi bir şey olduğunu düşünen biri. Sanki burada seninle birliktelermiş gibi" -doğru yerdeymiş gibi görünen boyalı gözü işaret ediyor ve sonra diğerine geçiyor- "ama her zaman daha iyi ya da farklı bir şey arayışındalar. Ne olabileceği ya da neye sahip olabilecekleri dikkatlerini dağıtır. Sanki şu anda seninle olmak yeterli değilmiş gibi."

Çenem düşerken kalbim küt küt atıyor. "Vay canına," diyorum nefes nefese. "Bu gerçekten çok iyi."

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok. Ben sadece yakışıklı ve Güneyli cazibesine sahip değilim. Bu kafanın içinde benim de bir beynim var." Şakağına hafifçe dokunarak o külot eriten gülümsemelerinden birini takındı, görünüşe göre benim aşırı tepkime alınmamıştı, ama bu biraz zorlama gibi geldi ve gözlerinde birkaç dakika önce Picasso'daki anlamdan bahsederken olmayan bir boşluk vardı.

"Hayır, ben ... demek istemedim." Bana sert bir bakış attı ve ben de itiraf ettim, "Tamam, belki de öyle yaptım. Özür dilerim. Neden bahsettiğimi anlayamadığımı varsaymamalıydım. Kabalık ettim."

"Özrün kabul edildi." Çenesini bir kez eğiyor ve sanki bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi oluyor. Parlak bir sesle, "Tüm müzedeki en sevdiğin parça nerede?" diye soruyor.

İlginç. Görünüşe göre Carter'ın belki de benim düşündüğümünden daha derin bir tarafı var ama bunu saklıyor. Bunu anlayabiliyorum. Kanka falan değiliz. Ben onun için sadece bir amaç aracıyım, ama bir an için onda daha fazlasını görebildim. Ve bu 'daha fazlası' Carter'ın her zamanki dış görünüşünden çok daha ilginç.

"Bu taraftan," diyorum ve onu tüm müzede en çok sevdiğim parçaya doğru yönlendiriyorum. Aslında Carter'ın bu konuda ne düşüneceğini biraz merak ediyorum.

Lütfen beyaz sıçramalar hakkında 'bunu beş dakikada yapabilirim' ya da 'gerçekten her şeyini ortaya koymuş' gibi aptalca bir şey söylemesine izin vermeyin. Bu tür yorumları çok sık duyuyorum ve eserin arkasındaki yeteneği görmezden gelmeleri beni çileden çıkarıyor.

Büyük Jackson Pollock koleksiyonumuza nispeten yeni katıldı ve ne zaman boş vaktim olsa oturup onu incelemeyi, vahşi renk katmanlarında her seferinde farklı bir şey bulmayı seviyorum. Çalışmalarımın asla yeterli olmayacağını, görülmeyeceğini ya da değer görmeyeceğini hissetmeye başladığımda bana moral veriyor. Tüm benliğimi Alphena'ya döküyorum ve bir şekilde Pollock'un tuvalindeki kaos bunu normal ve makul bir şeymiş gibi hissettiriyor.

Carter'ın Picasso tablosunda gördüğü büyüünün bir kısmını bu tabloda da görebileceğini umarak sessizce eserin önünde duruyorum. Carter beklenmedik bir şekilde yanımda diz çöküyor ve ilk başta düştüğünü düşünüyorum. Belki bayılmıştır ya da bacağını incitmiştir?

Nefes nefese, "İyi misin?" diye sordum.

Çömeldiği yerden bana bakıyor ve elime uzanıyor. Ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandım, hala nasıl yere düştüğüne şaşırılmış durumdaydım ama ayağa kalkmadı. Hayır, elimi sıcak, büyük elinin içinde tutuyor ve gözlerinde tuhaf bir bakışla bana bakıyor.

"Luna, günlerini ve gecelerini benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Karım olarak seninle bir ömür boyu birlikte olmayı umuyorum. Benimle evlenir misin?"

"Ne?" Ciyak ciyak bağırmayı başardım.

Bir şekilde kafasını mı çarptı? Felç mi geçiriyor?

Odağım daralıyor ve zaman ağır çekimde ilerliyor. Adem elmasının kalın bir yutkunmayla aşağı yukarı sallanışını izliyorum, sonra gülümsüyor ve gözlerinin yanında minik çizgiler filizleniyor, masmavi ve tüm bedenimin olduğu yerde donup kalmasına neden olacak şekilde bana kilitlenmiş. Elimi sıkarak daha net bir şekilde tekrarlıyor: "Benimle evlenir misin?"

Söylediğini sandığım şey buydu ama kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu. Birbirimizi çok az tanıyoruz ve birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Gülünç derecede uyumsuzuz, benim beceriksizliğim ve onun yumuşak cazibesi birbirine hiç uymuyor. Ve yine ... ne?

Kafa karışıklığının sisi arasından bir sesin "Sen evet demeersen ben derim tatlım!" diye haykırdığını duyuyorum.

Etrafıma baktığımda, ellerini ağızlarında ya da göğüslerinde kenetlemiş, romantik bir evlenme teklifi gibi görünen bu olaya tanık olmanın heyecanıyla gözleri kocaman açılmış bir izleyici kitlesi topladığımızı görüyorum. Bu benim en kötü kâbusumun hayata geçmesi, ya da en azından bir tanesinin.

Carter'a dönüp bakarken ağzımın açılıp kapandığını hissedebiliyorum. "I ... I ..."

Sol yüzük parmağıma bir yüzük takıyor ve sonra ayağa kalkıp tek bir hareketle beni belimden kavıyor. Beni çılgınca bir çemberin içinde döndürüyor, ayaklarım havada sallanıyor. Alkışlar etrafımızı sarıyor ve sonra ...

Carter. Lanet olsun. Harrington. Beni öptü. Tam dudaklarımdan, sanki buna hakkı varmış gibi.

İlk düşüncem onun harika bir öpücü olduğu - dudakları yumuşak, ağzı sıcak ve nefesi naneli. İkinci düşüncem ise. . .

"Beni yere bırak!" Omuzlarına vurarak bağırıyorum.

İzleyenler gülüyor ve bir kadın, "Hala bunu yapabiliyorken sizi almasına izin verin" diyor. Kadının yanındaki buruşuk ve kambur adama sevgiyle gülümsediğini görmek için ona bakıyorum.

Carter kadının yorumuna sanki bütün bunlar büyük bir şakaymış gibi kıkırdıyor ve kulağıma kabaca, "Gülümse Luna," diye fısıldıyor.

Kelimelerin sıcaklığı ve emrin sertliği beni şaşırtıyor, ama beni daha çok şaşırtan şey omurgamdan aşağıya doğru akan ürperti oluyor. Carter'a bakıyorum, dudakları yine benimkilere çok yakın. Kıpırdanıyorum, zeminin sağlamlığını arıyorum çünkü dünyamın temeli sallanmaya başladı.

Carter Harrington'dan hoşlanmıyorum, öyleyse neden burası birdenbire bu kadar sıcak oldu?

Ve neden bana evlenme teklif etti?

Carter beni indiriyor ama omuzlarıma doladığı sıkı bir kolla beni yanında tutuyor, tebrikleri ve iyi dilekleri kabul ederken kalabalığa belediye başkanymış gibi gülümsüyor. Hareket edemeyecek kadar garip ve şaşkınım, ayaklarım olduğum yerde donmuş ve yüzüm bir şaşkınlık maskesi.

Zack köşeden muzaffer bir gülümsemeyle çıkınca durum daha da kötüleşiyor. "Buldum!" diye bağıyor, telefonunu havaya kaldırarak.

Kalabalık dağılmaya başlıyor ve üçümüzü bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım Jackson Pollock tablosuyla baş başa bırakıyor.

"Ne?" Zack bizi yanlış bir şey yaparken yakalamış gibi hissederek Carter'dan uzaklaşıyorum. Omuzlarımdaki kolunun ağırlığını kaybettiğimi hissettiğimi kimseye, kendime bile itiraf etmeyeceğim. Ve aramıza mesafe koyarken kesinlikle tökezlemiyorum çünkü tüm dünyam . Carter büyükannesinin ona ne dediğini söylemişti? Cattywampus, işte bu. Ben buyum. Ama her geçen saniye kendime gelmeye çalışıyorum.

Carter bana mahcup bir gülümseme attı. Hayatı boyunca onu beladan kurtardığına emin olduğum bir gülümseme ama bende işe yaramıyor. Şimdi yaramıyor.

"Dün gece konuştuktan sonra düşündüm. Bana yardım etmek için orada olmanı isterdim, ama olmazsa ..." Duraklıyor ve bana umutlu bir bakış atıyor, sanki yeniden düşünmüşüm ve asistanı olmam için yaptığı plana uymaya karar vermişim gibi. Yanıt olarak kollarımı kavuşturuyorum. "Pekala, eğer orada değilsen, en azından sanatsever bir karım olduğunu söyleyebilirim. Ve şimdi, müzede özel bir tur sırasında koleksiyonda en sevdiği eserin önünde nasıl nişanlandığıma dair video kanıtlı tatlı bir hikayem var."

Ona inanamayarak bakıyorum, bu kadar tuhaf bir şeyin ona nasıl makul bir fikir gibi görünebileceğini anlamaya çalışıyorum. Yani, ben yaratıcı bir tipim, o ise tamamen iş adamı, yani burada rollerin tersine dönmesi gerekiyor gibi görünüyor, ama her nasılsa, tamamen baş aşağı, alternatif bir evrende yaşayan o.

"Büyük planınız bu mu? Sanatın kendisi üzerine bağ kurmak yerine, ..."

Sözümü kesiyorum, o da başını sallıyor. "Karım olduğunu söyle. Böylece yaptığım hataları 'karım yanlış duymuş olmalı' diye geçiştirebilirim ve bu aptalca olmaktan çıkıp sevimli bir hal alır."

"Bu çok saçma."

Carter beni düzelterek, "Mükemmel kelimesini yanlış telaffuz ettin," dedi.

"Bu benim fikrimdi," diye ekliyor Zack. "Carter bana asistan olayından bahsetti ve gerçekten de böyle bir şey olmasına gerek yok Luna. Sadece iyi bir satış konuşmasına ihtiyacı var." Tamamen mantıklı bir şeye aşırı tepki göstermişim gibi konuşuyor.

Ben bir satış konuşması değilim. Carter'ın yapacağı aptallıkta benim parmağım yok. Bir gün kendi yalanlarının ve entrikalarının hesabını vermek zorunda kalacağı karmik adaletin gerçekleşeceğine inanıyorum. Ama Zack? Benim sanat aşkımı, hayır, varlığımı 'bir satış konuşması olarak yararlı' seviyesine indirgemesi canımı acıtıyor. Bu, Carter'ın büyüüne ne kadar kapıldığını ve onlar gibi adamların anlaşmayı tamamlamak için ne kadar ileri gidebileceklerini gösteriyor.

Çok öfkeliyim. Damarlarımdaki ısının arttığını ve sıcak gözyaşlarımın dökülmek üzere olduğunu hissedebiliyorum. Üzgün olduğum için değil. Ben sadece kızgınken ağlayan o şanssız insanlardan biriyim. Bundan nefret ediyorum. Her zaman en güçlü görünmeye çalıştığım anda zayıf görüldüğümü hissettiriyor.

Carter'a ciyak ciyak bağırmayı başarıyorum: "Sen tam olarak düşündüğüm kişi ve şeysin. Daha fazlası olabileceğini düşünerek beni bir an bile kandırdığın için hayal kırıklığına uğradım." Çenesini sıkması dışında kıpırdamadan duruyor. Zack'e soruyorum, "Bunu sen mi buldun? Her ne pahasına olursa olsun iş, sanırım, ha?"

Ve böylece gözyaşlarım akıyor, ben de dönüp kaçıyorum. Patlamam, gözyaşlarım ve tepelere doğru kaçışımla öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi görüldüğümünden eminim. Ama yapacak bir şey yok.

BÖLÜM BEŞ

CARTER

Önümdeki dosyayı bir kez daha gözden geçiriyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum. Bunun için hazırım. Son on yılda imzaladığım diğer tüm anlaşmalar için hazırlandığım gibi hazırlandım. Şu anda gerçekten bir galibiyete ihtiyacım var. Özellikle de müzede yaptığım karmaşadan sonra.

Luna'nın sahte teklife şaşıracağını biliyordum. Amaç da buydu zaten. Şimdi, sanat takıntılı karıma sevimli bir video göstermem gerekirse, ayaklarını yerden kesen romantik bir kocaymışım gibi görünecek. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, özellikle de böyle bir anlaşma için.

Ama onun tepkisi beni şok etti. Ne Zack ne de ben onun bu kadar korkmasını beklemiyorduk. Özellikle de tur için her şey bu kadar iyi giderken. Luna ile eğleniyordum, sanat hakkında konuşmasını dinliyordum ve onu rahat ve kendinden emin olduğu yeni bir rolde görüyordum.

Sonra her şey boka sardı.

Ama buna değecek. Değmek zorunda. Zack'in, özel dersin fiyasko olduğu düşünüldüğünde bunun en iyi seçeneğim olduğu yönündeki değerlendirmesine hâlâ katılıyorum. Her ne kadar Luna'yla arasını düzeltereğine dair bana güvence verse de, ondan bu zahmeti için ekstra bir 'özel ders' faturası bekliyorum. Bunu büyük bir özürle ve belki de işleri yoluna koymak için bir Jackson Pollock sehpa kitabıyla birlikte göndermem gerekecek.

Bayan Cartwright ile küçük bir görüşme. Tek ihtiyacım olan bu ve buna değecek. Bu anlaşmayı güvence altına alma işinin geri kalanını becerilerim, deneyimim ve sıkı çalışmamla yapabilirim. Bunun için hazırım.

Telefonumu elime alıp arıyorum ve gergin bir şekilde çağrının cevaplanmasını bekliyorum. Bunu kendim yapıyorum, bir asistan ya da iş ortağımla görüşmüyorum, çünkü Elena Cartwright'ın elimden gelen en iyi kişisel hizmeti sunmaya niyetli olduğumu bilmesini istiyorum. Ayrıca, soyadımın ve şirketimizin adının taşıdığı değeri biliyorum ve bunlardan mümkün olduğunca fazla yararlanmak niyetindeyim. "Alo, ben Blue Lake Asset Group'tan Carter Harrington, Elena Cartwright'ı aramıştım, lütfen," diyorum telefonu açan kadına.

"Haberler iyi, genç adam... Onu yakaladın." Gülüyor ama gülmesi biraz öksürükle son buluyor.

"Sizinle konuşmak güzel hanımefendi. Anladığım kadarıyla yeni bir portföy yönetim şirketi kurmayı düşünüyorsunuz," diyorum kibarca. "Firmamızın ihtiyaçlarınıza uygun olup olmadığını görmek için sizinle görüşmeyi çok isterim."

"Aradığım ilk şey, tüm o şatafatı ve gösterişi geride bırakacak biri. Bütün o şatafata ihtiyacım yok. Bana sadece Elena de."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Eski nesil, özellikle de varlıklı olanlar, tüm gösterişi ve daha fazlasını isteme eğilimindedir. Ama Bayan Cartwright -yani Elena- bunu tercih ediyorsa ben de soğukkanlı olabilirim.

Kıkırdayarak onun rahat ses tonunu taklit ediyorum. "Bunu kesinlikle yapabilirim." Söylenecek en doğru şey bu gibi görünüyor çünkü kapıları açıyor,

ve birden Elena bana portföyü hakkında her şeyi anlatmaya başladı, mülklerden fonlara ve daha fazlasına kadar. Zack onun işini bildiğini söyledi, ancak bu kadar büyük ve çeşitli bir mülke sahip biri için şaşırtıcı derecede detaylara hakim. Ve daha önce nelerin etkili olduğunu konuşmak, onun için işleri iyileştirmek için nerede farklı bir şey sunabileceğimi görmemi sağlıyor.

"Şu anda pek bir şey için endişelenmiyorum hayatım. Harcayabileceğimden çok daha fazla param var."

"Elbette! Siz ve Bay Cartwright ailenizin gelecek nesillere iyi bakabilmesi için çok çalıştınız."

"Bundan emin olduğumuzu söyleyebilirim. Mali işlerle hep ben ilgilendim ama Thomas'ın da aklı başındaydı. Ama onun gerçek aşkı -benden başka tabii ki- sanattı. O adamın beni kaç kez resmettiğini anlatamam," diyor hüznle.

Umarım Güneyli bir aile reisi edasıyla söylüyordur ama ses tonu bana evlilik yataklarının üzerinde Elena Cartwright'in çıplak resimlerinin olduğunu düşündürüyor. *Beni Fransız kızlarından biri gibi çiz falan.*

Bu fikir çok sarsıcı.

Ama bana ihtiyacım olan fırsatı verdi. "Bunu anlayabiliyorum. Karım Luna da tam bir sanat aşığıdır. Sürekli Rembrandt'tan, Pollock'tan bahseder ama benim favorilerim onun kendi eserleri. Onun yaratma şeklini görmek . . . çok güzel, büyüdü."

Luna'nın kişisel olarak çizdiği hiçbir şeyi görmemiş olabilirim, ama müzedeki sanatı hayata geçirme şeklini, kendi çalışmalarıyla da aynı şeyi yaptığını hayal edebiliyorum.

"Oh, sevgilim. Bu kalbimi sıcak bir bisküvinin üzerindeki tereyağı gibi eritti." Sesi biraz boğuk geliyor ve Luna'ya sessizce teşekkür ediyorum. "Bak ne diyeceğim, bu hafta sonu biraz yemek yiyelim ve portföyüm hakkında konuşalım. Luna'nın programını kontrol edip ne zaman müsait olduğunu öğrenmen gerekiyor mu?"

Ne? Bunu neden yapayım ki?

Ve sonra aklıma geldi.

Elena benimle ve Luna ile akşam yemeği demek. Karım, Luna.

"Gelebileceğinden emin değilim. Çok meşgul, biliyorsun ve onu çok fazla iş konuşarak sıkılamaya çalışıyorum," diyorum, Elena'nın sadece benimle buluşmaya ikna edilebileceğini umarak.

"Saçmalama. Eğer sanatsever biriye, Thomas'ın koleksiyonunu görme fırsatını geçirirsen seni asla affetmez. Senin köpek evinde olmanı istemem. Bir keresinde Thomas'ın bir arkadaşıyla şehre gittiğini hatırlıyorum. Golf ya da başka bir şey oynayacaklardı, ne olduğunu unuttum. Ama onun yerine sinemaya gitmişler ve o kasırga filmini bensiz izlemiş. Hani şu sevimli Bill Paxton'ın oynadığı. O adamı ne kadar sevdiğimi biliyordu, o yüzden Atlanta'da bir Ağustos gününden daha sıcaktım. O adamı iki gece boyunca kanepede uyuttum."

"Yapmadın," diye takılıyorum, onun dramatik hikaye anlatımını takip ediyorum.

"Emin ol yaptım, ama köpek kulübesinden nasıl çıktığını biliyor musun?" Duraklıyor ve telefonda gülümsediğini hissedebiliyorum. "Gün batımında bize arkada küçük bir piknik ayarladı ve akşam yemeği için dondurma yedik. Dondurmanın kalbime giden yol olduğunu biliyordu çünkü ilk buluşmamızda milkshake içmeye gitmiştik."

"Seni *Twister*'ı izlemeye götürmemiş olsa da iyi bir kocaymış gibi görünüyor," diye katılıyorum.

"Oh, beni götürdü, tamam. Ona tekrar izlettirdim. Benimle birlikte."

Şaşkınlıkla güldüm. Böylesine varlıklı, nüfuzlu bir çift için Cartwright'lar oldukça normalmiş gibi geliyor. Hatta belki de birlikte yaşadıkları hayatlarında biraz basittiler.

"Bu yüzden sana söylüyorum, bu sanatı görmek için Luna'nı getirsen iyi olur yoksa kanepede uyuyup dondurma randevuları planlayacaksın." Sesi cana yakınlıktan sertliğe dönüştü, sanki akıllıca tavsiyesini kabul edip etmeyeceğimi test ediyor gibiydi.

Düşünmüyorum. Düşünmüyorum. Kesinlikle plan yapmam, ki bu benim *modus operandi*. Ama yine de kelimeler dökülüyor. "Elbette, eminim

gelmek için can atardı."

Kalbim boğazımda ve başım uğuldarken Luna'nın kapısını çalıyorum. Her şeyi berbat ettim ve bunun farkındayım ama kendimi içine soktuğum bu berbat durumdan kurtarmanın bir yolu olup olmadığını görmek için mücadele edeceğim. Umarım Luna sakinleşmiştir ve Zack de onunla arasını düzeltmiştir çünkü Elena Cartwright gibi bu kasırganın içine yepyeni bir inek atmak üzereyim.

Ama kapıyı açan Luna değil.

"Sen kimsin?" diye soruyor uzun boylu, ince bir esmer. Luna'nın yaşlarında, geniş paçalı bir pantolon ve tank tarzı bir bluz giymiş. Makyajı ustalıkla yapılmış ve saçları profesyonelce şekillendirilmiş gibi görünüyor. Mükemmel iş kadını resmini tamamlamak için eksik olan tek şey ayakkabıları, çünkü çıplak ayak parmakları Luna'nın dairesinin ahşap zemininde kıpırdıyor.

"Luna'yı arıyorum." Yanlış daireye gitmediğimi iki kez kontrol ederek etrafıma bakıyorum ama kadının arkasında Luna'nın sanat dolu alanını görebiliyorum.

"Soruyu cevaplayamadım. Tekrar deneyin." Yukarı aşağı bakarak beni açıkça değerlendirirken gözlerindeki parıltı emri hafifçe yumuşatıyor.

"Bu Carter Harrington, Zack'in arkadaşı ve takım elbiseli sinir bozucu dolandırıcı," diye sesleniyor Luna'nın sesi, düz ve donuk.

Kapı aralığındaki kadın bir anda neredeyse vahşileşiyor. Mükemmel manikürlü parmağını göğsüme saplayarak, "Arkadaşımı beceren ve kendini en çok evinde hissettiği yerde onu aptal yerine koyan pislik sen misin? Bilmeliydim."

Luna'dan çok daha sert ama hakareti Luna'nınki kadar acıtmıyor.

"Onu aptal yerine koymadım," diye itiraz ediyorum. Bunu kaynağında halletmem gerektiğine karar vererek kadının yanından geçip daireye giriyorum ve Luna'yı mutfak tezgahının üzerinde otururken buluyorum.

Şort ve bol bir tişört giyiyor ve kaybolmuş gibi görünüyor - teni çıplak ve solgun, gözleri boş ve bağdaş kurup oturmasına rağmen

Düpedüz, sanki benden uzaklaşıyormuş gibi hissettiren bir şey var.

"Luna? Neyin var?" Yanına gidiyorum, yanımda getirdiğim çantayı tezgahın üzerine, yanına koyuyorum. İlk içgüdüm onu kollarıma almak oluyor ki bu beni şaşırtıyor. Genelde bu şekilde açıktan ilgilenmem, ama Luna'nın bu anındaki bir şey onu kendime çekmek ve dudaklarımı yatıştırıcı bir şekilde saçlarına bastırmak istememe neden oluyor.

Ama o benden uzaklaşıyor. "Ciddi misin?" diyor sessizce.

"Zack'in-"

Öfkelendi. "Zack ve ben iyiyiz. Sen ve ben değiliz."

Tamam, görünüşe göre Zack sadece bir sorunu çözmüş. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama keşke şu anda gizli bir Luna dili kitabım olsaydı da ben de aynısını yapabilseydim.

"Ondan uzak durun ve kimse zarar görmesin," diye emrediyor kapıdaki kadın karate ellerini havaya kaldırırken.

"Samantha, Carter . . . Carter, Samantha," diyor Luna, kadından bana doğru eliyle işaret ederek.

"Tanıştığımıza memnun oldum derdim ama bu beni yalancı yapar ve ben dürüstlüğümlle gurur duyarım, o yüzden ... evet, buna kesinlikle hayır." Elleri kalçalarına giderken uzattığım elime kaşlarını çatıyor. "Çünkü duyduğuma göre, hiç tanımadığın Luna'ya iş yerinde evlenme teklif etmişsin, Luna da iş arkadaşlarına ve misafirlere aptal görünmemek için kabul etme baskısı hissetmiş ve bunu videoya çekmişsin, oybirliğiyle var olan en çirkin kıyafeti giymiş -o kısmı ben ekledim- ve sırf zavallı yaşlı bir kadının *sana* para vermesini sağlayabilmek için en sevdiği sanat eserini süper stresli bir anıyla mahvetmişsin. Yanılıyor muyum?"

Sanki varlığım tatsızmış ve söyleyebileceğim her şey kesinlikle yalan olacakmış gibi dudak büküyor.

"Şey, bu tam olarak-"

Luna ben daha başlayamadan sözümü kesiyor. "Beni korumana ihtiyacım yok Sam, her ne kadar oldukça iyi ve kesinlikle doğru konuşuyor olsan da."

Samantha'nın yaptığı korkunç özetlemenin muhtemelen Luna'nın anlattığı gibi kelimesi kelimesine aynı olduğunu hissedebiliyorum. Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, o sırada bu sözlerin benim üzerimde neredeyse hiçbir etkisi olmadı.

Başarılı biri olarak görülebilirim ve annem sadece nefes aldığım için beni övebilir. Ama ailemde, benim çok uzaklarda olduğum ve

Özellikle de babamın gözünde kardeşim Cameron'ın arkasından ikinci sırada geliyordum, bu yüzden onaylamayan yorumları görmezden gelmeye oldukça alışkınım. Onun sözlerini daha fazla dikkate almalıydım, söylediklerinden dolayı değil ama bunları söylemesinin nelere mal olduğundan dolayı.

Gururumu bir kenara bıraktım ve asla itiraf edemeyeceğim bir şey söyledim. "Özür dilerim. Başlangıçta sanatın sıkıcı olacağını düşünmeme rağmen özel ders ve turla eğlendim. Sanırım bu öğretmen yüzünden." Luna'yla aramı düzeltmeyi umarak gülümsüyorum. Bu noktada Elena'yla olan sahte eş durumuma yardımcı olacağına dair hiç umudum yok ama tüm bu karmaşanın onunla Zack'in ilişkisini etkilememesi için her şeyi dostça bırakmak istiyorum. Ve böylece gelecek yılki doğum günü partisi tamamen acı verici bir karmaşaya dönüşmesin.

Samantha bana elini sallayarak, "Devam et," dedi. "Daha çok yalvar yakar ol, Beyaz Atlı Prens. Eminim o uzun boylu, kaslı ve Yunan tanrısı vücudunun bir yerlerinde vardır. Yunan tanrısı vücudunda." Samantha'nın gözleri her santimetrekarede geziniyor ve bana hayranlıkla bakıyor. G-string ile sahnede bir Thunder Down Under striptizcisi olsaydım kendimi daha açıkta hissedebileceğimi sanmıyorum.

Luna ağzını kapatarak hafifçe gülüyor ama Samantha ona destek vermiş gibi görünüyor. "Evet, sende ne var?"

Birbirinden çok farklı ama aynı şeyi isteyen iki kadına bakıyorum. Kararlı bir iç çekişle tüm tiyatralliğimi ortaya koyuyorum, bu kez ne yaptığımın anlaşılmaması için iki dizimin üzerine çöküyorum ve ellerimi yalvarırcasına kavuşturuyorum.

"Luna," diyorum ciddiyetle, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. Yavaşça, sanki ürkerse uçup gidecek yaralı bir kuşmuş gibi, ellerimi çıplak dizlerinin üzerine koyuyorum. Minik bir gülümsemeyle buna izin verdiğinde başlıyorum.

"Çok özür dilerim," diye dramatik bir şekilde feryat ediyorum, başımı kucağına atıyorum, yanağımı kalçasına bastırıyorum. Tehlikeli bir temas bölgesine yakın olmama rağmen, itaatkâr pozisyonundan ona yavru köpek gözleriyle bakıyorum. "Seni asla incitmek istemedim. Lütfen beni affet. Seni ve bozulan nişanımızı düşünmeden bir daha asla Pollack'ın dağınık kaosuna bakmayacağım," diye uluyorum onu avucumun içinde sarsarken.

"Şşşt!" diye tıslıyor ama bana vururken gülüyor. "Böyle devam edersen komşularım polisi arayacak!"

Ama sonra ikimiz de gülüyoruz ve sanki her şey yoluna girecekmiş gibi geliyor. Yere oturuyorum, bacaklarım önümde uzanıyor ve koltuğa yaslanıyorum.

Luna'nın karşısındaki dolaplar. "Ayrıca, çok bilge biri bana köpek kulübesinden kurtulmanın kesin bir yolunun dondurma olduğunu söylemişti, o yüzden orada bir çift var." Tezgâhın üzerine bıraktığım çantayı gösteriyorum.

Samantha önce onu kaptı. "Eğer bir an için bunlardan birini alacağını düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun."

Ben daha tartışmadan ya da kabul edemeden Samantha iki dondurmayı da açmış, birinin üstündeki krem şantiyi yalamaya başlamıştı bile. Luna lavabonun yanında kuruyan tabaklardan bir kaşık kapıyor ve diğerine dalıyor.

"Sizi sundae'den mahrum bırakmayı düşünmezdim." Birkaç ısırik bekledikten sonra "İşe yarıyor mu?" diye soruyorum.

Luna, omzunu kaldıran Samantha'ya bir bakış atıyor. "İyi öpüştüğünü söylemiştin."

"Sa-man-tha!" Luna bağılıyor ve komşuların kaldırabileceği tek şey bu olmalı çünkü duvara *çarpan* yüksek bir *gümbürtü* duyuluyor.

"Özür dilerim!" Luna kambur omzunun üzerinden bağılıyor. Ama o kadar da endişeli değilmiş gibi gülüyor. "Ben her zaman sessizimdir ve bir kez ..."

"Bunu sen mi söyledin?" İnanılmaz bir merakla soruyorum. "Ne dedin?"

"İyi öpüştüğümü."

"Belki." Yavaşça bir lokma dondurma yiyor, kaşıktan emerken yanakları çukurlaşıyor ve doğrudan bana bakarken bunu itiraf edemezmiş gibi gözleri düşüyor. Bu olması gerekenden daha seksi ve sikim şortunun bacaklarını ne kadar düzgün gösterdiğini ve tişörtünün altına kesinlikle sütyen giymediğini fark ediyor. "Turdan gerçekten keyif aldın mı?" Soru anlam yüklü.

"Kesinlikle eğlendim." Basit ifademim içinde çok fazla şey de var. Kafamın içinde uyarı sirenleri çalıyor, Luna'nın kim olduğunu ve benim kim olduğumu hatırlatıyor, bu yüzden aramızda stratejik olarak ne oluyorsa geri çekiliyorum. "Ama ben hâlâ Picasso'nun zil zurna sarhoş olduğunu düşünüyorum."

Luna sinsi bir sırıtışla, "Aslında içkiciydi, ama bariz olanın ötesini düşünmeni istedim," diyor. "İşte bu yüzden iyi bir öğretmenim."

"Öylesin," diye katılıyorum.

Çabalarımın rağmen, bakışlarımız kilitlendiğinde aramızda elektrikli ve sıcak bir şey geçiyor. Luna'nın buraya ilk geldiğim zamankinden daha iyi görünmesi önemli bir his. Yanaklarında parlaklık, gözlerinde hayat var ve artık gülümsüyor.

Samantha şarkı söylüyor: "Siz ikiniz ne kadar sevimlisiniz," diyor.

"Hayır," diyor Luna başını sallayarak, "öyle değil."

"Evet, öyle değil," diye hemen katılıyorum.

"Mm-hmm." Samantha ikna olmuş gibi görünmüyor. "Peki, yaşlı kadınla ne oldu?"

Kahretsin. İşlerin çok daha kötüye gittiğini söylemek istemiyorum, özellikle de Luna bana kızgın değilken. Çünkü ne yaptığımı öğrendiği anda çılgına dönecek. Ve Samantha şu anda ön kapıdan kaçışımı engelliyor. O da acil çıkışı kontrol ettiğimi görüyor ve başını eğip karate ellerini tekrar kaldırarak bana bakıyor. "Yara bandı gibi, sök gitsin dostum."

"Harika geçti, ama aynı zamanda ... korkunç mu?" Bunu en iyi bu şekilde tarif edebilirim. Luna, Samantha'nın önceki el sallama hareketini taklit ederek sessizce bana 'daha fazla' diyor. Dişlerimi sıkarak itiraf ediyorum, "Onunla konuştum ve işler iyi gidiyordu. Beklediğim kadar resmi değil, ama sonra . . . Ona karımın sanatı ne kadar çok sevdiğini anlattım-"

"Bunu ona gerçekten söyledin mi?" Luna soluk soluğa kalır. "Müzede söylediğim onca şeyden sonra mı?"

İsteksizce omuz silkiyorum.

"Planımız buydu." "Planlar değişir!"

Luna cevap veriyor.

"Biliyorum." İşlerin nasıl bu kadar kontrolden çıktığını bana açıklayacak ilahi bir müdahale umuduyla tavana bakıyorum.

"Sonra ne oldu?" Luna sessizce soruyor.

"Bizi yemeğe davet etti, kocasının koleksiyonunu bir sanatsevere göstermeyi çok istediğini söyledi."

Samantha acı acı güler. "Sanat aşığı olan *karını* mı kastediyorsun?"

Luna dehşet dolu gözlerle başını sallıyor. "Bunu yapmayacağım. İmkânı yok."

"Biliyorum. Elena'ya kendini iyi hissetmediğini falan söylerim," diye söz veriyorum.

"Başka bir yalan mı?"

Luna'nın suçlaması midemin dibindeki karanlık çukurun daha da büyümesine ve derinleşmesine neden oluyor ve ailemin yaptığı rutin yorumlardan daha fazla acı veriyor. Neden böyle olduğunu bilmiyorum ama gözlerindeki acı çok farklı. Yapabileceğim herhangi bir şekilde onu yatıştırmak istiyorum.

"Haklısın. Bayan Cartwright'a evli olmadığımı söyleyeceğim," diye yemin ediyorum sertçe, böyle bir şey yapmayacağımı bilerek. Ama Luna öyle ya da böyle bunu asla bilemeyecek.

Bir diğeri, çünkü bundan sonra Zack'in aracılığı ile birbirimizi ara sıra görmeye devam edeceğiz.

Bu fikir tuhaf bir şekilde rahatsız edici.

Luna gülümsüyor ama sonra endişeyle kaşlarını çatıyor. "Bekle. . . Cartwright mı?

Thomas Cartwright gibi değil mi?"

"Elena Cartwright gibi ama evet, kocası Thomas Cartwright'tı. Sanat koleksiyoncusuydu ve karısı da portföylerini yönetiyor."

Luna tezgâhtan atlayıp önüme çömeliyor, ellerini omuzlarıma koyarken gözleri tamamen çıldırmış durumda. "Thomas Cartwright mı?" Cevap vermediğimde, akılsızca beni sallamaya ve hızlı hızlı konuşmaya başladı, "Kahretsin, bununla başlamalıydın dostum. Tüm bu karmaşadan kaçınabilirdik! İş hayatının ilk kuralı karşındakinin neye değer verdiğini bilmek değil midir?" Duraksıyor ama bir cevap istiyor gibi görünmüyor, ben de sessiz kalıyorum, ağzımın başıma açabileceği belalar konusunda dersimi almış oluyorum. "Sana bir ipucu vereyim. Thomas Cartwright'ın yıllardır nadiren görülen ama tüm ustaların eserlerinin bulunduğu söylenen özel sanat koleksiyonuna değer veriyorum. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi evinin duvarlarında asılı duruyor."

Ayağa kalkıyor, ellerini sallayarak küçük alanda volta atıyor. Sanırım sözde sanatı hayal ediyor ve beni tokatlamaya çalışmıyor ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

"Oh, evet, bu mu? Bu bir Degas." El çırpması. "Warhol'umu gördün mü? Pollock'un hemen yanında!" Çift el hareketi. "Bir Kara Walker'a teklif vermeyi düşündüm ama bana ilham vereni bulmak istiyorum."

Bu sonuncusunda bir el hareketi vardı ama daha çok 'kokteyl partisindeki süslü palavracı' tipindeydi, özellikle de zorlama tonu göz önüne alındığında. Bu tip insanlardan birkaç tane daha tanıdım. Dikkatle soruyorum, "Bu benimle geleceğin anlamına mı geliyor? Karım olarak mı?"

Bu şimdiye kadar sorduğum en tehlikeli soruymuş gibi hissediyorum ve hâlâ aptal gibi yerde oturuyorum, Luna ve Samantha kapıyla aramda. Sabaha kadar mutfak zemininde tebeşirle çizilmiş bir çizgiden başka bir şey olmama ihtimalim var.

Hayır, ikisi de yakalanmamak için vücudunu saklayacak kadar akıllı.

Kadınlardan birinin ya da her ikisinin de bu soruyu sormaya cüret ettiğim için bana saldırmasını beklerken bu yararsız düşünce bana huzur vermiyor. İçimdeki dürtüyle savaşıyorum.

üzerimi örter ve en azından en hassas yerlerimi korurum.

Luna donup kalıyor, sanki cevabını dikkatle düşünüyormuş gibi uzun bir süre yere bakıyor. Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluştuğunda şüphe duyuyor ama başını sallıyor. "Bunu yapacağıma inanamıyorum ama benim gibi biri için o parçaları görmek Kutsal Kâse'ye sahip olma şansına benziyor. Hayır diyemem."

"Ooh, anla kızım!" Samantha ciyaklar, şimdi Luna'nın da işine gelirse tüm bu yalan söyleme durumunu desteklemektedir.

BÖLÜM ALTI

LUNA

Samantha'ya tekrar "Sana gösterdiğim küçük siyah elbiseyi giyeceğim," diyorum. Bana tehlikeli bir bakış fırlatıyor ve ben de ağzımı kapatıyorum. Bu on saniye kadar sürdü ve sonra ona "Yakıştı ve son derece saygın" diye hatırlattım.

"Sıkıcı demek istiyorsun," diye düzeltiyor ve sonra kesin bir ifadeyle, "Ve hala, hayır. Bunu bir cenazede ve iki düğünde giydin."

Beni moda alışveriş bölgesinin kaldırımlarında gezdiriyor, asla ikinci kez bakmayacağım mağazaların önünde duruyor. Çünkü vitrinlerdeki mankenler bile yüz­süz, göz­süz üstünlük havalarıyla beni yargılıyor gibiler. Kuşkusuz, benden daha iyi giyiniyorlar ve Samantha'nın stil seviyesine yükselmek için bugün acı vermeyen, salon kıyafetleri giydim.

Siyah kot pantolonuma, Converse'ime ve düz yeşil tişörtüme bakıyorum ve sonra leopar desenli pantolon, biraz dekolte gösteren siyah V yakalı bluz ve kırmızı sivri burunlu ayakkabılar giyen Samantha'ya bakıyorum.

"Hey, bugün bir işin var mı?" Bir alışveriş gününden daha fazlası için giyinmiş görüldüğünü fark ederek soruyorum. Umarım gününü bölmüyordur, ama zihnimin önemli bir kısmı da belki bu keşif gezisinden hala kurtulabileceğimi ve sadece siyah elbiseyi giyebileceğimi düşünüyor. "Eğer bir randevun varsa, bunu atlayabiliriz." İyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum ama o da öyle.

Samantha ile Art 101 dersi için müzeye geldiğinde tanıştık ve beni zorla arkadaş olarak kabul etti, bunun için sonsuza dek minnettar olacağım. Psikoloji ve Biyoloji bölümlerinde çift anadal yaptıktan sonra, şu anda seks terapisi konusunda uzmanlaşmış yüksek lisans programında ve çalışmaları hakkında çok fazla şey paylaşarak beni utandırmayı seviyor. Onun sayesinde, vanilyayı sevip sevmediğimi bile bilmeyen biri için sapkınlıklar hakkında çok fazla şey biliyorum. Şaka bir yana, okul çalışmalarını çok ciddiye alıyor ve insanların dolu ve tatmin edici bir hayat yaşamalarına yardımcı olmak istediğini söylüyor. Kesinlikle benden çok daha heyecanlı bir hayat sürüyor, her türden erkekle çıkıyor ve bunun ona gelecek için 'uyarıcı bilgiler' verdiğini söylüyor. Bugün kiminle görüştüğünü merak ediyorum.

"Geç saate kadar olmaz. *Gelmek* ister misin?"

"Eek!" Haykırıyorum. "Hayır, hayır, hayır."

Samantha bilgece, "Rıza çok önemli," diyor.

"Ya mağazaya girip zaten üzerime uymayacak elbiseleri denemeye razı olmazsam?" Bu soruyla biraz da kendi güvensizliğini ortaya koyuyorum. Bu mağaza gibi yerler benim gibi insanları giydirmiyor -kısa boylu, kıvrımlı ve sade. Onlar Samantha gibi gerçekten bir tanrıça gibi uyanan insanlar içindir.

Samantha kapıyı açtı ve beni neredeyse içeri itiyordu. "İyi deneme, ama bu senin en iyi seçeneğin. Hadi gidelim."

Kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum ve içerideki satıcı kadına çarpıyorum, sanırım beni bu işten sıyrılmaya çalışırken izliyordu.

"Bayanlar." Pek dostça bir selamlama sayılmaz ama ne olduğunu anlamadan Samantha ona neye ihtiyacım olduğunu açıklıyor.

"Şık bir akşam yemeği mi?" diye tekrarlıyor satıcı kadın. Sanki benim 'süslü' tanımımla onunki aynı şey olamazmış gibi bana bakıyor. "Eminim size *bir şeyler* bulabilirim."

Bana kurnazca bir bakış atıyor ve sanki kıvrımlarımı boğan bir mezura varmış gibi ölçülerimi doğru bir şekilde aldığını hissediyorum. Ama sözlerine rağmen, bana uyma konusunda pek emin görünmüyor.

Artık Samantha beni buraya getirdiğine göre, kendimi buna adadım ve olabildiğince dik duruyorum, yine de sadece kıvrak sarışının göğsüne ulaşıyorum. "*Pretty Woman* anını atlayabilir miyiz? Akşam yemeği randevum sayesinde siyah bir Amex kartım var, eğer burada bir şeyler bulabilirsen . . ." Sözümü kesiyorum ve meydan okumak için şüpheyle etrafıma bakıyorum, "Minnettar olurum. Aksi takdirde Samantha'nın paramı alacak başka bir yer bulabileceğine eminim."

Satıcı kadın azarlamayı nazikçe karşılıyor, müşteri hizmetleri maskesi hiç düşmüyor. "Buna gerek yok. Etrafa bakmak isterseniz size birkaç seçenek sunacağım."

Samantha ellerini hiddetle çırpıyor. "Ooh, pençeler çıktı! Hadi parti başlasın! Şampanyayı da getir, Brenda."

"Önce onu ben yaparım. Nasıl olduğunu biliyorum Samantha," diye göz kırparak alay eder, şimdi çok daha arkadaş canlısı ve yardımsever görünmektedir.

Kadın ortadan kaybolunca Sam alışverişe koyulur. En yakın rafa doğru yürüyerek elbiseleri karıştırmaya başlar. "Öncelikle, Brenda'ya karşı kendini savunduğun için iyi iş çıkardın."

Bu iltifat takdire şayandır. Sam, Alphena'nın sayfalarında her şeyi yapabileceğimi ya da söyleyebileceğimi biliyor ama gerçek hayatta bu tamamen başka bir mesele. Üzerinde çalıştığım bir konu. Ama henüz bitirmedi. "İkincisi, Carter'ın kışına tekmeyle basacak bir şeye ihtiyacın var."

"Ne? Hayır, yok," diye uyarıyorum. "Akşam yemeği için uygun bir şeye ihtiyacım var."

Hepsi bu. Carter'ın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Kocanın bununla hiçbir ilgisi yok mu?" Samantha alay ediyor.

Koca.

Sahte kocam, Carter Harrington, kardeşimin en iyi arkadaşı.

Bu bana hiç benzemiyor. Çılgınca, tuhaf şeyler yapmam. Cehennem gibi sıkıcıyım, Alphena'yla günlerce ya da haftalarca kendi yarattığım bir dünyada kayboluyorum.

İçimden panik fişkırıyor. "Aman Tanrım!"

Brenda odanın karşısındaki raftan bir köstebek gibi fırlıyor. "Her şey yolunda mı hanımlar?"

Samantha onu başından savdı. "Evet, iyiyiz. Sadece yemekten önce kedisini tıraş etmesi gerektiğini fark etti."

Brenda gözlerini kırıştırıyor, açıkça şok olmuş ama tarafsız bir yüz tutmaya çalışıyor. "Eczaneden malzemeleri getirtebilirim... uhm, malzemeler?"

"Sen bir bebeksin, ama gerek yok. Yemek yarın. O bu gece işleri halleder."

Minnettar bir baş hareketiyle Brenda tekrar aramaya koyulur.

"Samantha." Başımı sallıyorum, yapacağıma söz verdiğim şeyin tüm kapsamını fark ettiğimde gözlerim odaklanmıyor. O anda sanatı görme ihtimali beni etkiledi ama bu ondan çok daha büyük bir şey. Carter'ın karısı rolünü oynamak zorundayım. Ve Carter gibi bir adam için daha kötü bir eş olamazdım. Kimse onun ve benim bir çift olduğumuza inanmayacak.

Samantha, "Sana bütün bunların saçma olduğunu söyledim," diyor, "ve ben bile seni dizginlerken bu bir şey ifade ediyor. Genelde sana dışarı çıkmanı ve hayatı deneyimlemeni söyleyen ben olurum, sadece çizmeni değil."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu şekilde değil, yapamazsın," diye araya giriyor Brenda, elinde bir kucak dolusu elbiseyle. "Ama doğru kıyafetle yapamayacağın pek bir şey yok. Hadi gidelim."

Uyuşuk bir şekilde onu soyunma odasına kadar takip ediyorum ve bana bir elbise giydirmesine izin veriyorum. Bir anda kendimi başkasının dolabında elbise giydirme oyunu oynuyormuşum gibi hissettim ama Brenda "Bu tam senlik!" diye haykırdı.

Beni tanımıyor bile. Göğüs kafesimin altında bir yerde yakası olan bu kırmızı elbiseye bakılırsa bu çok açık.

Dükkânda Samantha kahkahayı patlattı. "Eğer bir striptiz kulübüne gidiyor olsaydın, bu mükemmel olurdu. Ama akşam yemeği için? Kesinlikle olmaz. Göğüslerin motorlu tekneye layık olsa da, dışarı fırlamalarına bir nefes uzaklıkta. Venüs serbest göğüs yapmış olabilir ama sen yapamazsın."

"Striptiz kulübü" deyince alındım ama Sam Venüs'ten bahsettiğinde ... "Sanat hakkında konuştuğumda beni dinliyorsun, değil mi? Bu çok tatlı." Duygulanarak ellerimi kalbimin üzerine koyuyorum ve çıplak tenimi buluyorum. "Oh!" Göğüslerim gösteriş yapmakla kalmıyor, *ortaya çıkıyor*.

"Tabii ki dinliyorum," diye caka satıyor. "Şimdi çıkar şunu." Beni soyunma odasına geri göndermek için parmaklarını oynatıyor ve Brenda'ya "Daha az sürtükçe, daha şehvetli" dediğini duyuyorum.

Birkaç elbise daha denedim, her biri iyiydi ama *o değildi*. Ta ki sonuncusuna kadar.

bir. "Bununla dışarı çıktığınızda Carter'ın çenesi yere çarpacak. Bu mükemmel."

Aynaya baktığımda Samantha ve Brenda'nın gerçekten haklı olabileceğini düşünüyorum. Kendimi asla seksi bir kadın olarak görmem ama bu yeşil elbisenin içinde öyleyim. Kıvrımlarım kırbaçlanmaya değer, göğüslerim düzgün olacak şekilde yukarı itilmiş ama aşırı açıkta değil ve kıkımın bir çeyrek sıçraması garanti. Hepsinden iyisi, diz boyu etek ve kısa kollar Cartwright malikanesinde akşam yemeği için yeterince mütevazı tutuyor.

Brenda mücevher aramak için uzaklaştığında Samantha dudaklarını büzüyor. "Tamam, akşam yemeği için vücut zırhını aldın ama bundan emin misin?"

Yansımama baktığımda, buraya gelmeden önceki halimden daha hazır olduğumu görüyorum ama yine de ... "Hayır, hiç emin değilim. Ama ugh ..." İnliyorum. "Sam, bu koleksiyondaki bazı parçalar on yıllardır görülmemiş. Thomas Cartwright'ın satın aldıklarının ve kendi resimlerinin listesi gerçek olmaktan çok varsayım. En son *Art World'ün* bir sigorta şirketinin koleksiyonu karşılamayı kabul ettiğine dair bir haber yaptığı ve birkaç parçanın adının geçtiği zaman listeye dair bir tahmin bile görmüştüm. Şimdi onları ilk elden, Elena Cartwright'ın rehberliğinde görme şansım var. Ne kadar çılgınca olsa da bunu yapmak zorundayım yoksa kendimi asla affetmeyeceğim."

Samantha başını öne eğip söylediklerimi düşünüyor. Sonunda, "Madem öyle diyorsun, tamam. Ama ben sanattan bahsetmiyorum. Ben sanattan bahsediyorum."

Carter. Böyle bir adamla tehlikeli bir bölgeye adım atıyorsun. Yani, o ... o."

"Biliyorum ve ben de benim," diyorum acı bir şekilde, aynadan uzaklaşarak. "Kendi ligimin dışındayım."

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun," diye sertçe düzeltiyor. "Carter için endişeleniyorum."

"Onunla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence o, geceleri gözüne uyku girmeden, profesyonelce beyazlatılmış dişlerinin arasından yalan söylemeye ve her şeyi göze almaya hazır bir işadımı. Ama siz böyle çalışmıyorsunuz. Ona karşı dikkatli olmanı istiyorum. Bu karı-koca oyununa kendini kaptırma."

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum. "Bu benim için sadece sanatla ilgili. Carter Harrington'a aşık olmak gibi bir planım yok. Benim için çok yaşlı ve işine çok odaklanmış biri. O sadece güzel, sosyetik tiplerle çıkan ve muhtemelen Alphena gibi çizgi romanların çocuklar için aptalca hikayeler olduğunu düşünen adamlardan biri. Açıkçası ondan pek hoşlanmıyorum."

"Ama o, tırnak içinde söylüyorum, 'iyi öpüşüyor'," diye hatırlatıyor bana.

"Bir öpücüğün hiçbir anlamı olmak zorunda değil." Umursamazca omuz silkiyorum.

Samantha kaşlarını çatıyor. "Burada yanlış kişiye yalan söylüyorsun Luna. Öpücük iki ruhun fiziksel buluşmasıdır, zamanı, ısıyı ve mekânı paylaşırlar. Bedenleri birbirine tepki verirken nefesleri de bir olur. Bu kadar hayati bir şeyi basitleştirmeyin ya da aşağılamayın."

Sözleri şiirsel ve tüm vücudumu sıvı hale getiriyor, ancak önemli bir faktörü gözden geçiriyor. "Eğer insanlar anlık ya da kalıcı bir ilişkinin parçası olarak öpüşüyorlarsa, bu doğru. Ama bir öpücük sadece bir öpücük de olabilir. Anlamı yok, ruhu yok, vaatleri yok. Sadece dudakların birbirine değmesi, kaldırımında biriyle çarpışmaktan farksız."

Sam ağır ağır iç geçiriyor, ikna olmamış ama daha fazla tartışmak istemiyor. "Dikkatli ol."

"Dikkatli olacağım."

Carter'ın Amex kartıyla elbisenin, ayakkabıların ve mücevherlerin parasını öderken bile söz ağır geliyor ama kendime Thomas Cartwright koleksiyonunu hatırlatıp duruyorum.

BÖLÜM YEDİ

CARTER

Bir kez daha Luna'nın kapısının önünde dururken, dünyamın son yirmi dört saat içinde aşırı senaryolu bir sözde gerçeklik şovuna dönüştüğünü hissediyorum. Daha önce de anlaşmalar için elimden gelenin fazlasını yapmışım ama bu çok daha fazlası. Yine de önemli değil, çünkü ne kadar çılgınca olsa da bunu yapıyorum.

Kapıyı çalıyorum ve Luna'nın kilidi çevirdiğini duymadan önceki birkaç saniye içinde son bir kez kaçmayı ve her şeyi iptal etmeyi düşünüyorum.

Ama bunu yapamadan kapı açılıyor.

"Vay canına, harika görünüyorsun." Kelimeler kafamda tam olarak şekillenmeden ağzımdan çıkıveriyor ama doğrular. Luna koyu yeşil bir elbise giymiş, genellikle büyük tulumların ve rüküş üniformanın altında sakladığı kum saati şeklini ortaya çıkarıyor. Saçları dökülmüş ve kıvrılmış, dudakları parlak ve gözlüklerinin arkasındaki gözleri kirpik ve göz kalemiyle neredeyse dalgın dalgın bakıyor.

Bir anda gülümsemesi kayboluyor. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok.

Ben çantamı alırken içeri gel."

Mutfağa doğru ilerlerken, topuklu ayakkabılarının ahşap zeminde attığı her adımda kışının sağa sola sallanışını fark etmekten kendimi alamıyorum. Ve tabii ki, arkasını döndüğünde beni bakarken yakalıyor.

"Ciddi misin?" diye oflayıp pufluyor.

Masumca omuz silkerek, "Ne? Sadece karımı takdir ediyorum ve harika görüldüğünü söyledim" diye cevap veriyorum.

"Hiç başlama. Önemli olan ne söylediğin değil, nasıl söylediğin" diyor sessizce. Ne demek istediğini sormak için ağzımı açıyorum ama avucunu uzatarak sözümü kesiyor. "Gidebilir miyiz?"

"Elbette." Kabul ediyorum çünkü Elena'ya gidip mutlu bir evli çift olduğumuzu satmak zorunda kalmadan önce en güvenli seçenek bu gibi görünüyor. Biraz centilmen cazibesinin yardımcı olacağını umarak dirseğimi uzatıyorum, ama yanımdan geçip kapıdan dışarı çıkıyor. Yine de, eğer hayal görmüyorsam, izlediğimi bildiği için kalçalarını biraz daha fazla sallıyor.

Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve aşağı iniyor, kaldırıma park etmiş arabamı görünce homurdanıyor. "Tahmin etmeliydim."

"Neyi?" Onu neyin sinirlendirdiğinden emin olamadığım için soruyorum. Öncelikle, Mercedes CLS benim ve yaşam tarzım için mükemmel bir araç, otoyolda ihtiyacım olan her şeyi geçebileceğim kadar sportif ve güçlü, ancak her yerde hava yastıkları ve kilitlenmeyen akıllı frenlerle güvenlik bilincine sahip. Şehir içinde iyi bir gaz kilometresi elde etmesini sağlayan hibrit bir sürüşle çevreye bile duyarlı. Görünüş açısından da çok çılgın değil, mükemmel parlaklıkta siyah ve krom, duman grisi deri iç mekan.

Kolaylıkla daha pahalı bir şey satın alabilirdim. Peki Luna'nın sorunu ne?

"Böyle bir araba kullanır mıydın? Süslü ama gösterişli değil. Bu sadece ..." Duraklıyor, gözleri benimkilere kilitlenip ruhumu incelerken bir kelime arıyor. "Sen."

Emin olamadığımı hissederek, "Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçeceğim" diye cevap veriyorum.

Arabada, ben işe koyulurken işler daha da iyiye gitmiyor. "Elena'nın soru sorması ihtimaline karşı hikâyemizi açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşündüm. Thomas ve Elena Cartwright'in nasıl tanıştıklarına baktım, bağlantı için bazı benzerlikler kurabilir miyiz diye. Oldukça açıktı - arkadaşlar aracılığıyla tanışmışlar, kısa bir süre çıkmışlar, evlenmişler ve neredeyse elli yıl boyunca evlilik mutluluğu içinde birlikte yaşamışlar. Hiç çocukları olmamış ama Thomas'ın neredeyse yedek çocuğu gibi üzerine titrediği bir yeğeni var. Cartwright'lar çeşitli yatırımları olan tanınmış iş adamları, ama aynı zamanda hayırseverler, çocuk hastanelerinden gelişmekte olan ülkelerdeki kadın sorunlarına kadar her konuda çalışıyorlar."

"Ve sanat," diye hatırlatıyor Luna. "Bunu bu yüzden yapıyorum."

Egoma doğrudan vurmasına rağmen, "Ben de bu geceyi benimle geçirmek istediğini sanıyordum?" diye takılıyorum.

"Yanlış düşünmüşsün." Pencereden dışarı bakıyor, şehrin akıp gidişini izliyor. "Hikaye şöyle... Kardeşim aracılığıyla tanıştık, çıktık ve aşık olduk. Sen müzede evlenme teklif ettin ve ondan sonra evlendik. Sen aile şirketine çalışıyorsun, ben de müzede tur yapıyorum. Muhtemelen en iyisi bunu mümkün olduğunca gerçekçi tutmak, böylece yanlış konuşmayız."

Başımı salladım ve sonra hatırladım. "Zack'e de anlaşımdan bahsettim. Kabul etmene şaşırdı ama sorun olmadığını söyledi."

Başını yavaşça çeviriyor ve ona baktığımda dudaklarının ince bir çizgi halinde olduğunu görüyorum.

"Ne?" diye soruyorum. Dikkatimi onunla yol arasında bölüştürerek soruyorum.

"Bu işle hiçbir ilgisi olmadığı halde kardeşimden izin mi istedin? Hiçbir şey için onun ya da bir başkasının iznine ihtiyacım yok." Sesi çok sertti ve arkasını dönüp pencereden dışarı bakmaya devam ettiğinde kafasının arkasına bakakalmıştım. Dudakları hafifçe kıpırdıyor, sanki kendi kendine sessizce konuşuyormuş gibi. Ya da muhtemelen bana yeni bir laf sokmak için bir konuşma hazırlıyor.

Çenemi kapalı tutmanın ve Zack'le küçük kız kardeşini yemeğe çıkarmak hakkında konuşmanın, sahte bir randevuda bile olsa, sahte bir evlilik durumunda bile, tamamen makul olduğunu tartışmamanın benim yararına olabileceğine karar veriyorum. O benim en iyi arkadaşım ve arkasından kız kardeşiyle görüşerek ona saygısızlık etmek yapacağım son şey olur, özellikle de böyle çirkin bir şey için.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol alıyoruz, tek ses bana yol tarif eden otomatik sesin kesintisi. "Sonraki çıkış, 126 mil."

Kahretsin. Cartwright malikânesine uzun bir yol var, en az üç saat ve sanırım tam ve garip bir sessizlik içinde yolculuk edeceğiz. Yine de hız sabitleyiciyi ayarlıyorum ve ses sistemini açmayı düşünüyorum. Birkaç saatlik çevresel ses işime yarayabilir. Ama bunun için Luna'yla ne dinlemek istediğini konuşmam gerekiyor ve yaydığı titreşim bana cevabının kuduz oyuncak kanişler tarafından çiğnenen taşaklarımın sesi ya da onun gibi bir şey olacağını söylüyor.

Telefonum çaldığında, aslında dikkatimin dağılmasına şükrediyorum. Cevap vermek için tuşa bastığımda kardeşimin sesi duyuldu.

"Carter, dostum . . . Yardımına ihtiyacım var."

Sıkıntıyla inliyorum. Kyle'ın her zaman bir şeye ihtiyacı oluyor, genellikle de kışına hızlı bir tekme yemeye ve en uygunsuz zamanlarda hayatını mahvetmeyi başarıyor. O Harrington'ların en küçüğü ve ailenin bebeği olduğu için üzerine titreniyor sanırsınız ama yanılırsınız. Büyürken kendi haline bırakılmış ve ailemizin parasını belaya girip çıkmak için kullanmış.

Drag yarışı mı? Evet. *Hızlı ve Öfkeli* serisindeymiş gibi davrandığı yasadışı sokak yarışları ve hatta yarım milyon dolarlık bir Lamborghini Huracan'ı yok ettiği bir pist yarışı.

Kontrolden çıkmış partiler mi? Tabii ki.

Yerel polis tarafından eve mi getirildi? Sayısını unuttuğum kadar çok kez. Ama hiç ceza ödedi mi ya da parmaklıklar ardında zaman geçirdi mi? Kesinlikle hayır, birkaç kez haklı olmasına rağmen. Ve yetişkin olduğundan beri ne yaptığını bilemeyiz çünkü bizimle paylaşmadığı kesin.

"Eminim biliyordur. Neyin var?"

"Neredesin? Bir dakikalığına uğrama şansın var mı?" Rahat görünmeye çalışıyor ama sesinde bir sıkıntı var. Kyle'a uğramayı da eklersem Elena'ya varmamın ne kadar süreceğini hesaplamaya başladım bile. Akşam yemeği çok daha önemli, ama en yakınımız olmasa bile o benim kardeşim.

"Bu akşam önemli bir yemeğim var. Bekleyebilir mi?" Umutla soruyorum. Kyle kabaca gülüyor. "Bekleyebilseydi seni arar mıydım?"

Kız kardeşim Kayla'ya çok yakın ve muhtemelen her zaman önce onu arar. Küçükken ona ikinci annelik yapan oydu. Onlar büyüdükçe Kayla'nın koruyucusu oldu. Neyse ki, cehenneme giden yolların hiçbirinde onu yanında götürmedi. En azından benim bildiğim kadarıyla. Ama aralarındaki bağ diğer kardeşlerinkinin ötesindeydi.

"Haklısın. On beş dakika içinde orada olacağım ama çabuk olmalıyım. Hiçbir şey için geç kalamam," diye uyarıyorum.

Kyle'ın iç çektiğini duyuyorum ve hat kesiliyor. "Bu da ne demek oluyor?" Luna merakla soruyor.

Kyle'ın dramı en azından onun dikkatini pencereden uzaklaştırmış gibi görünüyor, ama aile sırlarımızı paylaşmıyoruz ve Luna bu vesileyle benim 'karım' olmasına rağmen, çok fazla şey açıklayamam. Bu özel durumda bir şey bildiğimden değil.

"Kyle'a gelince, açıkçası, belli olmaz. Paraya ihtiyacı olabilir ya da bana yeni motosikletini göstermek isteyebilir ya da ikisi arasında bir şey. O ... tahmin edilemez." Bu Kyle'ı tanımlamak için yeterli değil, ama Luna'nın onun etrafında olacağı birkaç dakika için bir uyarı olarak işe yarayacak.

Luna kaşlarını kaldırarak, "Senin dünyanda birinin olabileceği en kötü şey bu mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, "ama onu tanımıyorsun. Sürekli teğet geçiyor ve boş işlerle uğraşıyor. Bu sağlıklı bir yaşam biçimi değil." Luna'nın satır aralarını biraz olsun okuyabilmesini umuyorum ama o beni harfî harfine anlıyor.

"Bunu sen söylüyorsun. Kendinizi diğer herkesin hayatını nasıl yaşaması gerektiği konusunda baş karar verici olarak mı atadınız? Çünkü eğer öyleyse, muhtemelen

Bunu bir daha düşün." diyor kesin bir ifadeyle. Ateşi tüm gücüyle geri döndü ve heyecan verici olsa da, keşke beni dizlerimden kesmeye yönelik olmasaydı.

Hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Siktir, muhtemelen haklısın ama bu nereye gittiğimizi ya da ne yaptığımızı değiştirmez." Luna camdan dışarı bakmaya devam ederken, pedala basıp Kyle'ın arabasına doğru hızlanarak beyanımı pekiştiriyorum.

Kyle'ın evine rekor bir sürede giriyorum ve onu garaj yolunda motosikletiyle uğraşırken buluyorum. Kaçmaya çalışan iğneleyici yorumumu ısırarak geri alıyorum ama Luna'nın böyle bir isteği yok.

"Bu senin kardeşin mi? Sana hiç benzemiyor." Öne doğru eğiliyor, sanki ön cama birkaç santim daha yaklaşmak, düşük paçalı kot pantolon, kalın tabanlı botlar giyen ve tişört giymeyen Kyle'ın göğüs uçlarındaki piercingleri daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi. Ne olduğunu anlayamadan kolumu onun önüne koydum ve sırtını koltuğa yasladım. Eğer trafikte ani bir sarsıntıyla durmuş olsaydık, bu son derece normal olurdu. Ama Kyle'ın garaj yolunda dururken, kesinlikle değil ve Luna bana şok içinde bakıyor. "Bu ne içindi?"

"Seni kendinden kurtarmak için," diye açıklıyorum. "Kyle bize benzemiyor çünkü o bizim gibi değil. Sadece öngörülemez olması değil."

"Sıcak mı?" Luna usulca öneriyor.

İçimde kıskançlık kabarıyor. Luna bu geceki oyunun ötesinde benim değil ama kardeşimi arzulamasından hoşlanmıyorum. Özellikle de benim tam zıttım olan birine, gerçi bunun beni neden rahatsız ettiğini irdelemeyeceğim.

Ben de ön camdan dışarı bakıyorum. Kyle'ın çekici olduğunu biliyorum. O bir Harrington, tüm genetik avantajlarıyla birlikte. Ama diğer kardeşlerimin kirli sarışın, mavi gözlü, uzun boylu ve zayıf kaslı versiyonu yerine Kyle daha kısa, kasları daha geniş ve uzun ve dağınık tuttuğu koyu renk saçları var. Gözleri mavi olsa da, diğerlerimizin sahip olduğu koyu mavi değil, daha ziyade buz mavisi.

Ama asıl fark mevcudiyette. Biz çoğunlukla kültürlüyüz, babamın Harrington olmanın ne anlama geldiğine dair beklentileriyle büyüdü. Kyle tüm bunları atladı, resmi olarak on sekiz yaşında evi terk etti, ancak bundan çok önce gitmişti ve şimdiye kadar anlayabildiğim hiçbir sebep olmadan yağ, motor yağı ve sertlikle dolu bir hayat yaşıyor.

Her kızın hayalindeki kötü çocuk... Aslında kötü olması dışında.

Luna'nın bunu azıcık da olsa çekici bulması beni sinirlendiriyor. "Dilini tekrar ağzına sokabilirsin. Muhtemelen aletinde hâlâ dün gecenin *buzlu gevreği* vardır."

"Ha?" Luna şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra ellerini sallıyor. "Boş ver, bilmek istemiyorum, bilmek istersem de Samantha'ya sorarım. Sana değil."

Kahretsin. Sanırım bu biraz kaba oldu, ama kıskançlık konuşuyordu.

"Kusura bakma. Sen burada kal. Acil durumun ne **olduğuna** bakacağım," dedim.

Kapımı açtığımda kaba bir şekilde. "Hey, dostum, naber?" Kyle'a selam veriyorum. "Dediğim gibi, acelem var."

"Evet, evet... senin her zaman acelen vardır. Benim de bir hayatım var, biliyorsun." Boyu 1.80'e ulaşmış, benden hâlâ birkaç santim kısa ama kollarını göğsünde kavuşturmuş, benimle kapışmaya hazır görünüyor, özellikle de akşam yemeği için en güzel gri takım elbisemi giymiş olduğum düşünülürse. "Sana ihtiyacım var... vay *canına*."

Kyle omzumun üzerinden bakıyor ve görüyor olabileceği tek bir şey var. Luna.

"Merhaba, ben Luna," diyor ve sesindeki *tatlılığı* duyabiliyorum.

Bunu hiç anlamıyorum, lanet olsun.

"Sana arabada kalmanı söylemiştim. Uzun sürmeyecek."

Arkamdan bir şeyler çevirdiğini anlamak için onu görmeme gerek yok çünkü Kyle sırtışını gizlemek için kaybedeceği bir savaş veriyor. "Sanırım ne yapacağımı kestiremiyorum ve bana ne yapacağımı söylenmesinden hoşlanmıyorum," diye meydan okuyor.

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve yüzümdeki şimşekleri görünce şımarık sırtışı eriyor. "Bunu göreceğiz," diye uyarıyorum.

"Hey, ben Kyle. Bu adam seni rahatsız mı ediyor?" Luna beni geçip Kyle'a bakıyor ama neyse ki başını sallıyor.

"Daha çok tam tersi gibi."

Yaptıkları konuşmanın dışındaymışım gibi hissediyorum ve bir şekilde şakanın da dışındayım. "Ne istiyorsun? Saçmalamak için zaman yok."

Kyle motosikletine yanlamasına oturuyor, ayaklarını açarak kendini destekliyor. "İkiniz yemeğe mi çıkıyorsunuz? Alınma Luna ama sen onun her zamanki tipi değilsin."

Gülüyor ve bu canını acıtıyor. "Biliyorum. Bir beynim, kendi göğüslerim ve burnum var ve bu ..." Sanki biri derin bir sırrını açıkladığını duyacakmış gibi etrafına bakınıyor. "Doğal saç rengim."

Kahverengi buklelerini dramatik bir şekilde omzunun üzerinden atıyor ve Kyle'ın derin kıkırdaması beni kızdırıyor ama Luna'nın tipik olarak çıktığım kişiler hakkında konuştuğu kadar değil. "Sadece sarışın sürtüklerle çıkmıyorum ki."

"Tabii ki hayır canım," diyor Luna patronluk taslayan bir ses tonuyla, Kyle'a komplocu bir bakış atmadan önce kolumu okşuyor.

Kyle sırtıyor. "Ooh, bunu sevdim, Carter. Onunla başa çıkabileceğinden emin misin? Değilse, onu elinden alabilir ve ona iyi vakit geçirtebilirim." Dudaklarını yalıyor, Luna'ya bakarken başparmağını alt dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

Luna ateşini Kyle'a çeviriyor ve gözlerini devirerek, "Tüm cüretine rağmen sen kibirli bir pisliksin. İkisi de tam olarak seksi değil. En azından benim için."

Akıllıca davranarak, daha birkaç dakika önce Kyle'a ağzının suyu akarak baktığını hatırlatmamayı tercih ediyorum.

Kyle omuz silkerek geçiştirdi. "Sikimin üzerine atlamayı beklemiyordum. Sadece kardeşime zor anlar yaşatmayı seviyorum, özellikle de çoktan çökmüş ve yanmış gibi görüldüğünde. Gösteriyi izlediğim için hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Oldukça eğlenceli bir şey."

Bu kadar yeter. Gitmemiz gereken yerler var. Elimizdeki konuya dönerek, "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Kyle kulak tırmalayan bir ısıklık çalıyor ve fırtına kapısı o kadar sert açılıyor ki verandanın duvarına çarpıyor. "CJ Amca! Sonunda buradasın! Sonsuza dek bekliyordum!"

Yeğenim Grace tüm gücüyle bana doğru koşuyor ve ben de içgüdüsel olarak çarpmaya hazır oluyorum. "Selam Gracie kızım! Nasılmış benim tatlım?" Onu kucağıma alıp kendi etrafında döndürüyorum, küçüklüğünden beri yaptığımız bir hareketle bacakları arkasından fırlıyor.

"İyi!" diye bağılıyor gülerken. Onu yere bıraktıktan sonra bana, "Kyle Amca beni eve götüreceğini çünkü yapacak işleri olduğunu söyledi," diyor.

Kyle'a ölümcül bir bakış fırlatarak Grace'e cevap veriyorum, "Öyle mi?"

"Evet, onu anneme bırakabilirsin. Cameron onu annemin evinden alacak. Yemekten sonra orada olacak, ama onu henüz motora bindiremem. Cam'in emirleri."

Kyle her şeyi bırakıp bu işi halledeceğimi düşünüyor gibi.

Tabii ki öyle düşünüyor. Bencil herif. En azından bisiklet konusunda Cam'in kuralına uydu.

Kabul ediyorum, hepimiz Grace'e bakmaya yardım ediyoruz. Ailenin maskotu gibi, hep birimizle takılıyor. Her şey Cameron karısını kaybettiğinde ve Grace henüz bebekken başladı. Anlaşılr bir şekilde zamana ihtiyacı vardı ve

üzüntüsünden her şeyin üstesinden gelemedi, bu yüzden hepimiz yardım etmek için devreye girdik ve Cameron iş yerinde altın çocuk olarak beni ne kadar kızdırsa da, bunun acısını asla Grace'den çıkarmayacağım. Babasının pisliliği için suçsuz.

Ama bugün değil.

"Kyle, yapamam. Bu yemek önemli. Annemi ara ve gelip Grace'i almasını söyle," diye makul bir öneride bulundum.

"Gitmem gerek, dostum. Sonra görüşürüz ve" -Luna'ya göz kırpmıyor- "umarım daha erken görüşürüz." Her nasılsa, ben fark etmeden, Kyle çoktan motosikletine binmiş ve motoru çalıştırmış, gazı köklerken çıkardığı gürültüyle tartışmalarımı bastırıyor. Yüksek sesle "Hoşça kal, Gracie-Face-y!" diye bağırarak uzaklaştı.

"Güle güle, Kyle Amca! Dikkatli ol!" diye bağırıyor, ellerini gereksiz yere ağzının etrafında kavuşturuyor çünkü bu küçük kızın ciğerleri o kadar büyük ki iki sokak ötedeki komşular muhtemelen Kyle'ın bisikletinden bile onu duyuyor. "Hazır mısın, CJ Amca?" Luna'yı yeni fark etmiş gibi görünerek elini uzatır. "Ben Grace Harrington, tanıştığımıza memnun oldum."

Cameron onu iyi eğitmiş, özellikle de sekiz yaşındaki biri için. Görünüşe göre büyülenmiş olan Luna kibarca elini sıkıyor. "Luna Starr, ben de memnun oldum."

Grace şaşkın görünüyor. "Adın gerçekten Luna Starr mı? Ay ve yıldız gibi mi? Çok havalı. Keşke benim adım da böyle havalı olsaydı."

Luna eğilir ve Grace'in seviyesine iner. "Senin adın da oldukça havalı. Sen de zarif misin acaba?"

Grace başını öyle bir sallıyor ki sarı bukleleri ileri geri uçuşuyor. "Hayır, Mee-Maw H ismimin *ironik* olduğunu söylüyor çünkü hiç çarpmadığım bir mobilya parçasıyla karşılaşmadım."

"Bu her şeyi daha da güzelleştiriyor. İnsanların tahmin yürütmesini sağlıyor," diyor Luna ve Grace'in gururla ışıldamasını sağlıyor. "Bir durak daha ekleyeceksek gitsek iyi olur," diyor bana.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, Grace'in kendisini rahatsız ediyormuş gibi hissetmesini asla istemiyorum. "Evet, gidelim Gracie. Arabayla gideceğiz, atla hadi."

Ama başka biri 'sür' dediğimi duyuyor ve o da arabaya atlıyor. "Nutbuster, çık arabamdan!" Kyle'ın köpeğine bağırıyorum, Luna'nın açık kapısına tırmanmış ve arka koltukta mutlu bir şekilde oturuyor, gezintiye çıkmaya hazır.

Rrrarf!

"Köpeğin adının Nutbuster olduğunu mu söyledin?" Luna yanlış duyduğundan eminmiş gibi kaşlarını çatarak soruyor.

Cevap olarak iç çekiyorum. "Teknik olarak adı Peanut Butter," diyorum muhtemelen arka koltuğumun her yerine salya akıtan ve tüy döken kahverengi, uzun tüylü köpek hakkında. "Ama büyüdüğünde tam" -açıklamak için elimi kasıklarımın yukarı kaldırıyorum- "durdu ve biraz fazla misafirperver. Hepimizi birkaç kez çok fazla hırpaladığında ve onu ellerimizi taç mücevherlerinin üzerine koyarak selamlamak zorunda kaldığımızda, bu isim yapışıp kaldı."

"Taç mücevherleri nedir?" Grace soruyor. "Onları takabilir miyim?" "Hayır," diyorum sertçe.

Luna daha yumuşak bir sesle, "Bu mücevherleri istediğini sanmıyorum tatlım. Hepsi buruşuk, tüylü ve iğrenç. Senin gibi bir hanımefendi tacı hak ediyor."

"Bir taç alabilir miyim, CJ Amca?" Grace soruyor. Testisler hakkında konuşmadığımıza şükrederek hemen başımla onaylıyorum. "Woohoo! O zaman Mee-Maw H'ye gidelim."

Daha ne olduğunu anlamadan Grace ve Nutbuster arka koltukta, kemerlerini bağlamış ve gitmeye hazır bir şekilde otururken ben şaşkınlıkla Luna'ya bakıyorum. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Nefes al, Carter. Bugünkü planında bu yoktu ama sorun değil. Hadi gidelim de Cartwright'lara geç kalmayalım." Sesi yatıştırıcı ve sakin, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi, sanki flörtöz pislik kardeşler, filtresiz çocuklar, top avlayan köpekler ve sahte evlilik yemekleri sıradan bir Cumartesi günüymüş gibi. Bu ne kadar saçma olsa da, biraz sakinleşmeme yardımcı oluyor.

"Tamam, bu iyi, tamamen iyi," diye tekrarlıyorum, her şeyden çok kendim için. Arabaya binip Kyle'ın garaj yolundan geri geri çıkıyorum, ona okkalı bir küfür savuruyorum ama bunu sadece zihnimde yapıyorum ki Grace bu kelimeleri benden öğrenmesin.

Yola çıktığımızda, annemi hoparlörden arıyorum, onu arabayla bırakacağımız konusunda uyarmayı umuyorum, ama sesli mesaja düşüyor. "Selam anne. Grace'i getiriyorum. Kyle, Cam onu daha sonra alana kadar seninle takılacağını söyledi. Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattım ama içimi kemiren bir şey vardı. Kyle Grace'i benim üzerime atıp plan hakkında yalan söylemezdi, değil mi?

O Kyle. Tabii ki yapardı. "Shiii-"

"Mantar al," diyor Luna, söyleyeceklerimi bastırarak kadar yüksek sesle. "Sorun nedir?"

Cameron'ı arıyorum ve onun da sesli mesajına ulaşıyorum. "Cam, Grace benimle ve onu nereye götürmem gerektiğinden emin değilim. Kyle annemde dedi ama nasıl olduğunu bilirsin. Neredesin? Beni ara."

Dikiz aynasına bakıyorum ve Grace'in Nutbuster'ı severkenki gülümsemesini görüyorum. Bugünün böyle geçmemesi gerekiyordu. Hem de hiç. Ve saate bir bakışım bana seçeneklerimin tükenmekte olduğunu söylüyor.

Kyle, Cameron ve annem dışında Grace'e bakabileceklerin listesini gözden geçiriyorum, yani ailemin geri kalanı.

Kardeşim Cole? Çok uzakta oturmuyor, ama sonra bu hafta sonu şehir dışında olduğunu hatırlıyorum, yani o da yok.

Kardeşim Chance? Cumartesi günleri ders veriyor ve rahatsız edilmemek için telefonunu sessize alıyor. Ayrıca, ders verdiği merkez tam tersi yönde.

Kız kardeşim Kayla? Evet!

Numarasını çeviriyorum ve gerçekten cevap veriyor. "Kayla! Neredesin? Bir iyiliğe ihtiyacım var. Sana yalvarıyorum."

"Sana da merhaba. Evet, iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?" diye cevap veriyor, benim aceleyle selam vermeyişimi tatlı bir alaycılıkla düzeltiyor.

"Üzgünüm ama Kyle beni kandırdı..." Luna elinin tersiyle koluma vurup arka koltuğa doğru sivri bir bakış fırlatınca donup kalıyorum. "Yani, uh ... Grace'i Kyle'dan aldım, annemin onu alacağını söyledi ama telefonuna cevap vermiyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hem iyi hem de kötü haberlerim var. Annemin nerede olduğunu biliyorum çünkü yanımda. Ne yazık ki bugün Westport'tayız." Orası bir saat uzaklıkta, yani Grace'i ona ya da anneme ulaştırmamın hiçbir yolu yok.

Pes ettim, iç çektim. "Bir yolunu bulacağım. Bir şekilde. Bu arada, küçük bir erkek kardeşin olduğunu unutma çünkü onu öldüreceğim."

Kayla şaka yaptığımı düşünerek gülüyor ama açıkçası, eğer ona gizlice saldırabilirsem Kyle'a bir iki yumruk atabilirim. Kayla'yla telefonu kapatıyorum ve tekrar Grace'e bakıyorum.

"Planlar değişti, Gracie. Luna ve benimle geliyorsun," diyorum ona. Milyonlarca soru sormasına fırsat vermeden, ona süslü evde süslü kadınla yiyeceğimiz süslü akşam yemeğini ve dokunmadığımız tüm o süslü şeyleri anlatıyorum. "Bu bir oyun gibi. CJ Amca'nın çalışabilmesi için en iyi şekilde davran ve tüm görgü kurallarını uygula, ben de sana bahsettiğimiz tacı alayım. Anlaştık mı?"

Başını eğiyor ve sonra Nutbuster'a fısıldıyor, "Ne düşünüyorsun?" Diğer tarafa doğru eğiliyor, sanki köpek ona fısıldıyormuş gibi davranıyor ve sonra başını sallıyor. Bana, "Tacın mor ve gerçek olması şartıyla anlaştık. Şu plastik olanlardan değil."

"Benimle pazarlık mı yapıyorsun?" Gülmekten kendimi alamıyorum. O babasının kızı. "Peki 'uyarı' kelimesini nereden biliyorsun? Sen sekiz yaşındasın, seksen değil."

Omuzlarını rahatça silkiyor ama gülümsemesi kelime dağarcığının beni şaşırtmasından gurur duyduğunu ele veriyor. "Dinliyorum."

"Tamam, anlaştık. En iyi davranışına karşılık mor, gerçek bir taç." Arkama uzanıyorum ve resmi olarak tokalaşamasak da serçe parmağımı kendi serçe parmağıyla tutup söz veriyor.

"Peanut Butter da bir taç alabilir mi?" diye ekliyor.

"Zorluyorsun," diye uyarıyorum. Ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturunca kabul ediyorum. "Eğer ekstra-ekstra-ekstra iyi olursan, ona da bir tane alırım."

Kuşatılmış köpeğe sarılıyor ve köpek onun yüzünü yalıyor. Gülümseyerek, bunu nasıl çevireceğimi düşünmeye çalışıyorum ama Luna dönen zihnimi bölüyor. "Basit tut, aptal. K-I-S-S, tıpkı geçmiş hikayemiz gibi. O senin bakman gereken yeğenin. Seni de aynı şekilde bir aile babası gibi gösteriyor" -sesini fısıltıya indiriyor- "bir eşin yaptığı gibi."

Haklı olduğu bir nokta var. Başımı sallıyorum, girişi ve Elena'nın nasıl tepki verebileceğini gözümde canlandırıyorum. "Tamam, KISS, anladım," diye boş boş yankılanıyorum.

Unutmadan Cameron'ı geri arıyorum ve bir mesaj daha bırakıyorum. "Selam dostum, annem bu gece bebek bakıcılığı için uygun değil ama Grace benimle birlikte. Biraz geç çıkacağız, o yüzden bende kalabilir. Onu yarın ya da pazar günü geri getiririm, senin için hangisi uygunsa. Endişelenme, sadece takılırız ve Kraliyet Ailesi'ni oynarız çünkü beni taç takmaya ikna etti bile."

Telefonu kapattığımda Luna bana garip garip bakıyordu. Nedenini öğrenemeden Gracie soruyor: "Duydun mu Fıstık Ezmesi? CJ Amca'da yatıya kalacağız!"

BÖLÜM SEKİZ

LUNA

"*BİZ ... HAKKINDA KONUŞMAYIZ.*" Grace şarkı söylüyor ve sonra benim de katılmamı bekliyor.

"*Bruno ... hayır, hayır, hayır!*" Şarkıyı büyük bir coşkuyla bitiriyorum, onunla birlikte tüm Disney repertuarını söyleyerek eğleniyorum. Grace bir kolunu Peanut Butter'ın üzerine atmış, durmamız için yalvaran ulumalarına rağmen ona mutlu bir şekilde Mariah Carey modunda şarkı söylüyor. Grace bunun bizimle birlikte şarkı söylemenin bir yolu olduğunu söyledi ama benim bu konuda ciddi şüphelerim var.

Küçük kız tam bir şamata. Amcalarının her ikisinden de çok daha iyi ve daha önce olağanüstü uzun gelen sürüş, sürekli soruları, şarkı istekleri ve hikaye anlatımı ile uçup gitti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Carter'ın tüm bu süre boyunca dudaklarında hafif bir gülümseme hayaleti vardı. Hatta bir nevi eğlenceye katılarak onun bazı sorularına kendi eğlenceli cevaplarını verdi. Şarkı söyleyecek kadar ileri gitmedi ama mırıldandığını duyduğuma eminim. O kadar gergin ve iş odaklı ki, bir çocuğun maskaralıklarından rahatsız olacağını düşünmüştüm. Ama belli ki varsayımım yanlışmış.

"Neredeyse geldik. Hazır mısınız?" Carter bize sordu.

"Çok çok iyi olacağım, CJ Amca." Grace bu ciddi yemini ederken elini kaldırıyor.

Grace'e gülümsüyorum ve onun hareketini taklit ediyorum. "Ben de öyle. Süper-çok iyi."

"Tamam," diyor Carter kolayca, ama parmakları gergin bir şekilde direksiyona vurmayı bırakmıyor. Çoktan açılmış olan bir çift yüksek kapının önüne yanaşıyoruz. "Elena bizi bekliyor. Gösteri zamanı."

Kapıların diğer tarafında, evin önüne giden uzun ve dolambaçlı bir yol var. Gerçi daha önce gördüklerime hiç benzemiyor.

"Bu tek kişilik bir ev mi?" Grace burnunu ve ellerini pencereye dayayarak haykırıyor. "Bütün okulumu oraya sığdırabilirsin!"

"Değil mi?" Fısıldıyorum. Daha çok bir malikane ya da mülk gibi ya da ondan daha büyük bir şey ve kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor. Ben buraya ait değilim.

Buraya. Hiçbir elbise böyle bir yere uyum sağlamam için yeterli bir zırh değil.

Carter park ediyor ve bir centilmen gibi kapımı açmak için yanıma geliyor. Elimi tutarak dışarı çıkmama yardım ediyor ve ellerimizin dokunuşu bana oynadığım rolü hatırlatıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve bir an için ona kızgın olduğumu unutuyorum ve bu bir randevu gibi geliyor.

Grace ve Peanut Butter kahkahalar atarak arabadan fırlıyorlar ve o anı mahvediyorlar. "Hadi gidelim, Fıstık Ezmesi!"

Köpek doğruca ön merdivenlerin yanındaki özenle budanmış bir çift gül çalısına yöneliyor ve uzun bir çiş akıntısıyla kendini bırakıyor. Yemin ederim rahatlayarak iç çektiğini duydum.

"Hayır, kötü köpek!" Carter tıslıyor ama sarı şelalenin bozulmamış çiçeklere çarpmasını, yaprakların altın yağmurunun gücüyle geriye doğru savrulmasını durdurmak mümkün değil.

Köşeden uzun boylu bir adam geliyor, bizi görünce şaşkınlıktan gözleri açılıyor ama Peanut Butter'ı görünce ifadesi hızla öfkeye dönüşüyor. "Hayır! Rosalia! Onu öldürüyorsun!" diye sertçe bağırıyor.

Rosalia kim?

Adam vahşi ellerini sallayarak kafası karışmış köpeği çalılarının arasından uzaklaştırmaya çalışıyor. "Git!"

"Peanut Butter, buraya gel. Kötü adamdan uzak dur!" Grace onlara doğru koşarak kendini köpekle adamın arasına atıyor ve kollarını koruyucu bir şekilde uzatıyor. "Huysuz olma!"

Grace ve Peanut Butter'ı toplayıp arkasına iten Carter, adama "Affedersiniz, çok özür dilerim" diyor.

Ancak durumu yatıştırma çabası boşunadır çünkü adam tüm dikkatini gül fidanına vermiş, budaklı elleriyle şefkatle okşamakta ve tatlı tatlı konuşmaktadır. "Ah, Rosalia. O canavar sana ne yaptı böyle? Sana içmen için biraz taze su getireyim, ister misin?"

Oh-tamam, sanırım çalı Rosalia?

"Bu gürültü de ne?" diyor bir kadın verandadan. "Bernard? İyi misin?"

Kadın daha yaşlı, bol kesim bronz bir pantolon giymiş, topuklu ayakkabılar giymiş ve bahçeyi tararken endişeli bir bakış atıyor, gümüş rengi saçları hareketle ileri geri sallanıyor.

"O köpek Rosalia'yı öldürmeye çalıştı." Adam suçlayıcı bir parmakla Peanut Butter'ı işaret ediyor, dudağını hırıltıyla ısırıyor.

"Uzun bir yolculuktu, o yüzden gerçekten gitmesi gerekiyordu," diye özür dileyerek açıklıyorum.

"Önemli bir şey değil. Zavallı bebeğin çişini yapması gerekiyordu." Bernard anlatıyor ama Peanut Butter basamakları tırmanmış ve nazik bir ruhu tanıyormuş gibi kadının ayaklarının dibinde kibarca oturuyor. Kadın başını okşamak için uzanıyor ve o da dokunuşuna doğru eğiliyor. "Benim mesanem de ceviz büyüklüğünde."

Ayağa kalkarak geri kalanımızı selamlıyor. "Siz Carter olmalısınız. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler. Umarım işemek dışında bir sorun çıkmamıştır." Kendi şakasına gülüyor ve Fıstık Ezmesi'ni tekrar okşuyor.

Carter verandaya doğru birkaç adım atıyor ve elini uzatıyor. "İstedığınız zaman gelmekten mutluluk duyarım, Bayan Cartwright." Duraksıyor, çenesini indiriyor ve sonra gülümsüyor. "Yani, *Elena*."

Ooh, o iyi. Bu, eski moda kibarlığın yanı sıra şakacı bir şekilde nazlanan misspeak ismiyle gübre derecesinde saf bir gübre eylemiydi. Her iki yöne de kürek çekiyor.

"Ve sen de Luna olmalısın, Carter'ın sevgili karısı. Senin sanat eserin hakkında konuşurken onu duymalısın. Bir adamın siz onu duyamadığınızda söylediklerinin gerçeğe en yakın şey olduğunu söylerler. Eğer durum buysa, senden çok etkilenmiş demektir, tatlım." Bana teatral bir şekilde göz kırpmıyor ve ben donup kalıyorum.

Carter bana dönüp baktığında yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor. Bu çok sevimli bir şey ve sonra Elena'ya söylediği her şeyin sahte olduğunu hatırlıyorum. Yine de rolümü oynuyorum, sahnede fısıldayarak "Yalnız kaldığımızda ne dediğini duymalısın" diye takılıyorum.

Elena küstahlık ettiğimi düşünerek gülüyor ama benim asıl hedefim Carter ve söylediği pek de nazik olmayan şeyler. Eğer o iki yönlü kürek çekebiliyorsa, ben de çekebilirim.

"Ben Bayan Grace Marie Harrington, sekiz yaşındayım, üçüncü sınıftayım. Bu da amcam Kyle'ın köpeği, Peanut Butter," diyor Grace bir hanımefendi edasıyla reverans yaparak. "Ama biz ona Fıstık Ezmesi diyoruz" diye ekleyene kadar sayısız Miss America yarışmasında kendini tanıtmış gibi konuşuyor.

Carter boğuluyor. "Gracie, Elena bunu duymak istemiyor."

Ama Elena kıkırdıyor ve findıkkıran köpeği tekrar okşuyor, en ufak bir alınganlık göstermiyor. Onun yerine, pantolonunun paçasını uzatarak Grace'e reverans yapıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Harrington. Şimdi bana Elena demeye ne dersiniz, ben de size Grace diyeyim, sonra da içeride serin bir yere geçelim, olur mu?"

"Tamam Elena," der Grace papağan gibi.

"Oh, Bernard ..." Elena hala Fıstık Ezmesi'ne kaşlarını çatan adama, "Bu tatlı, uslu çocuğu ahıra götürür müsün? Eminim

samanlıkta oynamayı ve bir iki yulaflı kurabiye yemeyi çok ister. Eğer sorun olmazsa?"

Bu son söz Carter'a yönelikti, o da Bernard'a minnetle başını salladı ve ekledi, "Gerçekten özür dilerim. Biraz acil bir aile durumumuz vardı."
."

Ellerini iki yana açarak Grace ve Peanut Butter'ı işaret ediyor. Ama bu Elena'nın şovu ve o bunu elinin tersiyle itiyor. "Saçmalama, ne kadar çok, o kadar iyi!"

"Evet, CJ Amca, ben ve Elena iyiyiz." Carter'ın toplantısını basmış olmanın rahatlığıyla Grace, Elena'nın elini tutuyor ve birlikte eve doğru yürüyorlar.

Bernard emirlerinden memnun bir şekilde bacağına sıvazlıyor. "Kurabiye ister misin, oğlum?"

Peanut Butter'ın peşinden koşması ve Carter'la beni geride bırakması için tek gereken buydu. Yine de Peanut Butter ve Grace arasında gidip geliyor, yüzünde iki suçlusu için duyduğu endişe var. Aslında takdire şayan.

Ve biraz da sevimli.

Elimi uzatırken ona nazıkçe "Bunu biz hallederiz," diyorum. O da elimi tutuyor ve birlikte içeri giriyoruz. Ev, yükselen tavanları, mermer zeminleri, karmaşık pervazları ve antikalarıyla etkileyici. Ama bu gösterişli havanın ötesinde, dikkatimi çeken şey her bir duvardaki sanat eserleri.

"Bu mu ..." Carter'ı da yanımda sürükleyerek fuayedeki bir esere doğru koşarken kelimeleri çıkaramıyorum. "Renkler, doku, yüz ifadesi." Gözlerim beklenmedik bir şekilde yaşla dolarken ellerimi ağzıma kapatıyorum. Bu sanat eseri hayal ettiğim her şey, sadece daha iyisi.

"Eakin eserimizi bulmuşsunuz. Bu bir klasik değil, en azından henüz değil.

-Ama Thomas onun gözlerindeki duygulardan gerçekten keyif aldı."

Hepimiz bir süre sessizce resme bakıyoruz, resimdeki kadına bağlandığımızı hissediyoruz.

"Üzgün görünüyor, sanki ağlayacakmış gibi," diye fısıldıyor Grace.

Eğilip başımı sallayarak onaylıyorum. "İnsanlar üzgün olduklarında ağlarlar ama mutlu gözyaşları da vardır. Ve sana bir sır vereyim, ben kızdığımda bile ağlarım. Sence başka bir nedenden dolayı ağlıyor olabilir mi?"

Carter ve Elena'nın gözlerini hissedebiliyorum ama Grace ile tur rehberi modundayım çünkü bir çocuğun hayat boyu sürecektir sanat sevgisini neyin ateşleyeceğini asla bilemezsiniz.

"Elena? Yemek hazır." Kafamı kaldırdığımda, sarı saçlarını askeri bir topuz yapmış, kare şeklinde bir kadının kapının önünde durduğunu görüyorum. Kadın

siyah pantolon, siyah polo ve siyah mutfak terliği giyiyor. Belli ki ev personeli.

"Nelda, bunlar Carter, Luna ve Grace. Bir iyilik yapıp masaya fazladan bir tabak koyabilir misin?" Elena başını hafifçe Grace'e doğru eğiyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor Nelda. "Genç hanım için alternatif bir yemek hazırlayayım mı? Somon balığı yiyoruz."

Grace başını kaldırıp Carter'a bakar. "Pembe balık bu mu?" Carter başını sallayınca doğrudan Nelda'yla konuşur. "Somon severim."

Tabii ki sever. Sanırım hayatımda bir kez, çoğunlukla bir köşeye saklanıp kimsenin bana soru sormaması için dua ettiğim bir müze etkinliğinde somon yemiştim. Ama bu küçük kız pembe balığı diğer balıklardan ayırt edebiliyor ve yabancılarla rahatlıkla konuşabiliyor. Grace'i çizgi romanımda bir karakter ilham kaynağı olarak kullanıp kullanamayacağımı görmek için aklıma bir not alıyorum.

Elena bizi yemek odası yerine, ortasında aile tarzı servis tabakları olan yuvarlak bir kahvaltı köşesi masasının akşam yemeği için hazırlandığı mutfağı götürüyor. Carter benim için bir sandalye çekerken Nelda hızlıca başka bir dekor ekliyor ve sonra beni ürküten bir hareketle peçeteyi kucağıma kaydırıyor. Samimi bir his ve başımı kaldırdığımda Carter'ın gözleri fırtınalı. Bakışlarıyla buluştuğum anda yanmış gibi gözlerini kaçırıyor ve Grace'le benim aramda kendi koltuğunu buluyor, Elena da karşımda oturuyor.

"Umarım burada yemenin bir sakıncası yoktur. Yemek odası çok havasız ve aramızda kalsın, o şeyin diğer ucundaki insanlarla konuşmak için gözlüğe ve işitme cihazına ihtiyacım var." Elena ellerini havaya kaldırarak masanın ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

"Hayır, tabii ki değil. Bu mükemmel," diyor Carter kibirli bir şekilde.

Elena masanın ortasındaki çeşitlilikten bir tabak alıyor ve Grace'e doğru eğiliyor. "Somonları tabağına koyarken yardım ister misin? Bazen yüzerek uzaklaşmayı seviyorlar."

Kendi aptalca şakasına güler ve Grace başıyla onaylarken sırttır. Herkes tabağını doldurduktan sonra Elena, "Bana Blue Lake Assets'ten bahset Carter," diyor.

Çatalını bırakıp ağzını silerken brokoli salatısından bir ısırık alıyor. Carter'ın soruya hazır olduğu belli ve cevap verirken sesi emin ve kararlı. "Büyükbabam onlarca yıl önce başlattı ve babam şu anda CEO. Erkek kardeşim Cameron, kız kardeşim Kayla ve ben orada çalışıyoruz. Bu, arkasında durmaktan gurur duyduğumuz bir aile mirasıdır. Bizim uzmanlık alanımız

Kendimizi veya müşterilerimizi tek bir yatırım aracına kilitlemiyoruz. Her kişinin ihtiyaç ve isteklerine özeldir."

Carter, Elena'ya ailesinin şirketini satmaya çalışırken, anlattıklarının sadece dörtte birini anlayabiliyorum. İngilizce ve kelimeleri biliyorum, ama hepsini bir araya getirince, biraz bile değil. Aile konusunu ağırdan alıyor, bunun küçük bir teklif olmadığını, Harringtonlar ve Cartwrightlar arasında yakın bir bağ olduğunu vurguluyor.

Kendime *onun iyi bir satıcı olduğunu* hatırlatıyorum. *Ne gerekiyorsa yapıyor ve söylüyor, kimi keserse kessin, yeter ki artı hanesine yazılsın.*

Carter'ın kuru gerçekler ve rakamlardan ibaret olacağını düşünmüştüm ve bunları tartışıyor olsa da, kendi ilk hesap edinme hikayesini de ekliyor.

"Kesin olduğunu düşündüğüm bir tüyoya dayanarak borsaya on bin dolar yatırdım." Carter gülüyor ve sonra Elena da katılıyor. "İkimiz de böyle bir şey olmadığını biliyoruz, ama o zamanlar genç ve ukalaydım, para kazanacağımdan emindim."

"Ne oldu peki?" diye soruyorum ve sonra karısı olarak bu hikâyeyi bilmem gerektiğini fark ederek ağzımı kapatıyorum.

Carter sanki bu midilli numarasını daha önce yapmışız gibi mükemmel bir şekilde oynuyor. "Akıllıca yatırım yapmaz ve varlıklarınızı yönetmezseniz her zaman olan şey. Fonları kaybettim. Ama değerli bir ders aldım, daha iyisini yaptım ve bir sonraki çeyreğin sonunda, o yatırımcı orijinal fonlarını geri aldı ve önemli bir artış sağladı."

O ve Elena bir süre daha konuşmaya devam ediyor ve ben tüm bu süre boyunca Carter'ın sihrini konuşturmasını izliyorum. İlgi çekici, zeki, biraz kibirli ve her yönüyle iyi bir işadamı. Kişisel olarak böyle bir pislik olmasaydı, klasik yakışıklılığının ötesinde çekici bile olabilirdi.

Ama o bir pislik. Hem de iki yüzlü.

Bunu kendi kulaklarımla duydum ve kendi gözlerimle gördüm. Bu seksi, akıllı, centilmen versiyonun beni unutturmasına izin veremem.

BÖLÜM DOKUZ

CARTER

"BU EN SEVDİKLERİMDEN BİRİ," diyor Elena hüzünle, duvardaki küçük bir tabloyu göstererek. "Bana sahili düşündürüyor, ayaklarımın altında kum ve elimde bir içki."

Elena bütün akşam harika bir arkadaştı, ama kendini kaybediyor olmalı çünkü bu resim kesinlikle bir plaj ya da okyanusla ilgili herhangi bir şey *değil*. Aslında, koyu mor, siyah ve neon yeşili soyut bana daha çok *Cadılar Bayramı'nı* hatırlatıyor. Ya da belki *Joker*'i.

"İlginç," diye yanıtlıyor Luna. "Bu eserde sana sahili düşündüren ne?"

Birine deli olup olmadığını sormanın ne kadar kibar bir yolu.

Luna genelde daha sessizdir ama konu sanat olduğunda kelimeler kolayca ve coşkuyla dökülür. Konuşmalar tek taraflı da değil. Bize sorular soruyor ve düşüncelerini paylaşıyor. Her yeni eserde gözleri parladığında kendimi nefesimi tutup sanat yerine onu izlerken, sanatı onun gözünden görmek için yorumunu beklerken buluyorum. Ve kendi fikrimi oluşturmak için çünkü sanat ve benim arkadaş olmadığımızı her geçen gün daha fazla keşfediyorum. Bazı eserlerin güzel ya da iyi yapılmış olduğunu düşünüyorum ama Luna ve Elena'nın verdiği içgüdüsel tepkiyi veremiyorum.

Elena çerçeveye hafifçe dokunuyor. "Thomas ve ben tatile çıktık, bu nadiren yaptığımız bir şeydi. Çıktığımız her seyahatin mutlaka bir nedeni olurdu -bir toplantı, bir yatırım, görmek ya da yapmak istediğimiz özel bir şey. Ama o bana sürpriz yaptı, durup dururken, doğum günü, yıldönümü ya da tatil demeden. Her şeyi ayarladı ve beni Seyşeller'e götürdü." Gözleri buğulandı ve sanki burada bizimle değilmiş de zamanda yolculuk yapıp o geziye gitmiş gibi boşluğa düştü.

"Aww, bu çok tatlı," diye mırıldandı Luna. "Bunu orada bir galeride mi buldun?" diye tahmin ediyor.

Elena başını sallıyor ve biraz günümüze dönüyor. "Hayır, yürüyüşe çıktık ve sahilde oturmuş kalbini boyayan genç bir kadın bulduk.

Parmakları ve fırçalarından palet bıçağına ve hatta kuma kadar her şeyiyle. Thomas o çalışırken onunla biraz oturabilir miyiz diye sordu ve harika bir ziyaret gerçekleştirdik." Gözleri renklerin üzerinde geziniyor. "Önündeki güzelliği değil de başka bir şeyi resmetmesinin tuhaf olduğunu düşündüm. Nedenini sorduğumda, bize insanların cennette bile daha fazlasını hayal ettiklerini söyledi. Küçüklüğünden beri aya gitmek istediğini söyledi. Elbette böyle bir şey yapma fırsatı olmadı ama cennet hapishanesinden bile bunu hayal edebiliyordu."

Bize sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Uzay Sandrine'in hayaliydi ama Thomas'la o kumsal benim hayalimdi. Bu bana onu hatırlatıyor."

Gracie, "Ben at cambazı olmak istiyorum," diye söze giriyor. Açıkçası sanat turunu bu kadar yakından dinlemesine şaşırdım ama Luna bir şekilde hepimiz için ilginç olmasını sağlıyor. "Televizyonda gördüm ve Pegasus'a anlatıyordum."

"Pegasus onun atı," diye açıklıyorum.

Elena Grace'e yaklaşmak için belinden eğiliyor. "O zaman çalışmaya devam etsen iyi olur, bir gün başaracaksın."

"Ve şimdi bu resmi hatırladığında, sen de Sandrine gibi o büyük hayalleri kuracaksın," diyor Luna Grace'e, şakağına dokunarak.

Hepimiz esere bir kez daha bakıyoruz ve sonra Elena ellerini çırpıyor. "Ooh, sana Thomas'ın yaptığı bir resmi göstereyim, olur mu?"

"Benim için bir onurdur." Luna'nın gözlerinden kalpler fırlamış gibi ve heyecandan ayaklarının üzerinde zıplıyor. Topuklu ayakkabılarının içinde, *tippy-tap* diye bir ses çıkarıyor. Daha önce gördüğümüz Degas'ya verdiği tepkiden daha büyük bir tepki olduğu düşünüldüğünde bu biraz gülünç ama aynı zamanda oldukça sevimli. Ve Elena'yı memnun ediyor gibi görünüyor, ki zaten amaç da bu olmalı.

Elena bana "Carter, sana yaşlı bir kadından bir tavsiye verebilir miyim?" derken gülüyor.

"Sadece bir tane tanıyorsan," diye cevap veriyorum orantısız bir sırtışla.

Havaya vurarak bana doğru ilerliyor. "Dalkavuk. Benim tavsiyem, şu karını görmek ve yapmak istediği sanatla mutlu etsen iyi olur. Baksana, yaşlı bir adamın karalamalarını görünce nasıl da mutlu oluyor."

Luna'ya bakıyorum, nefesini tutmuş, kıpırdamadan duruyor. Çok geçmeden gözlerini yere indiriyor ama dudaklarının hafifçe kalktığını görebiliyorum. O gülümsemeyi görmem gerek. Parmağımı çenesinin altına koyarak başını tekrar yukarı kaldırıyorum ve gözlerini benimkilere dikmesini istiyorum. "Oldukça güzel bir kız."

Gerçek bu. Luna klasik bir güzel değil, hele beni çıkmakla suçladığı sarışın sürtüklerden hiç değil. Ama içinde insanları, hatta beni bile kendisine çeken bir çekim gücü var. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum.

Gülümseme dudaklarını ele geçiriyor, onları tamamen kaldırıyor. İç güzelliği ışıltıyor ve ona bu kadar yakın olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Ve sonra ne yaptığımızı hatırladığında gözlerinin derinliklerindeki panjurların kapandığını görüyorum. Numara yaptığımı sanıyor ama ciddi dim. Tamamen kendine özgü bir şekilde güzel. Garip bir şekilde gülüyor, sesi boğuk çıkıyor ve Elena'ya geri dönüyor. "Haklısın, o bir dalkavuk. Ama gitmeden önce Thomas'ın resimlerinden birini görmeyi gerçekten çok isterim."

Gitmek mi? Anlaşma bitene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Ama saati me hızlıca bir göz attığımda geç olduğunu ve Grace'in esnemeye başladığını görüyorum. Bahse girerim biz garaj yolundan çıkmadan arabada uyuyakalmış olacak.

Elena bizi, duvarında kendisinin çok daha genç bir versiyonunun poster boyutunda bir tuval portresinin asılı olduğu büyük bir kütüphaneye götürüyor. Etrafı basitçe çerçevelenmiş eskizlerle çevrili, belli ki son eserin öncülleri. "Gördün mü? Yaşlı bir adamın karalamaları."

Neyse ki resimde tamamen giyinik. Yine de Elena'nın gençliğinde yakışıklı bir kadın olduğunu kabul ediyorum.

Luna neredeyse burnunu eskizlerin bulunduğu cama dayamıştı. "Silgi izlerini ve eskiz çizgilerini görebilirsiniz." Heyecanla bize bakıyor ve 'bunu görüyor musunuz' dediğini hayal edebiliyorum ama geri dönüp bir sonrakine geçiyor. "Tuvale başlamadan önce her zaman bu kadar çok versiyon çizer miydi? Yoksa sadece özel konular için mi?"

"Sadece benim için. Başka işler yaptığında, bazen ne olacağını bile bilmeden doğrudan işe daldardı. Bana bittiğini hissedene kadar üzerinde çalışacağını söylerdi." Portreye gülümsüyor, neredeyse görüntüsüne gülüyor. "Ama ben? Beni oturtur ve poz verdirirdi. O çizerken biz konuşurduk. Sanırım bu benimle vakit geçirmek için yaptığı bir numaraydı, ama o benim her kusurumu incelerken ben kendimi hep orada heykel gibi oturan aptal bir kaz gibi hissedirdim."

"O kusurları görmezdi," diye düzeltiyor Luna bilgece. "O sevdiği kadını gördü."

Luna'nın ellerini tutup nazikçe okşarken Elena'nın yutkunduğunu duyuyorum. "Teşekkür ederim tatlım. Bunu söylemen çok hoş."

Arkamızdan gelen yumuşak bir horlama herkesin dikkatini çekiyor. Grace sandalyelerden birine kıvrılmış, başını koluna yaslamış ve gözlerini kapatmış. Kalbim sıkışıyor. Uyurken çok masum ve tatlı görünüyor. Uyanık olduğu saatlerdeki vahşi çocuğa hiç benzemiyor.

Luna, "Görünüşe bakılırsa uyuşmuş," diye fısıldıyor. "Sanırım sanat kaslarını biraz daha geliştirmesi gerekiyor."

"Çok geç oldu. Hepiniz burada misafir odalarında kalmalı ve uzun dönüş yolunu yarın zinde olduğunuzda yapmalısınız," diye öneriyor Elena. "Yavru köpeğiniz de bu gece kalabilir. Etrafta bir sürü tavuk var, belki biraz da hamburger pişirebiliriz."

"Böyle bir dayatmada bulunamayız," diyorum ama portföy yönetimi konusunda el sıkışarak bir anlaşmayla ayrılmadığım için hayal kırıklığına uğruyorum. "Gece çantamız falan yok, Grace dönüş yolunda uyuyabilir."

"Zahmet olmaz. Bu eski evde bir geceliğine biraz hayat olması iyi olur. Genelde sadece ben ve çalışanlar oluruz. İhtiyacınız olabilecek her şey var. Thomas misafir odaları için monogramlı tişörtler ve eşofmanlar aldı ve banyolar tamamen dolu." Her şeyi düşünmüş ama sonra teklifinin üstüne bir de kiraz koyuyor. "Sabah kahvaltıdan sonra Thomas'ın koleksiyonuna daha fazla bakabilir ve belki biraz daha iş konuşabiliriz."

İkimizi de kısıvrak yakaladığını bilerek göz kırptıyor. Luna'ya bakmıyorum çünkü ona hayır deme şansı vermek istemiyorum. Onun yerine nezaketle başımı sallayarak teklifini kabul ediyorum. "Memnun oluruz. Gerçekten çok nazıksınız."

Elena bir arama yapmak için masa telefonuna yöneldiğinde Luna önüme geçip sırtını Elena'ya veriyor ve gözleri iri ve kızgın olsa da sesi fısıltıyı zor geçiriyor. "Bu da ne böyle?"

"Reddedemezdim. Sabah iş konuşmak istiyor. Ve daha fazla sanat," diye hatırlatıyorum ona, ön kapıdan çıkıp beni terk etmemesini umarak.

"Elena mı?"

Şaşkınlıkla irkiliyorum ve uzun boylu, zayıf, pijamalı ve bornozlu bir adamın sessizce kapıda belirdiğini fark ediyorum.

Hay aksi. Sanırım Bayan Cartwright'ın merhum kocasıyla ilgili tüm tatlı konuşmalarına rağmen yeni bir özel arkadaşı var.

"Seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim Stanley. Neden yattığını söylemedin? Gece için onları kendim hazırlayabilirdim," diye telaşlanıyor. Tamam, yani yanılmışım. Stanley onun erkek arkadaşı değil, ev personelinin bir başka üyesiydi.

"Henüz uyumamıştım." Gülümsüyor ama kan çanağına dönmüş gözleri Snoozeville'e çoktan gitmiş olduğunu ele veriyor. "Onlara misafir odalarını göstermekten mutluluk duyarım."

Elena gıdıklıyor. "Bu Stanley. Stanley, bunlar Carter ve Luna, şuradaki küçük melek de yeğenleri Grace. Bernard'ın köpeği Peanut Butter da ahırda."

Pijamalı adamlarla tokalaşmaya alışık değilim ama bu durumda kesinlikle bir istisna yapacağım. Elimi uzattım, şaşkınlıkla baktı ama yavaşça tuttu. Kavrayışı beklediğimden daha güçlüydü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Carter."

"Burayı nasıl ayakta tuttuğunu bilmiyorum ama bu işi onlarca yıldır yapıyor. Stanley olmadan pek bir şey yapamazdım," diye övünüyor Elena.

Elena bize iyi geceler dileyerek Grace'in sabah çikolatalı krep yiyeceğine söz veriyor ve Stanley'nin yardımıyla Grace ve Peanut Butter'ı bir misafir odasına yerleştirmeyi başarıyoruz. Grace'i yatağa yatırmak genellikle üç halkalı bir sirk olmasına rağmen oldukça kolay. Ancak sabah krepten bahsedilmesi ve hemen koridorun sonunda olduğumuza dair güvence verilmesi, her ikisi de gözlerini çabucak kapatan köpeğin yanına sokulmasını sağlıyor, ancak Stanley'nin lüks keten kaplı yataklardan birinde bir köpek ve bir çocuğun olmasından özellikle heyecan duyduğunu sanmıyorum.

Stanley daha sonra bize odamızı göstererek büyük boy yatağı, giysilerle dolu şifonyeri ve banyoya açılan kapıyı işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa telefonu açın ve altı-iki-altı'yı tuşlayın. Bu benim direkt hattım ve her zaman cevap veririm. Hepsi bu kadar mı?"

Luna nazikçe, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Sizi yatağınıza geri gönderelim."

Stanley hala onay için bana bakıyor ve ben başımı sallayınca kapıyı arkasından kapatıyor. Yalnız başıma, rahatlayarak iç çekiyorum. Bu ses Luna'yı kızdırmışa benziyor çünkü odanın içinde volta atmaya başlıyor, nefesinin altında mırıldanıyor. "Bu tam bir karmaşa, hepsi Zack bana kitap alacağını söylediği için. Aptal, aptal, aptal. Evde kalıp ter içinde Alphena üzerinde çalışabilirdim,

Ama *hayır*, açgözlülük ettim. Ve şimdi nerede olduğuma bak. Carter Harrington'la yalnızım, onun *karısı* olarak. Sanki bu biraz inandırıcı."

İlk başta, onun gereksiz gevezelikleri, hızlanması ve duygusal enerjiyle neredeyse titreşmesi beni eğlendiriyor. Ama sonra ne dediğini anladım. Kollarından tutup adımlarını durduruyorum ve sertçe, "Luna. Dur. Bana bak."

Gözlüklerinin arkasından ateş saçan gözleri parlarken dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor. Bir süre bakışlarımı tutuyor ve sonra yanakları pembeleşirken ayakkabılarıma bakıyor.

"Bu çılgınca, biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama hayır diyemezdim."

Benim için bu çok açık. Anlaşma henüz tamamlanmadı ve buna çok ihtiyacım var. Zihnimde kendi başına bir hayata büründü, başarımın bir sembolü, benimle Cameron arasında onun bilmediği bir rekabet. Ama ben biliyorum ve kazanacağım. Ve ben zaten bu kadar ilerideyim. Birkaç saat daha ve kahvaltı nedir ki?

"Bu anlaştığımızdan daha fazla," diye tartışıyor yerdekilerle.

Yutkunuyorum, neden bu kadar ileri gitmeye istekli olduğumu ona nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Aile dinamiklerimizi kimseyle tartışmıyorum. Zack bazen konuşuyor ama derin, karanlık duygularımızdan çok dün geceki maçtan ya da yaklaşan anlaşmalardan bahsediyoruz. Erkekler böyle yapmaz.

"Öyle. Yemin ederim bunu bir şekilde telafi edeceğim. Ama şimdilik plana sadık kalalım. Yatak, kahvaltı, portfolyo konuşması, sanat turu." Gündem maddelerini parmaklarımla işaretliyorum ve o da izlemek için gözlerini kaldırıyor.

Tek kelime etmemesine rağmen vücudundaki teslimiyeti hissediyorum ve onu şifonyere doğru çeviriyorum. "Hadi pijama bulalım."

Başını sallıyor ama onu yönlendirmeme izin veriyor ve Elena'nın haklı olduğunu keşfediyoruz. Çekmecelerde her beden tişört, sweatshirt ve eşofman altı var. Hepsi özenle katlanmış ve yerleştirilmiş çoraplar, iç çamaşırları, mayolar ve parmak arası terliklerden bahsetmiyorum bile. Luna büyük boy bir sweatshirt ve çorap alıyor, onları bir kalkan gibi göğsünde tutuyor. "Banyoda üstümü değiştireceğim."

Kapıyı arkasından kapattığında kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Sanki gözümün önünde soyunmasını istemişim ya da gizlice bakmak için onu takip edebilirmişim gibi davrandı.

Bunun yerine, kendi eşofman altımı kaptım ve o dışarı çıkmadan önce üzerimi değiştirmeye koyuldum. Banyo kapısı açıldığında hâlâ kıyafetlerimi asıyordum.

"Elbiseni asmamı ister misin?" Teklif ediyorum. Ama arkamı döndüğümde Luna'nın elinde ya da başka bir yerinde elbisesi yoktu. Sadece o... uzun, kalçalarının dolgunluğunu ve sonra uyluklarının ortasını kavrayan bir sweatshirt içinde. Çorapları dizlerinin hemen altına gelecek şekilde yukarı çekilmiş.

Bacaklarından sadece küçük bir şerit görünüyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bir mıknatıs gibi, beni içine çekerken aynı zamanda düşüncelerimi de güçlendiriyor. Luna hakkında olmaması gereken düşünceler.

"Onu şuraya astım." Başparmağıyla omzunun üstünü işaret ediyor ve sonra sinirli bir şekilde parmağını kemirmeye başlıyor. "Uhm, nerede uyuyorsun? Benimle uyumayacaksın."

"Şurada bir kaneppe var." Yatakta birlikte uyumak dışında her şeyi yaptığımızı düşündüğümde sesim çok alçak, çok sert çıkıyor ama neyse ki fark etmiyor.

"Tamam." Kolayca kabul ediyor ama sonra yatağın ayak ucundan bir yorgan çekerek kendisi kanepeye doğru ilerliyor.

Elimde olmadan sırtıyorum. Uzun bir tişört giymiş, elinde battaniyeyle odanın bir ucundan diğer ucuna yürürkenki görüntüsünde tuhaf ve sevimli bir şey var. "Kanepede uyuyacağımı kastetmiştim."

"Oh." Yatağa yönelmeden önce far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kalıyor. Yukarı tırmanıyor, kendine yer açmak için dekoratif yastıkları yere atıyor ve sonra yatak takımını geri çekiyor. Tüm bu süre boyunca dizlerinin üzerinde, kıcı dışarıda ve avuçlarım onu yakalamak, oradaki esnek teni çukurlaştırmak ya da belki de yanaklarının kızardığı gibi kızarması için ne gerektiğini görmek için kaşınıyor.

Düşüncelerimin kirli dönüşü beni şok ediyor. Yani, bu Luna. Benim tipim değil ve Zack'in kız kardeşi. Bu gece olanlardan Zack'e tek bir kelime bile ederse, derimi canlı canlı yüzer ve ben de onu durdurmaya çalışmam bile. Ama aynı zamanda göğüslerinde boğulmak ve kalçalarının arasında boğulmak istememe neden olacak şekilde şehvetli.

Bekle, ne?

"Seks yapmamızı beklediğini düşünmüyorsun, değil mi? Genç, yeni evli bir çift gibi?" Kelimeler zihnimin kaybolduğu yolun bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Sanki Elena kapımızın dışında bizi dinliyormuş gibi.

Luna yataktaki yerinden kuru bir sesle, "Seninle seks yapmayacağım," diyor.

"Numara yapabiliriz," diye öneriyorum aptalca sırtarak, bu saçma yolda ilerlemeye devam ediyorum. Bu kötü bir fikir, gerçekten kötü bir fikir. Ama aynı zamanda, belki de bir

Harika bir şey. Eğer karı-koca imajını satmamız g e r e k s e y d i , bu kesinlikle satardı.

Luna bana dikkatle bakarken gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Açıklamıyorum. Onunla birlikte yatağa tırmanıyorum, yorganın üstünde kalmaya dikkat ediyorum, ama şaşkınlıkla nefesini tuttuğunda göz kırpiyorum ve yatağın kendi tarafımda, onun yanında ellerimin ve dizlerimin üzerine yükseliyorum. Yatağı birkaç kez ileri geri sallayıp gıcırdayıp gıcırdamadığını test ediyorum.

Hiç şansım yok. Bu IKEA yatağı değil. Bu, kıyamete kadar dayanması gereken ağır hizmet tipi, lüks anlaşmalardan biri, hatta daha fazlası.

Daha sert sallıyorum, sonunda yatak başlığının duvara değmesine yetecek kadar küçük bir hareket elde ediyorum. Tam olarak bir patlama değil, ama tekrar yaptığımda, ritim kusursuz.

"Carter!" Luna tıslıyor, gözleri dehşet içinde açılıyor.

Skandala uğramış gibi görüldüğü için kahkahamı bastırıyorum. Bunun yerine, "Ohhh, Luna" diye inlemeden önce biraz homurdanıyorum.

"Adımı öyle söyleme!" diye fısıldıyor hararetle. "Ne gibi?" Adımlarıma devam ediyorum. *Bam, bam, bam.*

"Böyle homurdanarak, mağara adamı gibi. İğrenç." Hoşnutsuzlukla burnunu kırıstırıyor ama ses tonunda bir şeyler duyabiliyorum. Kadın çok fazla itiraz ediyor. Bu benim daha sert sırtımama ve biraz daha yüksek sesle vurmama neden oluyor.

Sesimi alçaltarak, "Yatakta namuslu musun?" diye soruyorum. Alınarak battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve ben de muzaffer bir şekilde sırtıyorum. "Anladım."

Sabit bir tempo tutturuyorum, birkaç dakikada bir pozisyonumu değiştirerek yatak başlığının sesinin farklı çıkmasını sağlıyorum. Hatta yatakta biraz gıcırdayan bir nokta bulup üzerinde zıplıyorum. "İşte bu ... iyi kız. Hepsini içime al. Yapabileceğini biliyorum," diye emrediyorum, sanki biri itaat ediyormuş gibi. "Benim için sık... evet." Yüzünden geçen duygu oyunlarının tadını çıkarıyorum -korku, ilgi, arzu, inkâr.

Luna'nın battaniyeyi tutuşu gevşiyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor. "Bunu yaparken gerçekten böyle mi söylüyorsun?" Beni işaret eden bir jest yapıyor.

"Neyi sevdiklerine bağlı," diye cevap veriyorum sessizce. "Neden? Yanılıyor muyum?"

Tatlı, küçük Luna sikişirken biraz müstehcen konuşmayı sever mi?"

Yanakları kızarıyor ve sonra ateşi geri geliyor. Kararlı bir çene hareketiyle yorganı üzerinden atıyor, ayaklarını yatağa koyuyor ve kendi başına zıplamaya başlıyor, kalçaları havaya kalkıyor ve sonra yere düşüyor.

yatak. "Ah, Carter! Yessss," diye inliyor kendi sesinden bir oktav daha yüksek bir sesle. "Canını yak, bebeğim!"

Onunla birlikte oynadığını fark edene kadar iki saniye boyunca şok geçiriyorum.

İki saniye daha kalçalarının inip kalkmasını, göğüslerinin her hareketinde zıplamasını izliyorum.

Tek kaşını kaldırıp bana meydan okuyor.

Ben de katılıyorum ve kısa sürede, şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha gürültülü ve akrobatik olan saçma bir seks simülasyonunda zıplayıp çarpışırken en tuhaf şeyi kimin söyleyebileceği yarışmasına dönüşüyor.

"O amcığın beni emmesini sağla. Seni doldurmak, tohumlarımla beslemek istiyorum." *Bam, bam, bam.*

"İğrenç" diye fısıldıyor. Daha yüksek sesle, şov için, "Boğ beni, baba!" diye haykırıyor.

Luna'nın ağzından çıkan bu sözler beni şaşırttı. Zihnimde, elimi boğazına doladığımı, aynı anda boşalmaya yaklaştıkça en ufak bir baskı uyguladığımı görebiliyorum. Numara yapıyor olsak da aletim taş gibi sertleşiyor. Kesinlikle biyolojik, kendimi temin ederim. Luna'yı istediğim için değil. Bu inanılmaz büyük bir hata olurdu, özellikle de tek gecelik bir ilişki için.

Demek istediğim, cidden, bu neredeyse telefon seksi seviyelerinde ateşli, ten teması hariç her şey, bu yüzden fiziksel bir tepki sadece mantıklı. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

"Gelebilir miyim? Lütfen?" *Zıpla, zıpla, zıpla.*

Kelimeler dilinden kolayca dökülüyor ve Luna Starr hakkında hiç düşünmediğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Seks konuşması, sahte bile olsa, kesinlikle itaatkâr bir eğilime sahip ve bundan hoşlanıyorum ... çok.

Görünüşü korumak için cevap vermem gerektiğinin farkındayım, ama Luna'nın geldiğinde neye benzediğini bilmek istiyorum. Göstermelik olsa bile. "Benim için gel, bebeğim. Hemen şimdi babanın sikine boşal."

Çok inandırıcı bir iniltiyle hıçkırarak ağlıyor ve eliyle yatağa vuruyor. O hareket ederken gözleri kapalı ve ben odaklanmış bir konsantrasyonla izliyorum, yanaklarındaki rengi, nefesindeki kesikliği, göğüslerinin zıplamasını ve hareketleriyle eşofmanının kalçalarına tırmanışını fark ediyorum.

"İşte böyle, aferin kızıma," diye mırıldanıyorum. Battaniyeyi kendim kavriyorum, Luna'dan saklanmak için değil, tenine dokunmak için uzanmaktan kendimi alıkoymak için.

Gözleri irkilerek açılıyor ve sırtıyor. "Sıra sende," diyor ağzından.

Oh, evet. Doğru ya. Ayaklarımı ve ellerimi yatağa yerleştiriyorum, kalçalarımı pompalıyorum, böylece yatak başlığı tekrar ritmik bir şekilde duvara çarpıyor. "Fuuuck, Luna. Çok iyi hissediyorsun."

Birkaç kez daha homurdanıyorum, sonuncusunun bitmesine izin veriyorum ve sonra ereksiyonumun görünmemesi için yatağa göbek üstü uzanıyorum.

Luna da yastığa yığılıyor ve saçlarını başının altına topluyor. Gerçek bir hareket olmamasına rağmen efordan nefes nefese kalıyoruz. Gözlerimiz buluşuyor ve Luna'nın gözlerinde tanımlayamadığım derin bir şey var. Şehvet mi? Öfke mi? Hayal kırıklığı mı? Utanç mı?

"İyi misin?" Nazikçe soruyorum.

"Genelde gözlüklerimi çıkarırım. Erkekler sevmiyor ama gerçekten görebilmek güzel bir şey," diye itiraf ediyor gözlüğünü burnunun üstüne doğru iterken. Ne paylaştığını fark edince, kaçan kıkırdamaları gizlemek için ağzını kapatıyor, bacak bacak üstüne atıp biraz yuvarlanıyor.

Elimde değil, ben de gülmeye başlıyorum.

"Gözlükler ... dağınık olabilir," diye şaka yapıyorum ve Luna kahkaha çığlıklarını durdurmak için kolunu ısırma zorunda kalıyor.

"Yine de gözüne kaçmasından iyidir," diye ekliyor ve cam sileceğini her iki camın üzerinde gezdiriyor ve böylece kendimi yarı giyinik, yatakta, sahte seks sonrası, aynı zamanda sahte karım olan en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle kıçım yırtılırcasına gülerken buluyorum.

Hayat bazen garip.

"Ciddiyim ama. Eğer bir erkek sana gözlüklerini beğenmediğini söylerse, amına girmemeli," diyorum kararlı bir şekilde. "Gözlüklerin çok şirin ve en önemlisi, onlar sensin."

Durumla ilgili fikrime şaşırmış görünüyor ama bana sorarsanız bu çok açık.

"Gerçi erkekleri geri çevirecek durumda değilim," diye yakınıyor.

Diğer yastığı kapıp göğsümü üzerine koyuyorum. Kalçalarımı yatağa doğru itiyor ve en azından aletimin artık yumuşadığını fark ediyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Yüzünde neden bahsettiğini ararken talebim çok keskin. Omuzlarını çökertiyor ve iç çekiyor. "Bak, Carter. Benim sahte kocam olman gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak zorunda değiliz." benden ona el sallıyor. "Maddi olarak farklı dünyalardayız,

Profesyonel olarak, kişisel olarak, fiziksel olarak. Sorun değil. Çoğunlukla kendimden memnunum, ama bildiğimiz kadarıyla bir yarasa kadar kör olabilecek Elena dışında kimse bizim bir şey olduğumuza inanmaz."

Omuz silkmesi bir boyun eğiş ve ses tonu da sessiz bir kabulleniş. Ama ben anlamıyorum.

"Biz farklıyız," diye başlıyorum ve söyleyeceğimi düşündüğü şeyi beklerken yüzünün buruştuğunu görüyorum. "Ama farklı olmak iyi olabilir," diye bitiriyorum. "Bir resim gördüğünde neden ağladığını ya da düşündüklerini her zaman yüksek sesle söylemediğini gerçekten anlamıyorum ve sanatı beyninden gerçek dünyaya nasıl taşıyabildiğini kesinlikle anlamıyorum. Bu sihir, büyücülük, kesinlikle yapamayacağım bir şey."

"Tabii, evet," diyor küçümseyerek. "Ama insanlar istemiyor-"

"İşim bitmemişti. Son olarak, güzel olmadığını ya da bunun inanılmaz olduğunu söylemeyi bırak." Onu duyduğumu bilsin diye önceki sözlerini kullanıyorum. "Sen güzelsin ve bunu görmeyen herkes aptaldır." Birkaç gün önce benim de o aptallardan biri olduğumu eklemiyorum. "Sana benim diyebilen her erkek şanslı sayılır."

Yüzümü tarıyor, yalanı arıyor ama ben doğruyu söylüyorum. Sonunda şöyle dedi: "Bu anlaşılmaya neden bu kadar ihtiyacın olduğunu anlamıyorum. Hayatın büyü. Sen gümüş kaşıkla doğmuş insanlardan birisin, ama bir anlaşma için bu sahte evlilik olayı gibi uç noktalara giderek kendini zorluyorsun. Hiçbir şeyi olmayan biri için bile bu çok fazla olurdu."

"Kolay olan sıkıcıdır. Kendimi kanıtlamam gerekiyor," diye itiraf ediyorum. İkna olmayınca, "Kime?" diye soruyor.

"Kardeşime, babama, aileme. Hatta muhtemelen biraz da kendime. O gümüş kaşıkla birlikte gelen çok fazla baskı var. O kadar ki bazen boğulacakmışım gibi hissediyorum."

Sanırım bu itiraf beni ondan daha çok şaşırttı. Ailemin rekabetçi doğası tarafından bu kadar kapana kısılmış hissettiğimi fark etmemiştim. Muhtemelen nesiller boyu içime işlediği içindir. Şu anda annemin kolayca verdiği güvencelerden birini kullanabilirdim, ama bugünlerde onları Grace'e saklıyor ve yetişkin çocuklarının kendilerini toparladığına güveniyor. Keşke bunun ne kadar doğru olmadığını bilseydi.

"Hmm, belki de düşündüğüm kadar kötü değilsin." Luna pek de iltifat sayılmayacak bu sözleri yumuşatmak için gülümsüyor ama sonra esniyor.

"Özrün kabul edildi. Ben kanepeye geçeyim de sen biraz dinlen." Yastığı yatağın başına doğru itiyorum ama o beni durduruyor.

"Sorun değil. Bu yatak çok büyük. Sen kendi tarafında kal, ben de kendi tarafında kalacağım." Eliyle yatağın ortasına bir çizgi çiziyor.

"Sırtım sabah sana teşekkür edecek." İkimiz de battaniyenin altına girecek şekilde yeniden d zenlendik ama birbirimize değmeden, aramızda birkaç santim boşluk kalacak şekilde. Işıkları kapatmak için uzandığımda kıkırdıyorum ve "İyi geceler karıcığım" diye mırıldanıyorum.

O da gülüyor ve "İyi geceler Carter" diye cevap veriyor.

Komodinin  zerindeki kumandayla ışığı kapatıyorum ve sessizliğe gömülüp uykunun gelmesini bekliyoruz. Luna hemen uykuya yenik düşüyor ve benim Elena'yı, bu anlaşmayı ve sabah ayrılmadan önce o el sıkışmayı nasıl yapacağımı düşünüyor olmam gerekiyor.

Ama tek odaklanabildiğim Luna ve onun yumuşak nefes alışları.

BÖLÜM
ON

LUNA

UYANIYORUM, ya da belki de uyanık değilim çünkü bu bir rüya olmalı. En yumuşak, en kabarık pamuktan bir bulutun üzerinde süzülüyorum ve etrafımda beni saran sıcak, güçlü kollar var. Ayrıca kıçımın yanakları arasına bastırılmış çok sert bir şey var.

Bir inilti ile rüyaya dalarken sırtımı seksi duygulara doğru eğiyorum. Zıplıyor ve tam dizlerimi açıp davet etmek üzereyken kollar beni sertliğe doğru zorla çeken lezzetli bir kucaklamaya dönüşüyor. "Günaydın, güzelim." Refleks olarak ürperiyorum, bacaklarımın arasında yüksek iplik numaralı yorganla ilgisi olmayan bir sıcaklık birikiyor.

Rüya kafa karıştırıcı bir hal alırken kaşlarım çatılıyor. Bu ses tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor . . ama neden? Ya da kim?

Mantık duygulara yenik düşüyor ve arzu içinde inleyerek sertliğe karşı geri çekiliyorum. Sadece biraz farklı bir açı ve ben alabileceğim.

Zihnim bana bağılıyor, beni uyanmaya zorluyor.

Carter

mi?

Oh, lanet

olsun.

Carter!

Carter!

Çılgınca çırpınıyorum, olabildiğince hızlı uzaklaşmak için battaniyeleri tekmeliyorum. "Bırak beni!"

"Ne?" diye kekeliyor, belli ki kendisi de yarı uykulu. Ve bir ahtapot gibi kolları ve bacaklarıyla beni tekrar kendine çekiyor, ta ki yüzüm onun çıplak, kaslı göğsüne gömülene, kolları beni sarmalayana ve bacaklarımız birbirine dolanana kadar. Kapana kısılmış bir halde, başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda donup kalıyorum. Kıpırdıyorum ve yarı açık gözlerle bana bakıyor. Muhtemelen çift görüyor ya da hala uyuyor çünkü gülümsüyor ve uykulu bir sesle, "Mmm, hey, Luna." diyor.

Kıpırdanıyorum ve dizim onun sabah odununa takılıyor.

"Ugh! Siktir!" Cenin pozisyonuna geçip iki büküm olurken homurdanıyor.

Ama en azından gitmeme izin veriyor ve ben de yatağın diğer tarafına geçerek aramıza mesafe koyuyorum. "Carter!"

"Beni neden bağladın?"

"Neden beni süper güçlü kolların ve aptalca büyük şeyinle rehin tutuyorsun?" Kasıklarımı işaret ediyorum, sırtıttığında daha da sinirleniyorum.

"Şey mi?" Kıkırdıyor, eşofmanının içinde kıpırdanıyor ve hâlâ kesinlikle rahatsız görünüyor. "Ciddi misin? Kaç yaşındasın sen, on iki mi?"

Doğrulup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Sorunun retorik olduğunu bilmeme rağmen ona "Yirmi üç," diye hatırlatıyorum.

"Dün gece 'boğ beni baba' diyordun ama şimdi sık ya da yarak bile diyemiyorsun, öyle mi?" diye takılıyor ve elimde değil, hatırladıkça kızarıyorum. Evet, rol yapıyordum ... ama bunu yapmak da iyi hissettiriyordu.

"O farklıydı," diye itiraz ediyorum. Carter meydan okurcasına tek kaşını kaldırıyor. "Beni yalnız bırak."

Yataktan kalkıyorum, eşofmanımı çevirip çevirip kalçalarımın kadar indiriyorum ama bu sırada kalçalarımın epeyce bir kısmını gösterdiğime eminim. Banyoya doğru koşarken Carter'ın gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissedebiliyorum, bu yüzden kapıyı arkamdan kapatırken ona sert bir bakış atıyorum.

Bunu yapar yapmaz kapıya yaslanıyorum, nabzım hızla atıyor. Beni etkilemeye çalışıyor ve buna izin veremem.

İçimi çekiyorum ve oturmak için tuvalete gidiyorum. Sabah işlerimi halledip yüzümü yıkarken dün geceye dair görüntüler gözümün önüne geliyor. Şok içinde aynada kendime bakıyorum. Bunu gerçekten yapmıştım. Ben, Luna Starr, Carter Harrington'la sahte seks yaptım.

Kendime kızdım, tamamen utandım ve aynı zamanda, kimseye söylemeyeceğim gizli bir yerde, sahte olduğu için biraz hayal kırıklığına uğradım. Carter'ı istediğim için değil, çünkü etrafta dolaşma şekli ve söylediği şeyler kesinlikle içimi sıvıya çeviriyordu ve şimdi gergin ve sinirli kaldım. Samantha bana bir tanesini gerçekten hızlı bir şekilde ovmanı söyledi, ama yapamam ... burada değil. Beni duyabiliyorken olmaz. Utançtan ölürüm.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Ya Carter dışarıda kendi sabah işlerini hallediyorsa? İşemekten bahsetmiyorum. Adamın eşofmanının içinde koca bir şenlik ateşi kadar odun vardı.

Bunu görmeyi umursamazdım!

Carter'ın kendini eline aldığını, sert ve hızlı bir şekilde okşadığını ve adımı söylediğini duymayayım diye dişlerini sıkarken tam da dün gece uyuduğum yatağa geldiğini hayal etmeme rağmen içimdeki ho'ya çenesini kapatmasını söylüyorum.

Hayır, kötü Luna! Sen bir sik için her şeyi yapabilecek orgazm düşkününü bir nemfoman değilsin.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi Carter kapıyı çalıyor. "Luna?"

Ne düşündüğümü bir şekilde bildiğinden emin bir şekilde irkiliyorum. "Ne var? Bir kız tuvaleti rahatça kullanamaz mı?" Sesim kendi kulaklarım için bile çok keskin, bir şeyler olduğunu açıkça belli ediyor.

"İyi misin?" Carter soruyor ve iki küçük kelimedeki kendini beğenmiş sırtışını duyduğuma yemin edebilirim.

"Evet, iyiyim. Çok iyiyim. Burada her şey yolunda." Yüzümü havluya gömüyorum, keşke içimde bir gram bile soğukkanlılık olsaydı diyorum ama yok. Hiç olmadı, olmayacak da.

"Uh, tamam," diye kekeliyor Carter, muhtemelen kafamı buraya çarpıp beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşünüyor. Ya da daha büyük olasılıkla, benim de onun düşündüğü gibi işleri 'halletmeye' çalıştığımı. "Gidip Gracie'yi kontrol edeceğim. Ölü gibi uyuyor, o yüzden muhtemelen hâlâ baygındır ama Peanut Butter'ın da muhtemelen işemesi gerekiyor," diyor Carter kapıdan. Boğazını temizliyor ve ekliyor, "Bu sana her neyse onu yapmak için biraz mahremiyet sağlayacak."

Kesinlikle birini ovuşturduğumu düşünüyor.

"Tabii, evet. Teşekkürler," diye ciyaklıyorum. "Oh, Peanut Butter'ın gül fidanlarını tekrar almadığından emin ol." Bu tavsiye gereksiz ama ne diyeceğimi bilemiyorum. 'Çek şu sikini üzerimden'den köpeği dışarı çıkarmaya nasıl geçilir?

Bir an sonra odanın kapısının açılıp kapandığını duyuyorum.

Yavaşça kapıyı aralayıp dışarı bakıyorum.

Boştu. Yapayalnız.

Şifonyere doğru ilerliyorum ama yeni uyumuş yatağın üzerindeki yastık ve çarşaf dağınıklığı gözüme çarpıyor. Sonra kapıya baktım. Eğer Carter zaten kaçtığını düşünüyorsa, o zaman bunu gerçekten yapmanın ne zararı var? En azından kafam dağılır ve kahvaltıda doğru düzgün düşünebilirim.

Karar vermedim. Harekete geçtim. Kapıya koşuyorum, koridorun açık olduğundan emin olmak için dışarı bakıyorum ve sonra kapatıp kilitliyorum. Kilitlemek çok önemli çünkü Carter gerçekten içeri girerse ...

Yatağa atlıyorum, hala Carter gibi kokan yastığı kapıyorum ve bunun neden bu kadar seksi olduğunu incelemiyorum. Hayır, bunu şu anda yapmıyorum ve muhtemelen daha sonra da yapmayacağım.

Yüzüstü uzanıyorum, burnumu onun kokusuna gömmek için yastığı bir koluma alıyorum ve diğer kolumu vücudumun altından geçiriyorum. Kalçalarım kalkık ve dizlerim ayrıkken, dudaklarımın odanın havasına yayıldığını hissettiğimde lezzetli bir savunmasızlık hissi var.

Islaklığımın parmaklarımı kapladığını hissettiğimde yastığa sırtıyıyorum. Bu hızlı olacak, Samantha'nın 'Yüz Flick Dash' dediği şey.

Gözlerimi kapatıyorum ve gerçek hayatta bir kabus olsa da, zihnimin gözünde Carter'ın bana doğru yürüdüğünü hayal ediyorum ...

"Ne oluyor lan?" Ünlemi şaşkınlık içinde, ama gözleri bana aç, manzaranın tadını çıkarıyor.

"Carter!" Öfkeyle kızarıırken parmaklarım duruyor.

"Üzgünüm, ben ... lanet olsun, bu çok ateşli," diye fısıldıyor ve yalan söylemediğini anlayabiliyorum. Pantolonundaki sirk çadırı da bunu doğruluyor. "Telefonumu almak için geri geldim ve bir şey duydum. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyiyim." Dudaklarını yalamasına bakılırsa en azından ben öyle düşünüyorum.

"Sakın durayım deme," diyor yatağa yaklaşarak. "Kendini boşaltmanı izlememe izin ver. Nasıl sevdiğini göster bana."

"Bak. Ama dokunma."

"Anlaştık," diyor Carter, yatağa tırmanarak. Arkama oturuyor, kıcı topuklarının üzerinde ve biraz yana kaymış, böylece amımı ve yüzümü görebiliyor, ben de onu görmek için yana kıvrılıyorum.

Pantolonunu çıkarmak için zorlanıyor, uzun, kalın aleti eşofmanının içinde görünüyor.

"Seni de göreyim," diyorum gerçek dünyada sahip olmadığım bir güvenle.

Carter tişörtünü başından çekip çıkarıyor ve başparmaklarını bel kemerine geçirerek pantolonunu poposunun altına indiriyor ve sikini serbest bırakıyor. Vücudu yontulmuş ve zayıf, kasları vücut geliştirmeci pompalaması olmadan güçlü ve kuvvetli, derin çıkıntılı karın kasları, dimdik ve kaya gibi sert duran gururlu erkekliğin tam tanımına giden mutlu bir yola doğru daralıyor.

Elini yalıyor ve tam bir vuruş yapıyor, sanki itiraz edip etmeyeceğimi görmek istermiş gibi bana bakıyor.

İtiraz etmeyince elini sikinin etrafına doluyor ve yavaşça pompalıyor. "İyi bir kız ol, Luna. Benim için çalış."

"Mmm ... bu benim için mi?" Bir parmağımı içime sokarken soruyorum, bu his beni ürpertiyor. Tekrar yapıyorum, parmağım içeri girerken avucumun topuğu klitorisime çarpıyor ve Carter'ın ucundan precum sızana kadar kendini yavaşça okşamasını izliyorum.

"Bu senin için," diyor ve ben de tadına bakmak istiyorum . . ama o bunu başının üzerine yaymak için kullanıyor ve daha kaygan bir tutuş sağlıyor. "Ve her yere boşaldığımda, bu da senin için olacak. Beni çılgına çeviriyorsun Luna."

Parmaklarımla kendimi sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, klitorisime gelen darbeler her seferinde bir zevk şoku yaratıyor ve beni daha da yaklaşıyor.

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeysin. Amcığın havada, koca sikimle doldurmam için bana yalvarıyor. Kahretsin, kalçalarını kavrayacağım, kıcını tokatlayacağım ve içine öyle bir gireceğim ki, benimle dolmanın nasıl bir his olduğunu asla unutmayacaksın." Carter kendini acımasızca okşuyor, sözleri ikimizi de tahrik ediyor.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor.

Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum, ellerimin ritmine o kadar odaklanmışım ki kelimeler bulamıyorum. "Yeterince iyi değil. Bana ne yapacaksın? Söyle bana."

Onunla buluşmak için gözlerimi açıyorum. Sesli olmamı istiyor, ona ne istediğimi söylemem kadar kelimelerden de tahrik oluyor. Nefesim kesiliyor, kekeleyerek, "Seni emmek, seni yutmak. Salyalarım ve dölleri akana kadar. Hatta gözyaşları, çünkü seni yutarken boğuldum."

Bu ikimiz için de çok fazla. Göğsü düzensiz bir şekilde yükselip alçalıyor ve ben her nefes verişte usulca inliyorum, tam sınırdayım.

"Birlikte."

Vuruşlarımızı senkronize ediyoruz, benim parmaklarım ve onun eli birlikte hareket ediyor. O okşadıkça ben de okşuyorum, amım parmaklarımı tıpkı birkaç metre ötemdeki güzel siki kavradığı gibi kavlıyor. Birbirimizi izliyoruz ve elinin üzerine dökülmeye başlayan prekumu görebiliyorum. Kalçalarım yaklaşan doruk noktasıyla titriyor ve parmaklarımı klitorisime götürerek en çok ihtiyacım olan yere odaklanıyorum.

"I . . . İstiyorum," diye nefes nefese kalıyorum. "Mmm, Carter ... evet ..."

Bilincime geri döndüğümde fantezi ve gerçeklik arasındaki çizgi bulanıklaşıyor, şimdi ve burada, yüzüm yastığın

kabarıklık. Umarım çıkardığım sesleri bastırmıştır çünkü kendimi biraz kaptırmıştım. Tamam, çok fazla kaptırdım.

"Aman Tanrım," diye sessizce boş odaya doğru soluklandım.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek yatağa yığıldım. Az önce ne olmuştu? O pisliği düşünürken cidden mastürbasyon mu yaptım?

Evet, yaptın. Ve bu şimdiye kadar yaşadığın en ateşli fanteziydi. Bunu daha sonra ikinci tur için zihnindeki şaplak bankasından çıkarmayacakmışsın gibi davranma.

Bu sefer istediğini elde eden kendi içimdeki fahişeye gözlerimi deviriyorum ve kalkıyorum. Hazırlanmam gerekiyor yoksa Carter beni kontrol etmeye gelecek ve bunun hayalimdeki sahne gibi olacağını sanmıyorum. Elimi yüzümü yıkıyorum, tamamen dolu banyoda kolay dağınık topuz yapan bir at kuyruğu buluyorum ve üzerime yeni bir sweatshirt, pantolon ve parmak arası terlik giyiyorum. Şu anda aynada kendi gözlerimle karşılaşamıyorum, bu yüzden iyi görüldüğüme güveniyorum. Kesinlikle daha insani hissediyorum ve zihinsel ve duygusal kalkanlarım açık. Dün gecedan sonra onlara ihtiyacım olacak ... ve bu sabahtan sonra daha da çok.

Koridorda sesler duyuyorum ve onları mutfağa kadar takip ediyorum.

"Günaydın," diye selamlıyor beni Elena. Grace'le birlikte masada oturuyor, her ikisinin de tabağında kocaman bir krep yığını var. "Oturun, Nelda sizi hemen hazırlayacak."

"Geliyor," diye uyarıyor Nelda çikolata yüklü krepleri önüme koymadan bir saniye önce. "Ne zaman olduğunu söyle." Büyük bir şişeyi kreplerin üzerinde sallayarak üzerlerini pudra şekeriyle kaplıyor.

"Gelmeye devam edin." Daha fazlası için el sallıyorum ve el sallamaya devam ediyorum. Sonunda, "Ne zaman?" diyorum.

"Tam benim gibi bir kadın." Elena gülüyor, yığınımı görünce.

Fransız kapıları açılıyor ve Carter, Peanut Butter'ın ip tasmaıyla içeri giriyor. Ama kaygan fayans zeminde kontrolü sıfır ve köpek doğrudan masanın altına giriyor, tökezleyen, kayan ve sürçen Carter'ı da peşinden sürüklüyor.

"Nutbuster, çık oradan," diye yalvarıyor Carter, çömelirken gözleri masa seviyesinin altında kayboluyor. Hepimiz masanın altından, burnu Grace'in ayaklarının dibine uzanmış koca köpeğe bakıyoruz.

Carter Elena'dan özür diliyor. "Çok üzgünüm, biraz fazla sadık."

Ama Grace'in Carter bakmıyorken köpeğe bir dilim domuz pastırması attığını düşünürsek, meselenin sadakat olduğunu sanmıyorum. Grace sırtmaya çalıştığını görüyor ve parmağını ağzına götürerek sessiz olmamı söylüyor.

"Sorun değil. Güzel halılardan birinin üzerinde değil ya," diyor Elena. "Fayans kolayca paspaslanır."

Çok fazla zengin insan tanımıyorum -aslında, muhtemelen sadece bir tane, Carter

-Ama Elena kesinlikle beklediğim gibi biri değil. Her konuda o kadar rahat ki, yzlerce insanın yaşıyabileceği kadar büyük bir evde olması dışında neredeyse normal. İçimden bir ses, Peanut Butter ince halılardan birine kaka yapsa bile, bunun önemli bir şey olmadığını çünkü halının sadece bir 'şey' olduğunu ve doğanın çağrısına cevap veren sevimli bir köpek kadar önemli olmadığını söyleyeceğini söylüyor.

Carter oflaya puflaya bir sandalyeye oturur. "Böyle düşünmene sevindim. Korkarım Bernard bu sabah neredeyse Nutbuster'inkine ek olarak benim de derimi zyyordu. Onu gllerden uzak tuttum," diyor gözlerini bana dikerek. "Ama sanırım şeftali ağacı da yasak bölge? Sanırım tam olarak şöyle demişti: 'şeftalilerimin tadı sidik gibiye, kıçını farelere yem olarak samanlığa asacağım."

Elena yüksek sesle gülüyor. "O adamın cümle kuruşuna bayılıyorum. Oldukça yaratıcı biri."

"şaka yaptığından emin değilim," diyor Carter asık suratla. Ama krepleri görünce gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim, Nelda. Çok lezzetli görünüyorlar." Toplum içinde olduğumuz ve o da iş modunda olduğu için görgü kuralları tekrar yerine oturdu. Bir ısıruk alıyor ve inliyor. "Tadı da çok lezzetli."

Carter konuşmayı ustalıkla Elena'nın portföyüne çevirmeden önce biraz havadan sudan konuşuyoruz. "Paranızın istediğiniz gibi çalıştığından emin olmak için sizinle koordinasyon sağlamaktan mutluluk duyarım. Tartışabileceğimiz pek çok seçenek var, ancak en önemli şey sizi ve uygulama tarzınızı anlayan biriyle çalışmanız. Bu kişinin ben olduğumu düşünmek istiyorum."

Elena'nın tüm yumuşak başlılığına rağmen, elini ne zaman göstereceğini ve ne zaman tutacağını da biliyor. "Sanırım yle, ama yönetim teklifinizi şu anki mali danışmanımla gözden geçirmek istiyorum. Aldığım iş miktarından dolayı yoluna devam etmeye hazır." Sanki sorun portföyünün büyüklüğü değil de kendisiymiş gibi sırtarak gümüş saçlarını dikkatle okşuyor. "Ama fikirlerine güvenecek kadar uzun yıllar onunla çalıştım."

Carter'ın parlak gülümsemesi birkaç derece soluyor, ama hemen ardından zorla tam gaz geri dönüyor. "Elbette. Bu akıllıca bir plan. Eğer yardımcı olacaksanız ikinizle de görüşmekten mutluluk duyarım. Aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlayabilirim."

"Çok nazıksınız. Bunu ayarlayacağım."

Garip bir sessizlik anı oluyor ve ben de Carter'a elimden geldiğince yardım etmek ama aynı zamanda minnettarlığımı da göstermek isteyerek bu anı doldurmak için acele ediyorum. "Elena, Thomas'ın koleksiyonunun çoğunu görmekten çok keyif aldım. Kitaplarda bile görmediğim parçalarla çok özel. Müzede özel bir sergi yapmayı hiç düşündün mü? Onu onurlandırmak için harika bir yol olurdu." Ellerimi havada sallayarak bir tür 'gökkuşağı prömiyeri' hareketi yapıyorum. "Thomas ve Elena Cartwright Koleksiyonu."

Parmağındaki şurubu şapırdatarak yalayan Elena, "Böyle bir şey düşünmemiştim. Sanat bu noktada çoğunlukla dekorun bir parçası. Orada, görüyorum ama *görmüyorum*, anlıyor musun?"

Anlayışla başımı sallayarak ekliyorum: "İstediğin kadar büyük ya da küçük olabilir, bir süreliğine 'evlerinde' olmamaktan rahatsız olmayacağın parçaları gösterebilirsin. Hatta plaket bilgilerini birlikte hazırlayabilir, insanlara her bir parça hakkında tam olarak ne paylaşmak istediğini söyleyebiliriz."

"Bunu biraz düşünmem gerekecek. Onlardan ayrı kalabilir miyim bilmiyorum. Thomas'ın bebekleri gibiler." Elena elini kalbinin üzerine koyuyor ve gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "Onların etrafımda olması iyi hissettiriyor, sanki bir şekilde o hâlâ buradaymış gibi."

"Bu çok mantıklı. Hiç baskı yok, sadece bana haber ver. Onun sevgisini dünyayla paylaşmak için sizinle birlikte çalışmayı çok isterim, ama sadece bu konuda rahat olursanız. Onun 'bebeklerini' görebildiğim için onur duyuyorum."

Bu mutlak gerçek. Dün gece gördüğüm ve hayatımın sonuna kadar benimle kalacak eserler var ve başkalarının da onları görme fırsatına sahip olmasını çok istesem de, hem kendi sanatım hem de diğer sanatçılardan topladıklarım konusunda korumacıyım.

Elena elimi okşadı. "Yapacağım, tatlım." Konuyu değiştirerek, "Yemeğiniz bittiyse, sanırım biraz daha tur sözü vermiştim. Bayan Grace'in ahırını ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm."

Elena ve ben az önce patlattığı bomba hakkında hiçbir fikre sahip değiliz ama Grace, "Yeeessss!" diye ciyaklarken Carter kulaklarını hızla tıkıyor. "Atlarınız var mı? Ve keçiler? Peki ya tavuklar?"

Grace masadan kalkıyor, ayaklarını yere vurarak dans ediyor ve Elena'yı bir lokma krep eşliğinde ahırdaki tüm hayvanlar hakkında sorguya çekerken gitmeye hazır. "Benim ahırında Cricket adında bir fare kedi var. Senin bir kedin var mı?"

Hızlı konuşmaya devam etmeden önce bir cevap beklemiyor, umarım bu arada bir yerde yutkunur. "Pegasus Cricket'ten korkuyor çünkü Cricket Pegasus'un sırtına atlayıp gezmeye çalıştı. Benim sırtına binmeme izin vermesi garip ama küçük bir kedi? Hayır, olmaz." Başını iki yana sallıyor, arka kapıdan çıkarken hâlâ konuşmaya devam ediyor.

Elena Grace'in elini tutmuş yürürken onu dinliyor, Carter ve ben de kreplerimizden geriye kalanları bırakıp birkaç adım geriden takip ediyoruz. "Anlaşmayı henüz anlamadığın için üzgünüm," diye fısıldıyorum. "İyi misin?"

Çenesi gerildi ama başını salladı. "Henüz" önemli bir kelime. Henüz pes etmedim. Ona kur yapmaya daha yeni başladım." Birkaç adım daha attıktan sonra elimi tuttu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Aptalca, "Ne?" diye sordum.

Duruyor ve bana da aynısını yapmam için yol gösteriyor. Ayak parmağımın ucuna kadar, çenemi yukarı kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağlıyor. "Bunun anlamı," diyor kulağımın dibinde kaba bir fısıltıyla, "bir süre daha benim karım olmak zorundasın." O yanağıma yumuşak bir öpücük kondururken ben içten içe çıldırıyorum, beynim bu yeni bilgiyi işlemeye başlıyor.

Ne? Olamaz! Bu anlaşmanın bir parçası değil. Sanatı gördüm ve artık işimiz bitti. Bu sahte evlilik bitti ve ben de sakın hayatıma geri dönebilirim.

"Siz muhabbet kuşları bir kazağın içindeki iki Haziran böceği kadar sevimlisiniz, ama hadi gelseniz iyi olur yoksa ben ve Bayan Grace sizi ahıra kadar döveriz." Bununla birlikte Elena ve Grace at gibi dörtnala ahıra doğru koşmaya başlıyorlar, Peanut Butter da onlar giderken peşlerinden koşuyor. Grace birkaç adım önde olmasına rağmen Elena yaşına göre oldukça çevik.

"Anlaşmamız bu değildi-" diye başlıyorum ama Carter parmağını dudaklarıma bastırarak sözümü kesiyor.

"Lütfen, Luna."

Elena'yla anlaşana kadar sahte karısı olmayı kabul etmemi istediğini biliyorum ama sanki bundan çok daha fazlasını istiyor gibi geliyor. "I . . . I . . ."

"Şimdi cevap verme. Grace'in Elena'yı ona başka bir at vermeye ikna etmediğinden emin olalım. Sadece ... sonra, tamam mı?"

Elimi sıkıca tutarak beni ahıra doğru götürüyor. Her adımda zihnim daha fazla dönüyor. Nasıl oldu bu? Özel ders vermekten rol yapmaya geçti ve ben de sanat yüzünden bunu kabullenmiştim.

Ama şimdi? Elena ile tanıştıktan sonra, bu çok daha yanlış geliyor ve suçluluk duygusu kalbimde bir ottan daha hızlı büyüyor. O çok tatlı ve samimi ve biz onu kandırıyoruz. Ve ne için, bir anlaşma için mi? Yemekten sonrasını düşünmemiştim ama ya Elena Carter'la çalışmaya karar verirse? Bu maskaralığı devam ettirmek zorunda mı kalacağız?

Sonunda sahte boşanmamız nerede bitecek?

Carter'a ne hissettiğimi ya da ne düşündüğümü söyleme fırsatı bulamıyorum çünkü Grace ve Elena komşu ahırlardaki bir çift ata kurabiye yediriyorlar. "Oh, vay canına! Ne kadar büyükler!" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum. Grace'e en yakın olan açık kahverengi at onun en az birkaç metre üzerinde yükseliyor. "Bu güvenli mi?"

Kime sorduğumu bilmiyorum ama üçü de bana başını sallıyor ve Carter endişemden dolayı eğlenmiş görünüyor. Elena bana bir kurabiye uzatarak, "Al, sen de yapabilirsin," diyor. "Hepsi kocaman bebekler."

Kocaman canavara bakarken başımı sallayarak geri çekiliyorum.

"Önemli değil.

Teşekkür ederim."

"Bu yaşlı adam nazik bir ruh. Büyük bir yumuşaklık, söz veriyorum." Elena onu burnundan okşayarak, gözlerinin arasından burnunu *okşayarak* iddiasını kanıtlıyor. Burnunu çekiyor ve dudaklarını oynatarak uzun, sarımsı dişlerini gösteriyor.

Hızla geri çekilirken utanç verici bir korku sesi çıkarıyorum.

Grace gülüyor. "Sorun nedir? Ed çok tatlı." Uzanabileceği bir yerden aşağı sarkan yelesiyle oynayarak iddiasını destekliyor. "Sana gülümsüyor."

Grace ve Elena arasında köşeye sıkışmış hissediyorum.

"Hiç bir canavarın seni yemeden hemen önce gülümsediğini gördün mü? Sanırım Ed'in yaptığı da bu," diye karşı çıkıyorum.

Carter fısıldıyor, "W-W-A-D?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Ha?"

"Alphena ne yapardı?" diye açıklıyor. "Hayatla mücadele eden bu belalıyı yazıyorsun ve sözde senden esinleniyor, o yüzden sadece kurabiye isteyen bir attan korkmuyorsundur herhalde?"

"Benim alter-egomu bana karşı mı kullanıyorsun?" Suçluyorum. Ama haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Alphena bir atın onu durdurmasına, korkunun onu geri çekmesine asla izin vermezdi. Ama Alphena benim sadece bir parçam, olmak istediğim ben. Gerçek dünyadaki ben, Ed'e sanki kapıdan geçebilecek kadar yükseğe zıplayacakmış gibi bakıyor.

ve bana saldıracak. Ama ne için? Tek istediği bir kurabiye gibi görünüyor. Grace bu konuda haklı.

"W-W-A-D," diye tekrarlıyorum kendi kendime birkaç santim daha yaklaşıırken. Elena bana bir kurabiye uzatıyor, ben de onu narin parmaklarımın arasında tutuyorum. İşler ters giderse onları kurtarmak için küçük bir çabayla diğer parmaklarımı aşağı doğru kıvrıyorum.

Başparmağımı tuttuğum sürece muhtemelen orta parmağımla çizim yapabilirim.

"W-W-A-D?" Sırtımı dikleştirerek Ed'in gözleriyle buluşuyorum ... daha doğrusu benim iki gözüm onun durduğum taraftaki gözüne derin derin bakıyor.

"Ed, kurabiye ister misin?" Polly adında bir papağana sorar gibi soruyorum. Kurabiyeyi uzatıyorum, her ihtimale karşı eğilirken omuzlarım korumacı bir şekilde kıvrılıyor. "Al bakalım, atçık, atçık. Kim iyi bir at?"

Ed yavaşça öne eğiliyor, kurabiyenin tamamını almadan önce dikkatli gözlerle bir süre kurabiyeyi kemiriyor. "Oh!" Kısmen dehşete kapıldım, kısmen heyecanlandım ve tüm parmaklarım sağlam olarak hayatta kaldığım için tamamen şaşırdım. "Başardım!" Kendilerinin de kolayca yaptığı bir şeyi benim dramatize etmem karşısında kahkahalarını bastırmaya çalışan üç kişilik seyircime "Başardım!" diyorum.

Ama ben hiç atların etrafında bulunmadım. Yaşadığım hayat bu değil.

Belki bunu bir Alphena bölümü için ilham kaynağı olarak kullanabilirim. Alphena en büyük korkusu olan geyikle mücadele ediyor. Alphena, Kanada sınırında Kutup Ayısı'na çıplak daldırma yapmak için Michigan'dan geçerken, bir benzin istasyonundaki sisin içinden bir geyik çıkıyor ve o içeride fıstık ezmesi ve kurutulmuş et alırken arabasıyla çiftleşmeye çalışıyor. Alphena geyiği bağırarak ve kovalayarak durdurdu, ancak toynak büyüklüğünde ezikler ve kırık bir kaput süsünü hatıra olarak aldı.

Evet, görebiliyorum. Alphena bir kurtarma barınağında bir geyiği besliyor, tıpkı benim gibi korkusunu yeniyor ...

"Aferin kızıma."

Carter'ın övgüsü beklenmedik bir şekilde kulağıma çarpıyor, tıpkı dün geceki gibi ve sesinin gürültüsü karnımın derinliklerinde kelebekler tarafından yankılanıyor. "Uh, teşekkürler . . . bebeğim."

Grace Carter'a tuhaf bir bakış atıyor ve Elena kekeleyerek söylediğim sevgi sözcüklerini anlamadan önce kolumu beline dolayarak onun yanına gidiyorum.

Neyse ki Grace ortalama sekiz yaşındaki bir çocuğun dikkat süresine sahip ve Peanut Butter uçan bir yaprağın peşinden koşarken o da peşinden koşuyor.

Kriz önlendi! şimdilik . . .

BÖLÜM ON BİR

CARTER

Elena'nın Blue Lake Assets ve dolayısıyla benimle bir anlaşma imzalamaya hazır olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama bu konuda uyumak ve şu anki para babasıyla görüşmek istemesini anlıyorum, bu yüzden Elena Grace'e ahır gezdirirken yüzümde bir satıcı gülümsemesini tutuyorum, sonra bizi heykellerle dolu bahçede ve havuz evinde gezdiriyor. Birkaç yatak odası, geniş bir oturma odası ve yemek odası alanı ve spa küveti etrafında bir banyo ile tamamen mülkün kendisi gibi büyük boyutludur. Gösteriş yapmaktan ziyade Luna'ya Thomas'ın sanat eserlerinden daha fazlasını gösteriyor. Her köşeye, mümkün olan her oyuğa sıkıştırılmış gibi görünüyor.

Banyoda bile sanat eserleri var, neme direnen ve Luna'yı hayrete düşüren heykeller. Bu nedenle, ana eve doğru geri dönmeye başlamamız saatler sürüyor ama acelem yok. Elena ne kadar çok konuşursa, ona kur yapma şansım o kadar artar. Ve Luna sanatı görmekten ne kadar keyif alırsa, bana yardım etmeye devam etme olasılığı da o kadar artar.

Muhtemelen Grace'in yaşlarında olan genç bir çocuk bize doğru koştuğunda arka bahçede sayılabilecek bir yerdeydik. "Ann-Elle! Ann-Elle!"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, dikkatle dinliyorum çünkü gerçekten de defalarca 'anal' diye bağıyor gibi geliyor. Elena'da olduğu gibi 'Elle Teyze' dediğini anlamam bir saniyemi alıyor, ama biraz ağır bir ses tonuyla.

Bağırışlar zaten korkusuz bir köpek olmayan Peanut Butter'ı korkutmaya yetiyor ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçarken havlıyor. Büyük bir sıçrama ile yüzme havuzuna doğru.

"Nutbuster! Çık oradan!" Gürültüye katkıda bulunarak bağıyorum. Lanet köpeğin peşinden koşarken, çocuk Elena'yı neredeyse kucaklayacakken hâlâ duyabiliyorum.

"Oof, merhaba! Bugün seni görmeyi beklemiyordum Jacob," diyor Elena çocuğa nefes nefese. "Annen nerede?"

Heyecanla aşağı yukarı zıplamaya başladı. "Bay Stanley ile konuşuyorum. Yüzüyor muyuz?" Çocuk -Jacob, sanırım- yanıma doğru koşuyor, bana çarpıyor

önümden geçip dizlerine kadar havuza girdi, tamamen giyinikti, ayakkabıları ve her şeyi vardı.

"Muhtemelen bunu yapmak istemezsin, dostum. Eğer anneleri tanıyorsam, seninkiler seni saklayacaktır," diye uyarıyorum. Ama ya bana inanmayarak ya da annesinden korkmayarak omuz silkiyor.

"Gel köpekçik, köpekçik!" diye bağıyor, sesi hâlâ rahatsız edici derecede yüksek. Bu çocuğun ses tellerinin nesi var böyle?

Grace de peşimden geliyor - neyse ki yanımdaki havuz güvertesinde kuru kalıyor - ve çocuğa bilgi veriyor: "Adı Nutbuster. Amcam Kyle'ın köpeği. Nutbuster, kışını buraya getir."

Çömelip suyun üzerine eğilerek, Peanut Butter'ın tasmaını tutmayı ve onu havuzun basamaklarına doğru yönlendirmeyi başardım, orada bekleyen Jacob kollarını köpeğin boynuna doladı, gömleğini ıslattı ve yüzünü ıslak tüylere gömdü. *Blech!*

"Neden eve gitmiyoruz? Hepinizi temizler ve kuruturuz," diyor Elena çocuklara ve köpeğe, sonra da bana ve Luna'ya bakıyor. "Ve yeğenim Claire ile tanışabilirsiniz."

Elena'nın önerisi daha da çılgınca zıplamalarla karşılandı ve sonra Jacob onun elinden tutarak kabaca eve doğru çekti. Grace'in coşkusuna alışkın olduğumu düşünürsek, biraz şamatacı olduğunu söyleyebilirim.

Aynı fikirde olup olmadığını anlamak için Luna'ya bakıyorum ama o da Grace'in elini tutmuş eve doğru sürükleniyor. Sanırım öyle ya da böyle o da aynı fikirde.

"Sanırım sen ve ben kaldık," diye mırıldanıyorum Peanut Butter'a. Bana köpekçe bir gülümseme veriyor, çılgınca sallanıp her yere su damlacıkları göndermeden önce beni zar zor uyarıyor. "Ciddi misin?" Homurdanıyorum, boş yere kendimi saldırıdan korumaya çalışıyorum ama çoğunlukla sadece yüzüme çarpmasını engelliyorum. Peanut Butter mutlu bir şekilde havlıyor ve Grace'in arkasından bakıyor.

"Hadi gidelim." Bacağımı bir kez okşadıktan sonra kolayca yol alıyoruz ve Peanut Butter'ın birkaç kez daha sallamasına rağmen yetişiyoruz.

Bir yan kapıdan geçip bir tür çamur odasına girerken Elena sesleniyor, "Claire? Neredesin tatlım?"

Ama Elena kimseyi beklemiyor ve dolapları açıyor, havluları çıkarıyor ve Jacob'ı kabaca kuruluyor. Saçlarını dikleştirdikten sonra ona bir yığın katlanmış eşofman veriyor ve küçük bir banyoya girip kayboluyor. Grace'i de kuruladım ama neyse ki onun havluya ihtiyacı yok.

kıyafetlerini değiştiriyor ve tüm bu ıslak karmaşayı başlatan köpek bir şekilde çoğunlukla kuru.

Claire olduğunu tahmin ettiğim bir kadın amurluğa geliyor. Kırklı yaşlarının sonlarında, sarışınlığı grileri ustalıkla gizlemeyi başarmış, yüzü ustalıkla yapılmış bir botoks maskesi ve tasarım kıyafeti bu yılın Dior koleksiyonundan. Annem ona kibarca 'bakımlı' derdi.

"Buradayım, Elena Teyze." Sesi bal gibi sıcak ama Luna ve beni görünce elik gibi oluyor. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yalan söylüyor ama onu kazanacağım. Her zaman kazanırım. Elimi uzatıyorum. "Memnun oldum Claire. Ben Carter Harrington ve bu da eşim Luna. Yeğenim Grace buralarda bir yerde. . ." Yanımda duran Grace'i görmüyormuş gibi etrafıma bakınarak alaycı bir şekilde sözümü kesiyorum. "Buralarda mı?" Bir kolumu kaldırıp sağıma bakıyorum, sonra diğer kolumu kaldırıp soluma bakıyorum ve arkama bakarken bir daire iziyorum.

"Tam şurada," diye sesleniyor Jacob, banyodan yeni kıyafetlerle çıkarken işaret ediyor.

Grace de gülerek ona katılıyor. "Buradayım, CJ Amca!"

"Oh, işte orada!" Burnuna bir şaplak atıyorum ve sonra kadınlara bakıyorum. Luna ve Elena eğleniyor, sıcak bir şekilde gülümsüyorlar ama Claire gözlerini dikmiş bakıyor. Eğer kaşları hareket etseydi, sanırım bir tanesi sa çizgisinin yukarısında, diğeri de burnuna doğru kıvrılmış olurdu. Bu haliyle, mükemmel kemerler halinde tamamen donmuş durumdalar. Zor bir satış sanırım, ama her zamanki gibi ısrar edeceğim.

Ya yle ya da botoks işini biraz fazla iyi yaptı.

"Seni gördüğüme çok memnun olmadığımdan değil ama bu hafta sonu büyük bir gösteri yapacağını sanıyordum?" Elena endişeli görünerek soruyor.

Claire güven verici bir şekilde, "yleydi," diye yanıtlıyor, "ama sohbet etmek için aradığımda Stanley ziyaretçileri ağırladığınızı söyledi." Hâlâ Elena'yla konuşuyor ama bana bakarak, "Seni kontrol etmek istedim," diye uyarıyor.

Soğuk karşılamasını şimdi anlıyorum. Savunmasız oldukları bir dönemde dul kadınları ve dul erkekleri avlayan para avcısı sansarlardan biri olduğumu düşünüyor. Teyzesini korumak onun sorumluluğu ve onurudur. "ok naziksınız."

"O böyle iyidir," diye onaylıyor Elena. "Ben iyiyim Claire. Ama ğle yemeğine ihtiyaın varmış gibi görünüyorsun. Haydi, Nelda muhtemelen her şeyi hazırlamıştır."

Claire'in onayını beklemez. Bir yanda Jacob'ın, diğer yanda Grace'in elini tutarak mutfağa doğru ilerliyor. "I

Eminim bize ikramda bulunmuştur. O böyle iyidir. Nelda bu yaşlı kızın her öğleden sonra tatlı bir çay ve kurabiye sevdiğini biliyor. Siz ikiniz muhtemelen havuç gibi sağlıklı şeyler yiyorsunuz ve kurabiyeleri hiç sevmiyorsunuz, değil mi?"

Jacob ve Grace neredeyse hep bir ağızdan "Evet, severim!" diye bağıyor. Jacob daha sonra bir kanguru gibi zıplamaya ve "Cook-ie! Cook-ie!" Her hece giderek artan bir sesle zıplıyor. "Cook-ie! Cook-ie! Cook-ie!"

Elena bundan rahatsız olmak yerine onunla birlikte zıplıyor, ancak zıplamaları daha az emin adımlarla. Grace de zıplayarak ona eşlik ediyor. Neyse ki Jacob'ın tek başına yarattığı kakofoniye katkıda bulunmuyor. Cameron, Grace'i bu yeni alışkanlığıyla geri getirsem *çok sevinirdi*.

Mutfakta Elena, Jacob ve Grace'i tezgâhtaki sandalyelere zıplamaları için yönlendirirken bizim için masayı işaret ediyor. Luna'nın sandalyesini ona uzattım ve kendim oturmadan önce Claire ve Elena'nın oturmasını bekledim. Bu kargaşada Peanut Butter çocukların ayaklarının altına giriyor ve kasıtlı ya da yanlışlıkla en çok nerede besleneceğini bildiği için uzanıyor.

Elena haklıydı. Nelda oldukça iyi döşenmiş bir şarküteri tabağı hazırlamış. Ve evet, kurabiyeler de var. Elena'nın izinden giderek Grace için bir tabak küçük atıştırmalık hazırladım. İki çocuğa da servis yapıldıktan sonra kendim için bir tabak daha hazırlıyorum.

"Bay Harrington, burada ne işiniz var?" Claire soğuk bir şekilde soruyor. "Claire!" Elena azarlıyor.

Elena'ya dayanması için bir el uzatıyorum. "Sorun yok." Claire'e saygıyla başımı salladıktan sonra, "Teyzenle iş meseleleri hakkında görüşmeye geldim ve eşofman ve kurabiye için kaldım," diye ekliyorum.

En azından bir gülümseme elde etmeyi umarak muzipçe sırıtiyorum ama Claire'in dudakları tamamen düz duruyor. Hatta birbirine bastırıyor. "Çok hoş. Eminim bu senin için oldukça sık işe yarıyordur," diyor küçümseyerek. "Yine de, şeffaf olmak yerine büyüleyici bir zekânın endişelerimi gidermede etkili olacağını düşünmen beni rahatsız etti."

"Me-oww," diye mırıldanıyor Luna nefesinin altında, o kadar sessiz ki onu sadece ben duyabiliyorum.

Elena daha açık sözlü. "Claire, bu kadar kaba bir Rhonda olma. Carter mükemmel bir beyefendiydi, baskıcı bir ikinci el araba satıcısı değil."

"Ben öyle *duymadım*." Kaşlarını tiksintiyle çatarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Luna bu açık ima karşısında bir gıcırtı çıkarıyor, çenesi düşüyor ve yanakları anında kızarıyor. İyi olduğundan emin olmak için hiç düşünmeden elimi kalçasına koyuyorum. Umutsuzca bana bakıyor, kahverengi derinliklerinde bir yalvarış var.

"Biraz ... olduysak özür dilerim." Önce çocuklara sonra da Claire'e bakıyorum. "Coşkulu mu?" Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Luna ve ben dün gece iğrenç bir şekilde gürültü yaptık. Evlilik maskaralığını satma çabasıyla başladı ama kontrolden çıkmış bir eğlenceye dönüştü, çok uzun zamandır yaşamadığım bir şeydi bu. "Biz-"

"Yeni evliler," diye ağzından geçiriyor Luna.

"Ne?" Claire ilk kez dikkatini Luna'ya vererek sorar.

"Biz yeni evliyiz," diye tekrarlar Luna. "Bunu yapmak zor. Yani, yapmamak *zor* ..." Sözcükler arasında bocalıyor ama Claire'e tüm dikkatini verirken bakışları güçlü. Sonunda pes ediyor ve ellerini birbirine vuruyor. "Biliyor musun?"

Elena Claire'in elini okşuyor. "Tatlım, sanırım demek istediği şey... bu genç adamın güzel örneğini gördün mü? Ve bu güzel, tatlı kadını? Birbirlerine aşıklar ve bu da biraz aşk demek." Gözleri yumuşuyor ve masanın üzerindeki ışığa doğru bakıyor. "Thomas ve benim yeni evli olduğumuz zamanları hatırlıyorum. Evimizde vaftiz etmediğimiz düz bir yüzey yoktu. Masalar, yataklar, yerler... duvarlar." Luna'ya, "O günlerde Thomas güçlüydü, ben de senin gibi çelimsiz bir şeydim," diyor.

Luna rahatsız bir şekilde kıpırıyor ve ben de onun kalçasını avucumun altında sıkarak onu cezalandırıcı bir baskıyla sakinleştiriyorum.

"Elena Teyze, kimsenin senin ve Thomas Amca'nın *seks hayatını* duymak isteyeceğini sanmıyorum!" Claire son cümleyi konuşmaktan çok ağzından geçiriyor ve çocuklara bakıyor.

"Hımm, Stanley'le birlikte gece için özel alanlarına çekildikten sonra misafirlerin aktiviteleri hakkında dedikodu yapan ben değilim, değil mi?" Elena son sözü söylediği için ağzına bir küp peynir atıyor. "Ayrıca, hepimiz bu gezegene böyle geldik, değil mi?"

Claire'in gözleri kısılıyor ama en azından seksten bahsetmeyi bırakıyor. Benim ve Elena'nın.

"Nutbuster, kışını indir! Taşaklarımı eziyorsun!" Jacob ayağa kalkmış ve yiyecek istemek için ayaklarını Jacob'ın kalçasına, görünüşe göre hassas bir yere koymuş olan Peanut Butter'ı iterek bağırıyor.

"Eh-eh." Kyle'ın Peanut Butter için yavruluğundan beri kullandığı onaylamayan sesi çıkarıyorum ve köpek anında bana doğru bakıyor. "Aşağı."

Yere işaret ediyorum ve köpek çocukların sandalyelerinin altına yerleşiyor. "Jacob! Ne dedin sen?" Claire tiz bir sesle soruyor, Belli ki köpekten çok sözlere üzülmüş.

Jacob başının belada olduğunu hissederek omzunun üzerinden annesine bakıyor. "Önce o söyledi."

Grace'i işaret ediyor, belayı kendinden uzaklaştırmak için hiç pişmanlık duymadan onu tehlikeye atıyor. O bunu yaparken neredeyse otobüsün yuvarlanma sesini duyuyorum.

"O mu yaptı?" Claire Grace'e anne bakışıyla bakıyor ama benim gözetimimdeyken benden başka kimse Grace'e bir şey yapamaz.

Claire'in görsel savaşını kesmek için yana eğilerek sakince soruyorum, "Sorun nedir?"

"Bu dil!" Claire haykırıyor. "Belli ki öyle."

Sanki Jacob kraker ve sucuk dilimlerinin üzerine F-bombası atmış gibi tepki veriyor. Elleri tam anlamıyla göğsünde, görünmez incileri yakalamaya çalışıyor ve ağzı sanki biri peynir küpüyle üçlük atacakmış gibi açık.

"Neden bahsediyor bu?" Grace Jacob'a sorar. "Az önce Nutbuster'ın taşaklarını ezdiğini söyledin ve ona kışını yere indirmesini söyledin." Jacob'ın söylediklerini tekrarlarken kafası karışmış görünüyor ve hiçbir sorun bulamıyor.

İçimi çektim. "İzin verirsiniz... Fıstık Ezmesi'ne Nutbuster deriz. Sevgi dolu bir lakap. Ve kış dedi, göt değil. Bu daha iyi."

Grace elini kaldırıyor ve "Popo ... Bootie ... Badonkadonk ... Butt ... Ass ... *Culo*. Kötülük sırasına göre. Şimdi popoya kadar kullanabilirim, arkadaşlarla on üç yaşında ve ailemle on altı yaşında kış ve on sekiz yaşından sonra ve sadece edepsizlik yapıyorsam *culo*. Babamın, Maw-Maw H'nin ya da Paw-Paw H'nin önünde asla."

"Grace!" Bu azarlama karşısında kollarını 'ne, haklı olduğumu biliyorsun' der gibi havaya kaldırıyor. Cameron ona ne öğretiyor acaba? Ya da daha büyük olasılıkla Kyle? Muhtemelen Cameron'ın çok dilli dadısı da.

Ve neden *culo* kıştan daha kötü? Aslında, bu muhtemelen cevabını bilmek istemediğim bir soru.

"*Testislerine* de taşak diyordu," diye düzeltiyor Claire, sanki ikisi de hakaretmiş gibi kelimeleri fısıldarken burnu kıvrılıyor.

"Onlar öyle anne. Kimse *tess-a-culls* demez. Babam bile onlara taşak diyor," diye ekliyor Jacob. "Ya da taşakları."

Omuz silkerek, "Haksız değil. Dört erkek kardeşim var ve kaç kez 'testis' dediğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim, ama taşak, fındık, geyik boğumu ve *kojonların* hepsi yaygındır." Claire'i gücendirmek gibi büyük bir risk alıyorum ama Elena'nın kaçmaya çalışan kahkahasıyla girdiği savaşı kaybetmesine güveniyorum.

"Ooh, geyik eklemi! Bunu sevdim!" Jacob bize söylüyor ve Peanut Butter da onaylarcasına havlıyor.

Elena'nın dayanabileceği tek şey bu. Yüksek sesli bir kahkaha atarken avucuyla masaya vuruyor, gözleri kısılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor. "Aman Tanrım! Bir aydır pazar günleri duyduğum en komik şey bu. Bunu sen istedin Claire ve Carter da zil takıp oynadı. Ya da bu durumda taşaklarıyla."

Gülümsemeyi göze alıyorum ve sonra da gülüyorum. Luna dayanışma amacıyla elini benimkinin üzerine koyuyor ve elimin onun kalçasını sıkması birden daha az cezalandırıcı ve daha seksi geliyor, özellikle de serçe parmağım kendi iradesiyle bir santim daha yukarı hareket ederken.

Masanın etrafından kahkahalar yükselse de Luna'nın nefesindeki küçük kıpırtıyı duyuyorum ve bu kalbimin teklemesine neden oluyor.

Ama kahkahalar azalınca Claire sırtını dikleştiriyor, gözle görülür bir şekilde kendini toparlıyor. "Elimizdeki konuya sadık kalabilirsek Carter, senin hizmetlerine ihtiyacımız olmayacak."

BÖLÜM
ON İKİ

LUNA

Bip-bip-bip, bip-bip-bip.

"Ve on beş dakika ara." Son kırk beş dakikalık çalışma koşusu için yere yayıldığım yerden kalkıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"Bırak da bu bölümü bitireyim. İşim başımdan aşkın," diyor Samantha burnunu notlarına gömmüş bir halde.

Anlaştığımız şey bu değildi ve plana sadık kalıyoruz. Geçmiş tarih, kırk beş/on beş dakikalık döngülerle en iyisini yaptığımızı kanıtladı. Bu şekilde tüm akşam boyunca başarılı bir şekilde çalışabiliriz ki bu gece ikimizin de yapması gereken bu. Ben, Alphena üzerinde. Sam, gelecek hafta gireceği sınav için ders çalışıyor.

Kendisi öyle düşünmese de bu kesinti onun çalışması için çok önemli. Kanepeye yayılmıştı -dizüstü bilgisayar, kâğıtlar, fosforlu kalemler her yerdeydi- ben de kasırganın tam ortasına oturdum.

"Hey!"

"Mola. Mola zamanı." Beyanatım bıkkın bir iç çekişle karşılandı. "Buna ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Vücudunun sinyallerini görmezden gelme." Bu doğrudan ondan bir alıntı, bana defalarca söylediği bir şey, ama bu ona geri atmamdan hoşlandığı anlamına gelmiyor.

Kazandığımı düşündüğüm uzun bir an boyunca bana ters ters bakıyor, sonra koltuğun koluna yaslanıyor ve dudaklarına yavaş bir gülümseme yerleşiyor.

Uh-oh. Bana böyle baktığında, başım belada demektir.

Saptır! Kendini kurtar!

"Aç mısın? Susadın mı? Kuru üzüm, patlamış mısır, şarap, La Croix var. .
."

Samantha burnunu kırıştırıyor. "O boktan nefret ediyorum ve bunu biliyorsun. La Croix, üzerinde meyve salladıkları ve kirpi balığının kışından daha fazla hava pompaladıkları bir su. Kuru üzüm de şeker değildir, ne kadar çikolatayla kaplarsan kapla." O yanılsamayı paramparça etmeden önce saptırmadan kurtulduğumu düşündüğüm bir anım var. "Vücut sinyalleri, konumuz bu."

"Hayır, ben kuru üzümleri çok severim." Mutfağa doğru koşuyorum ama dairemın büyüklüğüne bakılırsa çok da uzakta sayılmam ve Samantha konuşmaya devam ediyor.

"Bana bir hikâye borçlusun. Kocanla yemek nasıldı?"

Ağzıma büyük bir avuç şeker atıyorum ve şu anda konuşamayacağımı belirtiyorum. Bu süreyi Carter'la yediğimiz yemeğin çılgınlığını nasıl açıklayacağımı düşünmek için kullanmalıyım ama onun yerine, konuşabildiğim anda ağzımdan çıkan şey şu oluyor.

"Sahte seks yaptık."

Ve bir şekilde dilime ninja gibi yapışan başıboş bir Raisinet. Elimle ağzımı kapatıp boğulmadan çiğneyebildiğim kadar hızlı çiğneyip yutuyorum.

Samantha koşarak odayı geçip yanıma geldi. "Carter Harrington'la seks mi yaptın? Ciddi misin?"

Eline bir şeker alıp alnıma vuruyor. Neyse ki düşerken yakalıyorum ve diğerleriyle birlikte elimde tutuyorum. "Sahte seks," diye tekrarlıyorum, "Vajinada penis değil. Bu senin uzmanlık alanın."

"Detaylar, Luna," diyor, yorumumdan hiç rahatsız olmamış gibi. "Kuru seks, parmaklama ya da başka bir şeyden mi bahsediyoruz?"

"Samantha!" Ben açıklamaya başlayana ya da utançtan ölene kadar cinsel eylemleri sıralamaya devam etme tehdidiyle başını eğiyor. Yanaklarımın sıcaklığı göz önüne alındığında, utançtan ölmek tamamen mümkün, bu yüzden bağırsaklarımı döküyorum. "Akşam yemeği yedik ve her şey iyiydi. Grace ve Peanut Butter'ı almak zorunda kalmamız dışında. Ama yine de iyiydi. Tur da harikaydı. Thomas'ın koleksiyonu umduğum gibi ve daha fazlasıydı. Şaşırtıcı bir şekilde, sanırım benim favorim onun kişisel çalışmalarından biriydi. Beklediğimden farklı bir şekilde güzeldi. Teknik kusursuzdu ama her vuruşundaki duygu, karısı Elena'yı ne kadar sevdiğini gösteriyordu."

Samantha bir parmağını kaldırarak beni durdurdu. "Grace ve Peanut Butter kim?"

"Carter'ın yeğeni ve kardeşinin köpeği. Ailede bir karışıklık oldu ve acil olarak bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldı, biz de onları yemeğe götürmek zorunda kaldık."

"İş yemeğine mi? Tamam, bunun garip olduğunu biliyorsun, değil mi?" Başımı salladığımda gözlerini deviriyor. "Ama sonra hepiniz yemek yediniz, tur attınız ... orada bilmem gereken bir şey yoksa, sahte seks kısmına gel. Tüm ıslak, sulu, özensiz detayları duymak istiyorum."

"Geç olmuştu. Elena burada kalmamızı ve ertesi gün ayrılmamızı önerdi." Ağzıma bir Raisinet atıp düşünceli düşünceli çiğniyorum. "Yatak odasına girdiğimizde Carter bizden seks yapmamızı bekledikleri ve bunu taklit edebileceğimiz hakkında bir şaka yaptı. Deli olduğunu düşündüm ama sonra benimle birlikte yatağa süründü ve yatağı duvara vurmaya başladı. Ben de ona uymak zorunda kaldım."

Bir Raisinet daha ve ben bunu bir yudum şarapla kovalıyorum. Samantha sabırsızlıkla bekliyor, şimdi patlamış mısırı kış için yanaklarını dolduran bir sincaptan daha hızlı kemiriyor.

"Çok saçmaydı. Ama biraz . . eğlenceliydi?" Başımı eğip geçmiş düşünüyorum. "Bazı şeyler söyledim ki ..." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve Samantha'nın gözleriyle buluşuyorum. "Biraz sapıkça. Bana bahsettiğin şeyler ve Carter'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. O da bazı şeyler söyledi."

"Söyledikleri hoşuna gitti mi?" Samantha dikkatle sorar. Tam olarak profesyonel modda değil ama neredeyse.

Yavaşça çiğneyerek itiraf ediyorum, "Beğendim. Ama hiçbir şey yapmadık. Ya da seksi bir şey yapmadık. Sahte seks sırasında dokunmadık bile. Ama sonrasında konuştuk ve o düşündüğümünden farklıydı. Kendi üzerinde çok baskı kuruyor... ve bana güzel dedi." Bu kısmı ona söylememeliydim ama bastıramadan ağzımdan kaçırverdi.

"Kahretsin. Sana onun oyununa gelmemeni söylemiştim Luna, ama sen yine de gittin ve şaibeli bir masözün el işi yaptığı gibi iltifat eden bir adamın en ufak iltifatına kandın." Samantha hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatarak başını sallar.

"Öyle değildi," diye karşı çıkıyorum.

"Öyle değil miydi?" diye soruyor. "Emin misin?"

Gözlerimi elimde hızla kaybolan şekerlere dikiyorum ve son birkaç tanesini tek seferde geri atıyorum. "Ona aşık olmadım. Sadece ondan eskisi kadar nefret etmiyor olabilirim. Ve ikimiz için de el işi söz konusu değildi."

"Luna, eskisinden daha az pislik değil. Bir iş anlaşması için sahte bir evlilik maskaralığı yapıyor ve bunu gerçekten satmak için seni sahte bir şekilde becerdi. Tüm bunların altında birazcık insan olması kimin umurunda?"

Belki de umurumdadır.

Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama yüksek sesle söylemiyorum. Çünkü onlara inanıp inanmadığımdan emin değilim.

Carter düşündüğünden farklıydı, ama aynı zamanda Elena anlaşılmayı kabul edene kadar maskaralığa devam edeceğimi de varsayıyordu, ki konuştuğumuz şey bu değildi. Ve ailesini etkileme konusundaki endişelerinde kesin bir 'zavallı, acınası prens' duygusu var.

Ama bazen bana bakışında, elinin kalçamı sıkmasında ve kollarının kafesinde sırtıma bastırılmış bir şekilde uyanmamda şaşırtıcı derecede seksi bir şeyler vardı. Ya da belki de azgınım ve bir erkeğin yakınlığı beni sersemletiyor?

Bip-bip-bip.

"Zil kurtardı," diye şükrederek iç geçirirken alarımın tekrar çalışma zamanı anlamına geldiğini fark ediyorum. "Kırk beş dakika sonra yeniden toplanacağız."

"Tabii ki," diye homurdanıyor Samantha. "Bu iş daha bitmedi."

Bunu iddia etmesine rağmen kanepedeki yerine dönüyor ve pembe bir fosforlu kalem alırken gözlerini notlarına diyor. "Kendime not, Luna'ya yeni bir oyuncak al ki Carter'ın aletine atlayıp bu sırada kalbi kırılmasın."

"Samantha!"

Omuz silkiyor, parmaklarının yürümesine izin vermekten bahsetmekten en ufak bir utanç duymuyor. Alphena üzerinde biraz daha çalışmak için oturmadan önce iki tane daha kuru üzüm yiyorum.

Uykusuz geçen birkaç gecenin ardından şu anda yirmi üçüncü sayfadayım. Aslında uyuyamadığım için değil, her uyuduğumda Carter rüyalarımda beni beklediği için uykusuzdum. Sadece seks sahte değildi. Çok, çok gerçekti ve sıcak ve sıvı halde uyanıyordum, bu yüzden kendimi işe gömmek parmaklarımı kendime gömmeye tercih ediliyordu.

Alphena'ya odaklanırken, kendime sormadan edemiyorum: WWAD? Alphena tüm bu durum karşısında ne yapardı? Sahte evliliği sineye çekip ihtiyacı olan birine yardım etmeye devam mı ederdi yoksa her şey yüzüne patlamadan önce kendini koruyup çekip gider miydi? Belki de onu eğlenmek için becerirdi, kalbi bir Alfa kaltağı zırhının arkasına gizlenmişti?

Ya da belki de en büyük riski alıp Carter'la gerçek bir şeyler olup olamayacağını mı görecekti?

Gerçekten bilmiyorum.

BÖLÜM ON ÜÇ

CARTER

Bir zamanlar babamın ofisine davet edilmek bir ayrıcalık gibi gelirdi. Öğrenmeye ya da gösteriş yapmaya hevesliydim. Ama bir süre sonra, bu benim sonumu hazırlayan bir çağrıya dönüştü. Dramatik, ama anında dişlerimi gıcırdatmama neden olan birkaç şeyden biri çünkü babamın ofisinde kazanmak yok.

Burası onun alanı, onun ini, onun tam otorite alanı. İyi niyetli olsa da, annemin sağladığı denge olmadan, her zaman iç çamaşırımı bayrak direğine gönderdikten sonra müdürün odasına çağrılıyormuşum gibi hissediyorum. Bunu ben yapmadım. Kardeşim Cole yaptı. Ama hepimiz o felaketten babamın alnındaki damarın ne kadar hızlı pompalanabileceğini öğrendik.

Başımı sağa sola eğip boynumu kırıyorum ve onun kutsal odasına girmeye hazırlanıyorum. Sekreteri masasından kibarca gülümsüyor. "Sizi bekliyor."

"Bir ile on arasında mı?"

"Mm, üç. Gidebilirsin."

Yorumunu takdir ediyorum ve ona bunu bildirmek için küçük bir gülümseme veriyorum.

Değerlendirme, bir pusuya düşmediğimi anlamamı sağlıyor.

Kapıyı açıyorum ve yanlış soruyu sorduğumu ya da sormam gereken soruyu sormadığımı fark ediyorum ... yalnız mı?

Babam eski tip, büyük boy, koyu ceviz masasının arkasında, püsküllü, koyu yeşil deri bir sandalyede oturuyor. Güçlü bir CEO'nun timsali, her an *Forbes* fotoğrafçısı olmaya hazır ve tam da beklediğim gibi. Ancak karşısında oturan kardeşim Cameron'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda taş gibi sertti.

Kahretsin, onun sorunu ne? O dışarıda kim bilir nelerle uğraşırken Grace'e anında baktığım için biraz minnettar olması gerekirdi. Grace'in bana her zaman ya da herhangi bir şey için ihtiyaç duymasına asla kızmam ama Cameron? Tamamen başka bir mesele. Birbirimize özgürce ve kolayca bok verimiz,

Birbirlerine karşı rekabet ederken aynı zamanda birbirleri için öldürmeye hazırlar.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra, masanın önündeki diğer sandalyeye doğru ilerleyip yüzlerini okuyorum. "Hey, baba, Cameron."

"Oturun." Babam nereye oturmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi elini uzatıyor, sanki üçümüz bu güç üçgeninde yüzlerce toplantı yapmamışız gibi.

Görünüş önemli, bu yüzden sandalyede arkama yaslanıyorum, bir bileğimi karşı dizime dayıyorum. Dışarıdan bakıldığında, Ocak ayında kar fırtınasına tutulmuş bir Choco Taco gibi soğukkanlıyım. "Ne oldu?"

Babamın gözleri Cameron'a ve sonra tekrar bana kayıyor. Benim hakkımda konuşuyorlardı, bu çok açık.

"Babam girişim sermayesi anlaşmamda birlikte çalışmamızı istiyor," diyor Cameron, belli ki bu plana en ufak bir şekilde katılmıyor.

"Şu restoran olan mı?" Şimdi kardeşimle babamın arasına bakan benim. "Neden?"

İşte burada babam devreye giriyor. "Bu yakından takip edilmesi gereken büyük bir yatırım. İki Harrington'ın işin içinde olmasının bunu daha yönetilebilir kılacağını düşündüm."

Cameron'a doğru eğilip babam bizi duymuyormuş gibi konuşuyorum. Bu, çocukluğumuzdan beri yaptığımız bir numara ve babama asla doğrudan söylemeyeceğimiz şeyleri yüksek sesle söylememizi sağlıyor. "Bununla başa çıkamayacağını mı düşünüyor? Planın çok yerindeydi."

Cameron da eğiliyor, yüzünde Harrington'ın alametifarikası olan sırıtış. "Planımı okudun mu?"

Cevap olarak alaycı bir kaş kaldırıyorum. Toplantıdan sonra o lanet şeyi saplantılı bir şekilde incelediğimi biliyor. Hiç haber vermeden sürpriz bir yatırım fırsatı çıkarsaydım o da aynı şeyi yapardı. Aslında belki de bunu Elena'nın anlaşmasında yapmalıyım? Bu onlara masaya değer getirebileceğimi gösterirdi.

Kabul etmememle birlikte sırıtışı daha da artıyor.

"Ben iyiyim, yine de biraz yardımı asla geri çevirmem. Ama bence bu seferki seninle ilgili, dostum." Başını babama doğru salladı.

Ben mi? Neden?

Bunun yerine doğrudan yolu seçerek babama soruyorum, "Olay nedir? Cameron restoranı kontrol altına almış gibi görünüyor."

Babam omuz silkti. "Dediğim gibi, bu büyük bir iş ve senin de şu anda özel bir işin yok, o yüzden yardım edebileceğini düşündüm."

dışarı. Her zaman daha iyisini yapmak için birbirinizi zorluyorsunuz."

Cameron'la aramızdaki daimi rekabetin başlama şekillerinden biri de buydu. En büyük ikinci çocuk olarak ben, çocukken ağabeyimin yaptığı her şeyi yapmak istiyordum; en büyük çocuk olarak o da benim onu rahat bırakmamı istiyordu. Ebeveynlerimiz, bahçede ya da beyzbol sahasında birlikte oynamamızı ve daha sonra okulda, iş hayatında ve yaşamda birbirimize karşı oynamamızı teşvik ederek kardeş olarak ilişkimizi geliştirdi. Sonuç, paylaşılan deneyimler üzerine kurulu bir rekabet ve mümkün olduğunda birbirimize büyük miktarda bok vererek gösterdiğimiz bir sevgidir.

"İkisini bir araya getirince, şu anda Cameron'ın beni zorlamasına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Açıkça özetliyorum. Çünkü şu anda oyunlara ve ikili konuşmalara ayıracak vaktim yok. Notlarımla ve Elena'daki akşam yemeğini takip etmekle çok meşgulüm.

Babamın bunu bildiğinden değil.

Babam kıkırdıyor. "Bunu kötü bir şeymiş gibi göstermene gerek yok."

"Ciddi misin? Cameron'ı, kimsenin istemediği zavallı bir köpek yavrusu gibi büyük anlaşmasında peşine takılmama izin vermeye zorluyorsun."

"Hav, hav." Cameron'ın ses efektlerine gerek yok ve ona neyse ki kabul ettiği bir uyarı bakışı atıyorum.

"Eğer bir şeyin yoksa Cameron'a yardım et." Babamın açıklaması nihai, ya da en azından onun zihninde öyle.

"Peki ya bir sorunum varsa?" Meydan okuyorum. Ateşle oynuyorum çünkü Cartwright anlaşması olasılığı hakkında içimi dökmek istemiyorum, henüz değil, ama Cameron'la çalışmam ve Elena'ya hak ettiği zamanı veremem.

Cameron boğazını temizliyor ama bu onun alayını örtmüyor ve şimdi ona açıkça bakıyorum. Kapa çeneni, Cam.

"Evet, Gracie *bir şeyler* olduğunu söyledi." Sanki kardeşlik kankalarıymışız gibi koluma vuruyor, ki kesinlikle değiliz. "Bu arada, bir dahaki sefere seninle takıldığında, onu bir geceliğine en son evine götüremez misin? Tek duyduğum Elena-şu ve Elena-şu. Gracie benim flört hayatımı bilmiyorsa, seninkini de bilmesine kesinlikle ihtiyacım yok."

Kahretsin, burada açacak çok şey var, ama ben ... ile başlıyorum.

"Flört hayatın mı? Bekârlık yemini ettiğini sanıyordum."

Sınırdada olduğunu biliyorum ama Cameron'ın karısını kaybettiği kazanın üzerinden uzun zaman geçti ve dürüst olmak gerekirse, her ne kadar birbirimizle tartışıp rekabet etsek de onun için endişeleniyorum. Kendini işe gmyor, bunu sevdiği için değil, hala şiddetli bir şekilde hissettiğinden emin olduğum kaybından uzaklaşmak için yapıyor. Konuşulmayan bir kural olarak, kazadan bahsetmiyoruz, karısının adını asla anmıyoruz ya da Grace'in hatırlamadığı annesinin tıpatıp aynısı olduğunu belirtmiyoruz. şaka olarak bile olsa bir flört hayatından bahsetmesi bir ilerleme mi? En azından çarpık bir şekilde.

"Evet, eğer bekrsam, en azından seni asla aldatmayacağımı biliyorsun. Aynı şeyi senin için söyleyemem."

"Elena kim? Tanışmamız gereken biri mi?" Babam, kardeşçe bok karıştırmayı atlayarak soruyor. Her zaman kiminle çıktığımız ve vakit geçirdiğimiz konusunda endişelenir, Harrington'a 'layık' olduklarından emin olmak ister ve bazı durumlarda kimsenin bizi yanlış yola srklememesini ister. Sanırım Kyle geldiğinde bu işi bıraktı, ama geri kalanımız için, bahsettiğimiz herkes hakkında sürekli bir soru-cevap oldu. Bu yüzden ailemize, özellikle de ebeveynlerimize çıktığımız kişilerden bahsetmeyiz. Daha tanışma faslı bitmeden annem düğünü yarı yarıya planlamış, babam da Pentagon düzeyinde bir geçmiş araştırması yapmış olurdu.

"Belki, ama düşündüğün gibi değil," diye dikkatlice girişimde bulunuyorum, çok fazla şey söylemek istemiyorum, çok erken.

"Kyle seni peşine taktıktan sonra bir gecede kamadığına göre gerçekten özel biri olmalı. Bunun için zgnm bu arada. Grace sıkıcı resimlere bakmak için bir tür müze ziyareti yaptığınızı, kreplerin nefis olduğunu ve bir atı sevdiğini söyledi?"

"Yine, evet... ama düşündüğün gibi değil." Paylaşmak istemediğim bir bilgi arıyor ama cevap vermemek zaten köpekbalığı istilasına uğramış sulara yem atmak gibi. Çünkü Cameron kesinlikle bir köpekbalığı ama babam hepimizin baş köpekbalığı.

"Elena kim?" Babam soruyor, birden ilgisini çekiyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum Cameron'a. Elena'nın tesadüfen görüştüğüm biri olduğunu söyleyebilirim. Yalan söylemek, durum gerektirdiğinde benim SOP'm haline geliyor. Ama söylemiyorum.

"Elena Cartwright. Sizi temin ederim ki tamamen profesyonel."

Babamın gözleri kısılıyor ve eğer kafası şeffaf olsaydı, sanırım küçük bir elfin düzensiz bir şekilde dosya dolaplarını karıştırdığını ve Elena Cartwright ismiyle ilgili bir ansiklopedi maddesi aradığını görürdüm.

Ve elfin doğru dosyayı bulduğu anda babamın gözlerinin açıldığını ve kafasının üzerindeki meşhur ampulün yandığını görüyorum. "Sam-hill'de Elena Cartwright'la ne yapıyorsun?"

"Bilmem gereken bir şey olduğunda sana söyleyeceğim. O zamana kadar ben hallederim." Kendimden emin, hatta kibirli görünmeye çalışıyorum. Babam ikisine de saygı duyuyor. Cameron ikisine de saygı duymuyor, en azından başkalarına.

"Eyaletin en zengin ailelerinden birinin reisiyle yemek yedin ve şimdi de bizden saklıyorsun. Bağırsaklarını dök yoksa ben senin için dökerim." Sanki bana fiziksel olarak saldıracak cesareti varmış gibi beline doğru bir kesme hareketi yapıyor. İkimiz de onun hançerlerinin sözlü olduğunu biliyoruz.

"Ben hallettim," diye tekrarlıyorum.

"Bak, Elena'yı duydum, yani neler yapabileceğini biliyorum. Neden onunla konuşuyorsun?" Babam tekrar soruyor. Ama bu sefer soru değil.

Söylemek istemiyorum. Zaten çok fazla şey söyledim ve daha fazla dökersem, bunu halletmek için yalnız bırakılmamın bir yolu yok. Ama babam hayır diyebileceğin bir tip değil. Özellikle de iş konusunda.

Boyun eğerek iç çekiyorum ve bunu en iyi nasıl söyleyebileceğimi araştırıyorum; Cartwright portföyünü Blue Lake Assets'e tek başıma getirdiğim için kahraman ilan ediliyorum. Ortak kredi yok, ortak sorumluluk yok.

"Carter." Babamın sabrı azalıyor, alnındaki damar atmaya başlıyor.

Gözlerinin içine bakarak gururla, "Onunla portföy yönetimini devralmak için konuşuyorum," diyorum.

Babam ilgiyle öne doğru eğiliyor. "Ciddi misin sen? Portföyü çok büyük, çeşitlendirilmiş ve ... cidden mi?" Masal mı yoksa gerçek mi anlattığıma karar vermeye çalışırken kaşları alnına tırmanıyor.

Muzaffer bir edayla gülümsüyorum ama henüz anlaşmayı imzalamadım. Elena'nın benimle imzalayacağını biliyorum. Bu hafta sonundan sonra imzalamak zorunda.

Uzun bir süre babamın gülümsememe karşılık vermesini bekliyorum. Bu fırsatın peşinden koştuğum için benimle gurur duyuyor olmalı. Bu Blue Lake Assets için bir kırılma noktası değil çünkü biz de çok büyüğüz ama Elena Cartwright'ın portföyünü müşteri olarak kazanmak bizim için büyük bir kazanç olur. Bu da benim için büyük bir kazanç demek.

Çünkü bu benim anlaşmam. İlk günlerde olsa bile.

Babam ayağa kalkıyor, masasının etrafından dolanıyor ve Cameron ile benim aramda masanın ön tarafına yaslanıyor. Kolları göğsünde ve ayakları

"Bu heyecan verici bir beklentiye benziyor. İyi iş, Carter."

Onaylanınca gülümsedim. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama ediyorum. Babamı memnun etmek, Harrington ismine layık olduğumu hissetmek için yıllarca çok çalıştım ve tek bir cümleyle sonunda bunu başardığımı hissediyorum.

"Onunla akşam yemeği yiyeceğiz. Bütün aile. Ona kur yapmalıyız, Harrington'ların ve Mavi Göl'ün ne demek olduğunu göstermeliyiz," diye karar verdi babam.

Ve işte tam o anda içimi dolduran gurur balonu patlıyor, ardında lateks bir kendinden şüphe ve hayal kırıklığı bırakıyor. "Hayır, baba. Bu benim anlaşılmam. Ben halledeceğim ve aile dediğimiz beş halkalı sirk içermeyecek."

"Bu potansiyel bir Blue Lake Asset anlaşması ve biraz Harrington iyiye, çok Harrington daha iyidir. Biz beş halkalı bir sirk değiliz. İnsanlara para kazandırma konusunda bir iki şey bilen, birbirine sıkı sıkıya bağlı, tutkulu bir aileyiz. Elena Cartwright'ın önemsedığı şey bu."

Söylemediği şeyi yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. Bunu tek başıma yapabileceğimi düşünmüyor. Anlaşmayı tek başıma sağlayacak kadar iyi olmadığımı düşünüyor ve işi berbat edeceğimi düşündüğü için devralıyor.

"Onun neyi önemsedığı hakkında hiçbir fikrin yok. *Benim var.* Araştırma yaptım, saatlerimi verdim." Neredeyse ailede başka hiç kimsenin yapmak istemeyeceği bir noktaya kadar ileri gittiğimi itiraf edeceğim.

"O zaman ona yemekte en çok neye önem verdiğini soracağım," diyor babam. "Şefe söylemem gereken yemekle ilgili bir şey var mı?"

Babam bir kez kararını verdi mi, artık onu değiştirmek mümkün değil. Sanırım onun beynini yenisiyle değiştirebilirim ve nakil ameliyatından uyandığında hala Elena için bir akşam yemeği planlıyor olurdu. Ama denemek zorundayım.

"Baba, dur. Bunu kontrol altına aldım. Bazen tam gaz gitmek doğru bir hareket değildir ve incelik senin tarzın değil."

"Sen benim taşak torbamda bir düşünce olmadan önce ben incelik yapıyordum, oğlum. Şimdi şefe ne diyeyim?"

"Evet, çok güzel hareketler bunlar baba." Ona alaycı bir şekilde bakıyorum, mantıklı düşünüp boyun eğmesini umuyorum, ama o hiç istifini bozmadan bana bakıyor.

"Atları, krepleri ve sanatı seviyor," diyor Cameron ve gözlerimi keskin bir şekilde ona çevirdiğimde omuz silkiyor. "En azından Grace'e göre."

Babam sanki ihtiyacı olan her şey buymuş gibi başını sallıyor. "Bu sen olsan da olmasan da olacak, Carter."

Kendimi tutmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, her şey elimden alınıyormuş gibi hissediyorum. Seçeneklerimi tartıyorum, keşke en başta ağzımı kapalı tutsaydım diyorum. Ama bu çan çalınamaz.

Peki, seçeneklerim neler? Hiçbir şey söylememek ve babam Elena ile iletişime geçtiğinde ikinci planda kalmak. Bu durumda, Elena Blue Lake ile anlaşsa bile, bu benim değil babamın kazancı olacak. Ya da pes eder ve bu anlaşmanın kontrolünü bir dereceye kadar elimde tutmaya çalışırım.

"Herhangi bir şeye alerjisi var mı bilmiyorum ama tavuk ya da domuz eti tercih ediyor olmalı çünkü akşam yemeğimizde, ertesi günkü kahvaltıda ya da öğle yemeğindeki şarküteri tabağında hiç kırmızı et yoktu."

Bunu neden paylaşıyorum ve bu nasıl oldu? Bunun benim için büyük bir olay olması gerekirken, sanki Martha Stewart'mışım gibi menü seçeneklerini tartıyorum. Bir bakmışsın peçeteden origami kuğular yapıyorum.

"Anlaştık o zaman. Carter, Elena'yı bul ve en kısa zamanda onu akşam yemeğine davet et, sonra da hangi akşam olacağını bana bildir. Elindeki her şeyin tam bir dökümüne ihtiyacım olacak ki aynı sayfada olalım. Cameron, görünüşe göre restoran üzerinde tek başına çalışmaya geri döndün."

Babam ellerini sertçe çırpıyor ve masasının etrafından dolaşarak sandalyesine geri dönüyor. Sanırım bu kovulduğumuz anlamına geliyor.

Koridorda Cameron sessizce ılık çalıyor. "Kahretsin dostum, üzerinde çalıştığın şeyin bu olduğunu bilmiyordum. Grace sürekli Elena'dan bahsediyordu, ben de yeni bir ilişkiniz var sanıyordum."

"Kızını benimle birlikte bir ilişkiye götüreceğimi mi düşündün? Ben bir canavar değilim."

Cameron küçük bir tebessüm eder. "Grace konusunda sana güvenim sonsuz. Muhtemelen herkesten çok sana. Onu bir motosiklete bindirmeye çalışmayacaksın. Kyle." Bir parmağını kaldırıyor. "Ya da onu alışverişe götür-

"Kayla," diye tamamlıyorum, o da bir parmağını daha kaldırıyor. "Ya da ağırlığınca şeker yemesine izin ver."

Hep bir ağızdan, "Anne." diyoruz.

"Tanrı aşkına, Gracie'ye sanatı ve atları gösterdin, Nutbuster'la yatmasına izin verdin ve onu 'köpekbalığı-coochie' ile besledin. Senin en iyisi olduğunu düşünüyor."

"Çünkü öyleyim," diye karşılık veriyorum. "Açık olmak gerekirse, şarküteri demek istediğinden oldukça eminim."

"Biliyorum, ama sakın ona nasıl doğru söyleyeceğini söylemeye kalkma. Aylardır bir sandviçi bir araya getirmek zorunda kalmadım ve ne zaman akşam yemeğinde istediği şeyin bu olduğunu söylese beni gülmekten kırıp geçiriyor."

Gözlerindeki mizah ışığını görebiliyorum ve bu içimin derin bir köşesinde bana güven veriyor. Hepimiz onun için endişeleniyoruz ama kızımızın zor bir kelimeyi yanlış telaffuz etmesi gibi küçük şeylerden keyif almak iyiye işaret.

"Sana Kraliyet Ailesi'ni oynatıyor mu? Taç konusunda biraz aşırıya kaçmış olabilirim ama bunu hak etti. Bir profesyonel gibi pazarlık yaptığından bahsetmiyorum bile. Bu gidişle 18 yaşına gelmeden stajyer olacak."

"Biraz abartılı" demek kibarlık olur. Grace'i eve götürdüğümde, beni sırtından aşağı sarkan mor ipek güller ve kıvrık kurdelelerle süslü, yapay elmas kaplı plastik bir taç ve Peanut Butter için gökkuşağı taşlı altın bir taç almaya ikna etmişti.

"Evet, Peanut Butter tacını bizim evde bıraktığından beri ..." Duraklıyor ve birlikte "Kyle" diyoruz.

Cameron devam ediyor: "O şimdilik benim ama sadece ödünç alma hakkım var ve onu köpekle paylaşmak zorundayım."

Gülümsüyorum ama ona bir şey demiyorum çünkü hepimiz Grace için aynı şeyi yapardık ve o da "Elena anlaşmasında iyi şanslar dostum. Babam bu kadar heyecanlı davranırken buna ihtiyacın olabilir."

Yüz ifadesi şanstın çok daha fazlasına ihtiyacım olacağını söylüyor. Bir cin ve üç dileğe ihtiyacım olabilir ve o zaman bile Charles Harrington the Second olarak bilinen buharlı silindirin önüne geçemeyebilirim.

"Kahretsin. Boku yedim, değil mi?" Bana gerçeği mi yoksa kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak beyaz bir yalan mı söylemesini istediğimden emin olmadan soruyorum.

"Tamamen ve eksiksiz olarak, haftada altı gün ve Pazar günü iki kez" diye cevaplıyor.

Evet, beyaz yalan daha iyi olurdu.

BÖLÜM ON DÖRT

LUNA

"LUNA!"

Kapımdan gelen bu bağırıya, ödümü koparan bir gürültü eşlik ediyor. İrkiliyorum, içgüdüsel olarak kanepenin arkasındaki köşeye saklanmaya çalışırken bir gıcırta sesi kaçıyor.

Bilmediğim bir tutuklama emrim mi var? SWAT ekibi kapımı mı kıracak? Sessiz olursam belki giderler?

"Kapıyı aç, Luna!"

"Burada Luna yok!" Sahte bir alçak sesle sesleniyorum. Ugh, sesim bir animenin dublajı gibi çıkıyor.

Ve belli ki onlar da bunu yemiyor. "Hiç komik değil. Kapıyı açın, karım."

Bekle, ne?

Bana böyle diyecek tek bir kişi var ama Carter'a benzemiyor. Tabii üç espresso enerji içeceği içip ardından bir fili bile heyecanlandıracak kadar şeker ekledikten sonra deli dana hastalığına yakalanmadıysa.

Saklandığım yerden çıkıyorum ve gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum. Bu Carter, ama onu daha önce gördüğüm gibi değil. Sarsılmış görünüyordu. Merak edip kapıyı açtım. "Benziyorsun-"

Carter beni iterek daireme dalıyor.

Arkasından ters ters bakıp, "İçeri gelsene, sanırım" diye mırıldandım.

Ellerimi ev sahibini karşılar gibi salladığımda alaycılığıma aldırış etmiyor. Ben kapıyı kapatırken Carter buzdolabıma doğru ilerliyor. Zack için stokladığım butik biralardan birini alıp kapağını kapatıyor ve şişeden uzun bir yudum alıyor.

Başımı eğip her yudumda adem elmasının sallanışını izliyorum ve aklıma çenesindeki kirli sakalları yalayıp boynunu öpmenin nasıl bir his olduğuna dair rahatsız edici bir düşünce geliyor.

Ne!?

Bunu yapmak istemiyorum. Bu çok saçma.

Ahh, belki de bu bir rüyadır.

Bu doğru olabilir. Elena'dan döndüğümünden beri, Carter ve benim sahte seksî gerçeğe dönüştürdüğümüz seks dolu kâbuslar uykularımı kaçırıyor. Muhtemelen bu da onlardan biri. Çalışırken uyuyakalmış olmalıyım, ve işte . . . Carter ortaya çıkıyor. Acaba bu, beni beslerken çenemi tuttuğu sahne mi olacak? Yemekten bahsetmiyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Bir kez daha yutkunuyor ve sonra dudaklarını yalıyor. Ağzındaki hafif parıltıyı elinin tersiyle sildikten sonra işkence dolu gözlerle bana bakıyor. "Bütün gün, bütün gece, mümkün olan her senaryoyu, her varyasyonu oynadım. Bunun üzerinden milyonlarca kez geçtim, belki de daha fazla. Bunu bilmeni istiyorum. Anlamak zorundasın. Başka yolu yok."

Sanki neden bahsettiği hakkında bir fikrim varmış gibi çılgınca atıp tutuyor. "Ne? Seni hiç böyle görmemiştim. Beni korkutuyorsun."

Yavaşça bir adım attım.

ensemde korku titreşimleri dans ederken bir adım geri çekiliyorum. Çıldırılmış ve çaresiz görünüyor -normalde düzgün olan saçları dağılmış, kravatı yok, gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve boynuna kadar açılmış- ama en farklı görünen benimkilere diktiği gözleri. Carter her zaman kendinden emin ve kontrollü görünür, başına beklenmedik şeyler geldiğinde bile. Ama şu anda bana sanki . . .

Ben onun kurtuluşu muyum?

Ben öyle bir şey değilim. Başka birini bir sinekten bile kurtaramam. Kendimi bile kendimden kurtaramam.

Ben hala olduğum yerde donup kalmışken, kaçamayacak kadar aptal ve konuşamayacak kadar merak içindeyken aramızdaki boşluğu kapatıyor. Elindeki bira şişesini tezgâha bırakıyor ve iki eliyle kollarımın üst kısmını sıkıca kavıyor.

Baskıyı hissediyorum ve bunun bir rüya olmadığını anlıyorum. Tamamen uyandım ve kafam karıştı. "Carter-"

"Bana yardım etmelisin Luna," diyor, sesi alçak, sert, çaresiz ... ve çok seksî. "Lütfen."

Sesindeki yalvarış doğrudan kalbime çarpıyor. "Evet, tabii. Neye ihtiyacın varsa."

Neyi kabul ettiğimi bilmiyorum ama daha önce yaptıklarımın daha kötü olamaz. Değil mi? Ve eminim ki deli insanlar seni ele geçirdiğinde onlarla aynı fikirde olmamakla ilgili bir kural vardır. Yani, bunu yapma.

"Gerçekten mi?" Beni biraz sarsarak ayak parmaklarımın ucuna kadar kaldırıyor. Ellerim karnına doğru uzanıyor, ona bakarken denge sağlamak için bastırıyor.

Aramızdaki boşlukta bir elektrik kıvılcımı var.

"Tabii ki mi?" Sorular kabarıyor ama sormaya fırsat bulamıyorum.

"Evet . . ." Dudakları dudaklarımla buluştuğunda rahatlama sözcüğü bir nefese dönüşüyor.

Rüyalarım o kadar benziyor ki ilk anda kendimi kaptırıyorum.

Tadı bira ve kötü kararlar gibi. Özellikle de ağzı benimkine değdiğinde ve elleri kollarımdaki sıkıcı kavrayıştan çenemi nazikçe okşamaya geçtiğinde, beni istediği gibi hareket ettirirken yüzümü ona doğru eğik tutuyor.

Ama bu gerçek.

Onu durdurmalıyım. İçten içe, bunun pek çok nedenden ötürü kötü bir fikir olduğunu biliyorum.

Ama Carter Harrington iyi öpüşüyor. Bu konuda kesinlikle haklıydım ve bu, ne kadar bastırılmış olduğumu ve inatçı kaçınma ve inkarıma rağmen, bunun o ilk ders gecesinden beri gelmekte olduğunu göz önüne alarak, herhangi bir mantıklı düşüncenin kaybolmasına yetiyor.

Ben de onun yarısı kadar yetenekli olduğumu umarak onu öpüyorum. İkimiz arasındaki deneyim farkını göz önünde bulundurursak, onun çeyreği kadar iyi olmaya bile razıyım.

Ama içimde oluşan sıcaklığın şimdiye kadar hissettiklerimden daha ateşli olduğunu bilmek için pratik yapmama gerek yok. Bu fırsattan yararlanarak az önceki soruma cevap veriyorum ve çene çizgisini yalıyorum, sarı sakalları dilime batıyor ve sonra başını yana bıraktığında boynunun yan tarafına ağzı açık bir öpücük konduruyorum. Kalp atışlarının boğazında attığını hissediyorum ve kendi inlememle karşılık veriyorum.

Bu Carter'ın bana bıraktığı son kontrol parçası. Midemi altüst eden bir hareketle beni kaldırıp tezgâhın üzerine koyuyor ve bacaklarımı açarak onu dizlerimin arasına alıyor. Ben daha tek kelime edemedim beni öpmeye devam ediyor.

Eli boynumu çevrelediğinde inliyorum, sıkıyor ama sadece orada olduğunu ve kontrolü elinde tuttuğunu hissettiriyor. "Hoşuna gitti mi?" diye inliyor ağzıma karşı. "Benim iyi kızım, Luna?"

Muhtaç bir açlık sesi çıkarabiliyorum ama bu onun için yeterli değil.

"Anlat bana." Yanağımı öpüyor, dudaklarının yumuşak baskısı elini sıkmasıyla tezat oluşturuyor. "Söyle bana," diye tekrarlıyor, nefesi yanağımda sıcak

ve sonra dişleriyle lobumu ısırıyor.

"Evet." Eğer gözlerimin içine bakıyor olsaydı, bunu itiraf edebilir miydim bilmiyorum. Ama dilinin ucu kulağımın kabuğuyla alay ederken, istesem de yalan söyleyemezdin. Beni bir öpücükle daha ödüllendiriyor ve boştaki eli kalçamı kavlıyor, oradaki eti boynumdan daha keskin bir şekilde sıkıyor ve ben onun dokunuşundan zevk alarak kıvranıyorum.

"Sert mi seviyorsun? Seni bu tezgâhın üzerine domaltmamı ve bir elim kışında, bir elim gırtlığında amina girerken seni arkadan almamı ister misin?" Bu iğrenç soruyu sorarken yüzüme tatlı öpücükler konduruyor ve unutamayacağım bir resim çiziyor.

Bu bana seks taklidi yaptığımız zamanki konuşma şeklini hatırlatıyor ve kulağa harika, seksi ve harika geliyor. Ama ben *bunu* hiç yapmadım ve düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var.

"Bilmem ki?"

Carter'ın aradığı cevap bu değil ve çılgınlık anı sona eriyor. Alnını alnıma bastırırken eli boğazımda yumuşuyor ve beni öptüğüne inanamıyormuş gibi başını sağa sola hareket ettiriyor.

"Sen bir cankurtaransın." İç çekiyor, aramızdaki gerginlik hissediliyor.

"Öyle miyim?" Beni hâlâ öpüyor olmasını dileyerek fısıldıyorum. Bu garip çünkü Carter Harrington'dan *hoşlanmıyorum* bile. En azından *bu* şekilde. Ama vücudum kesinlikle seviyor. Sıcaklık ve istekle titreşiyorum.

Başparmakları yanaklarımı okşuyor, sonra çekiliyor ve tenimde onun dokunuşu olmadan da sızlayan sıcak izler bırakıyor. Elleri saçlarında geziniyor, saç tellerini daha da karıştırıyor ve öpüşmemizin sisi kaybolurken gözleri bir kez daha çaresiz bir parıltıya bürünüyor.

"Her şey boka sardı. Çok berbat. Ve yardımına ihtiyacım var, Luna. Yardım edeceğini söylemiştin."

Sanki geldiğinden beri dikkatimi vermemişim gibi umutsuzca bana hatırlatıyor. "Edeceğim ama ne konuda? Neler oluyor?"

"Buna inanmayacaksın. Hâlâ inanmıyorum." Bana işteki gününü ve babasının Blue Lake Assets için Elena Cartwright'a kur yapma işini nasıl devraldığını anlatıyor.

"Ama bu senin kontratın." Sanki Elena ile anlaşma yapmasından bir şekilde fayda sağlayacakmışım gibi onu savunuyorum.

"Biliyorum ama kimse babamla tartışamaz. Doğru şeyi yaptığını düşünüyor. Bütün akşamı bunu gözden geçirerek geçirdim.

ya da Elena'ya aile yemeği olmadan imzalatabileceğim bir yol. Ama hiçbir yolu yok." Kafasını boş boş sallıyor, aklı burada mutfakta benimle değil, muhtemelen daha önce düşündüğü ve reddettiği seçeneklerin üzerinde.

"Şimdi ne olacak?" Bu çok belirsiz resmi doldurmaya çalışarak soruyorum. "Elena'yı araman gerekiyor mu?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve düz bir şekilde "Aradım" diyor. Elena olduğunu düşündüğüm tiz bir sesle ekliyor: "Yemeğe davet edildiğine çok sevindi, *Blue Lake'in başındaki adamla ve bana bir yatırım portföyünü nasıl işleteceğimi öğreten adamla tanışmayı dört gözle beklediğini* söyledi." Omuz silkiyor ve bunu yaparken gözlerini kırıştırıyor. "Ona babamdan çok şey öğrendiğimi söylemedim ama bana çeşitlendirilmiş portföyler hakkında en çok şey öğreten kişi üniversitedeki Profesör Malkin'di."

"Demek yemeğe geliyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Bacaklarımın arasındaki sıcaklığı bilinçli bir şekilde görmezden gelirken, onun atıp tutmaktan beni öpmeye ve tekrar atıp tutmaya geçişlerine ayak uydurmaya çalışıyorum. Carter volta atmayı bırakıyor ve sert bir bakışla beni süzüyor. "Bizimle tekrar akşam yemeği yemek için sabırsızlandığını söyledi. *Biz*, yani sen ve ben."

Sonunda neden korktuğunu anlıyorum çünkü ben ondan daha çok korkmaya başlıyorum. Küçük dairemin sağlayamadığı bir kaçış yolu ararken Carter'ın yanından geçip tezgahın aşağı atlıyorum. "Olmaz, hayır, hayır, bunu bir daha yapmayacağım."

"Yapmak zorundasın. Bana yardım edeceğini söylemiştin zaten," diyor ve birkaç dakika önceki cevabımı unuttuğumu düşünüyor gibi görünüyor.

Güven bana, ahbap. Bu geceyle ilgili hiçbir şeyi unutmayacağım.

"Yardım etmek mi? Seninle sanatın üzerinden biraz daha geçmemi istediğini sanmıştım!" Yüksek sesle söylediğimde kulağa ne kadar saçma geldiğini duyabiliyorum ama tatlı yaşlı Elena Cartwright ile oturup ona tekrar yalan söyleyemem. Zaten yeterince suçlu hissediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor Carter bana yavru köpek gözleriyle bakarak. "Başka yolu yok. Tekrar tekrar üstünden geçtim." Acı bir kahkaha atıyor. "İnan bana, KISS çözümlerinden saçmalıklara kadar her açıdan baktım. Hiçbiri işe yaramayacak."

Kanepeme uzanıp battaniyeyi üzerime örtüyorum, az önce olanlardan sonra aramıza bariyerler koymam gerekiyor. Öpücüğündeki biranın tadı hâlâ damağımdayken ona hayır diyemiyorum. "Ona o gece meşgul olduğumu falan söyleyemez misin?"

Carter başını sallıyor. "Bu sadece daha fazla soruyu beraberinde getirir."

"Ailenin hakkında hiçbir şey bilmediği bir eşle yemeğe çıkmaktan daha fazla soru mu?" İnanamayarak soruyorum.

"Eğer birlikte gelirsek, Elena seni tanıyor ve seviyor ve birlikte olduğumuzu düşünecekler. Potansiyel bir müşterinin önünde tartışmayı akıllarından bile geçirmezler. Bu hiçbir amaca hizmet etmez." Emin görünüyor, ama sürpriz bir eşin telaşa ve bir sürü soruya neden olmayacağı bir aile hayal edemiyorum.

Koltuğun önünde yere çöküyor, ellerini benimkilerle birleştiriyor. Gözlerimin içine bakarak ciddiyetle "Lütfen" dedi.

Hayır demek isteyerek uzun bir süre ona bakıyorum.

Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaşıyor ve fısıldıyor: "Lütfen Luna. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Bu seferki öpüşü nazik, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken dili de araştırıyor. Sanki benim tadıma bakıyormuş gibi hissediyorum ve onun içinde kayboluyorum. Daha fazlası için aç bir şekilde öne doğru eğiliyorum ve o da ellerini saçlarıma doluyor, nefesimi alırken beni olduğum yerde tutuyor. Ve onunla birlikte şüphelerimi ve endişelerimi de.

"Tamam," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Neden kabul ettiğimden emin değilim. Yapılacak en akıllıca şey Carter'ı yalnız bırakmak, hâlâ Elena'ya yürüttüğü bu sahte evlilik işinden uzaklaşmak ve Zack'e bana bir kütüphane dolusu kitap borçlu olduğunu söylemek olurdu.

"Gerçekten mi?" Öpüşmeyi kesiyor, hafifçe geri çekiliyor, böylece gülümsemesinin umutlu ve vaat dolu olduğunu görebiliyorum. Kanepeye doğru yükselip yanıma oturuyor. Gözleri berraklaşıyor, odaklanıyor.

Aklıma bir argüman gelmiyor, ya da en azından daha önce denemediğim bir argüman gelmiyor, bu yüzden sessizce başımı sallıyorum, yine de Yakışıklı Carter'ın Elena ile oynadığı gibi benimle de oynayıp oynamadığını merak ediyorum.

"Teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Bunların hiçbirinden emin değilim ama sesi o kadar minnettar geliyor ki yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

"Hazır olman için sana ailem hakkında bilgi vermem gerekiyor." Göz açıp kapayınca kadar işine geri dönüyor ve başım dönüyor.

Bunu nasıl yapabiliyor? Öpüşmekten kafası net olmaya nasıl geçebiliyor?

"Hazır mısın?" Buna asla hazır olamayacağım. Sahte kocamın ailesiyle tanışmaya hazır olmanın tam zıttıym, özellikle de onlar lanet olası Harrington'larken ve ben de tuhaf, içe dönük bir sanatçıyken.

Elbise, leke tutmayan bir tulum. Bir an hüsnükuruntu içinde, "Ne kadar kötü olabilirler ki?" diye soruyorum.

"Tam olarak kötü değiller, sadece Harrington'lar ve bu da beraberinde bir sürü yük getiriyor. Bir sürü yük," diye tekrarlıyor.

"Sahte karın olarak ailenle nasıl tanışacağım konusunda bana koçluk yapıyorsun ve sence *onların* yükleri mi var?" Soruyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu gerçekten takdir ediyorum." Gözleri battaniyeyle oynadığım ellerime kayıyor. "Ve daha önce olanlar için özür dilerim."

Mutfaktaki saldırganlıktan ve bunun az önce paylaştığımız daha tatlı öpücükten ne kadar farklı olduğundan bahsediyor. Ama birbirimizi tanımaya başladıysak ona karşı dürüst olmalıyım. "Ben değilim."

Bana ukala, ateşli bir sırıtış atıyor ve bunu kendime saklamam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. "Kolay olanlarla başlayalım," diyor bana bu bilgiyle işkence etmek yerine. "Kyle'la zaten tanıştın..."

"Durun! Not kartlarımı alayım da yemekten önce çalışayım." Bu bir sınavdan ya da tur bilgilerini ezberlemekten çok daha kötü olacak. Elena'yı kandırabilmem için bu insanları yakından tanımam ve onlara gerçek zamanlı olarak sanki bir süredir aileymişiz gibi cevap vermem gerekecek. Ve Carter'ın ailesinin bir misafirin önünde aniden ortaya çıkmamı sorgulamaması konusunda haklı olması için dua edeceğim.

Carter elinde not kağıtları ve en sevdiğim kalemle bana ailesinden bahsediyor. Haklı. Çok kalabalıklar. Ve Carter'ın karısı olarak onlarla akşam yemeği yemek zorundayım.

Başım çok büyük belada.

BÖLÜM ON BEŞ

CARTER

BABANIN işyerindeki ofisi cehennemse, evdeki ofisi de Araf'tır. Burası da aynı şekilde onun alanı, ancak profesyonellikten eser yok ve tek kurtuluş umudu annem ve o da mümkün olduğunca ofis politikalarından ve projelerden uzak durma eğiliminde.

Ve bu, en azından onun gözünde, bir şirket projesi alanına giriyor.

"Bilmem gereken başka ne var? Herhangi bir gelişme var mı?" Babam soruyor. Bu konuda tam bir bulldog gibi davranıyor ve sorgulamaları hiç durmuyor. Boş şöminenin önündeki deri koltuklarda oturuyoruz, her birimizin elinde yemek öncesi birer viski var. Bir yudum alıyorum, babamın ölçüsünü alırken oyalanıyorum.

Sanırım her genç, babasından daha iyi bir erkek olabileceğini düşündüğü bir yaşa gelir. O günün geldiğini düşündüğümde on dört yaşındaydım. Ne hakkında kavga ettiğimizi hatırlamıyorum ama bağırıyordum, saygısızlık etmişim ve o meşhur "*Bunu dışarıda halletmek ister misin?*" sözlerini sarf etmişim ve babam istemese de yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle benimle gelmişti.

Yanılmışım ve birkaç yumruk atmaya çalışıp başaramadıktan sonra karnımda bıraktığı yumruk büyüklüğündeki çürük yeterince kanıttı.

Yaşım ilerledikçe, gerçek gücün babamla teke tek dövüşüp dövüşemeyeceğimde olmadığını fark ettim. Gerçek güç para, nüfuz ve kontroldeydi ve o bunlara her zaman benden daha fazla sahip olacaktı. En azından Blue Lake'te.

Ama bu sefer beni hafife alan o.

"Buna hâlâ katılmıyorum. Ağır elli yaklaşımınız gerekli olmadığı halde benim potansiyel müşterimin üzerinde tepiniyorsunuz."

Mızımız bir martı gibi konuşmamak için kendimi zor tutuyorum - *benim, benim, benim*.

Yine de başarılı olduğumdan emin değilim.

"Anlaşıldı," diyor babam memnuniyetle ama sonra ekliyor, "Hala devam ediyor. Ama itirazınızı kayıtlara geçirin."

Tam bir silindir. Çekici biri ama yine de bir silindir.

Zihinsel olarak, oturduğumuz hayali satranç tahtasını değerlendiriyorum ve en iyi oyunumu arıyorum. Nihai amacım Elena'yı müşteri olarak kazanmak. Blue Lake için iyi olacak, Elena için iyi olacak ve kuşkusuz benim için de iyi olacak. Cameron'ın yanında yeni nesil Harrington'lar olarak durabileceğimi, iş getirebileceğimi, müşterileri yönetebileceğimi ve geliri artırabileceğimi kanıtlayacağım.

En iyi hamlem, bu gecenin büyük bir başarıyla sonuçlanmasını sağlamak olacak.

"Elena sizin bildiğiniz bağış toplayan dirsek çürütenlerden değil," diye hatırlatıyorum ona. "Tanrı'dan daha fazla parası var ama rahat yaşıyor. Onu bir galaya katılmaktansa ahırda atıyla birlikte bulmanız daha olası. Bana resmen şatafatı ve gösterişi bırakmamı söyledi, bu yüzden aşırıya kaçma. Bu onu Blue Lake'ten soğutur."

Babam alay ediyor. "Herkes kendini önemli hissetmek için biraz gösteriştten hoşlanır. Benim için endişelenme. Sen sadece *abartmadığından* emin ol. Bu bizim için büyük bir olay olabilir."

Hiç anlamıyor. Ne Elena ne de ben. Bana kendi başıma başarılı olma şansı vermeden bu anlaşmayı gasp etti. Ve ben Elena ile aileyi dahil etmeden de iyi gidiyordum.

Sadece Luna'ya ihtiyacım vardı. Ona hâlâ ihtiyacım var.

Her şeyin ortasında Luna'yı ailemin üzerine salma kararımı bir kez daha düşündüm. Tabii ki, en bariz cevap onlara sahte eş durumunu önceden anlatmak ve uyumlu davranmalarını ummak olurdu, ama bunun iyi gitmesine imkân yoktu. Babamın bu fırsatı şaka gibi değerlendirdiğim için bana bağırıldığını duyar gibiyim.

Ki öyle yapmıyorum.

Luna'nın Elena'dan birkaç dakika sonra gelmesi en iyi seçimim. Ailemdeki hiç kimse profesyonel bir akşam yemeğinde Luna'nın kim olduğunu bilmeyen bir aptal olma riskini almaz. Babam ne derse başımızı sallamak için eğitildik ve onlar da benim için aynısını yapacaklar. Umarım.

Annem içeri giriyor, babamın yanına yürürken tam daire, diz boyu eteği sallanıyor. "Selam çocuklar, son dakika viskisi ister misiniz?"

Cevap olarak benimkini kaldırıyorum. Annem babamın sandalyesinin koluna tünüyor ve kolunu babamın omuzlarına doluyor. Eğer benim ailem olmasalardı, insanların öykünmek isteyeceği sevimli bir çift olurlardı - varlıklı, çekici, zeki ve yüzde yüz aşık. Mide bulandırıcı derecede aşık. Öyle ki, habersizce uğramamayı ya da önce bariz bir ses çıkarmadan herhangi bir odaya girmemeyi bilirdik.

Ben bunu zor yoldan öğrendim.

"Senden hoşlandığım kadar değil," diye homurdanıyor babam, annemin kalçasını kavrayarak.

Annem kıkırdayarak sarı saçlarını kulağının arkasına itiyor.

"Yapamaz mısın?" Elimdeki viski bardağına bakarak ancak bu kadarını yapabiliyorum.

"Bizim yaşımızdayken bu kadar iğrenç olduğun için çok şanslı olmalısın," diye alay ediyor babam.

Kapı çalıyor ve zil beni kurtarıyor, kelimenin tam anlamıyla. Viskimi masaya bırakıp kapıya koşuyorum. "Ben bakarım!"

Görevlilerden biri zaten insanlar geldikçe kapıyı açmak için hazır bekliyor olacak, ama ben muhtemelen yemek öncesi öpüşme seansına hazırlanan ebeveynlerden uzaklaşma fırsatını değerlendiriyorum.

Fuayeye girerken Grace beni gördü ve "CJ Amca!" diye bağırdı. İki kolunu birden açarak bana doğru koşuyor, ben de eğilip her zamanki gibi kucaklayıp döndürerek selamlaşıyoruz. "Wheeee!" Ciyaklaması yüksek tavanlı odada yankılanıyor.

"Onu yere bırak Carter. En iyi davranışını sergilemesi gerekmeden önce öfkelenmesini istemiyorum." Cameron son kısmı Grace'e söylüyor, muhtemelen ona arabada misafirli bir aile yemeğinde nasıl davranılması gerektiğine dair yaptıkları konuşmayı hatırlatıyor.

Grace'in ayaklarının yere değmesine izin veriyorum, Cameron'a "Biliyorum baba. Gelmiş geçmiş en iyi ben olacağım. Her zaman öyleyim, bunu biliyorsun." Başını kendinden emin bir şekilde aşağı yukarı sallıyor ama buna katılmayacak en az bir avuç insan sayabilirim.

"Elena'yı tekrar görmeye hazır mısın?"

Grace dudaklarını büküyor ve başını eğiyor. "D'pends. Yine köpekbalığı mı yiyeceğiz?"

Cameron'a bakıyorum, o da benimkine benzer bir gülümseme takınıyor. İkimiz de kahkahalarla savaşıyoruz. "Bu gece olmaz, Gracie kızım. Belki başka zaman."

"Söz mü?" Beklentiyle serçe parmağını uzatıyor.

Parmağımı onunkine doluyorum. "Söz veriyorum."

"Minik kurabiyelerle," diye düzeltiyor.

Başımı sallıyorum. "Sirk kurabiyeleri. En sevdiğini biliyorum."

Grace beni oturma odasına çekiyor ve Cameron da hemen arkasından geliyor. Ama Grace köşedeki sepeti dolduran Barbie koleksiyonu için bizi çabucak terk ediyor.

"Babam bu Cartwright meselesi hakkında sana ne kadar bok atıyor?" Cameron, Grace'in duyamayacağı kadar alçak sesle söylüyor.

"Yapacağı kadar değil," diye mırıldanıyorum şifreli bir şekilde. "Arkamı kolluyor mu?" "Her zaman." Cam'e vereceğim. Bana kötü davranabilir, ben de ona karşılık veririm. Ama gezegendeki herhangi biriyle ölüm kalım mücadelesine girmem gerekse, yanımda kimi seçeceğimi biliyorum. Biz ne kadar

çekişir ve rekabet eder, günün sonunda Cam benim ya binerim ya da ölürüm.

Bir süre Grace'in oyununu izliyoruz ve sonra bizi ellerimizden tutup çocuk boyundaki masasına oturtuyor. "Sen Prenses Pony ol. Ve sen de Dino Dylan ol. O Barbie'nin erkek arkadaşı." Figürleri elimize tutuşturuyor, Cameron ve ben aynı derecede sinirlenmiş olsak da, oyuna devam ediyoruz.

"Annemin bahçesinin arkasında havai fişek patlattığımız zamanı hatırlıyor musunuz? Nasıl oldu da Barbie oynamaya başladık?" Cameron inliyor.

"Beni kandırdın," diye cevap veriyor Grace, görünüşte dinlemiyor ama her zamanki gibi her şeyi duyuyor.

Ön kapı tekrar açılır ve Kayla ile Chance görünür. Kayla, Cole'un ikizi olmasına rağmen, herhangi bir zamanda Chance ile birlikte olma olasılığı daha yüksektir. Onlar sürekli yardımcıları. Onlara suç ortağı diyeceğim ama Chance bırakın gerçek bir suç işlemeyi, hız yapmayı bile düşünmüyor ve Kayla da canı ne isterse onu yapıyor. Genellikle neyin peşinde olduğunu bile bilmiyoruz çünkü kartlarını gösteriş için açana kadar gizli tutuyor. Bu Cartwright meselesinde onun kural kitabından bir oyun almalıydım.

Burası ailemizin evi olmasına rağmen, bu partinin ev sahibine dönüştüm. "Hey, millet! Geldiğiniz için teşekkürler!"

Chance bana ikinci ya da üçüncü bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Babam bir akşam yemeği olduğunu söyledi. Burada olmamız bekleniyordu, işte buradayız."

Ellerini uzattı, babamın davet etmemesine biraz sinirlenmiş gibiydi ama yaşlı adama karşı gelmesine imkân yoktu. Anlıyorum, babam bunu hepimize bir zamanlar yapmıştır.

Kayla, Chance'in iyi asker tepkisine gözlerini deviriyor. Bana, "Bu babamın yemeği ama bu senin anlaşman. Geri döneceğiz, Carter. Neye ihtiyacın olursa."

Cam gibi ben de Kayla'nın yanımda olduğunu bilmekten memnunum. Ve buna benim anlaşmam demesi de yardımcı oluyor.

"Seni bu konuda tutacağım," diye uyarıyorum.

Kayla bana biraz şaşkın, biraz da sorgulayıcı bir bakış atıyor ama Grace'in masasındaki çocuk boy sandalyelerden birine otururken hiçbir şey söylemiyor. Bir Mandalorian heykelciğini eline alarak, "Oyna ya da oynama, denemek yok," diye kestirip atıyor.

Grace gülüyor ve Kayla'ya katılıyor ama Cameron ve bana rollerine dönmelerini işaret edip Chance'e bir ağaç uzatmadan önce değil.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor. Cameron ona ters ters bakarak sessizce bir yolunu bulmasını ve Gracie'yle uğraşmamasını söylüyor. Dakikalar sonra, kendi yarattığı bir sahnede bizi yönetirken Grace'in merhametine kalıyoruz. En azından benim oturacak bir sandalyem var. Chance yere diz çökmüş, masanın üzerinde ağacıyla dans ediyor ve *Head, Shoulders, Knees, and Toes* şarkısı eşliğinde bir ağacın parçaları hakkında bir şarkı söylüyor.

Ama gösteri benim için asıl Elena ve Claire içeri girdiğinde başlıyor. Grace hemen "Elena!" diye bağıyor.

Kadına doğru koşuyor ve onu ortasından kucaklıyor. Elena çok etkileniyor ve ona aynı sıklıkla sarılıyor. "Merhaba tatlı Grace. Nasılsın hayatım?"

"İyiym. Barbie oynamak ister misin?"

Cameron araya giriyor, "Grace, sanırım Bayan Cartwright'ın şu anda yapacak daha iyi işleri var."

Ben bundan pek emin olmasam da, hepimiz Barbie cehenneminden kurtulduğumuz için şükrederek ayağa kalkıyoruz.

Grace'in yüzü düşüyor, alt dudağı dışarı fırlıyor. Elena sahnede fısıldamak için biraz eğiliyor, "O dudağı yerine oturtsan iyi edersin. O yanılıyor, yapacak *daha iyi* bir şeyim yok ama şu anda Barbie yerine yetişkinlerle oynamak zorundayım. Çok sinir bozucu."

Grace gülüyor. "Yetişkinçilik oynamak kulağa sıkıcı geliyor." "Bazen öyle," diye katılıyor Elena.

Eğlenceli amcadan iş dünyasına geçerek elimi önce Elena'ya, sonra da isteksizce sıkın Claire'e uzatıyorum. "Sizi beklemiyordum. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Dişlerini sıkarak, "Stanley arayıp Elena Teyze'yi yemeğe davet ettiğini söyledi," dedi. Sanki bu yemek partisi zaman kaybıymış gibi parmaklarını sağa sola sallıyor.

"Kahretsin, Stanley'nin gerçekten de kendine ait bir hayata ihtiyacı var, değil mi?" Şaka yapıyorum.

"Elena Teyze'ye göz kulak oluyor," diyor Claire sertçe. "Her zaman öyleydi."

Tamam. Elena kesinlikle Stanley'den hoşlanıyordu, ama bana sorarsanız biraz sapık gibi geliyor. Elena ve Claire'i kardeşlerimle tanıştırıyorum, sonra da onlar içeri girerken annem ve babamla. "Elena, bu annem Miranda ve babam Charles. Anne, baba. . . bunlar da Elena Cartwright ve Claire Reynolds."

Annem tam bir ev sahibesi modunda, özellikle de iyi olduğu bir rolde. Yıllar boyunca babamın çeşitli iş ortakları için bu şarkıyı ve dansı o kadar çok yapmıştır ki, muhtemelen uykusunda bile bunu başarabilir. Herkesi onur konuğu gibi hissettirebilir.

"Seninle tanışmak çok güzel Elena," diyor babam, mavi gözleri parlayarak. "Carter'dan senin hakkında çok güzel şeyler duydum."

Konuşmaya devam ediyorlar, babam cazibesini, iltifatlarını ve Güneyli misafirperverliğini Elena'nın dondurma ve çırpılmış kremaya ve bir tutam cevize ihtiyacı olan bir Pazar akşamı yemeği şeftali turtası gibi katlıyor. Ve Elena'nın tüm süslü püslü isteklerine rağmen, anne ve babasının ilgisini, sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlarmış gibi, bir ömür boyu olup bitenleri konuşur gibi tüketiyor.

Bu arada Claire sessizce kaşlarını çatarak bekliyor. Onunla konuşmayı düşünüyor muyum? Lise günlerimde öğrendiğim 'kızı istiyorsan, en iyi arkadaşına iyi davran' tavsiyesine benziyor... tek fark, bunun içinde am değil para olması. Ama Claire herhangi bir konuşmaya açık görünmüyor ve Elena'yı her an aile sırlarını açıklayacakmış gibi dinliyor.

"Neden kapıya bakıp duruyorsun?" Kayla, babam konuşurken ağzının kenarından fısıldıyor.

"Ne?" Çabucak soruyorum. "Hayır, bakmıyorum."

Tamamen Luna'yı arıyordum. Geç kaldığı için endişeliyim. Planlanan varış saatinden birkaç dakika sonra burada olmasını söylemiştim ama şu anda birkaç dakika geçmiş durumda. Yine kendini işine kaptırmış ve saatler sonrasına kadar geç kaldığını fark etmemiş olabilir. Fikrini değiştirmiş ve beni ekmiş olması da mümkün.

Ancak bu seçenekler makul olsa da, içimde bir endişe tohumu da var. Erken gelmem gerektiği için arabayla gitmeyi planlamıştı. Ya arabasında sorun çıkarsa? Ya da kaza yaparsa?

Onun için endişelenmeye başladım ve kalbimin hızlandığını hissettim. Onu aramalıyım. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek için. Ve yolda olup olmadığını.

Ona ihtiyacım var.

Kayla elini omzuma koydu. "Dostum, beynin nereye gitti? Panik atak mı geçiriyorsun? Koridora git ve başını

dizlerin ya da başka bir şey."

"Ne? Hayır, ben iyiyim. Ben sadece ..."

Ne? Sahte karım burada değil diye korkuyor musun?

"Korkmuyorsun. Bana yalan söylemene gerek yok."

Büyükannemin bize söylediği bir söz vardı: Bazı erkekler şapkadan ibarettir ama eyer yoktur. Bu, bir erkeğin tamamen gösteriştten ibaret olduğu ve gerçek anlaşmayla ilgili olmadığı anlamına geliyordu. Kayla ise tam tersi, eyer var şapka yok. Kibarlığa ve beyaz yalanlara ayıracak zamanı yok. Luna ile yaptığım şeyden nefret ederdi.

Ama iyi olmadığım ortadayken ona sahte hoşluklar anlatmamı da istemez.

"Endişeliyim," diye itiraf ediyorum, nedenini açıklamadan.

"Endişelenmelisin." Kanka gibi davranan babamı ve Elena'yı işaret ediyor. "Babam senin anlaşmanı çalışıyor ve sen de burada ona izin veriyorsun. Git müşterini al, dostum."

Haklı. Her zaman haklıdır. "Teşekkürler."

Görev yenilenmişti, babam harap bir tekneyi nasıl milyon dolara çevirdiğini anlatmaya başladığında sözlerini kesiyorum. "Elena, babam sana şirket hayatının siperlerinde geçirdiği günlerle ilgili savaş hikâyeleri mi anlatıyor? Bazı hikayeleri var."

"Hayır, ama dinlemeyi çok isterim. Cazibeni nereden aldığını görebiliyorum genç adam." Elena sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ve yakışıklılığın."

Anneme bakıyor, her ne kadar babamın birebir kopyası olsam da. Havadan sudan konuşmak hayatın can sıkıcı ama gerekli bir gerçeği ve ben de ona katılıyorum, kapıyı bir şahin gibi izlerken bir süre önemsiz şeylerden konuşuyoruz.

Ama sonunda ön kapının açıldığını duyuyorum ve neredeyse hissedilir bir rahatlamayla kapıya doğru koşuyorum. Luna, kardeşim Cole'un kolunda oturma odasının kapısında belirene kadar bu sadece iki saniye sürüyor.

Siyah bir kot pantolon, boynu açık beyaz bir ceket, kafasına taktığı güneş gözlüğü ve kollarını kıvrıdığı her iki bileğinde bir yığın bilezik vardı. Luna'nın üzerinde nispeten sade siyah bir elbise var, ancak sade oluşu onun kırbaç gibi kıvrımlarını daha da ön plana çıkarıyor.

Tüm niyet ve amaçları için, akşam yemeği için gelen bir çift gibi görünüyorlar.

Ki plan kesinlikle bu *değildi*.

"Luna." Biraz keskin ama onun elini kardeşimin dirseğinin kıvrımında görmek hoşuma gitmiyor.

Önce bana sonra da insan topluluğuna bakıyor. Dudağını ısırırken yüzündeki rengin azaldığını ve sinirlerinin yükseldiğini görebiliyorum. "Uhm, merhaba!"

Sesi gerginlikten parlak ve yüksek. Tam önüne geliyorum ve bana bakarken eli Cole'un dirseğinden yana düşüyor, gözleri panikle irileşmiş ve ağzı açık kalmış.

"Selam bebeğim. Senin için endişelendim." Ve sonra, tam orada, ailemin önünde, Luna'yı ona sahipmişim gibi öpüyorum. Sanki o da benim sahibimmiş gibi. Bedenim, kalbim ve ruhum. Hızlı ama etkiliydi. Ailem toplu olarak nefeslerini tuttu.

Elena, Luna ve benimle ilgili daha önceki duygularını yineleyerek, "Hepiniz gelmiş geçmiş en tatlı şeylersiniz," diyor. "Şurada merhaba demeyi bitirdiğinizde bana sarılın, hanımefendi."

Luna gülüyor ve Elena'ya sarılıp hal hatır sormak için hareket ettiğinde ilk gördüğüm Cole'un gözleri oluyor. Sorduğu sorular büyük ama onu görmezden gelebilirim. Arkamı döndüğümde annem ve babam şok içinde bana bakıyorlar. *Bunu* görmezden gelemem.

BÖLÜM ON ALTI

LUNA

BİRKAÇ DAKIKA ÖNCE.

Carter'ın ailesinin evinin merdivenlerinde duruyorum. Çok büyük ve gösterişli, ama dışarıda bir heykel gibi donmuş, kendi kendime mırıldanıyor olmamın nedeni bu değil.

Hayır, donup kaldım çünkü bu kapının diğer tarafında şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan ve yapmayı düşündüğüm en korkutucu şey var. Kalabalıktan nefret ediyorum, yeni insanlarla tanışmaktan nefret ediyorum, 'tuhaf bir sanatçı' olarak yargılanacağımı bilmekten nefret ediyorum. Bu yüzden kendi küçük grubuma sadık kalıyorum. Carter zaten beni bu sahte evlilik olayı için büyümeye zorluyor, ama en azından Elena ile akşam yemeğindeki sınırlarım onun sanat koleksiyonunu görmenin heyecanıyla dengelendi.

Burada bunların hiçbiri yok. Bu sadece damarlarımda dolaşan saf, katıksız bir korku.

"İçeri mi giriyorsun?" diye sordu arkamdan bir ses. Kimsenin yaklaştığını duymadım, bu yüzden biraz sıçradım, bu da bir erkek kıkırdamasıyla karşılandı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Gülümsemeye zorluyorum, rolümü planladığımdan bir an önce başlatıyorum. "Sorun değil. Cole." Onu Carter'ın bana gösterdiği fotoğraflardan tanıyorum, ama tek bir fotoğraf bile görmemiş olsaydım, bu adamın bir Harrington olduğunu bilirdim. Çoğunlukla birbirlerine benziyorlar, neredeyse babalarının kopyala-yapıştır versiyonları. Kyle dışında, ama Carter onu davet etseler bile burada olmayacağı konusunda beni temin etti. "Aile draması" dedi.

Cole bana daha yakından bakarken kaşları çatıldı. "Tanışıyor muyuz?"

"Oh, ben Luna. Ben Carter'ın ..." Karısı demeli miyim emin olamadığım için duraksıyorum. Carter'ın planının bir parçası, tüm ailesi etrafımızdayken biraz mafya zihniyeti olacağı ve bizi bir izleyici kitlesiyle sorgulamayacakları. Ama burada sadece ben ve Cole varız ve kendimi Carter'ın karısı olarak tanıtmanın kesinlikle cevaplayamayacağım sorulara yol açacağını biliyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve daha kararlı bir şekilde tekrarlıyorum, "Ben Carter'ın karısıyım."

Cole'un gözlerinde mizah parlıyor ve kibarca dirseğini uzatıyor. "Pekâlâ o zaman. Görünüşe göre bu aile partisini kaçırmadığıma memnun olacağım. İçeri girelim mi Luna?"

Dirseğini nazikçe tutuyorum ve beni içeri götürmesine izin veriyorum. Doğrusu, içeri yalnız girmemek güzel bir şey. Ta ki Carter bana "Luna!" diye havlayana kadar.

Sanırım aptalca el salladım. Ya da belki bir şey söyledim? Emin değilim çünkü Carter'ın mavi gözlü, taş gibi bakışlarında kaybolmuştum. Dudaklarının kıpırdadığını izliyorum ama kulaklarım yapışkan seslerle dolu olduğu için ne dediğini duymuyorum. Carter beni öpene kadar kısa devre yapıyorum.

Yemin ederim bir ders falan almış olmalı çünkü dudakları dudaklarımla her buluştuğunda beyin hücrelerim çılgınca bir 'ahhhhh' korosuna giriyor ve kalçalarımı hoplatan bir azgınlıkla kafatasımın içinde çınıyorlar.

Gitmeme izin verdiğinde -ki bu bir saniye sonra da olabilir, bir saat sonra da, gerçekten bilmiyorum- beni Elena'ya doğru itiyor. En azından dostça bir yüzü var ve kollarını uzatmış, bu yüzden ne yapacağımı biliyorum. Beni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu söylerken ona sarılıyorum.

Şimdi her şey bana bağlı.

Gözlerim Carter'ın ailesinde geziniyor, anlattıklarından ve bana gösterdiği fotoğraflardan onları tanıyorum. Çıldırılmamak için zihnimde not kâğıtlarını evirip çeviriyorum çünkü neredeyse hepsi bana ya da Carter'a şaşkınlık, korku ya da ikisinin karışımıyla bakıyor ve ilgi odağı olmak en sık gördüğüm kâbuslardan biri.

Dalgınca ellerimi kalçalarımın sürüyorum, elbisenin pürüzsüz kumaşı en azından kâbusun bu versiyonunda çıplak olmadığım konusunda beni rahatlatıyor.

Alphena ne yapardı? W-W-A-D?

En kolayından başlayıp Grace'e doğru eğiliyorum.

"Gracie, Gracie, Bo Bacie," diye şarkı söylüyorum Grace'e. Elena'dan eve dönerken arabada koreografisini yaptığımız karmaşık beşlik çakma hareketini yapıyoruz.

"Küçük Luna foo-foo, ormanda zıplıyor" diye bitirmeden önce gülüyor.

Tavşan kulağı parmakları yapıyoruz ve sonra onları birbirimize karşı oynatıyoruz. Bir yetişkin için hiç mantıklı değil ama bizim için işe yarıyor. Cameron'a bakıyorum ve gülümsüyorum. Muhtemelen hem benim görünüşüme hem de şarkıya şaşırmış görünüyor.

Kızıyla dans ediyor ama yüzünü hemen düzeltiyor. "Merhaba," diyor kibarca.

Nefesinin altından mırıldandığına yemin edebilirim: "*Loo-na* ve *El-a-na*? Aynı ismi söylediğini sanıyordum, sadece bazen yanlış konuşuyor."

Luna ve Elena'nın seslerinin birbirine benzediğini mi düşünmüş? Bu biraz komik. Ama bu buluşma ve selamlaşmayla ilgili başka hiçbir şey komik değil.

Sonra Kayla'ya gülümsedim. "Hey, Kayla," diyorum, selamlamak için ona yandan sarılıyorum.

O da bana Carter'ın söylediği gibi sarıldı. "Daha sonra birinden cevap almam gerekecek," diye kulağıma hızlıca fısıldıyor.

İçeri girerken Cole'la selamlaşmamı da sayarsak, hiperventilasyon geçirmeden kardeşlerle üçte üç yapıyorum. İçimdeki Alphena küçük bir çizgi roman tezahüratı yapıyor.

Carter'ın zor bir satış ve kötü bir tepki olacağı ve kaçınmam gerektiği konusunda beni uyardığı Chance'e el sallıyorum. Sonra odadaki büyük kötüye odaklanma zamanı geldi. "Merhaba anne, baba. Sizi görmek çok güzel."

Charles Harrington bana dikkatle bakıyor, gözleri benimkileri tarıyor. Miranda'yı beni geçip Carter'a bakarken yakaladım. Bir an midemdekilerin yukarı çıkıp ayakkabılarına ve altlarındaki çok pahalı halıya dökülebileceğini düşündüğüm korkunç bir beklenti anı yaşıyorum. Bugün sinirden kahvaltı ya da öğle yemeği yemediğimi düşünürsek, bu hiç de hoş bir görüntü olmazdı.

Miranda Carter'ın yüzünde bir şey görmüş olmalı ki ilk tepkiyi o veriyor.

Kollarını dostça bir kucaklamayla omuzlarıma dolayarak -bunu daha önce onlarca kez yapmışız gibi-, "Selam tatlım, seni görmek de çok güzel," diyor.

Onun kollarında rahatlamış bir iç çekiyorum.

Bunu kabul ediyorlar! Buna inanamıyorum! Bir sonraki düşüncem, *bu aile gerçekten çok tuhaf.*

İçimden bir ses Carter'ın bana şaka yapıyor olabileceğini söylüyordu. Sanki ben onun karısı gibi davranmayı bekleyerek içeri girecektim ve tüm aile 'yakaladım' diye bağıracaktı ve ben de aptal olacaktım. Sanırım Ashton Kutcher burada olduğu sürece *Punk'lanmak* umurumda olmazdı.

Durum öyle görünmüyor. Eğer bir şey varsa, Carter ve ben onları sersemletiyoruz.

Carter'ın babası Charles, Miranda kadar kolay biri değil. Meraklı bakışı düpedüz düşmanca bir hal aldı. "Ne oluyor-"

Carter kolunu omuzlarımdan geçirip beni o kadar hızlı yanına çekiyor ki, nadiren giydiğim topuklu ayakkabılarımla neredeyse dengemi kaybediyorum. Bu hareket kasıtlı, ona ait olduğu mu gösteriyor. Ya da daha doğrusu ona. En azından bu bağlamda. Ses tonu da aynı derecede keskin. "Baba, *karımla* her ne sorunun varsa şimdi sırası değil. *Luna* ve Elena ortak sanat tutkuları hakkında konuşmaktan keyif alıyorlardı ve eğer Elena Blue Lake ile çalışmayı seçerse, bu kısmen Luna'nın sanatsal olan her şeye olan sevgisi yüzünden olacaktır."

Carter, Charles ve benim kirli, dram dolu bir geçmişimiz varmış gibi konuşuyor ve babasına burada ne yaptığım la ilgili uçak afişine yazmadan her türlü ipucunu veriyor. Carter bana babasının son derece zeki ve uyumlu biri olduğunu söyledi ama Charles'ın bu ipuçlarını alıp almayacağı tamamen başka bir konu.

Carter ve Charles göz göze gelme yarışına girdiler ve ben ikisinin arasında sıkışıp kaldım. Bu odada tek bir kurtarıcım var ve kendimi Carter'ın yanına gömüyorum, elim gömleğinin altındaki sert kasları hissedebildiğim karnında ve gözlerim sürekli yükselip alçalan göğsüne kilitlenmiş durumda. Nefes alış verişimi onunkine uydurmaya çalışırken onun nefesi panik atak geçirmemi engelliyor.

"Bir içki alabilirim. Başka isteyen var mı?" Kayla parlak bir sesle aramızdaki soğukluğu bozuyor. Beni Carter'dan uzaklaştırıyor ve onun korumasını kaybettiğim için irkiliyorum, ama gerçekten arkamı kolluyor gibi görünüyor çünkü beni bir barın köşesine götürüyor. Sessizce soruyor, "İçki içecek kadar büyük müsün? Eğer değılsen, Tanrı aşkına, şimdi söyle de gidip kardeşimi öldürebileyim."

Genç göründüğümü biliyorum ama Carter'a kıyasla yaşımın küçük olduğunu düşünebilecekleri aklıma gelmedi. Ben sadece bilinmeyen eş durumuyla ilgileniyordum. Başımı sallayarak onayladım, "Yirmi üç yaşındayım."

Kayla, lanetini örten bir "POP!" sesiyle bir şişe kırmızı şarap açtı. "Yirmi üç mü?" diye tekrarladı. "Bu her ne haltsa, onunla güvenli bir kelimeniz ya da başka bir şeyiniz var mı?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum, ayaklarım içgüdüsel olarak Kayla'dan uzaklaşıyor. "Uhh . . ."

"Tabii ki hayır," diye iç geçiriyor, kadehlere şarap doldururken dişlerini sıkıyor. "Seni ciddi bir pisliğin ortasına attı. Eğer bir çıkışa ihtiyacın varsa, gözlerime bak ve iki kez göz kırp." Uyarısını dramatik bir göz kırpma gösterisiyle yapıyor.

Bununla birlikte beni yalnız bırakıyor ve ailesine kırmızı şarap bardakları dağıtmak için dönüyor. Sözleri beynimde takırdıyor ve Carter'ın bana söylediği her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Bunu neden tekrar yapıyorum?

Gitmeli, arkama bakmadan kapıdan çıkmalı ve ait olduğum yere, Alphen'a dönmeliyim. Barın üstünde bir ayna var ve camda kendi gözlerimle karşılaşıyorum. Korkmuş görünüyorum ama Samantha'nın yardımı sayesinde makyajım mükemmel. Bu küçük ayrıntı bana küçük bir güç veriyor ve Carter döndüğünde gözleri aynada anında benimkileri buluyor. Bu da başka bir destek.

Diğer bardakları da alıp Kayla'nın dağıtımından elinde bardak olmayanlara uzatıyorum. Bu benim görevim değil ama ellerimi meşgul edecek ve ayaklarımın kapıya doğru koşmasını engelleyecek bir şeyler yapmam gerekiyor. Nefesim göğsümde sıkışmışken, sözde zeytin dalı olarak Charles'a bir bardak uzatıyorum.

"Baba?" Sorgulayarak söylüyorum, sesim tek hecede kırılıyor.

Sinirlerim Charles'tan korkuyormuşum gibi görünmesine neden oluyor - ki korkuyorum, ama Carter'ın söylediği gibi değil.

Elena yanımdan, "Senin yerinde olsam kabul ederdim." diye sesleniyor.

Eğer kabul etmezse gideceği tehdidini dile getirmiyor. Charles bardaktan bana, Elena'ya ve sonra Carter'a bakıyor. *Sonunda* -sonunda!- bardağı alıyor, bilerek elime dokunmuyor. Kadeh kaldırmıyor ya da şarabı içmiyor, sadece tutuyor.

"Seni görmek de güzel Luna." Kelimeler Charles'ın boğazından teker teker dökülüyor. Miranda onun kalçasına kendi kalçasıyla vurur ve Charles refleks olarak gülümser ama bu gülümseme gözlerine ulaşmaz.

Bu, her ne oluyorsa, hepimizin onunla birlikte ilerlediğine dair herkese bir işaret ve küçük konuşma yeniden başlıyor. Derin bir nefes alıyorum, dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum ve doğal görünmesini umuyorum.

Başardık!

Carter popomu okşuyor ve ben şaşkınlıkla ciyaklayarak sığıyorum. Ona baktığımda ukalaca göz kırpmıyor.

Cidden hiç şüphesi yok muydu? Şu anda DEFCON 1'e yakın değil mi?

İçten içe çıldırdığımı biliyorum ve sadece sinir krizlerini gizleme konusundaki geçmiş tecrübem beni dik tutuyor.

Neyse ki artık kabul edildiğime göre, en azından bir süreliğine, gerçekten konuşmam gerekmiyor. Charles mahkemeyi yönetirken ben neredeyse unutuldum,

Claire suratsız suratsız bakarken Elena ile sohbet ediyor.

"Kaybınız için üzgünüm. Miranda'm olmadan bir hayat düşünemiyorum." Charles bakışlarını Elena'ya çevirmeden önce karısına sıcak bir şekilde bakıyor.

Elena dudaklarını birbirine bastırarak ciddiyetle başını sallıyor. "Onu her gün özlüyorum."

"Ben de," diye araya giriyor Claire. "Amcam iyi bir adamdı. Başkalarını önemserdi."

Claire gözlerini Elena'dan ayırıyor ve sessiz homurdanmasına devam ediyor. Çok açık bir şekilde diğer insanların Thomas'ın önemseydiği gibi önemsemediğini ima ediyor. Sadece Elena'dan bahsettiğini tahmin edebiliyorum ama bu hiç mantıklı değil. Elena çok tatlı görünüyor ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Charles da aynı fikirde. "Aile geride bıraktığımız en önemli şeydir."

Carter'a bakıyor ve Charles'ın oğlunu tehdit edip etmediğini merak ediyorum ama

Carter zerre kadar endişeli görünmüyor. Yine de içimden Carter'ın önünde durup onu korumak geliyor ama savaş ister sözlü ister fiziksel olsun, pek bir şey yapamıyorum. Bunun yerine, Charles'a karşı ikimiz olduğumuzu belirtmek için elimi Carter'ın elinin içine sokuyorum ve Carter elimi sıcak bir şekilde sıkıyor. Bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve ona bakıyorum. Dudakları hafifçe kalkıyor ve ilk başta, onu korumaya yönelik aptalca girişimimle eğlendiğini düşünüyorum, ama mavi gözlerinin derinliklerinde bana gülmekle ilgisi olmayan ve her şeyle ilgisi olan bir sıcaklık var ... biz? Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben de ona gömülüyorum.

Bunun benim Kriptonitim olduğunu biliyor mu, içimde birinin doğru şekilde erittiği yapış yapış bir s'mores gibi hissettiriyor mu?

Bir süre sonra resmi yemek salonuna geçtik. Beklemediğim halde, uzun masada, kaliteli Çin tabakları, gümüş takımlar ve kristal bardaklar da dahil olmak üzere tam sayıda yer var. Ev personeli her kimse, çok iyi çalışıyorlar. Harrington'ların hızlı bir verimlilikten başka bir şeye izin vereceğini düşünmemiştim.

Carter yanına oturmam için bana rehberlik ediyor ve peçeteyi tekrar kucağıma koyuyor.

Bu sefer en azından zıplamıyorum.

Bütün bu çatallar ne için? Birinin salata, diğerinin de ana yemek için olduğunu biliyorum ama tabağın tepesinde de bir tane var ve o konuda hiçbir fikrim yok. "Jacob nerede?" İlk yemek servis edilirken Grace Claire'e soruyor. Cameron sorgulayan gözlerle Grace'e bakıyor ve Grace açıklıyor: "Onun oğlu. Sinir bozucu biri ama buradaki tek çocuk olmaktan daha eğlenceli."

"Grace!" Cameron sertçe söyler. "Biz insanlara sinir bozucu demeyiz."

Grace'in kaşları kırışır. "CJ Amca'ya her zaman sinir bozucu diyorsun." Tek kaşını kaldırmış kardeşine bakan Carter'a bakıyor ve tekrarlıyor: "Öyle diyor. Özellikle de sen işle ilgili konularda mızımızlandığında."

"Öyle mi?" Carter sorar.

Claire boğazını temizler. "Jacob evde babasıyla, yani kocam Mads'le birlikte. Basit bir akşam yemeği için ona ihtiyaç duyulacak gibi görünmüyordu." Masadakilere bakıyor ve her nasılsa bakışları bile küçümseyici.

"Kocanızın adı Mads mi?" Kayla soruyor. "Ben de Mads adında bir adam tanıyorum. Başka birini hiç duymadım. South Peach barında çalışıyor olamaz, değil mi?"

Kayla'nın ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Sanırım Claire de anlayamıyor, çünkü cevap verirken kaşlarını çatıyor. "Kocam barmen *değil*. O bir bankacı. Ve adı Madison ama Mads'i tercih ediyor."

Kayla omuz silkiyor. "Anlaşılabilir. İsim meselesi, barmen meselesi değil. Barmen olmakta yanlış bir şey yok. Mads benim arkadaşım. Havalı biri ve adını biraz ... olduğu için almış." Bir parmağını kulağının yanında döndürüyor. "Onu kızdırmadığımızdan emin olmalıyız."

Claire'in kocasının havalı olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen çoraplarını yatakta giyen havasız bir numara tipidir. Başka türlüünü isteyeceğini düşünemiyorum.

Claire bir kızarmış ekmeği ağzına atarken "Harrumph," diyor.

Masanın altından bir yerden bir telefon çalar. Herkes birbirine bakar, gözler sorgulayıcıdır.

"Oh, benim. Affedersiniz," diyor Cole cebinden telefonunu çıkararak. Ayağa kalkıp odadan çıkıyor, ama koridorda bile boğuk konuşmasını duyabiliyoruz. "Alo?" Bir süre sessiz kalıyor, muhtemelen dinliyor ve sonra, "Evet, anladım. Endişelenme. Beni sıkıcı bir aile iş yemeğinden kurtarıyorsun. Birazdan görüşürüz."

Köşeden kafasını uzattığında, Charles'ın Cole'dan bu 'sıkıcı aile iş yemeği' için kışını oturtmasını talep etmesini bekliyorum ama buna fırsatı olmuyor. Cole iki eliyle el sallıyor ve "Görev çağırıyor. Tanıştığımıza memnun oldum Elena, Claire. Kardeşimin seninle ilgilendiğinden emin ol, Luna. Pisliğin teki olabiliyor."

Cole koridorda gözden kaybolurken şaşkınlıkla kıkırdıyorum. Yarım saniyeden kısa bir süre sonra ön kapı açılıp kapanıyor. Masanın altında Carter elini kalçama koyup sıkıca kavıyor ve minik kahkahalarım anında kesiliyor. Dokunuşunun ağırlığını, kavrayışındaki gücü hissedebiliyorum.

Parmak uçlarından merkezime doğru yayılan sıcaklık. Daha fazlasını mı yoksa durmasını mı istediğimden emin olamadan kıpırdanıyorum ve Carter ağzının kenarından "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Hayır, iyi değilim. Bu delilik. Tam ve mutlak bir delilik. Bana ne yaptığının farkında mı? Dokunuşlarıyla, öpücükleriyle, nezaketiyle? Bu bir tür şaka mı -bakın zavallı, genç, deneyimsiz ucubeye neler yapabiliyorum? Onu gaza getirmemi ve döndürmemi izlemek mi?

Eğer evimdeki kanepemde oturuyor olsaydım, üzerimde eşofmanlarım, elimde tabletim, televizyon ekranından bu yemeği izliyor olsaydım, tüm bunlar çok komik olurdu. Herkes birbirini sözlü bıçaklarla kesiyor, gerginlik hissediliyor ve daha salatalarımız bile servis edilmedi.

Ama evde değilim ve bu televizyon için yazılmış bir senaryo değil. Dramanın tam ortasındayım.

Hatta dramanın bir parçasıyım.

Ve ben genelde böyle yapmam. Kenar mahallelerde saklanmayı tercih ederim ama Carter yanımdayken ve eli bacağımdayken bu çılgınlık idare edilebilir görünüyor. Ya da en azından küçük, çarpık bir şekilde eğlenceli.

Doğaçlama yemek tiyatrosu gibi. Bir cinayet gizemine dönüşmediği sürece, muhtemelen ... belki ... biraz iyiyim.

Belki yardım bile edebilirim. .. eğer rahatça tartışabildiğim tek şeyden bahsedersem.

"Elena, müzenin yaklaşan sergisiyle ilgili haberleri gördün mü? *Sanal Gerçeklik Yoluyla Dijital Daldırma*'nın bir ay sürecek gösterimi. Bu, sanatı yeni bir şekilde hayata geçirecek çığır açan bir teknoloji. Maeve -yani patronum- enstalasyonu organize ediyor ve ben de gruplarla birlikte turlar düzenleyeceğim, onlar bizim dünyamızdaki eserlere yaklaşacak ve ardından VR başlıkları kullanarak sanatın bir parçasıymış gibi göründükleri, parmak uçlarıyla fırça darbelerini takip edebildikleri, sahnede hareket edebildikleri ve daha fazlasını yapabildikleri sürükleyici bir şekilde içine dalacaklar."

Bunları söylerken hiç nefes aldım mı? Emin değilim.

Emin olduğum şey ne? Carter'ın serçe parmağı kalçamda bir-iki santim daha yukarıda ve boğazında sessiz bir onaylama gümbürtüsü var.

"Kulağa ilginç geliyor," diyor Elena kararsızca. "Bırakın sanatı, daha önce sanal gerçeklikle ilgili bir şey gördüğümü bile sanmıyorum."

"Sizin için özel bir tur düzenlemekten memnuniyet duyarım," diye teklif ettim. "Sanatı deneyimlemenin yanı sıra, kısa süreli bir serginin nasıl olduğunu da görebilirsiniz."

müzede ele alındı. Thomas'ın koleksiyonundan bazılarını sergilerken rahat olup olmadığınızı bakın."

"Ne?" Claire çığlık atarak peçetesini masaya vurdu. "Thomas Amca'nın sanat eserlerini bir müzeye mi veriyorsun?"

Aşırı tepkisi omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor ve bunu geri almaya çalışıyorum. "Hayır, hayır. Müzeye hiçbir şey *vermiyorum*. Sadece kısa bir süreliğine sergileyeceğiz. Thomas'ın koleksiyonunu onun onuruna paylaşmak için."

"Siz ikiniz Thomas Amca'nın her şeyini paylaşmak istiyorsunuz, değil mi?" Claire tersledi.

"Claire!" Elena sertçe söylüyor. Elena daha nazik bir şekilde ve Claire'in elini okşayarak ekliyor, "Sanki Thomas'ı bizden çalmaya çalışıyorlarmış gibi konuşuyorsun. O gitti canım. Yakın olduğunuzu biliyorum ve bu acı veriyor ama o gitti."

Charles nazik bir endişe ifadesi takınır. "Sanırım hepimiz birini kaybetmenin acısını anlayabiliriz. Açık bir yarayı deşmek istemeyiz ama geride kalanlara en iyi şekilde bakmak da hayatta kalanların sorumluluğudur. Blue Lake Assets bu konuda yardımcı olabilir."

Carter, Charles ve Elena konuşmayı Cartwright portföyüne yönlendirirken kibarca dinliyorum. Bunun bir nedeni, banka hesabımda toplam üç yüz dolar olduğu ve onların milyonlarca dolardan bahsettiği düşünüldüğünde, bu konunun beni tamamen aşması. Ama sessizce tetikte kalmamın bir başka nedeni de Carter. Bana babasının bu anlaşmada onu ezip geçmesinden ne kadar endişelendiğini söyledi, ama doğrusu, konuşmanın çoğunu ve tüm kurları Carter yapıyor.

Elena'nın Charles'ı sevdiğinden bile emin değilim, ki bu iyi bir şey değil sanırım. Ama Elena'nın her gülümsemesinde, Carter'ın hafiflettiği her endişesinde ve Cameron'ın yüzünde gördüğüm her onay ifadesinde Carter'ı destekliyorum. Charles değil, çünkü o anlaşma modunda kalıyor, ama Cameron'ın bu kavgada bir köpeği yok, bu yüzden seyirci olarak izliyor ve kardeşinden etkilenmiş görünüyor.

Acaba Carter, Cameron'ın böyle hissettiğini biliyor mu?

BÖLÜM
YEDİ

CARTER

YEMEK tabakları masadan kaldırılırken, Elena ile gerçek bir ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Beklediğim gibi, babam çok fazla davranıyor ama ben onu dengelemek için elimden geleni yapıyorum.

Beklemediğim şey ise Luna'nın yanımda olmasının sanatı tartışmak için bir 'giriş'ten daha fazlası olacağı. Konuşma işe döndüğünden beri pek bir şey söylemedi ama onun nazik desteği muhtemelen bu yemeği atlatmamı sağlayan tek şey. Bunun Renoir, fırça darbeleri ya da Thomas Cartwright'ın koleksiyonuyla bir ilgisi yok; bunu yapabileceğime dair sarsılmaz inancı var.

Ben doğası gereği kendine güvenen bir adamım, ama Luna'nın bana olan inancı bana dünyanın üstesinden kolayca gelebileceğimi hissettiriyor. Gerçi ona Dünya'nın tamamını ellerimde sunabilirim ve bundan en ufak bir şekilde etkilenmez. Onu harekete geçiren şey bu değil ve ilgisini çekmek için bir cüzdan ve yakışıklılıktan daha fazlasına ihtiyaç duymak beni beklemediğim bir şekilde heyecanlandırıyor.

Tatlı servis edildiğinde, vanilyalı mascarpone köpüğünden zevkle inliyor ve dudağında küçük bir topak olduğunu görmek için bakıyorum. Daha da ileri giderek, çizgiyi biraz zorlamaya karar verdim.

"Bebeğim, buraya gel," diyorum ona sessizce, tüm masanın beni rahatlıkla duyabileceğini bilerek.

Dudağına odaklanmış olmama rağmen, kalın bir şekilde yutkunduğunu görüyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan çenesini hafifçe yukarı kaldırıyorum ve asi köpüğün üzerine şefkatli bir öpücük kondurup dilimin ucunun tatlılığın üzerinde dans etmesine izin veriyorum.

"Lezzetli," diye fısıldıyorum geri çekilirken. Peçetesiyle dudaklarını nazikçe siliyor ve garip bir nedenden ötürü öpücüğümü siliyormuş gibi hissediyorum ve onu tekrar işaretlemek istiyorum.

"Yeni evliler çok tatlı, sence de öyle değil mi?" Elena babama soruyor, Luna'ya ve bana gözlerinde kalplerle bakarken eliyle çenesini destekliyor.

Kendi dudaklarımı yalıyorum ve sonra sıkıştığını bilerek ona sırtıyorum.

"Yavru köpek bokundan daha tatlı," diye cevaplıyor babam. Bir şeyler olduğunu biliyor. Neredeyse hepimiz biliyoruz ama bir şekilde Luna'nın sahte olduğunu unutup duruyorum. Küçük bir saniyeliğine, neredeyse ... tam olarak gerçek değil, çünkü kesinlikle evli değiliz, ama gerçek bir randevu gibi mi?

Odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama aklım tekrar tekrar Luna'ya gidiyor. Rahat olduğundan, ihtiyacı olan şeylere sahip olduğundan ve kimsenin onu tedirgin edecek şekilde gözünü dikmediğinden emin olmak için kontrol etmeye devam ediyorum. Elimi kalçasında tutuyorum çünkü bu onunla senkronize hissetmemi sağlıyor ve bir şey hakkında ne zaman kararsız hissetse ayaklarını oynattığını fark ettim, bu yüzden ona dokunarak hareketi hissettiğim anda yanıt verebiliyorum.

Akşam yemeği bittiğinde, Elena'ya derdimizi anlatmışız gibi hissediyorum. Portföy yönetimi için Blue Lake Assets ve benimle çalışmak istemiyorsa, o zaman kısmet değilmiş. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Yapabileceğim her şeyi ve muhtemelen yapmamam gereken bazı şeyleri yaptığımdan eminim.

Akşam sona ermek üzereyken, annem ve babam da peşlerinden gelse de, Elena ve Claire'i ön kapıya kadar geçirirken kendimi iyi hissediyorum. El sıkışıyorlar ve sonra anlaşmayı mühürlemek için son bir anım var.

Elena Luna'ya ve bana aynı anda sarılıyor, başı ikimizin arasında, bir kolu da her ikimizin omzunda. "*Sıkıcı bir aile iş yemeğini katlanılabilir kıldığınız için teşekkür ederim,*" diye fısıldıyor, sonra çekilirken göz kırıyor. Belli ki Cole'un yorumunu duymuş ve neyse ki komik bulmuştu. "Yıllardır yediklerimin en iyisiydi."

Claire bana veda etmek yerine ölü gözlerle bakıyor ve teyzesini takip ediyor. Daha fazla uzaklaşmadan Grace kafasını kapının çerçevesinden uzattı. "Jacob'a selam söyle!" diye bağıyor ve sanki Jacob onu görebiliyormuş gibi elini sallıyor. Claire omzunun üzerinden bakar. Küçük bir gülümseme belirtisi olabilir ya da Claire'den gördüğüm kadarıyla bu bir ışık oyunu olabilir. Her iki durumda da Grace, "Ve umarım taşakları iyidir!" diye ekleyince gülümseme kayboluyor.

Babam, Elena ve Claire arabaya binip uzun yola çıkana kadar dilini ısırıyor ve sonra kendini kaybediyor. "Ne haltlar karıştırıyorsun oğlum? Ve sen de kimsin?" Luna'ya kaşlarını çatıyor ve ben de aralarına girip onu arkama çekiyorum. Ellerini belime koyarak beni desteklediğini, saklanmadığını belli ediyor.

"Şimdi olmaz. Luna ve ben gidiyoruz. Bu konuşmayı yarın yaparız, sadece sen ve ben." Bunu kabullenmesini ve konuyu zorlamamasını sağlamak için ifadeye mümkün olduğunca çok çelik koydum.

Olmadı.

Alay etti. "Hemen şimdi konuşacağız. Yemek masamda kimin oturduğunu bilmek isterim."

Annem babamın koluna sakinleştirici bir el koyar. "Charles, sanırım Carter haklı. Bunun zamanı olmayabilir." Biraz sola doğru eğiliyor ve Luna'ya gülümsüyor. "Siz devam edin çocuklar."

Ben bir yetişkinim. Yetenekli bir iş adamıyım. Hiçbir şeyden korkmuyorum, babamdan bile. Çoğunlukla. Bunların hiçbirini beni Luna'nın elini tutup kaçırmaktan alıkoymuyor, en azından bu gece için.

"Haydi!" Bağırıyorum ve gülerek benimle koşuyor. Bir çılgılık atıyor, topukları yolda tıkr tıkr ses çıkarıyor. Vahşi ve pervasız hissettiriyor, sanki yaramaz bir şeyden kaçıyor muyuz gibi. "Bin," diyorum ona, arabasının yolcu kapısını açık tutup onu içeri itiyorum. Dağınık bir şekilde oturuyor, eteği kalçasına kadar iniyor ve gözlerim etinin uzunluğuna odaklanıyor. Her ne kadar tekrar dokunmak istesem de kapıyı kapatıyorum ve kaçışımızı gerçekleştirmek için sürücü tarafına koşuyorum.

Luna bana anahtarlarını uzatıyor ve kontağı hızlıca çevirerek gecenin karanlığına karışıyoruz.

Hâlâ gülerken arka camdan dışarı bakmak için dönüyor ama emniyet kemeri onu koltuğuna geri çekiyor. "Bunu başardığımıza inanamıyorum!"

"Ben de," diye itiraf ediyorum. Bu geçici bir erteleme ama sonuçlarına ben katlanacağım ve Luna'nın bu konuda endişelenmesine gerek yok.

Uzun bir sessizlik anı oluyor ve ben ona baktığımda yumuşak bir gülümsemeyle pencereden dışarı bakıyor. "Luna?" Onu dikkatlice kontrol ederek soruyorum. "İyi misin?"

Heyecanın etkisi çabuk geçecek ve konfor alanının bu kadar dışında bir şey yaptığı için çökmeden önce onu yakalamak istiyorum. Dudaklarında yalanlar ve kalbinde yanlış bir anlatıyla ailemin evine girmesi için ne gerektiğini hayal bile edemiyorum. O böyle biri değil, ama kendini büyük ölçüde zorluyor ... hepsi benim için. Çoğunlukla benim için... ve bazı sanat eserlerine göz atmak için.

Gözlerini bir saniyeliğine kapatıyor ve tekrar açtığında, ön farların ışıltısıyla parlıyorlar. "Şaşırtıcı bir şekilde iyiyim. Babanla sohbet etmek zorunda kalmadığım sürece sorun yok. Eğer atlayabilirsem

Ben iyiyim." Elini düz bir şekilde uzatıyor ve bana titremediğini gösteriyor, en ufak bir titreme bile yok.

Acımasızca kıkırdıyorum. "Keşke ben de atlayabilseydim, ama bu benim için bir seçenek olmayacak."

"Üzgünüm, üzgün değilim," diye alay ediyor.

Sormuyorum, düşünmüyorum. Luna'yı da yanıma alarak eve gidiyorum. Garaja park ediyorum ve arabayı kapatıyorum. Ona bakarak, "Bu gece için teşekkür ederim ama bitmesine hazır değilim. Yukarı gelmek ister misin?"

"Uhm, tamam."

Cevabındaki gecikmeye rağmen, sesi emin geliyordu ve ben de başarılı akşam yemeğinden ve kalçasını avucumun altında hissetmekten vızıldıyordum.

Üst kattaki dairemde kollarımı açtım. "Mütevazı evime hoş geldiniz."

Luna'nınkinden farklı olduğu kesin. Onunki renkli ve kişilik doluyken, benimki zararsız ve cansız. Her şey kaliteli ve tasarımcı tarafından seçilmiş, ama Luna'nın evindeki kıvılcım yok. Kibarca etrafına bakınıyor. "Güzel," diye tahmin ediyor. Başka biri olsa bu yavan bir iltifat olurdu. Luna içirse tamamen bir hakaret.

"Nefret ediyorsun," diye tahmin ediyorum.

"Hayır!" diye soluk soluğa kaldı. "Bu ..." Tekrar etrafına bakınıyor. "Güzel. Dergi gibi."

İstemedi bir kakhaha patladı. "Birkaç yıl önce *Bridgeport Monthly*'de çıkmıştı," diye itiraf ediyorum. "Buralarda bir yerde. Tasarımcı heyecanlanacağımı düşünerek bana bir kopyasını vermişti."

"Heyecanlandın mı?"

"Zerre kadar umurumda değildi," diye yemin ediyorum, tanıklık ediyormuş gibi elimi kaldırıyorum. "Oturun. Bize bir içki getireyim. Ne istersiniz?"

"Su lütfen," diye cevaplıyor kanepeye otururken. "Varsa limonlu ya da misket limonlu olsun. Sade içmekten daha havalı oluyor ve ben de diyetime meyve ve sebze eklemek için kendimi bu şekilde kandırıyorum." Yanakları hızla kızarıyor ve beni temin etmek için acele ediyor, "Bok gibi yediğimden değil. Öyle görünmeyebilir ama oldukça sağlıklı besleniyorum."

"Luna, ne yediğin ya da yemediğin umurumda değil. Çok güzelsin ve belki fark etmemişsindir diye söylüyorum, bu gece avuçlarımdaki kalçaya bayıldım." Bakışlarımı yavaşça, metodik bir şekilde kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum; göğüslerinden kalçalarına, oradan da söz konusu uyluklara. Gözlerimi bir kez daha onunkilere kaldırdığımda bana şaşkınlıkla bakıyor, dudakları yumuşak bir daire çizerek ayrılıyor.

"Ah." Yanakları daha da kızarıyor, ama koltukta kayarken bacaklarını saklamak yerine göstermek için kayıyor. Elbisesi biraz yukarı kalkıyor ve elini oraya koymasına rağmen geri çekmiyor.

Luna Starr benimle flört mü ediyor? Eğer öyleyse, boku yedim demektir.

Kendime onun en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu hatırlatıyorum ama gözlüklerini burnuna doğru itip kirpiklerinin arasından bana baktığında çok kolay unutuyorum. Cehenneme gideceğimi zaten biliyorum ama şu anda o tatlı kalçalara yapmayı düşündüğüm şeyler beni oraya hızlı bir şekilde göndermeye yetiyor.

"Su!" Çok yüksek sesle söylüyorum, neredeyse mutfığa doğru koşuyorum. Bu kız beni geriyor ve sadece ikimiz varken ve yatağım sadece yirmi beş adım uzaktayken -evet, saydım- ondan gelecek en ufak bir cesaretlendirme, gerçekleşmeyi bekleyen bir tehlikedir.

Mutfakta birkaç derin nefes alıyorum, hızlanan kalbimi yavaşlatmak için değil ama sikime yumuşaması için bir an vermek için. İşe yaramıyor ama ona bir bardak su hazırlıyorum, içine 'süslü' bir limon dilimi atarken gülümsüyorum ve kendime de bir viski. Daha önce hiç viski siki ummamıştım ama şu anda biraz yardım çok işe yarayabilirdi.

Oturma odasına döndüğümde Luna topuklu ayakkabılarını çıkarmış, sehpanın altında eğri büğrü bırakmış ve bacaklarını altına katlamıştı. Ona su bardağını uzatıyorum ve kanepede yanına oturuyorum. "Ayakların mı ağrıyor?"

"Topuklu ayakkabıyı kim icat etti bilmiyorum ama sadist biri olmalı. O şeyler öldürücü ve ben onlarla zar zor yürüyorum." Rahatsız edici ağrı kesicilere pis bir bakış fırlatıyor.

"Ya da bir mazoşist?" Ben soruyorum.

Öne eğilip içimi masaya koyuyorum ve Luna'nın dizine dokunuyorum. "Bırak yardım edeyim."

Yapmak istediğim daha pek çok şey var. İğrenç, tehlikeli şeyler. Ama bu gece giyindikten sonra ayaklarını ovma *nispeten* güvenli görünüyor.

"Emin misin?" İstekliliğimi iki kez kontrol ederken bile, bacaklarını uzatacak ve ayakları kucağında olacak şekilde kendini yeniden düzenliyor. Neyse ki kalçalarımın üzerinde ve sikime değmiyor, bu da bana o viskiyi bir shot olarak almam gerektiğini hatırlatıyor.

Sol ayağını ellerimin arasına alıp başparmağımı kemeri boyunca gezdiriyorum ve inliyor. "Ohmagawd, ne kadar çok ayağımın üzerinde olduğumu unutmuşum." Onu konuşturmak için tekrar yapıyorum. "Müze turlarını seviyorum ama sekiz saat boyunca ayaktayım."

Saatlerce. Evde çalışırken genellikle yalınayak oluyorum ama garip pozisyonlarda kıvrılmak gibi bir alışkanlığım var. Canım acıyana kadar şunu çektiğimi ya da bunu ezdiğimi fark etmiyorum."

"Alphena'ya çok odaklandığın için mi?" Tahmin ediyorum. Başını sallıyor. "Mm-hmm."

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Biliyorum..." Ayağının topuğuna basarken bir kelime arıyorum.

"Saçma mı?" diye soruyor. "Aşırı mı? Aptalca mı?" Kıkırdıyorum. "Zor."

Gözlerini kapatıyor, ben özellikle hassas bir noktayı bulurken masajın keyfini çıkarmak için başını kanepenin arkasına yaslıyor. "Söylediğin kadar kötü değiller. Baban dışında."

Sağ ayağına geçtiğimde sessizleşiyor, ben sihrimi konuştururken sadece ara sıra inleme ve sızlanma sesleri geliyor. Üzerimde nasıl bir büyü yapıyor bilmiyorum ama kelimeler dökölüyor.

"O kadar da kötü biri değil. Çoğunlukla koruyucu. İş konusunda, biz çocuklar konusunda değil," diye açıklıyorum. "Bu noktaya kadar kendimizi toparlamamız ve bizi zorladığında bununla başa ıkabilmemiz bekleniyor. Ama biz küçükken antrenmanlarımıza ve maçlarımıza gelir, karnelerimizi kontrol eder, hatta yaralarımızı bile tedavi ederdi. Biraz daha büyüdüğümde, özellikle yanlış yolda gittiğimi veya kötü seçimler yaptığımı düşündüğünde bana göz kulak olurdu. Onu ve annemi çok zorladım ama onlar bir rüya takımıydı, ne yaparsam yapayım her zaman birlik içindeydiler."

"Başının gerçekten belaya girdiğini hayal etmekte zorlanıyorum." Zihninde yarattığı imgeye gülümsüyor. "Ama parti ya da haneye tecavüz gibi bir suçtan dolayı gecenin bir yarısı polis tarafından eve teslim edildiğini hayal edebiliyorum. Belki de heyecan olsun diye hırsızlık yapmışsındır."

"O kadar kötü biri değildim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ben bir danganaktım. Kendini beğenmiş, sıkı çalışmaktan anlamayan... dünya benim istirdiyemmiş gibi yaşayan ve ona açık büfe gibi davranan biriydim. Babam beni arkadaşlarım, kızlar ve yaptığım saçmalıklar konusunda uyardı." Ellerimi biraz daha yukarı kaydırıyorum, ayak bileklerinden baldırlarına doğru ilerliyorum, bir yandan da kendime şunu hatırlatıyorum: "İşte bu yüzden Zack'le tanıştığımıza çok sevindim. O gerçek bir anlaşma. Zeki, sadık, yaratıcı. O zaman babamın neden bahsettiğini, iyi insanların farkını ve her şeyi nasıl değıştirebileceklerini görebildim. Zack büyümeme yardımcı oldu."

"O iyi bir ağabey," diye katılıyor. "Ben küçükken okulda bana göz kulak olamayacak kadar yaşlıydı ama nasılsam öyle iyi olduğumu öğrenmeme yardımcı oldu. Tuhaf olduğum için çocuklar bana zorbalık yapardı. Öğretmen tahtaya kalkar ve ben boşluğa bakardım, tamamen kendi dünyamdaydım, söylediği hiçbir şeyi duymazdım. Ama bana seslendiğinde tahtaya bakar ve doğru cevabı verirdim. Böyle şeyler diğer çocukları kızdırırdı. Ve bu sanata başlamadan önceydi. O zamanlar yanaklarımda boya, tırnaklarımda altın kara kalem vardı ve tabletimde çoğu insanın anlayamayacağı bir hızla çalışıyordum. Ama beynim anlayabilirdi. Parmaklarımda zihnime ayak uydurmak için daha hızlı hareket etmesini sağlayabilseydim, yapardım. Boş sayfaya bakıp ne olacağını, ne olmasına yardım edebileceğimi görebilirdim." Konuşurken parmakları refleks olarak seğiriyor ve bilinçaltında çizim yapıp yapmadığını merak ediyorum.

"Zack bana kendisinin de böyle olduğunu söyledi... sadece bana karşı. Ne olacağımı görebiliyormuş."

Ellerimin de kendine ait bir aklı var, Luna'nın dizlerini ve elbisesinin eteğinin altını yoğurup izlerini sürüyorlar. "Luna?"

Gözlerini açıyor, bana açık gözlerle ve odaklanmış bir şekilde bakıyor. Bacakları hafifçe aralanıyor, böylece kalçalarına ve nihayetinde merkezine daha fazla erişebiliyorum. Uyarılmışlığının kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve bu tatlılığın kaynağına dalmamak için kendimi tutmam gerekiyor.

"Bana durmamı söyle. Bunu kendim yapacak kadar güçlü değilim." Ondan zaten çok şey istemiştin ve şimdi daha fazlasını istiyorum. Bu sefer kendim için değil, onun için.

Küçük bir isyan gülümsemesiyle gülümsüyor. "Durma."

Zaten durmalıyım ama durmuyorum. Kendime biraz daha ileri gideceğimi söylüyorum... hepsi bu. Çok kötü bir şey değil, diye yemin ediyorum, kendi kötülüğümü Luna'nın bacağının görebildiğim santimleriyle ölçüyorum. Kalçalarının etini yoğurabilmek için yer değiştiriyorum, elbisesini daha da yukarı kaldırıyorum ve neredeyse kendi sözümü bozuyorum.

Teninde tüylerim diken diken oluyor ve parmak ucumu üzerlerinde gezdiriyorum. "Üşüdün mü?"

Dudağını ısırtıyor, başını sallıyor. "Sıcak. Çok sıcak." Kalçaları dokunuşumun altında kıvrıyor. "Lütfen . . ."

"Lütfen ne? Daha fazla mı? Durmak mı? Daha sert mi? Söyle bana, Luna. Bana ne istediğini söyle," diye emrediyorum, sesim kaba bir fısıltıya dönüşüyor.

"Daha fazla. Daha sert. Dokun bana, lütfen." Luna'nın ona dokunmam için bana yalvarması beklediğim bir şey değildi. Bu güzel ve güçlü bir motivasyon kaynağı ve ben de tam olarak benden talep ettiği şeyi yapıyorum.

Külotunun yan tarafını bulup bacaklarını açmaya zorlamadan önce zahmetsizce aşağı çekip bacaklarından çıkarıyorum. Gördüğüm manzara daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Pembe, kabarık amını ilk kez gördüğümde ona "Muhteşem," diyorum. Ona dokunmak, tadına bakmak, o am kime ait olduğunu anlayana kadar onu işaretlemek istiyorum. Bu dürtü normalde yaşadığımdan daha mağara adamı, ama Luna'yla ilgili bir şey hiç sahip olmadığım ilkel arzularımı ortaya çıkarıyor. Ona sahip olmak, onunla ilgilenmek istiyorum ... ve henüz cennetine elimi bile sürmedim.

Çok fena sikildim.

Pürüzsüz dudaklarını aralamak için başparmaklarımı kullanarak sularını topluyorum ve klitorisine doğru sürüyorum.

Orada birkaç küçük daire ve Luna zaten kalçalarını benimle aynı anda çalıştırıyor. İki parmağımı kolayca içine sokuyorum, iç duvarlarını okşamak için onları kıvırıyorum. "İşte," diye mırıldanıyor. "Tam orası."

Lanet olsun, Luna'nın bana neyi sevdiğini söylemesi duyduğum en seksi şeydi. Vuruşlara devam ediyorum, her nefes verişinde küçük bir ağlama ile nefes almaya başlayana kadar tam istediği şeyi yapıyorum. "Boşalacağım. Boşalabilir miyim?"

Luna'nın Elena'nın yatağında aynı soruyu sorması aklıma geliyor ve karanlık bir düşünce onu takip ediyor. Kalçalarını sertçe bastırarak elime doğru savrulmasını engelliyorum. "Hayır. Henüz değil, ben yapabilirsin diyene kadar değil."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, şok içinde bana bakıyor. İkimiz de bir an donup kaldık, pes edip etmeyeceğini görmek için sessiz bir savaşa kilitlendik. Onu cesaretlendirmek için yavaşça ve nazıkçe içindeki o noktayı okşuyorum ve yeni bir berrak sıvı elimi kaplıyor.

"İşte bu kadar. Vücudunun neler yapabileceğini görmeme izin ver. Göster bana." Onu daha sert, daha derin, daha hızlı okşamaya başlarken kalın bir şekilde yutkunuyorum, hızımı klitorisinin üzerinde kaydırmalarla eşleştiriyorum. "Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster."

Gözleri geri dönerken ve başı öne arkaya sallanırken, gözlükleri kayarken haykırıyor. Gözlerimin önünde çözülüyor ve ben daha fazlasını istiyorum ... daha fazlasını.

Onu yakından izleyerek, en iyi tepki verdiği ritmi buluyorum ve onu daha yükseğe itiyorum, sonra geri çekiliyorum. Dayanmak için elinden geleni yapıyor, ama

çok hızlı bir şekilde, "Yapmam gerek . . . Yapabilir miyim?"

Bu yeterli değil. "Ne yapabilir misin? Söyle. Seni duymak istiyorum."

Zevkten dört köşe olmuş, bıçakla kesilecek kadar yaklaşmış. "Boşalabilir miyim, efendim?" diye nefes nefese kalıyor.

"Evet. Kahretsin, seni vahşi görmek istiyorum, Luna. Şimdi gel."

Kelimeler ağızından çıkmadan önce orgazm onu uçuruyor ve benim için tamamen terk edilmiş bir şekilde şarkı söylerken hayretle izliyorum. Konuşmaya devam ediyorum, klitorisini kızdırırken ve parmaklarımı sıkın amının titreşen dalgalarını hissederken hoşuna giden kirli şeyler söylüyorum.

"Daha fazla. Sen . . . Seni istiyorum," diye bağılıyor, parmaklarını oynatarak

Ben.

Bu kötü bir fikir. Belki de en kötüsü. Ama iki kere söylememe gerek yok. Neredeyse pantolonuma dökülmek üzereyim.

Çabucak gömleğimi çıkarıyorum, düğmelerini açmak yerine aceleyle başımın üzerinden çekiyorum ve sonra pantolonumu ve iç çamaşırlarımı kalçalarımın altına iterek sırtıma serbest bırakıyorum. Kondom almak için çekmeceyi açarak sehpa uzanıyorum. Lateksi takmadan önce kendime sert bir vuruş yapıyorum ve sonra Luna'nın üzerine eğiliyorum, bir kolum onun altındaki kanepe minderinde ve diğeri aletimin dibinde.

"Bana bunu istediğini söyle. Beni istediğini. Bunu söylediğini duymam gerek." "Evet," diye inliyor.

İstedğim bu değildi ama yeterli çünkü kontrolümün sonuna gelmiştim. Tek hamlede içine giriyorum ve amı beni öyle güzel sarıyor ki neredeyse o anda boşalıyorum. Ama tek seferde boşalan bir aptal olmayacağım, ne şimdi ne de başka zaman. Bu yüzden orgazmımla savaşıyorum, ondan yapmasını istediğim şeyi yapıyorum ve daha iyi olması için daha uzun süre dayanıyorum.

Luna ellerini üst kollarımın etrafına sararken sırtını kavıslendiriyor, tırnakları trisepslerimin arkasına batıyor. Duvarları tekrar çırpınıyor ve daha küçük bir orgazm gibi görünen şeyi atlatmasına yardım etmek istiyorum.

Ona güçlü bir şekilde vuruyorum. "İşte bu kadar. Sikime gel, bebeğim." "Geliyorum. Geliyorum, Carter."

"Kahretsin," diye tısladım. Adımı söylediğinde kalan tüm kontrolüm anında kırılıyor ve Luna'yı beceriyorum. Onu olması gerekenden çok daha sert ve derinlemesine beceriyorum. Artık kibarlık yok, tatlı dokunuşlar yok. Vücudunu sert ve kaba bir şekilde alıyorum ve o da bana her şeyini veriyor.

"Sen de benim için boşalacak mısın? Beni dolduracak mısın?" Daha önce iğrenç dediği cümleyi söylerken gözlerinde bir parıltı var. Anlıyorum. Bazen,

En kirli şeyler o anda en seksi olanlardır ve itiraz etmesine rağmen daha önce hoşuna gittiğinden şüphelenmiştim.

"Evet amına koyayım, hepsini tutamayana ve bacağından aşağı akıp seni benim olarak işaretleyene kadar seni dolduracağım." İçine girdiğim yerin hemen yanındaki iç uyluğunu sertçe kavrayarak kelimeleri vurguluyorum. Böyle bir şey yapmayacağım. Döküldüğümde prezervatifin içinde olacak ama duvarlarını döllerimle boyama fikri dayanamayacağım bir görüntü ve kenardan kayıyorum.

Homurdanıyorum, o da beni sikerken Luna'ya sürtünüyorum. Çılgınlıklarımız bir koroya dönüşürken tırnakları derime saplanıyor, can havliyle tutunuyor. Amcığı beni tam olarak sıkarken sertçe boşalıyorum.

Kanepenin arkasına yaslanarak onun üzerine doğru sarktığımda gözlüklerinin yamulduğunu görüyorum. Onları nazikçe düzeltiyorum. "Bunların içinde harika görünüyorsun. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Şapşalca gülümsüyorum, yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkarıyorum. Gözleri boş bakıyor, olayın etkisiyle sersemlemiş gibi.

"Bu ... vay canına."

Gururum göğsümde kabarıyor.

"İnsanların ilk seferlerinde bunu *böyle* yapabileceklerini düşünmezdim."

BÖLÜM SEKİZ

LUNA

Carter bana aval aval bakarken bir süre sessizlik hakim oluyor. "Onların ... ne?" diye tersliyor.

Onun bu sözleri beni içinde yüzdüğüm sisli pembe mutluluk pusundan Dünya'ya geri getiriyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dehşete kapılmış ve korkmuş görünüyor.

"İnsanların ilk kez birlikte olmalarını kastediyorsun, değil mi?" diye soruyor. "İlk kez değil. Sanki sen bakire değildin. Tanrı aşkına, bana bakire olmadığımı söyle."

Sesi biraz histerik geliyor. Alınıyorum, içimdeki Alphena'nın yükseldiğini hissediyorum. "Bekaret, ataerkilliğin kadınların eylemlerini utanç yoluyla kontrol etme girişimidir. Eğer kızlık zarının kaybından bahsediyorsan, on yıldan uzun bir süredir regl oluyorum ve pek çok oyuncak kullandım."

Ayrıntıları, özellikle de oyuncakları atlayabilirdim ama Samantha bana bunların insanın kendini tatmin etmesinin hayati bir parçası olabileceğini ve utanılacak bir şey olmadığını öğretti. Carter dişlerini sıkarak tekrar soruyor: "Bakire değil miydin? Yani, daha önce seks yaptın mı?"

"Oral ve parmaklar," diye itiraf ediyorum, "ama *yaptığımız şey* değil."

Ancak şimdi yumuşamış olan aletini içimden çıkarıp prezervatifle uğraştığında, bu konuşmanın orgazm sonrası hâlâ içimdeyken yapıldığını fark ediyorum. "Lanet olsun, Luna! Bilseydim daha fazla ya da daha az olurdum. Bu tür şeyleri birine önceden söylemelisin. Bana söylemeliydin."

Boynumdaki kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyorum ve o çılgına dönmüşken ve şimdiden pişmanlık duyarken elbisemi belime dolayarak burada uzanmak adice görünüyor. Kıvraniyorum, elbisemi aşağı itmeye çalışıyorum, umutsuzca saklanmak istiyorum. Ya da kaçmak.

"Şu ana kadar hiçbir şeyi değiştirmedim."

Bacağımı onun etrafında sallıyorum, doğruluyorum ve topuklarıma uzanıyorum. Onları tekrar giymekten korkuyorum ama buradan zırhımın her parçasıyla kasılarak çıkacağım ya da denerken öleceğim.

"Luna, bekle. Öyle demek istemedim. İlk seferin-" Tartışmak için parmağımı kaldırıyorum ve o da istemeye istemeye kendini düzeltiyor. "*Biriyle* ilk kez birlikte olmak özel olmalı. Kanepede kaba bir sevişme değil. Ben olsam ..."

Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu anlatmasını beklemiyorum. Çünkü gerçekte ne demek istediğini biliyorum. "Durabilirdin."

İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Biriyle ilk kez birlikte olmanın -Bu gül yapraklarıyla kaplı yatak, özel bir durum olmalı. Ama Carter öyle düşünüyor. Ya da en azından benim öyle düşünmem gerektiğini düşünüyor. Her iki durumda da, net sonuç aynı.

Yanılıyorum. İstediğim şey için, yaptığım şey için, hatta yapmadığım şey için bile. Ayağa kalkıyorum, beni durdurmaya çalıştığında ulaşamayacağı bir yere adım atıyorum. "Bekle. Luna, bekle."

"Ben gidiyorum. Her şey için iyi şanslar."

Carter ne cüretle seksin nasıl olması gerektiğine dair önyargılı bir fikirle yaptığımız şeyi 'yapmalıyım, yapabilirim, yaparım' saçmalıklarıyla mahveder? Sanki ne yaptığımı ya da ne istediğimi bilmiyordum?

Korkmuş yüzündeki paniği tokatlamalıydım. O anda aklıma gelseydi yapardım.

Ve hala bu arabayı geri çevirebilir ve geri dönüp bunu yapabilirdim. Ama yapmadım. Yargılanmayacağımı bildiğim bir yere gidiyorum.

Birkaç dakika sonra Sam'in apartmanının otoparkına giriyorum. Kapısını çaldım ve "İçeri gel." diye seslendi.

Kilitli olmayan kapıyı açtım ama Samantha yalnız değildi.

Bir kadın sesi, "O beni arkadan götürürken rakun kuyruklu bir popo tıkaçı takmayacağım," diyor.

Duruyorum, bana bakan bir grup insan karşısında donup kalıyorum.

"Uh ..." Tek çıkarabildiğim bir belirsizlik sesi.

"Luna mı?" Samantha şaşkınlıkla söylüyor. Gruba liderlik ediyor, insan çemberiyle birlikte yerde çaprazlama oturuyor. "Herkesten özür dilerim."

Özrü diğerleri içindi ama gözleri bana kilitlenmişti. "BEN-BEN . . . Özür dilerim!" Geri çekilmeye ve kapıyı kapatmaya çalışıyorum.

"Bekle!" Samantha aceleyle yanıma geliyor. Sesini alçaltarak, "İyi misin?" diye sordu.

İyi olduğumu söyleyip eve gitmeliydim. Ya da en azından Sam'e beni sonra aramasını söylemeliyim. Ama ağzından çıkan şey, "Carter'la seks yaptım." oldu.

"Antrenman grubu sona erdi millet. Herkes dışarı," diyor Sam, gözleri kocaman ve çenesi açık bir şekilde.

Bir sesler mırıldanıyor ve sanırım birinin "ne?" ve "bunu yapabilir mi?" dediğini duyuyorum. Ama Sam'in insanlara yardım etmesiyle diğer grup üyeleri ipucunu alıp ayağa kalkıyor ve yanımdan geçip gidiyorlar. Defalarca özür diliyorum, ilgiden nefret ediyorum, ta ki kızlardan biri rahatsız edildikleri için kızgın olmadıklarını söyleyene kadar. Çaya kalamadıkları için kızgınlar.

"Senin durumunu bilmiyorum kızım ama ihtiyacın olduğunda ya da istediğinde bir şeyler almakta utanılacak bir şey yok," diye beni rahatlatıyor. Gözlerini yanındaki adama çeviriyor ve küstahça ekliyor: "Tabii bu işi yaparken senin yüzünü yere eğen bir haydut olmanı istemiyorsa."

"Bu sahte bir senaryoydu Rebecca," diyor adam gözlerini devirerek. Bana, "Bunları bir müşteri böyle bir şey söylediğinde ne diyeceğimizi pratik etmek için yapıyoruz" diyor.

O kadar uzun süre boşluğa düşünüyorum ki Rebecca omzuma vuruyor ve ben onun değerlendirmesine bir yanıt oluşturamadan gidiyor. Çok geç, koridorun sonundayken, "Teşekkürler!" diye sesleniyorum.

Arkasına bakıp gülümsüyor, ama bu çok aşına olduğum 'ne tuhaf' bir gülümseme.

Harika, rakun takıntılı bayan benim garip olduğumu mu düşünüyor?

Cidden mi?

Samantha daireyi temizledikten sonra -gitmek istemiyor gibi görünen bir adama makyaj seansı sözü vererek- kapıyı çarparak kapatıyor. "Bana her şeyi anlat."

Yemekten başlıyorum - Carter'ın beni herkesin önünde nasıl öptüğünden ve elini sürekli kalçamda tuttuğundan. Onunla ayak masajını yeniden yaşarken ayakkabılarımı tekmeliyorum, Carter'ın parmaklarının merkezime kadar yürümesine izin verdiğimi anlatırken kanepeye oturuyorum ve sonra nasıl seks yaptığımızı anlatırken dizlerimi akılsızca zıplatıyorum.

Tepkisini değerlendirmek için başımı kaldırıyorum ama yüzünde mükemmelleştirmeye çalıştığı o boş, yargılamayan terapist ifadesi var, kanka ifadesi değil. "Ne?"

Sabırla göz kırpmıyor, sessizliğin büyümesine izin veriyor. "Başka ne var?"

"Ha? Hepsi bu kadar."

Merakla başını eğiyor, hâlâ sessiz. İçimi çekiyorum ve itiraf ediyorum: "Çok iyiydi Sam. Hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Carter'ın pis bir ağız var ve buna bayıldım. Bana zorla birlikte olmayı teklif ettirdi."

Sam beni durdurmak için parmağını kaldırıyor ve sıkıca soruyor: "Seni zevkten mahrum mu etti?"

Gözlerim elbisemin eteğiyle oynadığım yere düşüyor. "Hayır, kesinlikle hayır. İyi bir kız olduğumu göstermek içindi."

"Ooh, bunun gittiği yeri sevdim!" Yukarı bakma riskini aldığım da, Samantha'nın terapist yüzü tamamen kayboldu ve genişçe gülümsüyor. "Peki sen iyi bir kız mıydın?" diye alay ediyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok iyiydim."

"O zaman kafam karıştı. Peki, neden buradasın?" Ve puf, iyi ruh halim yine gitti.

"O, uhm ..." Yutkunuyorum, yüksek sesle söylemek istemiyorum çünkü bu her şeyi gerçek kılacak. Şu anda kabusmuş gibi davranabilirim. Neden olmasın? Carter'ın karısıymışım gibi davranmaktan bir farkı yok.

Carter içimdeyken hissettiklerim hariç. O gerçektir.

"Luna?" Sam kanepede yanıma otururken nazikçe söylüyor.

"Sonrasında çılgına döndü."

İrkildi. "Tam olarak nasıl çıldırdı? Sen iyi misin?"

"Ne oldu? Oh, evet. Öyle değil," diyorum çabucak. Sam ölüm kalım meselesi ve eğer onu geri çağırmazsam Carter'ın kapısını kırarak. Bir mutfak bıçağı ve kampüste taşıdığı şok tabancasıyla.

"Tamam." Rahatlayarak iç çekti.

Samantha'ya çok şey anlattım, neredeyse her şeyi. Saatlerce seks hakkında konuştuk. . . teoride. Sayısız test için çalışmasına yardım ettim, araştırma kağıtlarını okudum ve eski partnerleri hakkında konuştuk. Tabii ki onunkileri, gerçi ben de kendi önemsiz deneyimlerimi paylaştım. Sadece ona hiç açıkça söylemedim.

"Bu geceden önce gerçek bir insanla yapmadım. Oral dışında," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Yapmamıştım. Şimdi yaptın." Düzeltmeyi kaşlarını sallayarak yaptı. En ufak bir şok yaşamış gibi görünmüyor. Ona soru sorarcasına baktığımda gülüyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? İnsanların bana söylemediği şeyleri bilmek ve onları doğru yola getirmek benim işim olacak."

kendilerini keşfederler. Şimdilik bu, arkadaşlarım gibi iyi tanıdığım insanlarla en kolayı."

Bu mantıklı ama yine de bildiği için kendimi savunmasız hissediyorum. Benim hakkımda benim anlamadığım başka ne biliyor?

"Sanırım bunun benim sırrım olduğunu düşünmüştüm," diye ciddiyetle kabul ediyorum. Gözlerine bakarak itiraf ediyorum: "İnanılmazdı Sam. Ama pişman oldu. Hâlâ içimdeyken."

"*Kahretsin. Ouch.*" Bir an düşüncelere dalıyor ve sonra soruyor: "Peki ya sen? Carter Harrington ya da onun duyguları zerre kadar umurumda değil. Tek umursadığım sensin."

Kalbimi, bedenimi ve zihnimi yokluyorum. "Pişman olduğum tek şey külotumu onun sehpasının üzerinde bırakmış olmam."

Bacaklarıma bakıyor, onları elbisemin altından takip ediyor. "Alexa, yarın dersten önce kanepemi temizlememi hatırlat," diye odaya sesleniyor.

Otomatik ses mesajı tekrarlıyor.

Şok içinde gülüyor ve sonra ikimiz de gülüyoruz. Kanepeye geri yatıyorum ve bacaklarım sallanırken gözleri kocaman oluyor.

"Kanepende çıplak işim varmış gibi davranmayı bırak!"

Dudaklarını büzüyor, kuşkulu görünüyor. "Yani tavsiyeme uyup vahşi ormanda ağda mı yaptın?"

Nefesim kesilirken bacağına vuruyorum. "Orası vahşi değildi."

"Belli ki artık değil." Steve Irwin tarzı bir belgesel sesi benimsiyor, "Bir zamanlar doğal olan orman evcilleştirildi ve medenileştirildi. Bir milli park gibi."

"Teşekkürler. Kendimi daha iyi hissediyorum," diyorum Sam'e alaycı bir şekilde, hâlâ biraz gülerek. "Sanırım eve gideceğim. Duş almak, tabletimi almak ve belki de iyi bir uyku çekmek istiyorum."

"Emin misin?"

Eminim. Bu gece düşündüğüm gibi geçmemiş olabilir, Carter da düşündüğüm gibi olmayabilir, ama onunla seks yapmak güzeldi ve buna tutunacağım.

"*Bırak gitsin ... bırak gitsin ...*" Kollarımı iki yana açarak şarkı söylüyorum. "Ben iyiyim."

Melodiyi çalarak, "Belki de dene..." diye öneriyor. Carter's a *fuckin' hoooo ... oh noooo ...*

Kapıdan çıkmak üzereyken duraksadım. "Rebecca ve rakun kuyruklu popo tıkacının olayı ne?"

Sam dudaklarını büzdü. "Hasta-terapist gizliliği." Göz kırptıyor ve ekliyor: "Ama bu gerçek bir hasta ya da gerçek bir grup değil, sadece rol yaptığımız bir müşteri çalışması. Ancak, tamamen alakasız bir not olarak, insanların kendilerini keşfettiklerini söylemiştim ya? Hiç kürklü diye bir şey duydunuz mu? Çünkü çalışma grubumdaki *birinin* kendisi hakkında öğrenmesi gereken şeyler var."

BÖLÜM NINETEEN

CARTER

Yaptıklarımıyla yüzleşme vakti geldi. En azından bir şekilde, bu yüzden ailemin evine döndüm. Luna ile ilgili diğer sorun? Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

Konuşmamız için babamı bilerek oturma odasına yönlendiriyorum, bu sefer ofisinden ve ofisin doğasında olan güç oyunundan kaçınmak istiyorum. Kanepeye oturup ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırarak anlaması için yalvarıyorum. "Böyle olmaması gerekiyordu. Sana tüm o aile yemeği şarkısı ve dansının aşırıya kaçtığını söylemiştim."

"Sence sorun aile yemeği miydi? Aşırıya kaçan bu muydu?" diye bağılıyor, sandalyede öne doğru eğilmiş, gözleri beni delip geçiyor. "En baştaki yalan değil miydi?" Parmağını sehpaye bastırıyor. "Ya da yemekten önce bize söylememek mi?" Bir parmak daha bastırıyor.

Başını sallıyor, belli ki sinirlenmiş. "Ne oluyor Carter? Biz bu şekilde iş yapmıyoruz. Bunu biliyorsun."

Gözlerindeki hayal kırıklığı beni derinden yaralıyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bir açıdan hâlâ babasının onayını almaya çalışan bir çocuğum. Ayakkabılarıma bakıyorum, sonra aralarındaki halıyı inceliyorum. İran işi, mavinin çeşitli tonlarında girdaplı desenleri var. Sanırım annem en son yeniden dekore ettiğinde almıştı, ya da belki ondan önceydi. Ama cevaplar altımdaki liflerde değil.

Babamın gözlerinin içine bakıyorum, cezamı çekmeye hazırım. "Anlaşmayı ben istedim. Elena için, Blue Lake için ve en çok da kendim için. Müşterilerimi kendim getirebilir, kendi hesaplarımı yönetebilirim. Bunu yıllardır yapıyorum. Ama bunu? Büyük bir anlaşma olduğunu biliyordum ve istedim. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Buna sanat öğrenmek ya da anlaşmayı imzalamak için bir zil sesi almak da dahil."

Babam dinliyor, ama kızgınlıkla oflayıp pufladıktan sonra, "Bana neler yapabileceğini böyle mi göstereceğini sanıyorsun?" diye ters ters cevap veriyor.

Kollarımı iki yana açarak bağııyorum: "Mesele sadece bu değildi. Ama şimdi sen söyleyince, başka hiçbir şey işe yaramadı!"

"Bu da işe yaramıyor!" diye bağılıyor.

Birbirimize ters ters bakıyoruz, dişlerimiz birbirine uyuyor ve çenelerimiz keskinleşiyor. Önce ben pes ediyorum. "Katılmıyorum. Her şey kontrolüm altındaydı. Ama şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Gözlerini kapatıp burun kemiğini sıkıyor ve ilk kez yaşının onu yıprattığını görüyorum. Babam Blue Lake Assets'in dümeninde uzun yıllar geçirdi. Belki de bu gösteri bardağı taşıran son damla olmuştur?

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu senin pislüğün. Düzeltmene izin vermeye meyilliyim ama Blue Lake'i ve aileyi de bu işin içine sürükledin."

Teknik olarak, akşam yemeğine zorlayarak aileyi de bu işin içine sürüklediğine dair iğneleyici bir yorum yapıyorum. Eğer istediğim gibi dışarıda kalsaydı, bu sadece benim sorunum olurdu.

"Düzeltebilirim ama şu anda düşünürsen düzeltilecek bir şey yok." Bana şüpheyle bakıyor ve ben de düşüncemi açıklıyorum. "Akşam yemeği iyiydi ve Elena Luna'nın benim karım olduğuna inanıyor. Bizi seviyor ve portföy yönetimi için Blue Lake'i kullanmaya açık. Elena ve şu anki finansçısıyla buluşacağım ve oradan devam edeceğiz. Hiçbir şey *yapmaya* gerek yok. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum çünkü iyi bir hanımefendiye benziyor ve belki de tüm bunları yapmama gerek yoktu, ama o zamanlar bu bir giriş yolu gibi görünüyordu. Şimdilik, olan oldu."

"Ciddi misin? Bu maskaralığa devam etmenin doğru yol olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sence ona yalan söylediğimi söylemek daha mı iyi?" Karşı çıkıyorum. "O zaman her şey boşa gitmiş olur."

Babam sandalyeden kalkıyor ve ben bir an bu işi yine dışarıda mı halledeceğiz diye düşünüyorum. Neyse ki pencereye doğru adım atıyor ve bahçeye bakıyor. Yüzünde düşünen bir ifade var ve bu asla iyi bir şey değil.

"Bak, özür dilerim. Her şey çok çabuk kontrolden çıktı." Onu sakinleştirmeye ve çıktığı zihinsel yolculuğu durdurmaya çalışıyorum çünkü bu benim için iyiye işaret değil.

Hâlâ pencereden dışarı bakarken, "Elena'ya gerçeği söyleyeceksin. Eğer bu bize anlaşmaya mal olacaksa, öyle olsun."

"Ne?" Tereddüt ediyorum. "Bunu yapamam!"

Bana ters ters bakarak dönüyor. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Başarılı olsa bile, eninde sonunda ortaya çıkacak ve daha kötü olacak. Yoksa sen de mi sahte bir boşanma planladın?"

Kulağa saçma geliyor ve belki de henüz o kadar ilerisini düşünmedim, ama şu anda, bugün karar vermek için aceleci olmaya gerek yok.

Ama babam çoktan kararını verdi.

"Tüm bu yalan, Elena ile kurmaya çalıştığın ilişkinin ortasında patlamaya hazır bir bomba gibi duruyor. İtibarımızın zedelenmesine izin vermeyeceğim. Biz böyle çalışmayız. Batırdığın işi düzeltmen konusunda sana güvenebilir miyim? Yoksa bunu senin için benim mi yapmam gerekiyor?"

Ayağa fırladım, öfkeyle ona baktım. Ellerimi bağlıyor. Ve bu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, umutsuzca yapmaya çalıştığım şeyin tam tersine, onun benim hakkımdaki fikrini daha da kötüleştirdim.

Sıkıca ısırdım, "Ben hallederim."

Luna'ya neden gittiğimi bilmiyorum. Beni görmek istemiyor ama bunu anlayacak başka kimse yok ve bana her konuda iyi şanslar diledi, belki neler olduğunu bilmek ister. Bu bir bahane ve bunu biliyorum ama kapısını çalmamı engellemiyor.

"Carter?" Beni görünce şaşkınlıktan çatılmış kaşlarıyla kapıyı açıyor. "Burada ne işin var?"

Sol bacağında yıldızlar olan bol, mor bir eşofman giyiyor. Hızlı bir bakışla *Yıldızları Yeniden Yazın* yazdığını görüyorum. Kırpılmış tişörtü bir omzundan sarkıyor ve basit bir özel ders için kapısına ilk kez geldiğim zamanı hatırlıyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"*Greatest Showman*?" Bacağını işaret ederek söylüyorum.

Bel bandını ayarlayıp yukarı çekmeden önce elini baskının üzerinde gezdiriyor. Sanırım saklamaya çalışıyor, ama bu sadece küçük belinin altındaki kalçasının kıvrımını vurgulamaya yarıyor.

"Evet."

Beni durdurmayacağını bildiğim için davet beklemeden yanından geçip gidiyorum. "Konuşmalıyız."

"Carter Sanmıyorum ..." diye kekeliyor.

Koltuğuna oturuyorum, söyledikleri -ya da söylemeye çalıştığı- beni en ufak bir şekilde etkilemiyor. "En azından dinle, lütfen."

"Peki." Kapıyı kapatıp kanepeye geliyor ama benden olabildiğince uzağa oturuyor. "Ne?"

"Bugün babamla konuştum." Soru sormasa da bu onun dikkatini çekiyor. "Elbette kızgın ve ileride ne olacağı konusunda endişeli. Eğer öğrenilirse, sonuçları ne olur, ya da hiçbir şey söylemezsek ve Elena Mavi Göl'ü seçerse, sürekli bir öğrenme riski var."

"Bu mantıklı." Omuz silkiyor, her iki durumda da pek endişeli görünmüyor.

"Bu aynı zamanda Thomas'ın koleksiyonunu müzede sergilemekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini de etkileyecektir," diye hatırlatıyorum.

"Oh," diyor odun gibi. "Peki, ne yapacaksın?"

Kanepeye doğru ilerliyorum, dizlerimiz birbirine değecek şekilde yan oturuyorum. "Aslında bana gerçeği söylememi emretti. Tek yolun bu olduğunu söyledi."

Gözlerimi arıyor ve ben de ondan bir şey saklamak istemediğim için bakışlarını tutuyorum. "Yapacak mısın?" diye fısıldıyor.

"Başka bir fikrim var."

Oradan ayrılp doğruca Luna'nın evine geldim ama arabada geçirdiğim süre tüm senaryoyu kafamda onlarca farklı sonuçla canlandırmakla geçti.

Luna kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Gerçek. Her şey bununla ilgili. Peki ya bunu gerçek yaparsak?" Luna'nın ellerini kendi ellerime alıp aramızda tutuyorum. "Evlen benimle. Gerçekten."

Yüzüme gülüyor, fikrimin saçmalığı karşısında vahşi ve şamatalı kahkahalar yükseliyor, bu da tam olarak belirleyemediğim bir nedenle derinden yaralıyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirmek için ellerini bırakıyorum. "Tek yolu bu."

"Hayır, değil" diyor, gülmekten nefesini tutmaya çalışarak. "Baban haklı ve Elena'ya gerçeği söylemelisin."

Benimle aynı fikirde olacağını ya da en azından fikrimi dikkate alacağını düşünmüştüm. Ama o bunu tamamen reddediyor. "Hayır!" Bağırıyorum. Luna sesin yüksekliğinden irkiliyor, ben de kendimi toparlıyorum. "Bunu yapamam."

"Carter ..." Luna başlıyor, sesi sanki beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi sakinleştirici bir tonda. "Bu çılgınlık. İşler giderek daha da kontrolden çıkıyor. Küçük bir resim dersinden, bana gerçekten evlenme teklif etmene mi geldik? Sırada ne var?"

Bilmiyorum ama bunu ona söyleyemem. Sadık kalabileceğimiz bir plana ihtiyacım var. İnsanlar her zaman çeşitli nedenlerle evlenir, yani bu o kadar da önemli değil.

Çılgınca. Kendime gerçeklere bağlı kalmamı söyledim.

"Evlendik. Bunu atlatacağız ve sonuna kadar gideceğiz. Sonra, bir yolunu buluruz. Burada çaresizim, Luna. Sen ne istersen."

"Benimle evlenmek istemen için çaresiz olman gerekir."

"Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Kelimeleri ağzıma tıkma," diye karşılık veriyorum.

"Ayağımı senin ağzına sokacağım," diye cevap veriyor, aynı derecede ters bir şekilde. "Bazı insanlar bundan hoşlanıyor."

Ayağını bacağının altından tutup havaya kaldırıyorum ve Luna kanepenin koluna geri düşüyor. "Ne-"

Ayak başparmağını ağzıma alarak onu susturdum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama itiraf etmeliyim ki çok seksi.

"Bunu bir düşün. Bizi düşün. Anlaşmayı ve sanat sergisini düşün." Ayak parmağının etini kemiriyorum ve ona "Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu düşün" diye hatırlatıyorum.

Akşam yemeğinden ya da Elena'dan bahsetmiyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ben de durmadan Luna'yla aramızda olanları düşünüyorum - ne kadar muhteşemdi ve sonra nasıl bitti. Şok olmuştum ve bunu iyi idare edemedim ve bu deneyimi geliştirmek için bir şansım olmasını çok isterim. Şikayet ettiğimden değil ama Luna daha fazlasını hak ediyor.

Ve lanet olsun, bunu ona veren kişi ben olmak istiyorum. Ben olduğum için kendimi biraz Neandertal gibi hissediyorum. Bununla gurur duymuyorum ama onu en savunmasız anında görmesine izin verdiği kişi olmanın özel bir yanı var. Düşündükçe bile sertleşiyorum.

"Bana bahsettiğin oyuncakları o zamandan beri kullandın mı?" Eşofmanını yukarı itip baldırını öperken gözlerimi onunkilerden ayırmadan soruyorum.

Alt dudağını ısıyor, cevap vermiyor ama bu yeterli bir cevap.

"Neredeler?"

"Komodinimde," diyor sessizce, ben dizinin arkasını yalarken. Onunla bu pantolonla ancak bu kadar gidebiliyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına alıyorum ve gelin gibi taşıyarak koridorun sonundaki yatak odasına götürüyorum.

O benim gelinim. Ya da öyle olacak.

Onu nazikçe yatağına yatırıp peşinden gidiyorum, ellerimi onun üzerinde tutabilmek için yanına yerleşiyorum ... baldırlarını, kalçalarını, kalçalarını ve göğüslerine kadar okşayıp yoğururken her yerini.

"Carter, nasıl temize çıkacağımızı konuşuyor olmalıydık, bunu değil." Tartışıyor ama kelimeler inliyor ve gözleri dalgın dalgın kapanıyor.

"Şimdi sevişelim, sonra konuşuruz," diye öneriyorum boynunun hassas tenine karşı. "Bunu istiyorsun Luna. Beni istiyorsun. Tartışmanın anlamı yok, vücudun seni ele veriyor." Ellerim gömleğinin altında, sütyeninin içinden göğüslerini çekiştiriyorum ve dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Bu biyolojik bir tepki," diyor. "Herkesin başına gelebilir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yaptığımız şey, şu anda yaptığımız şey... sence herkes için böyle mi?" Sütyenini yukarı iterek dolgun göğüslerini serbest bıraktım ve lezzetli etine karşı inleyerek sivri meme ucunu yaladım.

Haykırıyor, başımı tutuyor ve daha fazlası için beni kendine çekiyor. Sanki durmak gibi bir planım varmış gibi.

Yalan söylemiyorum ya da onu tekrar becermeme izin vermesi için ona tatlı sözler söylemiyorum. Luna yaptığımız şeyin ne kadar özel olduğunun farkında olmayabilir ama ben farkındayım. Bu kadar iyi seks hayatta bir kez yaşanır. Sanırım bana bekaretinden bahsetmediği için bu kadar üzülmemin bir nedeni de buydu. Onu çok ileri, çok hızlı itmişim ya da belki de ona çok sert davranmışım gibi hissettim.

Ama sonunda, tatlı, masum Luna Starr'ın benim dengim olabileceğini fark ettim. Ve bu ne kadar tehlikeli olursa olsun, boşa harcamayacağım nadir bir hediye.

Gömleğini başından çekiyorum, o da sütyenini çıkarmaya yardım ediyor, ben de eşofmanına doğru ilerliyorum, karnına öpücükler kondururken kalçalarını okşuyorum. "Seni görmek istiyorum. Her santimine dokunmak ve tatmak, seni çılgına çeviren her noktayı bulmak ve seni doldurmam için bana yalvarana kadar onunla alay etmek istiyorum."

"Uh-huh." Bu kolay bir anlaşma olsa da zor kazanılmış bir anlaşma ve ben bunu biliyorum.

Pantolonunu indirirken fark ettim ki ... "Üzerinde hiç iç çamaşırı yok mu?" Bana gülümsediğini görmek için vücuduna bakıyorum. "Seni küçük alaycı sürtük, bunca zamandır benimle cennet arasında sadece ince bir tabaka mı vardı?"

Bacaklarını bacaklarımın arasına alacak şekilde üzerime atıyorum ve amından akan suların tadına bakarak dikişinin üzerinde uzun bir yalama yapıyorum. Yalamaya devam ederken ona "Çıkarken külotunu masamın üzerinde bırakmışsın. Bunu fark ettin mi?" İnliyor, parmakları saçlarıma kayıyor ve başımı kavrarken kafa derimi kaşıyor. "Onlarla mastürbasyon yaptım, bu dar amcığın beni sıkıştırdığını ve benim için boşalırken ne kadar güzel görüldüğünü hatırladım."

"Oh!" diye bağıyor iki parmağını kaygan göbeğine kaydırırken.

"Bu görüntü hoşuna gitti mi Luna? Beni o kadar delirttin ki, ipeksi külotun sikimin etrafındayken kendimi sağdım?"

"Göster bana."

"Aferin kızıma, bana ne istediğini söylemeni istiyorum." Emirlerini yerine getirmek için harekete geçtiğimde onu övüyorum, gömleğimi başımın üzerine çekmek için ayağa kalkıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, böylece pantolonumu tekmeleyebiliyorum. Bu kez ten tene olmak istiyorum, tüm Luna ve tüm ben.

Yatakta yan dönmüş, puslu gözlerle bana bakıyor ve ben uzun, yavaş vuruşlarla kendimi elime aldığım da sikime düşüyor. Tepesinden bir damla prekum sızarak elimi kaplıyor ve Luna açlıkla dudaklarını yalıyor.

"Bana ne istediğini söyle bebeğim. Beni emmek mi istiyorsun?"

Cevap olarak Luna yatağın kenarına oturuyor, bacakları benimkilerin iki yanında. Elimi içine sokarak ona ne yapmak istediğimi yakından gösteriyorum. Sikim yumruğumdan dışarı çıkarken, dilini biraz dışarı çıkarıyor ve aç bir kedi yavrusu gibi prekumu yalıyor. Başını kavrayıp onu sabit tutuyorum. "Dilini dışarı çıkar." Öyle yapıyor ve kendimi pembe dilinin üzerinde gezdiriyorum, uçtan boğaza, yavaş ve kolay, ikimizle de alay ediyorum.

Refleks olarak yutkunuyor, beni daha derine çekmeye çalışıyor. "Ağzımı al," diye inliyor.

Ona istediğini veriyorum, onu yakından izlerken yüzünü yavaşça ve derinlemesine beceriyorum. Bir elini gözlüğüne götürüyor ve ben donup kalıyorum, onu sikimin dibinde tutuyorum. Bana bakıyor, gözleri lenslerin arkasından sulanıyor ve ona hatırlatıyorum, "Gözlükleri tak. Bana ne yaptığını, beni nasıl delirttiğini görmeni istiyorum Luna."

Başını sallıyor, burnu kesilmiş saçlarıma gömülüyor ve ancak o zaman onu serbest bırakıyorum. Nefes almak ya da belki de bunun çok fazla olup olmadığına karar vermek için bir saniyeye ihtiyacı olmasını bekliyorum - ama horozumla temasını kaybetmiyor, hemen beni olması gerekenden daha hızlı bir şekilde kenara getiren bir ritim ve hız buluyor.

Beni ağzının ıslak sıcaklığına sokup çıkarıyor, müstehcen bir şekilde höpürdetiyor. Ağzıyla birlikte çalışmak için bir elini tabanımın etrafına sarıyor ve sonra diğer eli bacaklarının arasında kayboluyor. İnlemeye başlıyor, titreşimler beni çıldırtıyor, ama sikimi emmenin Luna'yı kendine dokunmaya ihtiyaç duyacak kadar tahrik ettiği fikri kadar seksi değil.

Geriye yaslanıyorum, ona sikimi daha fazla veriyorum, ama çoğunlukla kendine dokunmasını izleyebilmek için. Kalçaları kıpırdanmaya başladığında uyarıyorum, "Boşalma. Henüz değil. Buna değmesini sağlayacağım."

Suratını asıyor, boğazının derinliklerinden gelen bir ses sikimin üzerinde çalışıyor, ama elini amından uzaklaştırıyor. Uzanıp parmaklarını ağzıma götürüyorum ve bir iniltiyle parmaklarındaki kremayı emiyorum. O kadar lezzetliydi ki anında sinirlerim gerildi ve sikimi ağzından çekmek zorunda kaldım.

"Ne-" diyor, gözleri benimkilere kayıyor.

"Birlikte geliyoruz." Bu yemini ederken bile ürperiyorum, bedenim zihnimle keskin bir anlaşmazlık içinde. Onu öpmek için eğildim, yüzünü kavrarken dilimi onunkine doğru kaydırdım. "Arkana yaslan. Seni çılgına çevirme sırası bende."

Bir an için gözlerinde sinirler parlıyor, ama sonra gülümsüyor ve yatağa geri dönüyor. Pamuk Prenses gibi uzanıyor; kafasını yastığa koyuyor, ellerini karnının üzerinde kavuşturuyor ve ayaklarını birleştiriyor. Bu uzun süre işe yaramayacak, ama ne tür bir eğlence yaşayacağımızı görmek için komodin çekmecesini açarken onu yalnız bırakıyorum.

Dildolar, titreşimler ve yağlar . . oh, Tanrım! Luna'nın sesinin kafamın içinde tatlı bir şekilde şarkı söylediğini duyduğumda şeytani bir şekilde gülümsüyorum.

"Kahretsin, benim tatlı kızımın yaramaz bir tarafı var, değil mi?"

Luna kızarıyor, gözleri utançtan düşüyor ama ben uzanıp parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Buna bayılıyorum Luna. Vücudunu tanımana sevindim. Ben de bilmek istiyorum."

Gözleri bu kez benimkilerle buluşuyor. "Klitorisimdeki mor olan benim favorim."

Daha iyi. Daha cesur. Luna'nın içinde bir tanrıça var. Luna'nın onu sadece kendi başına değil, bir sevgiliyle birlikte dünyaya salmasına yardım etmek benim işim.

Mor gül şeklindeki vibratörün yan tarafındaki düğmeye basıyorum ve elimde hissedebildiğim alçak, neredeyse sessiz bir uğultuyla canlanıyor. Tekrar basıyorum ve titreşimler gittikçe hızlanıyor, bazen bir ritimle bazen de tam gaz. Oh, bu eğlenceli olacak.

"Bacaklarını aç," diye emrediyorum. Ayaklarını birleştiriyor, dizlerini açarak kendini bakışlarıma bırakıyor. Yatağa, ayaklarının arasına uzanıyorum, iki elimi de serbest bırakabilmek için dirseğimden destek alıyorum.

Vibe'ı kısıktaki tutup tenine dokundurarak başlıyorum. Yavaşça göğüslerine doğru ilerliyorum ve o da vibe'ın orada olmasını isteyerek eğiliyor. Düğmeye basıyorum, kenarı bir meme ucuna dokundururken titreşimi artırıyorum. Vibe

meme ucunu gülün ortasındaki küçük deliğe emiyor ve Luna'nın nefesi kesiliyor. Boşta kalan elimi diğer meme ucunu koparmak ve onunla oynamak için kullanıyorum, dışlanmış hissetmesini istemiyorum.

Hazır olduğunda, nefesimden başka hiçbir şeyle ona dokunmadan klitorisine hafifçe üflüyorum. "Acaba tatlı amına dokunmadan seni bu şekilde boşaltabilir miyim? Ne dersin?"

Luna kıvranıyor, kalçalarını ağızma doğru kaldırmaya çalışıyor, ama ben kalçasının üzerinde yattığım için yere yapışmış durumda. "Bence sen kötüsün." Ama sonra bana ne istediğini söyleyebileceğini, benim onu istediğimi hatırlıyor. "Yala beni, em beni, gülü üzerimde kullan ... bir şey yap."

Onu ağızımda istiyorum ama ona oyuncak sözü vermiştim, bu yüzden klitorisinin üzerine bastırmadan önce titreşimi tekrar düşük seviyeye getiriyorum. İşkence edercesine yeterli değil ve bunu biliyorum, ama amı mor oyuncağın altında titreşiyor ve suyunu daha fazla akıtıyor. Bunu tadabiliyorum. Oyuncağı yerinde bırakarak, sertleşmiş dilimi içine kaydırıyorum, titreşimin yoğunluğunu artırırken onunla onu beceriyorum.

Onu bu şekilde çalıştırıyorum, dilimi ve parmaklarımı vibe ile birlikte değiştiriyorum, onu serbest bırakmak için yalvaran bir karmaşa haline gelene kadar her seferinde sınıra götürüyorum. Altımdaki yatağa vuruyorum, aletim onun içine girmek için çaresiz.

Daha fazla bekleyemem. O da bekleyemez. Geri dönüşü olmayan noktaya o kadar yakıным ki, bir vuruşta muhtemelen karnına boşalacağım ve onun da bir kalp atışında boşalmasını sağlayabilirim.

Ellerini uzatıyor, ne istediğine dair açık bir davet. "Emin misin?" diye soruyorum. Onu almadan önce son bir şans.

Başını sallıyor ve ben amcığıyla aynı hizadayken bir elini aşağıya uzatıp beni içeri yönlendiriyor. Ağırdan alıyorum, Luna'nın alışma süresine ihtiyacı olduğu için değil, onun sıcaklığıyla her santimimi sardığını hissetmek istediğim için. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir duygu, bir nevi kendi bekaretimi kaybetmek.

Luna ile. Onunla olması doğru gibi görünüyor.

Dibe vurduğumda, tekrar içeri kaymadan önce geri çekiliyorum. Yavaş yavaş hızlanıyoruz ve bir noktada bacakları omuzlarımda bitiyor. Yavaş yavaş, öne doğru eğilip çok fazla olduğuna dair işaretler için onu izliyorum, ama yoga yapmak konusunda doğruyu söylüyor olmalı çünkü bacakları kulaklarının yanında ve dakikalar içinde onun yükseltilmiş amına vuruyorum.

Başını arkaya yatırdı ve yalvardı, "El kolyesi."

"Lanet olsun, Luna," diye homurdanıyorum. Ama bir elimi yavaşça boynuna doluyorum. "İstedğin bu mu?"

"Boğ beni, lütfen." Gözleri berraklaşırken gülümsüyor. Luna deneyimli olmayabilir ama ne istediğini biliyor.

Yavaşça sıkıyorum ve aletime karşılık gelen çırpınışı hissediyorum. Daha fazlasını denemek isteyerek, bir elimi boğazında tutuyorum ve diğer elimle kışına şaplak atıyorum.

"Oh!" diye keskin bir sesle haykırıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde çığlık daha çok gırtlaktan gelen bir inilti haline geliyor. Luna altımda çılgına dönüyor. Başını sallıyor ve onu yerinde tutmak için daha sert bastırmak zorunda kalıyorum. Baldırları kaldıraç olarak omuzlarıma gömülüyor ve sikimi içine alırken kışını kalçalarım vuruyor. Bir kolumu bacaklarına dolayarak onu orada sabitliyorum ve kontrolü ele alıyorum.

Onu sertçe beceriyorum, bacakları kilitli ve boğazı sıkışmış, tamamen merhametimde. "Gelmek istiyor musun, Luna?" Sıkılmış dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Evet! Lütfen, gelebilir miyim?"

"Aferin kızım," diye sormayı hatırladığı için onu övüyorum. "Ben de gelebilir miyim? Sana birlikte boşalacağımıza söz verdim ve bu amcığı gerçekten döllerimle doldurmak üzereyim." Taşaklarımdan omurgama kadar taze karıncalanmalar yayılıyor. "Bunu hiç yapmadım, Luna. Seninle yapmak istiyorum."

Bunun benim için de özel olduğunu anlamasını istiyorum. O benim için özel.

Be

n. "Birlikte," diye kabul etti.

Oraya ulaşmak için savaşıyoruz ve o yine tam sınırdayken, ben tutuyorum. sikim dibine kadar içine girmiş, sığ itişler yapıyor ve homurdanmayı başarıyor, "Benim olduğunu söyle, Luna. Benimle evleneceğini söyle."

"Evet!" diye bağılıyor, amının çırpınışları etrafımı sararken. Bana cevap mı veriyor yoksa zevkini mi haykırıyor emin değilim, ama onu buna zorlayacağım. Her iki durumda da, daha fazla kendimi tutamıyorum ve Luna'nın içine dökülüyorum. Sikimden sıcak döller fişkırıyor ve onu işaretlediğim fikri ruhumun derin, karanlık, sahiplenici bir parçası için gülünç derecede seksi.

Doğru olmayabilir ama gerçek bu.

Luna orgazmdan kendine geldiğinde, döllerimi derinde tutmak isteyerek ona pompalamaya devam ediyorum. "Lanet olsun, Luna. İnanılmazsın."

Geriye doğru sarkıyor, bacaklarını omuzlarımdan çekip gevşekçe aşağı sarkıtıyor ve kollarını yatağın üzerine bırakıyor. Ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum.

her yerini okşuyorum. Artık yumuşamış olan sikim ondan kaydığında, parmaklarımı kullanarak birleşik döllerimizi tekrar içine itiyorum.

"Kaygan bir pisliksin," diyorum ona. Muhtemelen bunun bir tür hakaret olduğunu düşünerek kıvranıyor ve ben de kalçasına vuruyorum. "Şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Amin döllerimizle kaplı, beyaz krem dökülüyor ama başparmağımı içine soktuğumda amin onu geri emiyor. Onu orada istiyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıyorum ve sessizce başını sallıyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Fısıldıyorum, "Bir sır bilmek ister misin?" Cevap vermesini beklemeden, "Ben de orada istiyorum. Döllerim seni işaretlesin ve bacaklarından aşağı akarken kalçalarının üzerinde kurusun. Benim olduğunu bilmen için onu losyon gibi tenine sürmek istiyorum."

Hafifçe gülüyor. "Senin mi? Ben senin değilim, Carter. Bu sadece ... bilirsin, edepsiz bir konuşmaydı."

Bir anda parmaklarımı içine soktum, sert, derin ve hızlı bir şekilde soktum ve üzerine eğildim, tam yüzüne, burun buruna geldim. "Benim. Evet dedin Luna. Benimle evleneceksin."

BÖLÜM YİRMİ

LUNA

NE OLUYOR? *Carter ciddi miydi? Ciddi olamazdı! Seks konuşmasıydı, hepsi bu.*

Ama gözlerindeki taş gibi soğuk bakış farklı bir hikaye anlatıyor. Tehlikeli derecede ciddi görünüyordu, özellikle de parmaklarını tekrar içime sokmaya başladığında.

"Evet dedin." Pompala. "Evleniyoruz." Parmaklarını içimde oynatıyor. "Söyle," diye emrediyor, yeni bir ritim bularak.

"Ama-" Ağlıyorum.

Onunla evlenemem. Bu delilik. Ayrıca tekrar gelemem, bu kadar erken değil.

Ama Carter iki seçeneği de kabul etmiyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın, Luna."

Neyse ki bu söylediği son şey, çünkü bana dünyayı sarsan bir orgazm daha yaşattığında, sanırım o anda söylediği her şeyi kabul ederdim.

Ördek gibi vakla ve bana Spanky de!

Anlaştık, Spanky. Shucky-ducky quack-quack!

Fırçayı kıcına sokarak manzara resmi yap!

Tabii ki. Ben senin kızınım. Anladım, sorun yok!

Evlen onunla. Hayatımı sikeyim, evet derdim.

Sonrasında, ben kızarmışım. Bana kruvasan diyebilirsiniz çünkü yanıma yuvarlanıyorum, kıvrılıyorum ve bayılıyorum. Bilinçsizliğimin bir yerinde Carter'ın arkamda yattığını, kolunu üzerime attığını ve parmaklarının üzerimize çektiği battaniyenin altında karnımda nazik daireler çizdiğini biliyorum.

Zaten bunun muhtemelen bir rüya olduğunu da bu şekilde anlıyorum. Carter Harrington seksin ortasında evlenme teklif ettikten sonra yuvarlak göbeğimi okşamıyor. Sabahları her zamanki gibi yalnız uyanacağım. Tek başıma kalkacağım, tek başıma kahvaltı edeceğim, müzeye gideceğim ve daha sonra Alphena üzerinde çalışacağım. . . yalnız.

Ve bu sorun değil. Genelde bunu umursamıyorum. Yine de Carter'ın kucağına sokulup bu rüyanın tadını biraz daha çıkarıyorum.

Pencereden giren kör edici güneş ışığına uyanıyorum. Bir kedi gibi uzanıyorum, kendimi nefis bir şekilde dinlenmiş hissediyorum.

Dün gece ölü gibi uyumuşum. Ya o rüyalar?

Carter'ın gerçekten evlenme teklif ettiği ve ben evet diyene kadar beni becerdiği bir senaryo uydurduğuma inanamıyorum.

Beynim çok garip bir yer, çok garip fikirlerle dolu. Özel olmaları iyi bir şey çünkü bunu Samantha'yla paylaşmaya çok utanırdım. Muhtemelen benim hayal gücüm üzerine bir makale yazmaya çalışırdı.

Kendi kendime gülüyorum, yuvarlanıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Gözlerimi kısarak saate odaklanmaya çalışıyorum. Saatin kaç olduğunu söyleyecek kadar iyi göremiyorum, ama bir rakamın fazla olduğunu görebiliyorum ... üç yerine dört, bu da demek oluyor ki . . .

"Geç kaldım!"

Komodinin üstünden gözlüklerimi alıp çarpık bir şekilde yüzüme yerleştiriyorum. Saate suçlayıcı bir ifadeyle bakıyorum ve alarmımın beni neden her zamanki gibi sekizde uyandırmadığını merak ediyorum. Şimdi saat onu geçiyor, müze çoktan açılmış ve benim görevde olmam gerekiyor.

Yataktan fırlayıp banyoya doğru koşuyorum. Duş almaya vaktim yok, o yüzden saçımı hızlıca tarayıp, dişlerimi hızlıca fırçalayıp, deodorantımı tazelemekten başka bir şey yapamıyorum. Giymek zorunda olduğum çirkin üniforma için bir kez olsun şükrediyorum çünkü seçeneklerimi kısıtlıyor, bu yüzden rekor sürede giyiniyorum.

"Çanta, protein barı, ve ooh, telefon." Komidinden telefonumu almak için adımlarımı geri çekiyorum ve saate bir kez daha bakıyorum.

Oturma odasına bir adım attım ve olduğum yerde durdum. "Carter?"

O burada. Mutfağında. Kahvemi yudumlarken içime çekiyorum ve Samantha'nın bana verdiği fincandan gelen taze kahve kokusunu alıyorum. *Bros'tan önce Hos yazan.*

"Günaydın uykucu," diye mırıldanıyor. "Kahve?"

Ama burada olması, kahve içmesi dışında, gerçekten tuhaf olan bir diğer şey de ... çıplak olması. Tam Monty gibi, sosis ve bisküvi, sik ve taşaklar *çıplak* ... mutfağında.

"Ne yapıyorsun? Neden . . .?" Gözlerimi kibarca kuzeye çevirerek güneyi işaret ediyorum.

Kıkırdıyor ve kollarını iki yana açıyor. "Dün gecedan sonra önemli bir şey gibi görünmedi."

Ne? Dün gece mi?

Rüyalarımı nasıl bilebilir? Oh, duh . . . Hala uyuyorum. Kolumu sertçe çimdikledim. "Ow!"

"Ne oluyor lan? Bunu neden yaptın?" Dream Carter yanıma geliyor ve kahveyi yere bırakıyor. Kolumu avucunun içine alıyor ve çoktan ortaya çıkmış olan kırmızı izi ovuyor.

"Uyanmak için. İşe geç kalacağım." Bu açıklama bana çok mantıklı geliyor ama Dream Carter öyle düşünmüyor gibi.

Çatık kaşlarıyla, sanki normal tempoda konuşmayı anlamam mümkün değilmiş gibi yavaşça konuşuyor. "Uyanıksın. Alarım çaldı ama iş için olduğunu fark etmedim, o yüzden kapattım. Kusura bakma. Kahve ister misin?"

"Uyanık mıyım? Ve sen mutfağında çıplak mısın? Hem de taze kahveyle?" Bu saçmalığa gülüyorum.

Gözlerinde parlak bir ışıltıyla sırıtıyor. "İşine git, Luna. Seni sonra ararım. Akşam yemeği yeriz. Ve eğer uslu bir kız olursan, belki biraz da tatlı."

"Tamam," diye mırıldanıyorum çünkü Dream Me'nin gerçekten işe gitmesi gerekiyor ama Burada kalıp erken bir akşam yemeği yemek de iyi olabilir.

Rüyamdaki Carter kıcıma vuruyor, kapıyı kilitleyeceğini ve iyi bir gün geçirmemi söylüyor.

Maeve geç kaldığım için bana bağırdığında, bunların hiçbirinin rüya olmadığını anlıyorum. Carter bu sabah mutfağında gerçekten çıplaktı, yani dün gece de gerçek miydi?

Çıldırmadan bunu çok yakından inceleyemiyorum, bu yüzden kendimi müşteri hizmetleri moduna gömüyorum. Ancak günün sonunda telefonumu kontrol ettiğimde gerçekten yüzleşiyorum.

Carter: Akşam yemeği, saat 7'de. Capitol Chophouse. Elbise giy.

Otoriter ve açık sözlü. Sinir bozucu bir adam. Birkaç dakika sonra tekrar mesaj attı.

Carter: Ya da ne istersen onu giy.

Kendi kendini düzeltmesiyle dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Bu yemeğe gitmeyi düşünmemin tek nedeni bu.

Kimi kandırdığını sanıyorsun? Kesinlikle gidiyorsun. Ve acele etmelisin çünkü gitmeden önce duş almalısın.

Duş aldım, tıraş oldum, losyon ve iksir sürdüm, avuçlarımı elbisemin eteğinde gezdirdim. Carter'ın canımın istediğini giyme ve sırf huysuzluk olsun diye tulum ya da bol kot pantolonla gelme seçeneğini değerlendirmeyi düşündüm ama sonuçta bu yemek planı her neyse ona uymaya karar verdim. Elbise Carter'ın ailesine giydiğim siyah elbisenin aynısı -geçen sefer giydiklerimden sonra yeni buğulanmıştı- ama Samantha yeşil elbiseyi ödünç aldığı için kısa sürede dolabımdan çıkarabildiğimin en iyisi buydu, uzun bacaklarında benimkinden birkaç santim daha fazla kalça göstermesini umursamıyordu.

Capitol Chophouse'daki ev sahibesi içeri girdiğimde beni biraz sert olmasa da kibarca karşılıyor. "Burada bir arkadaşımla buluşacağım. . . Carter Harrington." Carter'ın adını duyunca gözlerindeki ilgi kıvılcımını görüyorum ve beni daha dikkatli süzüyor. Carter'ı beni beklerken bulmayı umarak onu masaya kadar takip ediyorum.

Onun yerine, orada oturan iki kişi var. . . Carter ve Zack. "Ah, merhaba." Ben yaklaşırken iki adam da ayağa kalkıyor ve tuhaf bir anda ikisi de bana bir sandalye çekmek için uzanıyor.

Zack kıkırdıyor ve Carter'ın benim yerime oturmasına izin vererek geri oturuyor. "Sanırım terbiyeli olman iyi bir şey, ha? Eğer olmasaydı kardeşin seni seminerlerinden birine alırdı."

Carter bana doğru eğildi. "Chance hakkında konuşuyor. *Two Men and a Mic* adında bir podcast yayınlıyor ve genç erkeklere günümüz dünyasında, iş ekonomisinde ve ötesinde nasıl başarılı olacaklarını öğretiyor. Yemekte bundan bahsettiğini sanmıyorum."

"Yemekte mi?" Zack yankıladı, bu nugget'ı anında yakaladı.

"Evet, yaşlı adam her şeyi öğrenince işler biraz karıştı. Aile yemeği deniyor," diye açıklıyor Carter, sanki yemek

büyük bir olay değildi, ki kesinlikle öyleydi. Daha çok büyük harflerle yazılmış bir Aile Yemeği gibiydi.

"Bunu kaçırdığıma sevindim." Zack bilmiş bilmiş başını sallıyor ve ben de onun hiç Harrington'ların evindeki bir yemeğe gidip gitmediğini merak ediyorum. Daha önce hiç umursamamış, hatta aklıma bile getirmemiştim ama şimdi merak ediyorum.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Carter. "Bu konuda ... istediğim *bir* şey var, yani ... seninle konuşmak istiyoruz." Carter uzanıp elimi tutuyor ve arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Zack de bunu hemen fark etti. "Seni orospu çocuğu," diye hırılıyor Carter'a. En azından bulunduğu yeri düşününce sesini biraz makul tutuyor ve Carter'ın bunu akıllıca planladığını fark ediyorum. "Kız kardeşimle yattın mı?"

Çünkü yanımızdaki masa bunu kesinlikle duydu.

Yanlışlıkla, "Pek uyuduğum söylenemez," diye mırıldanıyorum ve Zack'in sert bakışları bana yöneliyor. "Oops, bu benim iç sesim olmalıydı."

Carter elimi sıkıyor ve Zack'i rahatlatmaya çalışıyor. "Anlamsız bir sevişme değildi." Bana özel bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de ona dehşet içinde bakarken öfkeyle kızarıyorum. Ve sonra çok daha kötü oluyor. "Özeldi. Bir ilkti."

"Yapamaz mıydık?" Carter'ın susmasını umarak öfkeyle fısıldıyorum. Yanımızdaki masa dinlemiyormuş gibi yapmayı bırakmış, daha iyi duyabilmek için bize doğru eğiliyor.

Zack benden Carter'a bakıyor ve sadece birlikte yattığımızı değil, bunun benim için bir ilk olduğunu da fark etmiş görünüyor. Görünüşe göre, bu teknik özellik benim kabul etmediğim bazı toplumsal standartlara göre sayılıyor, ama seks hayatımı kardeşimle tartışmayacağımdan eminim.

"Seni öldüreceğim, orospu çocuğu," diye bağırıyor Zack, yemeği ve çevredeki tüm masalardaki konuşmaları durduracak kadar yüksek bir sesle. Restorandaki tüm gözler üzerimize kilitlenirken, şaşkın nefes alışlar korusu oluşuyor.

Zack bir anda ayağa kalkıyor ve iki adımda masanın etrafından dolaşıyor. Carter onu karşılamak için ayağa kalkıyor ve ellerini yatıştırıcı bir tavırla uzatıyor. "Bak dostum. Sakin ol."

İnsanlar bunu neden söyler? Aslında hiçbir zaman öfkeli kişiyi sakinleştirmez. Hiç kimsenin olduğu yerde durup kendi kendine 'evet, aşırı tepki veriyorum' diye düşündüğünü ve sakinleştiğini sanmıyorum. Ama Carter yine de söylüyor.

Zack gömleğini tutup onu biraz sarsıyor ve bu geçmişi değiştirmeyince, Zack geri çekilip Carter'ın burnuna bir yumruk atıyor ve kırmızı kan mermer zemine damlıyor.

"Zack! Carter! Kes şunu!" Bağırıyorum ama ikisi de beni umursamıyor.

Biraz itiş kakış oluyor ama çoğunlukla tek bir yumruk ve iş bitiyor çünkü Carter gerçekten karşılık vermiyor. Serbest kaldığında Carter burnunu kapatıyor ve Zack'e bakıyor. "Daha iyi misin?"

'Daha iyi' demek istediğinden eminim ama kanlı burnu sesine biraz boş bir tını veriyor.

Zack umursamıyor gibi görünüyor. "Hiç de değil."

Ev sahibesi gözlerini öfkeden çok ilgiyle kaldırıyor ve "Çocuklar, eğer bu iş bitmezse, sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağım" diyor. Ağzının kenarından, "Senin için mi kavga ediyorlar?" diye fısıldıyor.

Sanırım bunun bir iltifat olması gerekiyordu, soru değil.

Üçümüz adına da konuşuyorum. "Gidip temizlenin." Carter'a el salladım. "Sen de otur." Zack'in boşalan sandalyesini işaret ediyorum.

"Hemen döneceğim," diye söz veriyor Carter. "Ve bunu halledeceğiz."

Ugh, umarım bu daha fazla kavga anlamına gelmez! Bu benim onurumu kurtaracak ya da bunun gibi çağdışı bir şey değil. Alphena böyle bir şeyi düşündükleri için Carter ve Zack'in kışına tekme basardı. Ve içimde yaşayan Alphena kırıntısı da bunu yapmayı düşünüyor.

Carter, yanından geçtiği insanların ona tiksintiyle bakmasına aldırmaz etmeden yoluna devam ediyor. Sanırım kanlı burunlar böyle bir yerde akşam yemeği eğlencesi sayılmaz. Belki de bu insanlardan bazıları Sam'in beni götürdüğü üniversite barlarına gelmeli? Orada bir tabak nacho, bir bira ve bir kavga tipik bir Cuma gecesidir.

"Ne oluyor, Zack?" İkimiz olduğumuzda talep ediyorum. Masada yan yana oturuyor olmamıza rağmen yakınımaya eğildim. Ama yeterince gösteri yaptık. Bu konuşma biraz mahremiyeti hak ediyor.

Zack ellerini benimkilerin üzerine koyarak bana doğru eğildi. "Seni bu işe bulaştırdığım için çok özür dilerim, Moony. Böyle olmasını istememiştim. Senden bu şekilde faydalanacağını hiç düşünmemiştim."

Gözleri kendine yaptığı işkenceyle dolu. Hayatımızın bir noktasında, hak etmiş olsun ya da olmasın, kendi suçluluğunda boğulmasına izin verirdim. Ama şimdi değil, bu sefer değil.

"Üzgün değilim," diye itiraf ediyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. "Ben iyiyim ve o benden faydalanmadı. Ama benim ..." Duraklıyorum, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ama hâlâ yan gözle bize bakanlar var. "*Seks hayatımı*" diye fısıldıyorum ve sonra normal ses tonuma dönüyorum, "seninle. Pek çok şey hakkında konuşuyoruz ama bu yasak. Ve bu iki taraf için de geçerli. Kimin ayak bileklerini kafasının arkasına sıkıştırdığını da duymak istemiyorum."

Zack tuvalete doğru bakıyor ve çenesi gergin bir şekilde, "Öyle mi?" diye soruyor. "Ah-ah-ah, bunu yapma," diye uyarıyorum. "Etrafta yumruk atarak dolaşamazsın."

Gördüğüm erkeklerle seks yapsam bile."

Omuz silkiyor. "Bu benim işim sayılır."

Bu, nefesimle birlikte tartışmamı da durdurdu. Neden bahsettiğini biliyorum. Aramızdaki yaş farkına rağmen en büyük fark, anne babamız boşandığında Zack'in çok fazla sorumluluk üstlenmiş olmasıydı. Bazı açılardan, artık 'evin erkeği' olduğunu ve annemle benimle ilgilendiğini kabul ettiğini düşünüyorum. Ampulleri değiştirmek gibi küçük şeyler ve kiminle çıktığımızı onaylamak gibi büyük şeyler. Sanat ve kendi başıma olmayı tercih ettiğim için bu 'ebeveynliğe' hiç ihtiyaç duymadım. Ama Zack annemin erkek arkadaşlarından birkaçını kaçırttı.

Bu çerçevede, onun aşırı tepkisi, benim için yıllarca bastırılmış endişenin, onun en iyi arkadaşı olduğu endişesiyle karışması ve en başta tüm bu sahte evlilik olayının kurulmasına yardım ettiği için duyduğu suçluluk duygusu olarak anlam kazanıyor.

Yanağına tatlı bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler Zack Attack, gerçi artık sana böyle hitap etmeli miyim bilmiyorum. Bu seni tekrar böyle numaralar yapmaya teşvik edebilir." Ona onaylamayan pis bir bakış fırlatıyorum, o da buna sırtarak cevap veriyor.

Carter boğazını temizliyor ve ben sıcıyorum. Burnu kırmızı uçlu ve şişkin. "Rudolph'a benziyorsun," diyorum kıkırdayarak. "Onun-tor-ryyyy'sine gireceksin!" Şarkıyı zihnimde çoktan söylemişim.

"Bunun komik olduğunu düşünmene sevindim." Alnıma sert ve iddialı bir öpücük kondururken meydan okuyan, taş gibi soğuk bakışları Zack'e kilitleniyor.

Alın öpücüklerinin gerçekten de en iyisi olduğuna karar veriyorum ve ayaklarım masanın altında mutlulukla dans ediyor.

Carter oturuyor, elimi tutuyor ve masanın üzerinde tutuyor. Bu bir güç gösterisi ve ben bunu biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama başparmağı

Tenimde daha önce yaptığı başka bir şeyi hatırlatan süpürme hareketi yapıyor ve ben biraz ateşlenmeye başlıyorum.

Zack derin bir iç çekiyor. "Ondan faydalanmadığını söylüyor. Buna inandığımdan emin değilim. İşe nasıl girip çıktığını gördüm."

Sanki burada oturmuyormuşum gibi benden bahsediyor.

"Ve alınma." Zack bana bakıyor. "Ama sen gençsin ve duymak istemesen de safsın. Bu adamda olmayan iki şey. Arada büyük bir fark yok ama o yılların içinde pek çok hayat dersi var."

Beni uyarıyor ve ben daha önce hep ağabeyimi dinlemiştim. Ama bu sefer ikilemde kaldım. "Yirmi yedinci doğum gününü hatırlıyor musun?" Kardeşime soruyorum.

Kafası karışmış gibi görünse de olumlu cevap veriyor.

"Bir köşeye saklanmış, içmemem gereken bir kadeh şampanyayı yudumluyor ve her zamanki gibi görünmez olmaya çalışıyordum. İnsanların konuşmalarını ve gülmelerini izliyordum ve seni arkadaşlarıyla bu kadar mutlu görmek beni mutlu etti. Sanırım biliyorsun, Carter'dan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadım." Elini sıkarak beklemesini söylüyorum çünkü burada bir mesele var. "O gece yüzünden."

Hikayeyi anlatırken anıların içinde kayboluyorum, gerçekmiş gibi geliyor. Ben.

"Sen dans ediyordun ve Carter bir adamla konuşuyordu. Dinliyordum. İ Niyetim bu değildi ama çok yakındaydılar ve özellikle de senin adını duyunca kendimi tutamadım. Carter bu adama senin nasıl bir dahi olduğunu düşündüğünü ama bunu destekleyecek becerilere sahip olmadığını anlatıyordu. Bu, sen onunla iş yapmaya başladıktan çok sonraydı, ama o sana gülüyordu. Bu beni çok kızdırdı. Seni savunmak, Carter'a ve diğer adama kibirlerini kışlarına sokabileceklerini söylemek istedim. Ama ben ..."

Zack kaşlarını çatı. "Sen bunu yapmazdın."

Başımı sallıyorum. "Yapamazdım. Öylece çekip gittim." Gözlerimi kırıştırıyorum, kendi kendime ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum. Zack'e gideceğimi söylemişim, o da biraz daha kalmamı istemişti ama ben yine de gitmişim. "Ve sen Carter'la daha da derin işlere girdin, her zaman onsuz yapamayacağından ve ona ne kadar saygı duyduğundan bahsettin."

"Bu yüzden mi ondan hep nefret ettin?" Zack soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Konuştuğu adam kızıl saçlı ve sakallı bir adam mıydı?"

"Simmons mı?" Carter hararetle soruyor. "O pislik mi?"

Zack sırtıyor. "Luna, Carter o adama karşı benim arkamı kolladı. Simmons ikinci el takım elbise giymiş fırsatçı bir çakaldı, hâlâ da öyle. Her zaman benim ipuçlarımı ele geçirmeye, beni alt etmeye çalışırdı. Carter ona boktan bir geliştirici olduğumu söyleyerek onu kuyruğumdan çekmeye çalışıyordu. Bana ihanet etmiyordu."

İşte bu. İhanet. Bunca yıl Carter'ın kardeşime ihanet ettiğini düşündüm. Tüm bu sahte evlilik olayı boyunca, bana hiç bilmediğim zevkler yaşatırken bile ona güvenmedim çünkü neler yapabileceğini biliyordum. Aktif olarak aklımda değildi, ama o zamandan beri ona karşı hissettiğim bir duyguydu. Tanıdığım en sadık insan olan kardeşime ihanet edebiliyorsa, Carter da herkese ihanet edebilirdi. Zack saf olduğumu düşünse de Carter'a karşı belki de olması gerekenden daha sert davrandım.

Çünkü Zack'e ihanet etmediyse ve aslında ona yardım ediyorsa... bu ne anlama geliyor?

Carter'daki değişiklikleri hissettim. Çalışırken ve ailesiyle ilgilenirken onun tamamen farklı bir yönünü gördüm. Ne kadar cömert olabileceğini deneyimledim. Bunların hiçbirisi onun hakkındaki önyargılı fikirlerime mantıklı gelmiyordu. Sanırım Carter'ı daha iyi tanıdığım için bir bakıma bu düşünceleri bir kenara bırakıyordum ama Zack'e ihanet etmediğini bilmek Carter'la bu yolda devam etme konusunda beni *biraz* daha rahatlatıyor. Eğer iki yüzlü bir yalancı değilse ve hiç olmadıysa, o zaman gerçekten Blue Lake ve Elena için iyi bir şey yapmaya çalışıyor demektir.

Uzun bir süre sessiz kalıyorum ve Carter tüm bunları düşünmem için bana zaman veriyor. Gözlerimde bir özürle ona baktığımda dudaklarıma tatlı, yumuşak bir öpücük konduruyor. *Özrün kabul edildi*, diyor öpücüğü.

"Bütün bunları hallettiğimize göre," diye başlıyor Carter ve durakladığında Zack çenesini bir kez eğiyor, anlaşılan kardeşlik dramasını çoktan aşmış. "Sağdıncım olur musun?"

Aptalca, önce bana sorduğunu sanıyorum ve birbirine bağlı ellerimizden başımı kaldırıp "Ha?" diyorum. Ama gözlerinde geçmişlerinin umuduyla Zack'e bakıyor.

Carter'la onun 'gerçek teklifi' ve benim seks kaynaklı cevabım hakkında konuşmadık ama bu onun için bir sorun gibi görünmüyor. Sanki bu gerçekten oluyormuş gibi tam gaz ilerliyor.

Gerçekleşiyor mu?

Yani, Cartwright anlaşması ve babasının yüzünü kurtarmak için olduğunu biliyorum ama bu sahte olduğu anlamına gelmez. Eskisi gibi değil. Carter gerçekten

Evlilik cüzdanı imzalamamız, sağdıç ve nedimeyle ayağa kalkıp yemin etmemiz mi? Dün gece önerdiği gibi birlikte yaşamaya ve seks yapmaya devam mı edeceğiz? Evli-evli gibi mi?

Bu benim kabul ettiğimden çok farklı bir durum. Teknik olarak.

Ve her zaman evlenmeyi hayal etsem de, bunun aşk için olacağını varsaydım. Sanat ya da iş için değil. Yine de Carter'ın Zack'e ne kadar ciddiyetle baktığını gördüğümde, sanki bu arkadaşlıklarını onurlandıran gerçek bir anmış gibi, duygulanmadan edemiyorum.

Zack'i masanın altından tekmeliyorum ve o da irkiliyor. "Oww!" Bacağını ovuşturarak öfkeyle bana bakıyor. Karşılığında ben de ona hançer fırlatıyorum.

Zack gibi konuşmaya çalışarak sesimi alçaltıyorum. "*Onur duyarım.* Söyle, uyuşmuş taşak."

Zack ve Carter kıkırdar, ikisinin de kafası şaşkınlıkla düşer. Masanın karşısındaki Carter'a elini uzatan Zack iç geçiriyor. "Görünüşe göre, Onur duyarım." İtiraf etmeliyim ki taklidim yakındı. Çoğu kişi ikimizin sesindeki farkı duymazdı bile. "Yine de kışına tekmeyi basma hakkımı saklı tutuyorum. Bir yumruk pek adil görünmüyor."

"Zack!" Çok yüksek sesle bağırdım. Ama Carter başını salladı. "Anlaştık." Erkekler çok sinir bozucu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

LUNA

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Samantha bana milyonuncu kez soruyor.

Cevabım her seferinde olduğu gibi aynı. "Hayır. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim!"

Ellerim çırpınıyor, kalbim hızla çarpıyor ve muhtemelen son on dakika içinde Carter'ın yatak odasının etrafında en az bir mil yürüdüm. Balkonunda maraton koşan bir adam duymuştum, neredeyse hiç bitmeyen bir saçmalık döngüsü içinde bir uçtan diğerine gidip geliyordu. Ama şu anda bunu yapmak için fazlasıyla enerjim var. Muhtemelen şu anki gerginlik seviyemle dizlerimin üzerinde bile durabilirim.

Sam odanın diğer ucuna ilerlememi durdurmak için ellerini kaldırarak önüme geçti. Ama işe yaramıyor çünkü kendi zihnimde kaybolmuşum ve tam ona doğru yürüyorum, göğüs göğüse çarpışıyor. "Hey!"

"Düğün gününde damattan başka biriyle ikinci kaleye vuracağın kimin aklına gelirdi?" Sam gülüyor. "Sıradan bir fahişeye dönüşüyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir şey değilim! Ve sesini alçalt!" Elimle ağzını kapatıp kapalı kapıya bakıyorum. "Carter ve Zack duyacak."

Carter'ın misafir odasında giyinmelerini düşünmek çok tuhaf. Gerçi Carter ısrar etti, benim ve Samantha'nın onun banyolu ana yatak odasını kullanmamızın doğru olacağını söyledi. Tören, eğer öyle denebilirse, oturma odasında olacak.

Zack'le akşam yemeğinden bu yana sadece iki gün geçti ve bu süre zarfında, insanları memnun eden, yanlış yönlendirilmiş bir görevde olduğumdan endişelenerek beni bu karardan vazgeçirmeye çalıştı. Bu arada Samantha da beni ikna etmeye çalışıyor, sanki benimle aynı yaşta değilmiş gibi macera yaşamanın ve gençliğimi cesurca yaşamanın değeri hakkında şiirsel sözler söylüyor.

Carter da tam anlamıyla nişanlı modunda, kararsızca ileri geri gitmemi dinliyor ve orgazm üstüne orgazmla beni akılsız bırakıyor. İlk iletişimsizliğimizden sonra, daha önce sadece hayal ettiğim şeyleri 'uygulamama' yardımcı olmaktan çok mutlu oldu. Hiçbir zaman atlet olmamış olsam da, yaptıkları 'iki günde bir' tipi antrenmanların değerini anlamaya başlıyorum.

Carter ayrıca orgazmlar arasında düzinelerce beyaz gül sipariş etmek için zaman buldu. Samantha ve ben Brenda'nın beyaz elbisesini görmek için butiğe hızlı bir yolculuk yaptık ve en şaşırtıcı olanı da Carter'ın kendi yeminimizi kendimizin etmesini önermesiydi. Sanırım bu iyi bir şey çünkü standart olanlar yaptığımız şey için pek uygun değil. Burada aşk, onur ve itaat yok.

Sonsuza kadar da yok.

Hızlı, basit, kolay. Günün teması bu. Gerçek ama değil.

Samantha avucumu yalıyor, ben de geri çekiliyorum ve tekrar konuşması için onu serbest bırakıyorum. "Kimin umurunda? Gerçek değil, unuttun mu?"

Samantha küstahça davranıyor ama gözlerinde bir zekâ kıvılcımı var. Beni zorlayarak ne yaptığını biliyor. Karşılığında ben de tekrar volta atmaya başlıyorum. "Önemsiyorum," diye itiraf ediyorum. "Her zaman diğer çocuklar gibi hayallerim olmadı, ama evlendiğim gün? Bunu hayal etmişim ve bu değildi."

"Ama bu bir arkadaşına yardım etmek için yapılan bir evrak işi, gerçek bir evlilik değil. Yeşil kart durumu gibi," diye gerekçelendiriyor Samantha. "Yani daha sonra, Bay Doğru ile tanıştığında ve aşk için evlenmek istediğinde, o zaman rüya gibi bir düğün yapacaksın. Bundan emin olacağım."

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. *Bir arkadaşına yardım etmek. Yeşil kart durumu gibi.* Bu yasadışı ama Carter'la yaptığım şey o kadar da yanlış değil. Sadece çılgınca ve benim gibi insanların başına gelen türden bir şey değil. Sıkıcı, tuhaf ve münzevi olmaya yakın biriyim.

Ama işte buradayım, beyaz bir elbiseyle boy aynasının önünde duruyorum, gözlerimde umut ve kalbimde şaşkınlık var. Sam'e "Bu gerçek gibi geliyor, hem de tehlikeli bir şekilde," diye fısıldıyorum. "Bu seviyede bir eş rolü oynamak için uygun olup olmadığımı bilmiyorum."

Arkamda duruyor ve aynadaki bakışlarımla buluşuyor. "Bir, söyle ve seni hemen buradan çıkarayım. Bunu biliyorsun. Bugün ya da herhangi bir gün. Ama ikincisi, Carter'ı seviyor musun?"

"Evleniyorsak evet demem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama ..." Yüzümü buruşturarak omuz silkiyorum. "Ondan hoşlanıyorum."

Dehşete düşmesini bekliyorum ama onun yerine gülümsüyor. "Mükemmel. Eğer onu sevdiğini söyleseydin ve o da bunu bir iş anlaşması için yapıyor olsaydı, ben de her şeyi veto ederdim. Ama ona bu şekilde yatırım yapmıyorsun. Birbirinizden hoşlanıyorsunuz, harika seks yapıyorsunuz, lüks içinde yaşayabilirsiniz ve belki, sadece belki, müzenin şimdiye kadar gördüğü en büyük ve en iyi sergiyi getireceksiniz. Hatta iş yerinde bir zam veya terfi bile alabilirsiniz, bu da size Alphena'yı piyasaya sürmek için fon sağlayacaktır. Her yönden kazançlı çıkarsınız." Göz kırıyor ve ekliyor: "Ayrıca, huzurevinde yaşlandığımızda torunlarımıza anlatabileceğimiz harika bir hikaye olacak."

Haklı, ama bu yeterli mi? Bu hala yanlış değil mi?

"İş iştir bebeğim. Bunda yanlış bir şey yok," diye karar veriyor Sam ve ben hala emin olmasam da kendimi başımı sallarken buluyorum.

Carter

"Bunu yapacağına inanamıyorum," diyor Zack fazla beyaz dişlerini gösteren bir sırıtışla. Suda kan arayan bir köpekbalığı gibi... muhtemelen benimkini.

"Bundan zevk alıyor musun?"

Acı acı gülüyor, gülümsemesini en ufak bir şekilde küçültme zahmetine girmiyor. Şimdi tekrar bakıyorum da, bu gülümsemeden çok dişlerini göstermeye benziyor. "Şaka mı yapıyorsun? Bazı aptalca şeyler yaptık ama bu pastayı ve turtayı . . . ve tüm lanet tatlı büfesini." Ellerini oturma odamdaki düğün düzenine doğru sallıyor. "Yine de bunu hayatta kaçırmazdım."

"Kaçırmak üzeresin," diye uyarıyorum.

Şömine şöminesinden sarkan beyaz güllerden birine bir fiske vuruyor. "Beni şimdi terk edemezsin."

Haklı ve o da bunu biliyor. Onu burada istiyorum, Luna da öyle. "Bu konuda bu kadar kendini beğenmiş olmana gerek yok."

"Dostum, yanlış anlama. Bunu istemeye istemeye ve zar zor kabul ediyorum. Luna'nın iyiliği için, senin değil. Bu saçmalık patlayacak ve patladığında onu yakalamak için burada olmak istiyorum. Seni seviyorum ama

ayaklarınızın üzerine inin. O bizden farklı bir yapıya sahip." Yatak odamın kapısına doğru bakıyor ve bütün gün kapının aşırı farkında olmama ve açılmadığını bilmeme rağmen ben de bakıyorum.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye yemin ediyorum ciddiyetle.

Başını sallıyor, dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine yapışmış. Aklından geçenleri söyleyip söylememeyi düşünüyor gibi. Ağır bir iç çekişle, üzgün bir şekilde bana şöyle diyor: "Buna inandığına inanıyorum. Gerçekten inanıyorum, yoksa onu senden ve bu karmaşadan olabildiğince uzağa götürürdüm. Ama sonunda? Yapacaksın. Bu kaçınılmaz."

"Güven oyu için teşekkürler." Onun sözleri sertti, bu yüzden benimkiler de öfkeyle tükürüldü.

"Bana hatırlattığı gibi, bu konuda hiçbir şey yapamam. O bizden farklı, ama düşündüğünden daha güçlü ve ona hayır deseydim taşaklarımı mendeneye sıkıştırırdı. Umarım seninle uğraşırken de bu enerjisini korur."

Avucunu uzatıyor ama sonra yumruk yapıp büküyor. İstemsizce irkiliyorum ve kendimi kapatıyorum.

Tam o sırada kapı çaldı.

Zil kurtardı! "Rezervasyon yaptırdığım Sulh Hakimi olmalı." "Ev ziyareti için ne kadar ödemek zorunda kaldın?"

Kaşlarımı kaldırarak, "Bunun çok *özel* bir durum olduğunu anladığından emin olmak için ödediğim kadar değil," diye itiraf ediyorum. Zack kıkırdıyor ve ben de "Luna'nın hamile olduğunu düşündüğünden oldukça eminim" diyorum.

Kapı tekrar çalındı. "Sanırım sabırsızlanıyor." Kapıyı açarken kravatımı düzeltiyorum, "Teşekkür ederim-" diyorum.

Sulh Hakimi olmaması dışında. Kız kardeşim.

"Kayla! Burada ne işin var?" Keskin bir şekilde talep ediyorum. O burada olamaz. Ailemden kimse bunu bilmemeli.

Her zamanki gibi Kayla hiç umursamıyor ve içeri giriyor. "Benden kaçıyordun, ben de neler olduğunu öğrenmek için seni pusuya düşürüyorum."

"Bir şey olduğu yok."

Beni tamamen görmezden gelip Zack'e odaklanıyor ve sanki ben odada yokmuşum gibi beni işaret ediyor. "Bu kadar kötü yalan söylediginde ona inanıyor musun?"

Zack sırtıyor ve başını sallıyor. "Onu tanıyorsan boktan bir yalancıdır."

"Değil mi?" diye onaylıyor, sanki yalan söylemede bu kadar kötü olduğum için bana acıyormuş gibi konuşuyor. Ki *acımıyorum*.

Benim hakkımda saçma sapan konuşmaları için vaktim yok. Onu buradan çıkarmalıyım. "Kayla, Zack ve ben iş için buluşuyoruz ve sen bölüyorsun."

Kayla gözlerini devirdi. Ya da öyle olduğunu varsayıyorum ama sadece kafasının arkasını görebiliyorum. Ama bu onun yapacağı bir şey gibi görünüyor ve Zack gülmek için kendini zor tutuyor.

"Hey, Carter... eğer bir toplantı yapıyorsanız, güller de neyin nesi?" Şöminenin üzerindeki aranjmanı Vanna Whites'a verirken muzaffer bir edayla sırtıyor.

Zack savaşını kaybediyor ve gülüyor. "Seni yakaladı."

İçimi çekiyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Tam o sırada yatak odasının kapısı açılıyor ve Samantha dışarı bakıyor. "Eğer bu gösteriyi yola koymazsak, Luna hiperventilasyon geçirebilir. Yine."

Samantha ve Kayla göz göze geliyor.

"JP sen misin?" Samantha sorar.

Kayla suda kan kokusu alıyor. "Ne?"

Bu kaçak treni yavaşlatmam gerekiyor ve bu da Kayla'yı buradan çıkarmakla başlıyor. Dirseğini elime alıp onu kapıya doğru götürüyorum. "Gitme zamanı."

Kapıyı açtım, niyetim onu dışarı atmaktı. Nazikçe tabii ki. Ama kapıyı çalmak için elini kaldırmış yaşlı bir adam duruyordu.

"Oh! Bay Harrington! Düğün için güzel bir gün, değil mi?" dedi.

"Hayır!" Kayla'nın kulaklarını kapatmaya çalışarak bağırıyorum, ama kedi çantadan çıktı. "Düğün mü?" diye yankılanıyor.

"Kahretsin," diye hayıflanıyorum. "İçeri gelin, Yargıç Warren. Sen de Kayla."

Yargıç Warren içeri girerken şapkasını çıkarıyor ve çenesini Kayla'ya doğru eğiyor. "Hanımefendi."

"Biliyordum!" Kayla sevinç çığlıkları atar. "Bütün o yemek olayı çok tuhaftı. Annemle babamı test falan mı ediyordun?"

"Sınamak mı? Ha?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama nasıl ev sahipliği yapılacağını biliyorum. "Zack, sen-" Başımı Yargıç Warren'a doğru salladım, ben Kayla'yla ilgilenirken onu ilgilenmesi için Zack'e devrettim, o kadar çok sorusu var ki, konuşma baloncukları halinde etrafında vızıldıyorlar.

Samantha kapıyı tekrar kırıyor ve ben de parmağımı kaldırarak ona bir dakika diyorum. "Kayla, odaklan," diyorum V-ed parmaklarımla gözlerimi işaret ederek. Sessiz ve hızlı bir şekilde ona her şeyi açıklıyorum - sahte evlilik, Cartwright anlaşması, babamın benim isteğim dışında beni yemeğe zorlaması ve

Luna'yı sahte eşim olarak getirmemi ve ailenin de buna razı olacağına güvenmemi. Ve son olarak, Luna ve ben Elena ile anlaşmak için gerçekten evleniyoruz.

"Kaybettiğin bir bahsi üçe katlıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sorun değil. Ve şartlar göz önüne alındığında son derece mantıklı."

Öyle, ya da en azından bana mantıklı geliyor. Anlaşma için her şeyi yaparım, hayatımı böyle yaşarım. Samantha yatak odasından çıkarak, "Bunu ya şimdi yaparız ya da hiç yapmayız," diyor. Konuşmaya devam ediyor ama ben tek kelimesini bile duymuyorum çünkü

Luna Samantha'nın arkasından bakıyor.

Tamamen ortaya çıktığında nefesim kesiliyor. "Çok güzelsin Luna," diye fısıldıyorum.

Yorumum yüzde yüz içten. O çok güzel. Elbisesi beyaz ve dökümlü, kıvrımlarının üzerinden geçerek yere dökülüyor, korsajı göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor ve kollarının üstünden sarkan narin askılı şeyler tüm görünüme vintage bir hava veriyor. Saçları ensesine doğru toplanmış ve gözlüklerinin arkasındaki gözleri, göz kalemi ve kirpiklerle makyajlanmış.

"Beğendin mi?" Yüzü kızarıyor, Luna'nın endişeyle ileri geri salladığı beyaz elbisesine eşlik eden pembe kızarıklık kışkırtıcı. "Emin değildim ama fazla zamanım da yoktu."

"Bu mükemmel. Sen de mükemmelsin." Ellerini ellerimin arasına alıyorum, ona dokunmak istiyorum.

Yargıç Warren gözlerinde bir mutluluk parıltısıyla, "Bunu yeminlere sakla," diyor. Bunca yıllık düğün tecrübesine rağmen, sanırım hâlâ romantik bir kalbi var. Ayrıca, bunun sahte olduğunu bilmiyor.

"İyi fikir," diyorum kabul ederek. "Tam şurada," diyerek Luna'yı şömineye doğru yönlendiriyorum.

Çiçeklerin önünde derin bir nefes çekerken gülümsüyor. "Çok güzeller ve çok da güzel kokuyorlar. Duygusal bir yanın olduğunu söyleyebilir miyim? Bir düğün için güller," diye takılır Luna.

"Böyle devam edersen vücudunda duygusal bir kemik olacak."

"Hayır." Zack tüm bunlarla harika başa çıkıyor, doğrusu, ama kız kardeşin hakkında bilmek istemediğin bazı şeyler var.

Ben de Kayla için aynı şeyi yapardım. 'Ona zarar verme' rutininin ötesinde, beni eşek sudan gelinceye kadar dövme planına devam etmemeyi kabul etmesinin tek yolu seks hakkında tek bir kelime bile duymak istememesiydi.

Burnum ve kalan hafif şişlik göz önüne alındığında, bu benim için kabul edilebilir bir anlaşma gibi görünüyordu.

Yargıç Warren'la birlikte şöminenin önünde yerimizi aldık ve Luna'ya gülümseyerek ellerini tekrar ellerime aldım. "Hazır." JP ile konuşuyorum ama Luna başını sallıyor.

"Bekle! Son bir kez daha Luna, emin misin?" Samantha soruyor. "İhtiyacın olursa kaçış seçeneği hâlâ masada." Baş nedimeden çok defans oyuncusu gibi bir duruş sergiliyor, Luna kaçmak isterse yoluna çıkan herkesle dövüşecekmiş gibi davranıyor.

Luna gülümseyip ellerimi bırakıyor ve bir an için içimde bir panik kabarıyor. Ama Luna arkadaşına sarılıyor ve "Eminim" diyor.

"Tamam o zaman," diye başlıyor JP.

"Bekle, ben de," diyor Zack. "Luna, seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Lütfen istemediğin hiçbir şeyi yapma, buna bu herifle evlenmek de dahil."

"Sağdıçım olman gerekiyordu," diye homurdandım.

"Evet ama ben Luna'nın kardeşiyim." Haklı bir noktaya değindi, ben de peşini bıraktım. "Zack, sorun değil," diyor ona. "Bunu istiyorum."

JP beklentiyle Kayla'ya bakıyor ve o da Luna ile benim aramda eğiliyor. "*İki kez göz kırpmak* benim için her zaman işe yarar. Her zaman."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama Luna gözlerini kocaman açıyor ve rahatsız edici derecede uzun bir süre Kayla'ya bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kimse bana emin olup olmadığını sormadığı için alınmalı mıyım?"

Zack, Kayla ve Samantha kıkırdıyor. "Burada kesinlikle daha iyi bir anlaşma yapıyorsun," diye açıklıyor Zack.

JP bile buna başını sallar. "Genelde böyle olur evlat." Boğazını temizliyor. "En azından deneyimlerim öyle söylüyor."

"Artık başlayabilir miyiz?" Bu konuda biraz huysuzum ama grubun hakkımızdaki değerlendirmesine sessiz bir kahkaha atarak dolgun dudakları yukarı kıvrılan Luna'ya baktığımda haklı olduklarını anlıyorum. Dışarıdan bakanlar için, zengin, yakışıklı ve iyi bağlantıları olan bir aileden gelen biri olabilirim. Ama gerçek şu ki, Luna daha iyi bir insan. Sanat takıntısı, utangaç gerginliği ve öngörülemeyen ateşiyle . . güzel bir düğünü ve mutlu bir evliliği gerçekten hak eden kişi o.

Luna'nın kalbindeki kocası olma lüksüne sahip olmayabilirim ya da uzun süre olmayabilirim, ama onun her şeye sahip olduğundan emin olmak için elimden geleni yapacağım.

hak ediyor.

"Bugün burada Bay Carter Harrington ve Bayan Luna Starr'ın evlilik mutluluğuna tanıklık ederek onları onurlandırmak üzere toplanmış bulunuyoruz..."

BÖLÜM YİRMİ İKİ

LUNA

BU GERÇEKLEŞİYOR. Ya da aslında çoktan oldu. Kalem tutmuş, Yargıç Warren ve Carter'la birlikte evlilik cüzdanını imzalıyorum ve tamamen şoktayım. Elim kâğıda zar zor imzamı atabiliyor ve yemin ederim Ashton Kutcher her an tekrar ortaya çıkıp 'yakaladım seni' diye bağırabilir.

Bu muhtemelen bunu gelmiş geçmiş en uzun süreli şaka yapardı, ama bu *Yani* benim hayatım *değil*.

Ama öyle.

"Tamam, her şey yolunda görünüyor. Tebrikler Bay ve Bayan Harrington." Yargıç Warren Carter'ın elini sıkıyor ve sonra eğilip bana zayıf, dedemsi bir sarılmayla birlikte evrakları derhal dosyalayacağına dair söz veriyor.

Artık resmileşti. Evlendim. Ben Bayan Carter Harrington'ım.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Carter beni kolayca yakalıyor, yerden yüksekte destekliyor.

Bedava sulandırılmış light bira almaya giden bir öğrenci birliğinden daha hızlı hareket ediyor. Belki de bana büyü yapan bir vampirdir? Bekle, vampirler büyü yapmaz. Cadılar yapar. Büyücüler? Büyücüler? Çok hızlı, çok hızlı, çok hızlı.

"Luna? İyi misin?" Carter'ın sesi endişeli geliyor ve yüzü dalgalanan görüşümün önünde belirdiğinde korkmuş görünüyor. Uzaktan, yargıcın endişelenmememi, bu tür şeylerin hamileliğin erken dönemlerinde olabileceğini söylediğini duyuyorum.

Ben hamile değilim! Bağırarak istiyorum ama kendimde o gücü bulamıyorum. Hamile değilim, sadece şoka girmiş durumdayım.

Çünkü ben Carter Harrington'la evliyim. Gerçekten.

Bunu yüzlerce farklı şekilde oynadım ve üstesinden gelebileceğimden emindim, ama yeterince hava alamıyorum ve kulaklarımda bir kasırga kadar rüzgar uğulduyor.

"Nefes al, Luna." Carter'ın sesi güçlü ve emredici ve tam önümden geliyor. Kapattığımı fark etmediğim gözlerimi açıyorum ve neredeyse burun buruna olduğumuzu görüyorum. "Yavaşla. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı."

Nefes alıyorum, ama çok sığ ve düzensiz ve geniş oda çok küçük, klostrofobik geliyor. Ama Carter'ın desteği yardımcı oluyor ve yavaş yavaş onun ritmini bulup onunla senkronize bir şekilde nefes alabiliyorum.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum," diye tısladığını duyuyorum Zack'in ve nefesim kesiliyor. "Onu dinleme," diye tersliyor Carter ve beni tekrar kendine çekiyor. "Odaklan sesimde. İçeri. Dışarı." Birkaç tur daha ve geri döndüm. "İşte buradasın. Aferin kızıma."

Gülümsemeye çalışıyorum ama işe yaradığından emin değilim çünkü dudaklarım karıncalanıyor. "Teşekkürler," diye ofluyorum, sonunda daha normal nefes alıyorum, "Dr. Carter."

Samantha Carter'ı omuzlarıyla yolumdan çeker. "Yıllardır panik atak geçirmiyorsun bebeğim. Neye ihtiyacın var?"

Gözlerimi ona çeviriyorum ama tekrar Carter'a kayıyor. Mavi gözleri ihtiyacım olan şey, alnından öpmesi istediğim şey, beni saran güçlü kolları rahatlatıyor ... ve o da bana tam olarak bunu veriyor. Bir an sonra -ya da en azından bana öyle geliyor- gerçekten iyileşmiş oluyorum.

Carter gözlerimi netleştirmek için yeterince uzaklaşana kadar beni aşamalı olarak serbest bırakıyor. Gördükleri onu rahatlatmış olmalı çünkü bırakıyor. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama ben bir sandalyede oturuyorum ve Carter önümde diz çöküyor. Arkasında Zack, Samantha ve Kayla duruyor. Yargıç Warren panik atağım sırasında kaçmış olmalı.

"Şimdi iyiyim. Özür dilerim," diyorum herkese.

Samantha kaşlarını çattı. "Yapma bunu. Özür dilemene gerek yok. Al." Bir bardak su uzatıyor, ben de alıp titreyerek ağzıma götürüyorum. Sam Carter'ın omzuna vuruyor. "Karına yardım et," diye emrediyor ve sanki hepimiz Carter'ın karısının kim olduğunu bilmiyormuşuz gibi beni işaret ediyor.

Ben Carter'ın karısıyım!

Ama Carter cama doğru hareket etmiyor. Gülümsüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Onda var. Benim kızım güçlüdür."

Onun inancı daha fazla güç bulmama yardımcı oluyor ve bir damla bile dökmeden suyu kendi başıma içmeyi başarıyorum. "Teşekkürler."

Carter'la konuşuyorum ama Sam 'rica ederim' anlamına gelen bir ses çıkarıyor ve bardağı geri alıyor.

"Yiyecek bir şey ister misin? Biraz şeker belki?" Carter önerdi. Başımı sallıyorum ve Zack ortadan kayboluyor, bir süre sonra elinde bir

Carter'a uzattığı küçük tabakta peynir küpleri, krakerler ve çikolata kareleri var. Özenle bana bir çikolata yediriyor ve ben de yavaşça iğniyorum. Yuttuğumda gülümsüyor ve sonra küçük bir kraker uzatıyor.

Bana birkaç lokma daha yediriyor, her biri daha kolay yeniyor. "Daha iyi misin?" Carter soruyor.

"Daha iyiyim," diyorum ona minnetle. "Sadece yorgunum."

Kayla sessizce Samantha'ya, "Gitmeliyiz. Bence balayı gecesı bizim yaygaramızla biraz zor geçebilir. Ve eğer o atıştırmaıklar dağıtılacaksa resepsiyonun sıkıcı olacağını söyleyebilirim."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," diyor Zack Kayla'ya.

Samantha'ya bakıyorum, sessiz bir iletişim ona bilmesi gerekeni söylüyor. Dirseğini Zack'inkine geçiriyor ve onu çekiyor. "Gidelim, damızlık kardeşim."

Zack yerinden kıpırdamıyor ve kolunu Samantha'nın pençesinden kurtarmak için kıvranıyor. Yine de o kadar kolay pes etmiyor ve onun arkasına geçerek iki avucuyla onu sırtından itiyor. Ona karşı savaşıırken homurdanarak, "Hadi. Gidelim. Dostum, sen neyden yapıldın? elik ve betondan mı?"

Kayla daha nazık bir yaklaşımla Zack'e, "Luna'nın gerçekten dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum" diyor.

Zack soru sorarcasına bana bakıyor, ben de hem iyi olduğumu hem de biraz dinlenmek istediğimi belirtmek için başımı sallıyorum. "Tamam" diyor, isteksiz de olsa. Şakayla karışık, Samantha'nın ayağını kaydırmak için onu biraz geriye itiyor ve tökezlediğinde kıkırdıyor.

Yaptıkları maskaralıklara gülümsüyorum ve benim kadar eğlenip eğlenmediğini görmek için Carter'a dönüp bakıyorum ama gözleri hala sadece bana odaklanmış durumda. Ben kendimi daha iyi hissediyorum ama Carter hâlâ benim için endişeleniyor.

Uzanıp yüzünü avuçluyorum, başparmağım kaşlarının yanındaki endişe çizgilerini yatıştırıyor. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve "Bu beni çok korkuttu" diyor.

"Özür dilerim. Olur böyle şeyler. Bazen nedenini bile bilmiyorum. Ama ben gerçekten iyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

Carter öne doğru eğilip beni kollarının arasına alıyor ve gelin gibi yatak odasının kapısına doğru taşıyor. Omzunun üzerinden sesleniyor, "ıkarken kapıyı kilitle."

Fısıldıyorum, "*O kadar iyi miyim bilmiyorum.*" "*La-la-la-la,*" Zack'in şarkı söylediğini duyuyorum.

Yatak odasında Carter beni yatağın kenarına oturtuyor ve eğilip önce bir ayağımı, sonra da diğerini ellerinin arasına alarak ayakkabılarımı çıkartıyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve topuklu ayakkabılardan kurtulduğum için rahatlayarak iç çekiyorum. "O şeylerden gerçekten nefret ediyorum."

"Madem sevmiyorsun neden giyiyorsun? Converse'lerin sana çok yakışıyor."

"Gerçi onları gelinlikle giyemem." Carter homurdanıyor.

"Giyebilirdin. Sana çok yakıştırdı."

"Affedersiniz," diyor Samantha kapı aralığından. "Bunu getirdim."

Peynir, kraker ve çikolatayla dolu bir tabak tutuyor. İçeri giriyor, tabağı komodinin üzerine koyuyor ve bir süreliğine banyoya giriyor. Omzunda çantası ve bilmiş bir gülümsemeyle geri dönüyor. "Uslu durun çocuklar," diyor el sallayarak. "Ya da daha iyisi, yaramaz olun!"

Bir an sonra kapı açıldı ve sertçe kapandı. Yalnızız ve evliyiz. Beklentiler omuzlarıma ağır bir şekilde çöküyor. "Carter-"

Carter da banyoya girmeden önce "Burada kal," diye emrediyor. Suyun aktığını duyuyorum ve gülümseyerek küveti doldurduğunu fark ediyorum. Geri döndüğünde beni ayağa kaldırıyor ve küvetin yanına götürüyor. Carter beni baştan aşağı süzüyor. "Bunun içinde muhteşem görünüyorsun. Her ayrıntıyı hatırlamak istiyorum."

Hafifçe dönüp ona arkamı gösteriyorum. "Bu benim en sevdiğim kısım."

Carter gülümsüyor. "Elbise değil, Luna. Bugün seninle ilgili her ayrıntıyı hatırlamak istiyorum."

Ve şimdi ben de gülümsüyorum.

Carter narin parmaklarıyla elbiseyi çıkarmamda bana yardım ediyor ve elbiseyi sevmeme rağmen ben de çıkarılmasını istiyorum. O takım elbise giymişken çıplak olmak ayıp geliyor ama küvete girmeme yardım ediyor ve ben de sıcak suya oturuyorum. "Benimle geliyor musun?" diye sordum.

"İki kere söylemene gerek yok." Ayakkabılarını çıkarıyor, takım elbisesini mümkün olduğunca çabuk çıkarmak için çekiştiriyor.

Ne kadar aceleci olduğunu görmek çok hoşuma gidiyor ve neredeyse benimle birlikte küvete atlayıp yere çökerken dalgalar yaratmasına gülüyorum. Beni bacaklarının arasına çekerek uzanıyor ve ben de ona yaslanıyorum. "Sen topaklı bir yastıksın," diyorum ona. Beni daha rahat ettirmek için biraz yer değiştiriyor. "Hoşuma gitmediğini söylemedim," diye takılıyorum.

Kollarını bana doluyor, biri göğsümün üst kısmına, diğeri de göğüslerimin altına uzanıyor. Ona gömülüyorum, kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Orada olduğun için."

Açıkçası panik atağım yüzünden biraz utandım. Sam haklıydı, uzun zamandır panik atak geçirmemiştım ama bugün çok fazlaydı.

"Özür dilemene gerek yok Luna. Seni fazla zorladıysam özür dilerim." Carter'ın sessiz özüne başımın tepesine kondurduğu bir öpücük eşlik ediyor.

Sessizce tepkimi düşünüyorum ve ne hissettiğimi anladığımda Carter'a, "Çok ileri gitmedim. Sanırım yaptığımız şey beni bir anda etkiledi. Nasıl oluyor da çıldırmıyorsun?"

O konuşurken sırtımda bir uğultu hissediyorum. "Sen iyi bir insansın Luna. Sanırım bu işleri kolaylaştırıyor. Ne kadar nadir ve özel olduğunu anlamıyorsun ama kocan olmaktan -bu şekilde bile olsa- ve senin kendini keşfetmeni görmekten onur duyuyorum. Evlilik bir yana, artık seni tanıdığım için mutluyum."

Gözlerime sıcak yaşlar doluyor. Daha önce hiç bu kadar görüldüğümü hissetmiş miydim bilmiyorum. Kalın kalın yutkunuyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bir şey söylememe gerek yok. Carter beni sıkıca kucaklıyor ve küvetin güvertesinden düş jeli ve kabarık bir sünger alıp beni nazikçe ve iyice yıkamak için kullanıyor.

Panik atak dışında düğün günüm oldukça iyi geçiyor.

"Atıştırmalıkları buraya getirmeliydik," diye mırıldanıyorum, Carter'ın kollarında tamamen rahatlamış ve huzur içinde. "Cidden, kız kardeşin haklıydı. Resepsiyon yayılımı biraz berbat."

"Onları getirmemi ister misin?" diye soruyor ama ben başımı sallıyorum.

"Burada kal. Taş gibi sert bir yastık olmana rağmen rahatım. Sonra da yemek yiyebiliriz."

Bir kıkırdamayla beni tekrar kucağına alıyor. Parmağını saatler önce saç modelimden kaçan bir tutam saçımın üzerinde gezdiriyor, tekrar tekrar döndürüyor ve biz ... rahatlıyoruz. Karı koca gibi.

Kalbimi dinliyorum, tekrar hızlanıp hızlanmadığını kontrol ediyorum ama değişmiyor. Bu sefer panik yok.

Bay ve Bayan Carter Harrington.

Aslında kulağa hoş geliyor. Sol yüzük parmağımdaki yeni kordonla oynuyorum, tuhaf hissettirmesini bekliyorum. Ama iyi, hatta rahat hissettiriyor.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

CARTER

Çoktan evlenmiş olmamız gerektiği için teknik olarak balayımız sayılmaz ama keşke Luna'yla birlikte evimde kalabilseydim. *Bizim evimizde*. Dairesini tutuyor, orayı çalışmak ve resim yapmak için bir kaçamak olarak kullanmayı planlıyor, ancak geçen hafta burada benimle birlikte oldu ve bu inanılmazdı.

Her sabah birbirimizin kollarında uyanmak.

Birlikte kahve içmek.

Ofise giderken ona veda öpücüğü vermek, genellikle kanepeye kıvrılmış, Alphena'nın dünyasını yaratırken tabletinde kaybolmuş halde.

Ve yoğun bir günün ardından eve gelip kapıyı açtığımda bana sarılacağını bilmek.

Günümün nasıl geçtiğini sorması ve bana müzedeki gününü anlatması.

Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşurken yemek pişirmek ve yemek yemek.

Yatağa ve birbirimize düşmek, sadece uyanmak ve ertesi gün her şeyi tekrar yapmak için.

Bu noktada gerçek bir evlilikle bunun arasındaki farkın ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, ondan uzaktayken Luna'nın bütün gün aklımda olduğu ve birlikte olduğumuzda onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istediğim. Onun gülümsemesini görmek hoşuma gidiyor. Her geçen gün kabuğundan daha fazla çıktığını, benim yanımda gardını indirdiğini görmeyi seviyorum. Üzerinde çalıştığı hikâyenin olay örgüsünden ve tur gruplarından bahsetmesini dinlemek hiç tahmin edemeyeceğim kadar eğlenceli, özellikle de kitap sahnelerini canlandırmaya başladığında, tabii ki Alphena rolüyle.

Luna günlerimi ilginç, gecelerimi ise hayal ettiğimden daha ateşli kılıyor ve bana yeni bir amaç veriyor.

Yine de şu anda kravatımı düzeltiyor, aynadaki mavi gözlere bakıyorum. Bugün, tüm bunların ne için olduğunun doruk noktası. "Bu iş sende, Harrington. Bu sadece başka bir anlaşma."

Keşke bu doğru olsaydı. Bugün şu finansçı adamı atlatabilirim Elena Blue Lake ile çalışmaya hazır ve eğer akıllıysa ve boyundan büyük işlere kalkıştığının farkındaysa sorumluluğu bana devretmekten heyecan duyacaktır. Çünkü ben halledebilirim. Bu iş için en iyi adam benim.

"Ben en iyi adamım." Yüksek sesle söylemek anlam ve ağırlık kazandırıyor.

"Kibirli olduğunu biliyordum ama abartı seansların biraz egoistçe," diye takılıyor Luna kapı aralığından, parmağıyla başparmağını birbirinden bir karış kadar uzak tutarak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tezgâha yaslandım ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Beni ukalalık yaparken yakaladı. "Bunun yerine ne önerirsin?"

Bana doğru yürüyor, düşünürken yaptığı gibi başını eğiyor ve sonra yanımdaki tezgâha atlıyor. Ne bulacağını duymak için sabırsızlanıyorum. "Benim hype seanslarım genellikle bir sürü ... korkma, nefes almayı unutma, kimse sana bakmıyor, gülümse. Sana ne doğru geliyorsa onu kullanabilirsin."

Elini kalbinin üzerine koyuyor, yüzü ciddi ama gözleri mizahla dans ediyor.

Önüne geçiyorum ve o da otomatik olarak bacaklarını benim için açıyor. Aralarına giriyorum, dizlerinin beni sıkması hoşuma gidiyor. "Sanırım gülümseme önerisiyle gideceğim. Elena bundan etkilenmiş görünüyor." Luna'ya tüm gücümle sırtıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerini devirerek gülüyor. "Bende işe yaramış gibi görünüyor."

Ona tatlı bir öpücük konduruyorum, gülüşünü hissetmek, gülümsemesini tatmak istiyorum. "Buna sevindim."

Öpücüğümüze doğru eğiliyor, sonra isteksizce geri çekiyor. Zaten mükemmel olan kravatımı düzeltiyor ve ardından gömleğimi düzeltmek için ellerini göğsümde gezdiriyor. "Gitmen gerekiyor."

Gitmek istemiyorum. Burada kalabilir, yatağa ve Luna'ya geri dönebilirdim. Ama o haklı. Bu toplantıya geç kalamam. Sorumluluk sahibi olduğum için huysuzlanarak, "Tamam, gidiyorum ama bu konuda mutlu değilim," diye homurdanıyorum. Onu bir kez daha öpüyorum ve isteksizce geri çekiliyorum. "Öğleden sonra döneceğim."

"Bir kutlama yemeği hazırlayacağım!" Heyecanla ellerini çırpıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. Gülerek açıklıyor, "Yemek yapacağım derken, sipariş vereceğim."

Luna hakkında öğrendiğim şeylerden biri de yemek yapmayı beceremediği. Deniyor ama yemek yapmaktan çok çalışmakla vakit geçirdiğini itiraf ediyor.

ve genellikle dışarıdan sipariş verir. "Belki yine Hint lokantası?"

Başını sallayarak sırtıyor. "Zamanlayıcı kuracağım, böylece haber vermeyi unutmam."

Hareketli ifadeleriyle benden kolayca çıkardığı derin kıkırdamaya karşı koyamıyorum. Dahası, bunu ne istiyorum ne de buna ihtiyacım var. Aptal olmama aldırıyor, ki aslında hiç öyle olup olmadığımı bilmiyorum.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Oleana. Bugün benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Elimi uzatarak yaşlı beyefendinin elini sıkıyorum.

Onun hakkında araştırma yapmıştım. Tıpkı babası gibi yıllardır Cartwright'larla çalışan eski kafalı, muhafazakâr bir mali yönetici. Beyaz gömlekli ve kırmızı kravatlı klasik lacivert takım elbisesi, kalın, siyah çerçeveli gözlükleri ve parmak arası ayakkabılarıyla da rolüne uygun görünüyor.

Bilmeyenler için sıradan bir muhasebeci gibi görünebilir. Ancak şeytan ayrıntıda gizlidir. Takım elbisesi özel dikim, kravatı yüzde yüz ipek, ayakkabıları kaliteli deriden ve kolunda gördüğüm saat eski bir Rolex. Bay Oleana geleneksel olabilir ama ince şeyleri seviyor.

"Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum Bay Harrington. Gerçi sizinle daha önce Blue Lake'in anlaşmaları sayesinde bir ya da iki kez karşılaşmıştım ama o zamanlar daha çocuktunuz. Çekirge kadar bile değildiniz." Konferans masasında yanında oturan Elena'yla özel bir şaka paylaşıyormuş gibi gülüyor, avucunu yere doğru tutarak boyumun yirmi dört santim civarında olması gerektiğini işaret ediyor.

Demek böyle oynuyoruz? Ben sadece genç bir zıpır mıyım?

Onun bakış açısına göre Cartwright holdinginin başına geçmek için çok gencim. Bunun olası endişelerden biri olmasını bekliyordum, bu yüzden esprili bir cevap vermeye hazırım. "Belki de öyledir. O günler hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Sanırım sen de anımsayabilirsin." Şakağıma dokunurken kıkırdıyorum.

"Ooh, seni yakaladı, Pat." Elena neşeyle ellerini çırpıyor, gözleri sanki sözlü atışmalarımız bir tenis maçıymış gibi bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Affedersiniz?" Bay Oleana kaşlarını çatıyor, yüzünü çevreleyen kukla çizgileri

İnce dudaklar daha da derinleşiyor ve belirginleşiyor.

"Huysuzluk etme. Önce sen ona genç dedin, o da sana moruk dedi. Bana adil bir geri dönüş gibi geldi. Şimdi, *çocuklar* ..." İkimize de bakıyor, ikimizden birinin bu söze karşı çıkmasına meydan okuyor. İkimiz de sessiz kaldığımızda, onaylarcasına bir kez başını salladı. "Param hakkında gevezelik etmeye devam edelim çünkü Tanrı biliyor ya, bugün yapacak başka işlerim var."

"Peki," diye homurdanarak elindeki kâğıtları masaya vuruyor. Üzerinde çizelgeler ve grafikler olan ve üç aylık raporlar gibi görünen gerçek kâğıtlar gibi. Adam iş yapma biçimiyle her ay koca bir ormanı öldürüyor olmalı.

Çantamdan tabletimi çıkarıyorum, Bay Oleana'yı bu iş için uygun kişi olduğuma ikna etmek için hazırladığım sunumu açıyorum ve ardından not almak için başka bir uygulama açıyorum.

Siyah ve beyaz kâğıtlar ile tam renkli teknoloji arasında birkaç on yıllık canlı renk farkı var.

Ancak yaptığı şey Elena için işe yarıyor ve ileride onu geliştirebileceğimden emin olsam bile bunu küçümsemek istemiyorum. "Bu kadar geniş ve çeşitli bir portföyü bu kadar uzun süre nasıl yönettiğinizi duymak için sabırsızlanıyorum, özellikle de tek kişilik bir gösteri olarak, Bay Oleana. Bu oldukça etkileyici."

Gözlerini kısıyor, saçmalıklarına bir an bile inanmıyor. Ama bakışlarını tuttuğumda yumuşuyor. "Peki. Bana Pat de ve şu işi bitirelim. Sahil beni çağırıyor."

"Kumsal mı?" Yankılanıyorum.

Elena kolumu okşuyor ve bana bilgi vermek için eğiliyor. "Sahilde torunlarının yanında yaşamak için emekli oluyor."

Şaşırdım. Pat gibi bir adamın kravatını ve ceketini bırakıp parmak arası terlik ve güneş şapkası giymesi için çok şey gerekiyor olmalı. Babamın yakın zamanda bunu yapacağını hiç sanmıyorum. Ama . . . "Neden Cartwright portföyünü oradan yönetmeye devam etmiyorsun?" Tabletimi işaret ediyorum, her an her yerde çalışmamı sağlayan ve onun için de aynı şeyi yapabilecek tek durak noktası.

Omuz silkiyor. "Zamanı geldi. Ben ve Elena'nın geçmişi çok eskiye dayanıyor. Babalarımız yemek yerken ve toplantıdayken biz yerde oynardık."

Ona bakıyor ve birlikte "Bo-ring!" diyorlar. Öylesine parlak bir yakınlığı paylaşıyor gibiler ki, Thomas ortaya çıkmadan önce ikisi arasında arkadaşlıktan öte bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Onlar gülerken ben de kibarca gülümsüyorum.

"Ne diyordum ben?" Pat soruyor.

"Elena'nın portföyünü neden plajdan yönetmeyeceğini açıklıyordun," diye soruyorum, unutkanlığı ve bunun yaşla ilgili olup olmadığı hakkında bir yorumu geri çekiyorum.

Birkaç kez başını sallıyor ve düşüncelerini toparlamak için kendine bir an veriyor. "Hiç uykunuzda yapabileceğiniz kadar uzun süre aynı şeyi yaptınız mı?" diye soruyor. Cevabımı beklemeden devam ediyor: "Bu benim için böyle bir şey. Cartwright mülkünün güvende olduğundan ve düzgün bir şekilde yönetildiğinden emin olmak hayatımın neşesi oldu. Ve uzun bir süre boyunca başka bir şey yapmayı hayal bile edemedim. Bu yüzden devam ettim. Ama artık emekli olma zamanım geldi ve çocuklarımda matematiksel bir kemik yok, bu yüzden ailemde işi devredebileceğim kimse yok. Ama birlikte bu kadar şey yaşadktan sonra Elena'yı yüzüstü bırakamam."

Elena gülümsüyor ama gözleri cam gibi ve ıslak bakıyor. "Beni ağlatma Pat Oleana. Eğer rimelimi mahvedersen kışını duvarıma ödöl olarak asarım."

Kıkırdıyor ve onun elini okşuyor. Yine de çapkınlıktan çok arkadaşça ve platonik görünüyor. "Yirmi beş yaşına girdiğin ve Thomas babana soyadını değiştirmeni asla istemeyeceğini, hatta kendi soyadını değiştirip senin ailene katılacağını söylediğinde yüzünden siyah nehirler aktığı günden beri su geçirmez maskara kullanıyorsun."

Bekle, ne?

Bir şey mi söyledim yoksa ses mi çıkardım bilmiyorum ama Elena Pat'e elini salladı ve sonra bana açıkladı, "Bunu fark etmedin mi? Cartwright benim babamdan gelen ismim."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bunu kesinlikle bilmiyordum."

Elena başını sallıyor, gözleri uzaklara dalıyor. "O zamanlar tam bir skandaldı. Herkes ya benim Thomas'ın kendi toplarını tutmasına izin vermeyen otoriter bir düve olduğumu ya da onun paramı çalıp beni on beşinci otoyolun dışındaki ormana gömecek olan altın avcısı bir hırsız olduğunu düşünüyordu. İkisi de doğru değildi. Beni seviyordu ve ailesi çoktan vefat ettiği için artık kendi ailesi yoktu. Cartwright'lara katıldığı için mutluydu ve doğma büyüme Cartwright olan herkes gibi adımızı taşımaktan gurur duyuyordu. Babam onun evlatlık olduğunu söyledi ve ona aileden biri gibi davrandı. Ona bir kez bile dünürüm demedi. Tek bir kez bile." Hatırladıkça gülümsemesi hüzünleniyor.

Gözleri berraklaşıyor ve beni bakışlarına hapsediyor. "Aile bizim için önemli

-Babama, bana ve Thomas'a ve şimdi de Claire, Mads ve Jacob'a. Onlar yeni nesil. Bu yüzden seni ve Luna'yı çok seviyorum. Birbirinize ne kadar değer verdiğinizi görebiliyorum. Ve o tatlı Gracie'yle aranızdaki ilişkiye bakılırsa, geleceğinizde büyük ve dolu bir aile masası var. Kardeşleriniz, yeğenleriniz ve kendi bebeklerinizden oluşan bir aile. Sanırım bunu doğru hissettiren de bu, biliyor musun?"

Elena elini kalbinin üzerine koyuyor ve kutsal olan her şeye yemin ederim ki, eğer Bağlılık Yemini etmeye veya *Amazing Grace*'i söylemeye başlarsa, bu odadan kaçacağım ve bir daha asla geri dönmeyeceğim çünkü Elena ailenin onun için ne anlama geldiğini böylesine içten bir şekilde anlatırken yaptığım şeyin suçluluğu çok ağır. Onun parasıyla dikkatsiz olacağımdan değil, yasal olarak onun mülkünü iyi bir şekilde yapacağım, ancak araçlardan dolayı 'iş'i alacağım'.

Ve benim ve Luna'nın geleceğinde gördüğü şey çok korkutucu. Yine de Luna'yı karnında bir bebekle büyük ve yuvarlak hayal ediyorum ve bu kötü bir görüntü değil. Luna'nın harika bir anne olacağını düşünüyorum, onu Grace'le ve okul gezisi çocukları hakkında anlattığı hikayelerle hatırlıyorum.

Sadece benim bebeğim olmayacak.

Eninde sonunda tüm bunlar sona erecek. Anlaşmayı alacağım ve Elena'ya kendimi kanıtlamak için çalışmaya başlayacağım ve sonunda, Luna ve ben muhtemelen yeterince uzun süre uygun bir şekilde boşanacağız. Ondan sonra birini bulacak ve gerçekten aşık olacak, gerçekten evlenecek ve gerçekten bir bebek sahibi olacak.

Başka birinin ona dokunacağı, onu seveceği, onunla bir aile kuracağı düşüncesi içimi kemiriyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kabul ediyorum, "Aile her şeydir. Ne olursa olsun birbirimizi seviyoruz."

Ve bu lanet olası gerçek değil mi? Luna'dan bahsediyorum ama aynı zamanda tüm ailemden.

Cameron'ı en karanlık günlerinde, karısı öldüğünde ve onu Grace ile yalnız bıraktığında sevdik. Chance'in kendi işini kurmasını ve başarılı olacağından emin olmadığı yavaş günlerini destekledik. Ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz olmamasına rağmen Cole'u savunduk. Kayla'nın sayısız erkek kardeşi tarafından kolayca gölgede bırakılabilecekken spot ışığında sırasını almasını sağlıyoruz. Ve Kyle'ın her zaman bir ayağının ailenin içinde bir ayağının dışında olacağını kabul ediyoruz.

Nedenini anlamıyoruz. Ne zaman geri dönmeyi seçse ona hoş geldin diyoruz.

Ben de öyle. Bu anlaşmada bir şansım olsun diye ne yaptıklarına bir bak. Çılgın yalanıma ve Luna'yla yarattığım bu hayata devam etmek mi? Babam dışında.

Pat boğazını temizliyor ve onun ve Elena'nın bana baktığını fark ediyorum. "Düşüncelerin için Penny?" Elena nazikçe soruyor.

Aynı anda Pat, "Bu kadar boş boş konuşmak yeter. Artık ayrıntılara inmeliyiz. Ne planladığınızı görmek istiyorum."

Sanki tüfeği planlarımda delik açmaya hazır mış gibi konuşuyor ama ben Pat'in teklifini konuşmalarımızın duygusal yönünden kurtarmak için kabul ediyorum, şu anda aile dramamı ya da Luna'ya karşı hissettiklerimi analiz etmeye ihtiyacım yok. "Harika bir fikir. Araştırmalarım göre mal varlığınızı seksen-yirmiye bölmüşsünüz ve muhafazakâr yatırımlara ağırlık vermişsiniz. Doğru mu?"

Bu, hisse senetlerinden emlak yatırımlarına, bağışlardan vergilere ve aradaki her şeye kadar Cartwright portföyünün tüm yönlerini tartışmamız gereken bir başlangıç noktası.

Saatler sonra Elena sandalyesinde uyukluyor, hatta zaman zaman horluyor, Pat ve ben rapor üzerine rapor hazırlarken ve ona Cartwright mülkünün yönetiminde potansiyel iyileştirmeler gördüğüm yerleri gösterirken.

Ama ne söylersem söyleyeyim ya da ne yapmasını önerirsem önereyim, profesyonel olarak mesafeli ve soğuk davranıyor. Cazibem onun üzerinde işe yaramadı, planlarım onu etkilemedi ve emekli olmak istediğini iddia eden biri için, Cartwright portföyünü yönetmekten bir parmağını bile bırakmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Ya da en azından bana bırakmaya.

Derlediğim projeksiyonları görmüş olmasına rağmen, "Bu kadar agresif olmak aptallık," diye tekrarlıyor. "Küçük karikatür okunun ne gösterdiği umurumda değil, bu en iyi strateji değil." Gerçekten de yatırım getirilerinde dramatik bir artış gösteren yeşil bir ok bulunan tablet sunumuma el sallıyor.

Hayal kırıklıklarımı kontrol etmek için dişlerimi sıkarak ona tekrar güvence veriyorum. "Bu şekilde sonuçlanacaktır. Bunu daha önce de yaptım ve hatta kendi kişisel fonlarımdan bir kısmını bu şekilde değerlendirdim."

"O zaman sen bir portföy yöneticisi değilsin, büyük skoru uman bir kumarbazsın. Senin yaşındaki biri için iyi bir strateji bile olabilir ama bu durumda değil." Elindeki kâğıt yığını masaya çarptı ve beni başından savarak Elena'ya döndü. "İçgüdülerine güvendiğini biliyorum ama ciddi mi?" Bir elini uzatarak bana doğru işaret ediyor ve burnunu kırıştırıyor.

Onu uyandırdı ve ağzının kenarlarındaki salyaları silerek, "Ne-ne ... neler oluyor?" diye kekeleydi.

"Bu çocuk seni daha agresif bir araca bindirmek istiyor-"

Elena araya girip "Spor araba gibi mi?" diye soruyor. Noel sabahı Noel Baba'dan tam da istediği şeyi almış bir çocuk gibi gülümsüyor.

"Hayır, yatırım aracı," diye düzeltiyorum. "Ama egzotik bir araba deneyimi yaşamak istiyorsan, tam yerini biliyorum. Babamı geçen yıl doğum gününde oraya götürdük ve bayıldı." Sevimli gülümsememi gösteriyorum, işleri yumuşatmak istiyorum çünkü birinin size bağırmasıyla uyanmak rahatsız edici olabilir.

"Evet," diye hızlıca cevap veriyor, "özellikle de seksi bir yarış arabası sürücüsü bana öğretirse." Kollarını bir direksiyonu kavrar gibi önünde tutarak biraz kıpırdandıktan sonra - aksini hayal ettiğini düşünmeyi reddediyorum - daha ciddi bir şekilde, "Agresif bir yatırım aracının nesi var?" diye soruyor.

Pat'e soruyor ama buna cevap vermem gerekiyor. Bu, portföy yöneticisi olarak bana geçişi ve benim kararına güvenmesini sağlamanın anahtarı. "Bay Oleana sizi çok güvenli hisse senetlerine, tahvillere vs. yatırmış. Bunlar istikrarlı, iyi bir faize sahipler ve her yıl artarak büyüyorlar. Onlardan sizi öldüğünüz güne ve sonrasına kadar destekleyecek düzenli bir gelir elde ediyorsunuz."

"Ürkütücü," diye ekliyor Pat. "Ve güvenli olmak iyidir."

Dudaklarımı yalıyorum, zaferin tadına varıyorum. "İyi yeterince iyi değil, Elena Cartwright için değil. Potansiyel parayı masada bırakıyorsun."

"Anlat," diye emrediyor, çenesini avucuna dayamak için masada öne doğru eğiliyor.

Pat'in tüm planlamalarını Elena'nın yaşı itibarıyla muhafazakâr olması gerektiğine göre yaptığını, ancak mevcut gelirine göre çok daha agresif olabileceğini anlatıyorum. "Evet, kayıplar da olabilir, büyük kazançlar da."

"Zaten ne yapacağımı bildiğimden daha fazla param var ve şu anda çift haneli bir getiri oranına sahibim. Tahminlerinize göre, bu oran yatırım yılı başına yaklaşık yüzde sekiz daha mı artacak?"

Ooh, çok kurnaz biri. Hiç uyumuyordu. Sessizce beni ve Bay Olena'nın tartışmasını dinliyor ve tüm bu süre boyunca beni değerlendiriyordu.

"Evet, sadece nesiller boyu sürecek bir zenginlik yaratmakla kalmayıp, aynı zamanda kalbinize en yakın olan amaçlara ve hayır kurumlarına bağış yapma fırsatı sağlayan türden kazançlar yaratarak, Cartwright mirasını sürdürürken bu faydaları ihtiyacı olan daha fazla insana yaymak."

Pat sözümü kesmeden önce ekliyorum: "Zaten önemli miktarda bağış yaptığınızı biliyorum ama ya daha fazlasını yapabilseydiniz? Müzede Thomas'ın adına bir kanat, eyaletin dört bir köşesinde bir çocuk hastanesi ya da ne yapmaya çağrıldığınızı hissediyorsanız. Mesele şu ki... dediğiniz gibi, ne yapacağınızı bildiğinizden daha fazla paranız var, o halde neden bu kadar dikkatli olarsınız ki? Asla tükenmeyeceksin."

Pat araya girerek, "Çek defterini tutan sen olursan bitebilir," dedi.

"Çek defteri mi? Bu sadece ne kadar demode ve çağdışı olduğunu gösteriyor. Artık kimsenin çek defteri yok. Bunun için bir uygulama var," diye espri yapıyorum ama hayal kırıklığım belli oluyor.

"Yeter artık." Elena ellerini havaya kaldırarak masadan biraz uzaklaşıyor. "Carter, geldiğin için teşekkürler. Sanırım Pat'le konuşmamız gereken bazı şeyler var." Çenesini eğip kaşlarının arasından Pat'e bakıyor.

Bir kovulma işareti duyduğumda anlıyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Oleana, Elena. Umarım önerilerim üzerinde ciddi bir şekilde düşünürsünüz."

İkisinin de elini sıkıyorum ama Elena'nınki öncekinden daha gevşek. Asansör kapılarının açılmasını ve beni buradan çıkarmasını beklerken kendime bağırıyorum.

Her şeyi berbat mı ettim? Siktir, umarım etmemişimdir. Elena'nın ilgisini çekmek için yaptığım onca şeyden sonra olmaz.

Ama asansör kapıları açıldığında gördüğüm şeye hazırlıklı değilim. Claire, Elena'nın yeğeni, asansörden iniyor ve neredeyse bana çarpacakken, açıkça dudak büküyor. "Sen!"

Neden burada, Bay Oleana'nın ofisinde olduğunu ya da bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Ama en çekici gülümsememi sunuyorum. "Seni görmek güzel Claire."

"Siktir git," diye tıslıyor ve yanımdan geçerken omzuma çarpıyor.

Onun derdi ne?

Sorma fırsatım olmadı çünkü Bay Oleana'nın ofisinde kayboldu. Onu takip etmeyi düşündüm, şansımı mahvetmesini istemedim.

Ama telefonum çaldı ve baktığımda ekranda babamın adını gördüm.
"Alo?"

BÖLÜM
YİRMİ DÖRT

LUNA

"UMARIM bugün hepiniz eğlenmiş ve belki de güzel bir şeyler öğrenmişsinizdir?" Son iki saattir müzeyi gezdirdiğim çocuk grubundan el kaldırmalarını umarak soruyu havada bırakıyorum.

Küçük bir çocuk, "Öğrendiğim en güzel şey, eski günlerde kir ve yumurtayla boya yaptıkları" diyor.

"Ooh, iyi bir tane. Evet, boya farklı toprak türleri, renkli kayalar, mineraller, hatta değerli taşlarla yapılmış." Dramatik bir şekilde donup kalıyorum, iki elimi de 'dur' pozisyonunda tutuyorum ve aşırı geniş gözlerle çocuklara bakıyorum. "Ama buradaki kural nedir?" Soruyorum.

"Boya yapmak için mücevher kullanmayın!" Birkaç çocuk hep bir ağızdan bağıyor.

"Evet!" Doğru cevaplarını kutlamak için yumruğumu sıkıyorum. "Çünkü mücevherler ve takılar ...?"

"Farklı!" diye cevap veriyor çocuklar.

Onlar müzeden ayrıldıktan sonra da bu dersin akıllarında kalmasını sağlamak için eğiliyorum. "Yoksa anneniz size kızar, size de, size de." Çeşitli çocukları ve sonra kendimi işaret ediyorum, "Ve Bayan Luna'ya kızar, bunu istemeyiz, değil mi?"

"Hayır!"

Ellerimi kaldırıp çocukları alkışlıyorum. Başarılı bir okul gezisi turu daha geride kaldı!

Ama gruba ve öğretmenlerine el sallarken, tepedeki hoparlörden "Luna resepsiyona lütfen" diye sesleniliyor.

Ne? Bugün başka turum yok. Koridorlarda biraz dolaşıp müze misafirleriyle konuşmayı dört gözle bekliyordum. Sanırım bu değişti.

Belki Carter buradadır?

Masaya yaklaştığımda, resepsiyon görevlisi beni çağıran kendisi olmasına rağmen şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ne oldu?"

Sessizce sağıını işaret ediyor, ben de gösterdiği yere bakıyorum. "Ah. Anne. Tanrım." İlk içgüdüm görünmemek için masanın arkasına eğilmek oldu ve hemen yere düştüm. Ne gördüğümü biliyorum ama "Hayır, hayır, hayır, hayır" diye tekrarlayıp duruyorum.

Josie masanın üzerine eğiliyor ve ben de onun sesini duyuyorum. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, endişeli yüzüne bakıyorum. Genelde bana karşı pek arkadaşça davranmaz, bu yüzden iyi davrandığına göre onu korkutuyor olmalıyım. "Ne zamandır burada?"

"Maeve mi? Her zamanki gibi bu sabah geldi." Ben Josie'ye ters ters bakınca o da muzaffer bir edayla gülümsüyor, bu sabah çalışanlar salonundaki kahve cezvesinin başında gördüğüm Maeve'den bahsetmediğimi gayet iyi biliyor. "Oh! Diğer bayanı mı kastediyorsun? Yaklaşık bir saattir burada, Maeve ile sohbet ediyor. Kim o?"

Kim o? O Elena Cartwright! Onun burada ne işi var?

Elena'yı görmek istemediğimden değil, ama bugün Carter ve para işleriyle ilgilenen adamla buluşması gerekiyordu, bu yüzden burada olması beklenmedik bir şey. Beklenmedik şeylerle aram iyi değildir. Plan yapmayı severim. Hazırlanmayı.

Kafamın içinde çılgılık atarak en yakın koridora olan mesafeyi ölçüyorum ve görünmeden oraya sürünüp sürünemeyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Sanırım bunu yapabilirim ve hatta Josie beni otobüsün altına atmadan önce iki adım bile atabilirim.

"Luna, yerde ne yapıyorsun?" diyor, kasıtlı olarak Maeve ve Elena'nın duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Ne? Luna?" Maeve'in sesinin lobide yankılandığını duyuyorum.

"Shiiii-" diye fısıldıyorum ama ayağa kalkıp toparlanmaktan başka yapacak bir şey olmadığını fark ediyorum. Çok hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum, görüşüm biraz bulanıklaşıyor ve düşmemek için tezgâha tutunmak zorunda kalıyorum. "Oh! Merhaba!" Sesim normalden bir oktav daha yüksek çıkıyor. "Ne var ne yok?"

Maeve boğazını temizliyor ve kendimi toparlamam için sessiz bir emir verircesine bana bakıyor. Ama Elena aklımı kaçırdığımdan daha çok endişelenmiş görünüyor, benden yere bakıyor. "İyi misin canım?"

"Evet, evet," diye aceleyle onu temin ediyorum. "Yerde bir şey var sanıyordum?"

"Sen vardın," diye mırıldanıyor Josie. Neyse ki Maeve ve Elena'nın onu duyduğunu sanmıyorum.

Biraz olsun normallik bularak -ya da en azından öyle olduğunu düşünerek- elimi uzatarak Elena'ya doğru yürüyorum. "Üzgünüm, seni gördüğüme şaşırdım. Ama

Bu harika bir sürpriz."

Elena elimi sıkmak yerine kollarını uzatarak beni kucaklıyor. Bir an için kaskatı kesiliyorum ama sonra ona içtenlikle sarılıyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Geri çekildiğinde kollarımla ne yapacağımı bilemiyorum ve beynim "*Onun burada ne işi var?*" diye bağırırken kollarımı arkamda kenetliyorum.

Maeve tam o sırada bana, "Bayan Cartwright da bana Bay Cartwright'ın koleksiyonunu burada sergileme önerinizden bahsediyordu," diyor.

Sesi biraz sinirlenmiş gibiydi ve bunu ona daha önce söylemem gerektiğini fark ettim ama bu geçici bir umuttan başka bir şey değildi. Elena bu konuda 'ilginç'ten başka bir şey söylemedi.

"Bunu gerçekten düşünüyor musun?" Elena'ya heyecanla soruyorum.

O da sırtıyor. "Önce müzeyi bir kontrol edeyim dedim. Thomas'ın koleksiyonunu evinde gibi hissedeceği bir yer olduğundan emin olmak istedim."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Kesinlikle! Size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Sanırım birkaç dakika içinde başka bir turun var, değil mi Luna?" Maeve soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum, tekrar kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. "Sanmıyorum. Sabahtan beri biri rezervasyon yaptırmadıysa tabii?" Kimsenin aramadığından emin olmak için Josie'ye bakıyorum ama onun gülmek için kendini zor tuttuğunu görüyorum. Benimle tekrar sessizce iletişim kurmaya çalışan Maeve'e dönüp bakana kadar nedenini anlamıyorum ve muhtemelen Elena'ya etrafı gösterecek kişinin kendisi olmak istediğini fark ediyorum. "Yani, uh ... belki de ... başka bir turum var?"

Maeve gülümsüyor ve ben de doğru anladığım için rahat bir nefes alıyorum.

Yine de Elena'nın buna tahammülü yok. "Eminim bunu halledebilecek başka biri vardır? Luna'nın bana etrafı gezdirmesi beni şişman bir köpeğin üzerindeki keneden daha çok mutlu eder. Burada olma sebebim o olduğuna göre ve bana Renoir'dan bahsettiğinden beri onu görmek istiyordum."

Maeve, Elena'ya etrafı gezdirmem konusunda pek de hevesli değilmiş gibi görünerek, "Oh, peki, o zaman işte gördün," diye cevap veriyor. Muhtemelen kendi parlama anını yaşamak istiyor ve ben buna engel oluyorum. "Luna sana etrafı gezdirdikten sonra seninle sergi hakkında daha detaylı konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Tabii, tabii." Elena elini sallayarak Maeve'i başından savıyor, sonra dirseğini bana uzatıyor. Benimkini onunkinin içinden geçiriyorum ve o gülümsüyor. "Al

Bana yerleri ve şeyleri göster canım."

Onu Rönesans kanadına doğru yönlendiriyorum, Maeve'in keskin bir şekilde kalkmış kaşlarından kaçmak için koşar adım gitmek istediğim hızda değil, Elena'ya uygun bir hızda gitmeye çalışıyorum.

Etrafına bakınırken Elena'ya "Burası müzenin en popüler alanlarından biri," diyorum. Onun sanat konusunda Thomas kadar tutkulu olmadığını biliyorum ama etrafı keşfederken doğal olarak tur rehberi moduna geçiyorum. "Pek çok insan net görüntülerden hoşlanıyor ve parlak renkler çok canlandırıcı."

Odadan odaya geçerken Elena bizi dinliyor ama sonunda beni izleyişinde ve sergilenenlere zar zor göz atmasında bir tuhafılık seziyorum. Buraya müze için geldiğini sanmıyorum. Benim için mi burada? Umarım sergi için beni inceliyordur ama bundan emin değilim. Kalın kalın yutkunuyorum, Carter ve benim hakkımda doğrudan sorular sorarsa, vereceğim herhangi bir garip cevabı anlayabileceğini biliyorum. Ve ona yalan söylemekten gerçekten nefret ediyorum. O kadar tatlı ve nazik ki, aramızda bir ömür boyu sürecektir yıllar olmasına rağmen arkadaş olabileceğimizi hissediyorum. İkimizin arasında milyonlarca dolar var.

Sanki müzeyi umursamadığını anlamamı sabırla bekliyormuş gibi çünkü gözlerimde beliren farkındalığı görünce odanın ortasındaki banka oturmadan önce hafifçe gülümsüyor. Yanındaki boşluğa vuruyor ve ben de yavaşça yanına çöküyorum. "Elena?"

"Seni sanata ne getirdi?" diye soruyor, etraftaki resimlere bakarak. Modern sanat bölümündeyiz, insanların ya sevmeye ya da nefret etmeye meyilli olduğu bir alan.

Önümdeki pop art eserine bakıyorum, mantıklı bir cevap arıyorum. "Hiç uyum sağlayamadığınızı hissettiniz mi?" Ona soruyorum. Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındayım ve cevabını beklemiyorum. "Ben öyleydim. Ama sanat kabul ediciydi. Beni normal hissettirdi."

"Her neyse," diye takılıyor ve ben de gülümseyerek rahatlıyorum. Belki de bu müze ve bir sergi olasılığıyla ilgilidir. Bunlar hakkında saatlerce konuşabileceğim daha güvenli bölgeler.

"Peki ya Carter? İkinizi bir araya getiren neydi?"

Tehlike! Ne diyebilirim ki?

Keşke Carter burada olsaydı da bu soruyla başa çıkabilseydi. Cevap vermeme konusunda benden daha iyi. Ama sonra Carter'a ne söylediğimi hatırladım.

Basit. Gerçeğe sadık kal. Beynin için daha kolay, ama kalbim için de daha kolay.

"Kardeşim, Zack. Carter ve o yıllardır çok iyi arkadaşlar."

"Ooh, ilk görüşte aşk mıydı? Kardeşin sinir krizi mi geçirdi yoksa kabul mü etti?" Elena omuzlarını silkeliyor, ilginç bir dedikodu arıyor.

Onun bu hevesine gülüyorum. "Daha çok ilk görüşte nefret gibi. Ve ikinci, üçüncü ve dördüncü. Carter'dan hoşlanmam için yıllar geçmesi gerekti ama cazibesi beni etkiledi sanırım." Geçmişini düşünerek gülümsüyorum. Elena muhtemelen bunun uzun zaman önce olduğunu düşünse de, ben gerçekten sadece haftalar öncesini düşünüyorum.

Haftalar mı? Bu nasıl olabilir? Sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor.

Diğer sorusunu hatırlayarak cevap veriyorum, "Oh, ve Zack ... kibar olalım ve bu konuda 'üzgün' diyelim."

Elena başını sallar. "Yapmayalım ve yaptık diyelim. Kibarlığı bırak ve bana iyi şeyleri anlat."

"Carter'ın burnuna yumruk attı," diye itiraf ediyorum, artık neredeyse mutlu olmuş bir şekilde. "Sonra iki saniye kadar konuştular ve her şey güzeldi. Erkekler tuhaftır." Omuzlarımı silkeliyorum, bunun nasıl bu kadar çabuk geliştiğinden hâlâ emin değilim.

"Öyleler," diye onaylıyor Elena elimi okşayarak. "Bunu atlattıklarına sevindim. Hâlâ arkadaşlar mı?"

"Oh, evet. Zack, Carter'ın evlenme teklifini şurada filme aldı." En sevdiğim Pollock parçasını gösteriyorum. "Ve sonra Carter'ın sağdıçı oldu."

Elena kalçama sertçe vuruyor. *Kahretsin, poposunu okşayan elini güçlü tutuyor!* Heyecanla soruyor, "Burada mı evlenme teklif etti? Ne kadar tatlı değil mi?"

Kalçamı ovarak acısını dindiriyorum. "Sanırım... ama dürüst olmak gerekirse, korkunç olduğunu düşünmüştüm." Elena'nın gözleri dehşetle açılıyor ve aceleyle açıklıyorum, "Bunu beklemiyordum ve etrafımızda bizi izleyen ve alkışlayan insanlar vardı. Üniformamı giyiyordum." Bugün giydiğim, hiç de hoş olmayan lacivert takım elbisemi gösteriyorum. "Ama o öğrendi ve düğün çok küçüktü. Bu çok daha iyiydi."

Hatırlayarak gülümsüyorum. Her ne kadar sonrasında koca bir panik atak geçirmiş olsam da evde, en iyi arkadaşlarımızla birlikte olduğumuz için mutluyum.

Ev mi? Artık Carter'ın evini böyle mi değerlendiriyorum?

"Öyle görünüyor," diyor Elena nazikçe.

Bir an merakla bana bakıyor ve başka ne gibi soruları olduğunu merak ediyorum. Yine de sohbetimiz sıradan geçti,

Elena'nın iyi polisi oynamasıyla biraz sorgulayıcı olduğunu fark ediyorum.

"Etrafa biraz daha bakmak ister misin? Sana VR sergisini gösterebilirim? Ya da başka bir bağışçıdan ödünç aldığımız kalıcı bir koleksiyonu sergiliyoruz. Thomas'ın koleksiyonuna neler katabileceğimizin harika bir örneği olur." Ayağa kalkıyorum, sergiye giden bir salonu işaret ediyorum ve bizi Carter ve benden uzaklaştırıp sanata geri döndürmeyi umuyorum.

"Sanırım ben iyiyim. Ama müsait olursanız Carter'la yarın akşam yemeğe gelmenizi çok isterim. Tamamen gündelik."

"Oh!" Planımız olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Takvimlerimizi tam olarak paylaşmıyoruz. Her günün sonunda eve gelip geceyi birlikte geçiriyoruz. Ama bu önemli gibi geliyor. Nedenini bilmesem de Carter'ın anlaşması ve sergi için. "Çok isteriz. Bir şey getirebilir miyim?"

"Keşke o tatlı Gracie'yi de getirebilseydin, ama sadece ikinizi getirirsen sorun olmaz." Elena gülümseyerek iki elimi de avuçlarının içine alıyor. Bu tam olarak bir tokalaşma değil, her ne kadar ellerimi sıkıyor olsa da, daha çok kulağa tuhaf gelse de bir el kucaklaşması gibi ve beni ruhumu araştıran bir bakışla sabitliyor. "Çok tatlısın Luna. Thomas seninle sanat konuşmayı çok isterdi."

Gözlerime sıcak yaşlar doluyor. "Sanırım bunu ben de çok isterdim."

Elena bana ön tarafta tek başına dolaşmak istediğini söylüyor, sadece o ve Thomas, hüzünlü bir gülümsemeyle ve elini kalbinin üzerine koyarak söylüyor ve ben onun gidişini izlerken ağır ağır banka oturuyorum.

Tüm bu olanlar çok kafa karıştırıcı ve içimi iğrenç hissettiriyor çünkü az önce Elena'ya söylediğim her şey doğru olsa da bir yalanın temeli üzerine inşa edilmişti.

Orada tek başıma oturuyorum, sanat yerine yere bakıyorum çünkü mülayim fayanslar düşünmeme ve işlememe izin veriyor. Bir süre sonra Maeve beni buluyor. "Luna! Bana her şeyi anlat!" yanıma otururken parlak bir gülümsemeyle talep ediyor, heyecanıla cinsel tacize yaklaşıyor. "Josie beni masaya çağırdı ve Elena Cartwright'tan başka kimi gördüm? Onu nereden tanıyorsun? Sen tanıyor musun? Sana Starr değil Luna Harrington dedi ama tanıdığım tek Luna sensin, o yüzden seni kastettiğini düşündüm ve oldukça yakın görünüyordunuz."

Bakışlarımı kaldırıyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum ve düzgün görebilmek için gözlüklerimi burnuma doğru çekiyorum. Maeve'in daha fazla soru sormayacağını umarak, "Bu biraz uzun bir hikâye," diyorum.

Mantıklı bir açıklama yapabilmemin hiçbir yolu yok. Ne Carter Harrington'ın sahte karısı olmakla ilgili, ne de gerçek karısı olmakla ilgili.

"Ne kadar ilgi çekici, değil mi?" Kaşlarını bana doğru salladı. "Biraz gizemi sevdiğimi biliyorsun. Ama şimdilik, müze için bu fırsat hakkında konuşabilirsek sırlarını *saklayabilirsin*." Sessizliğimi onay olarak algıladı ve "Thomas Cartwright mı? Yani, bir Thomas. Cartwright. Sergi mi? Burada mı?"

"Elena öyle dedi."

"Elena mı? Elena Cartwright ile ilk isim bazındasınız. Bu nasıl olur?" Maeve soruyor.

Bu açıklama olayının üstesinden gelemediğim bir kısmı, ama belki ...

Sanata sadık kal, Luna.

"Elena'yla tanıştım. O da bana Thomas'ın koleksiyonunu gösterdi. Renoir, Van Gogh, Picasso ve daha az bilinen bazı sanatçılarla inanılmaz. Bay Cartwright'ın kendi yaptığı parçaları bile gördüm." Thomas'ın koleksiyonunu anlatırken hızlanıyorum çünkü koleksiyonu görmekten duyduğum keyif aklıma geliyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Adını hiç duymadığım ya da kitaplarda görmediğim parçalar var. Oturup onlara bakmak, santim santim incelemek istedim. Saatlerimi harcayabilirdim ve düşündüm ki, eğer ben bunu yapmak istiyorsam, başkaları da yapar. Bu yüzden sergiyi onu onurlandırmanın bir yolu olarak önerdim ve-"

Maeve sözümü kesti. "Nefes al, Luna. Morarıyorsun."

Maeve coşkuma sıcak bir şekilde gülümsüyor ama ben bana bağırmasını bekliyorum. Ne için? Bilmiyorum.

Müze adına izinsiz konuştuğum için mi? Bizi bir sergi için gönüllü yaptığın için mi? Turlar dışında herhangi bir şeyden sorumlu olmak istediğim için mi? Soyadıyla ilgili sorusuna cevap vermediğim için mi?

Bunların hiçbirisi olmadı. Sadece nefes almamı bekliyor.

Bana emrettiği nefesi alıyorum ve titrek bir gülümsemeyle gözleriyle buluşuyorum. "Merhaba," diyorum kararsızca.

"İyi iş çıkardın. Gerçekten özel bir tur gibi görünen bu gezide müzeyi düşündüğün için seninle gurur duyuyorum. Bugünkü ziyaretini takip etmesi için Bayan Cartwright'a e-posta göndereceğim?"

Maeve'in beklentiyle bana baktığını hissedene kadar sessiz kaldım. Bunu bana söylemediğini, bana sorduğunu fark ediyorum.

sergi. "Oh! Evet, elbette."

Maeve başını sallayıp ayağa kalkıyor ve daha odadan çıkmadan telefonuna dokunmaya başlıyor.

Bu gerçekleşiyor! Müzede bir Thomas Cartwright koleksiyonu ve görünüşe göre bunun koordinasyonuna yardım edeceğim.

Bunu biriyle kutlama ihtiyacı duyarak Carter'a mesaj atmak için telefonumu aldım.

Buna inanamayacaksınız! Elena bugün sergi hakkında konuşmak için müzeye geldi! Onu gezdirdim!

Kesinlikle daha az ünlem işareti kullanmalıyım ama o kadar heyecanlıyım ki resmen titriyorum. Ortaokullu bir kız gibi mesaj atmak endişelerimin en küçüğü, bu yüzden Gönder'e basıp bekliyorum.

Bir dakikadan az bir süre sonra cevap geldi.

Carter: Bu harika. Tebrikler! Bu akşam her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum.

Ben: Toplantın nasıldı?

Carter: Henüz bilmiyorum. Umduğum kadar anlamlı değildi.

Olamaz! Özür dilerim. Yapabileceğim bir şey var mı?

Üç nokta uzun süre orada duruyor ve bir roman mı yazıyor diye merak ediyorum. Ya da daha büyük olasılıkla, müstehcen bir şey yazıp sonra siliyor ve bu fikir dudaklarımı bir gülümsemenin kapladığını hissediyorum.

Her şey yolunda. O kadar kolay pes etmem.

Ben de.

Aferin kızıma. Bir toplantıya gidiyorum. Akşam görüşür müyüz?

Hızlı bir kalp emojisi gönderiyorum ve telefonumu kaldırıyorum.

Sergi ile ilgili harika haberi aldığım da Samantha'ya, Zack'e, hatta anneme bile mesaj atmadığımı ancak bir sonraki turumdan sonra fark ediyorum. İlk ve tek düşüncem Carter'la konuşmak istediğimdi.

Ama bu hiç de kötü bir şeymiş gibi gelmiyor.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

CARTER

LUNA bana Elena'nın yirmi soruluk tuhaf müze ziyaretini ve akşam yemeği davetini anlattıktan sonra, geceyi zihnim dakikada milyonlarca mil koşarken dönüp durarak geçiriyorum. Kendimi üç adım geride hissediyorum ve bu hoşuma giden bir his değil ama tavana bakmanın da bir faydası olmuyor.

Claire'in Oleana'nın ofisinde ne işi vardı?

Elena ondan sonra neden müzeye gitti? Bu

yemek bize her şeyin yolunda olduğunu

söylemek için mi?

Yoksa hem parasıyla hem de Thomas'ın sanatıyla farklı bir yöne gittiğini söylemek için mi?

Luna'dan uzaklaşıyorum, ben oturma odasına gidip plan yaparken, takıntı yaparken ve analiz ederken onu mutlu bir şekilde uyurken bırakmayı planlıyorum. Ama o, "Carter, nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı.

Sadece yarı uykulu bir mırıldanma olsaydı oturma odasına gidebilirdim ama Luna'nın parmaklarıyla bana uzanması ve mutsuz bir inilti dayanamayacağım kadar fazlaydı. Tekrar uzandım ve o da bana sokuldu, başı göğsümdeydi ve vücudu bana yaslanmıştı. Yanağının hareket ettiğini hissediyorum ve uykusunda gülümsediğini fark ediyorum.

Benim sayemde.

Luna'nın kollarımda olması hayal bile edemeyeceğim bir mutluluk. Tüm bu olanlardan önce onu gerçekten gördüğümü hiç sanmıyorum. Arkadaşımdın küçük kız kardeşiymiş, ama şimdi . . . Onu görüyorum. Onu tanıyorum. Onu hissediyorum.

Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. Onun için değil, kendimi rahatlatmak için. Bu yemekle ilgili içimde kötü bir his var ama Luna'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz veriyorum.

Sonunda yorgunluktan uykuya dalıyorum ama rüyamda portföyleri görmüyorum. Hayır, Luna uykumda dans ediyor ve yıllardır uyumadığım kadar iyi uyuyor.

Ertesi gün evden çalışmaya karar veriyorum, Cartwright malikanesi hakkında elime geçen her bilgiye gömülüyorum ve sonra Claire hakkında bulabildiklerimi araştırıyorum.

Çok fazla bir şey yok.

Kısaca, Thomas'ın yeğeni, ama sadece büyükler, torunlar ve bir zamanlar soyundan gelenler yüzünden kafam karıştığı için gerçek bağlantısını bulamıyorum. Aslında bunun bir önemi yok, çünkü ona hep "yeğen" diyorlar. Mads'i tercih eden Madison'la evli ve Jacob adında bir oğulları var. Bildiğim her şey. Araştırmalarım Mads'in takım elbiseli biri olduğu konusunda haklı olduğumu gösteriyor, ancak kendisi orta düzey bir yönetici, şüphelendiğim gibi bir muhasebeci değil. Anladığım kadarıyla Thomas Amca'dan gelen parayla geçiniyorlar; evleri, arabaları, Jacob'ın piyano dersleri ve daha fazlası.

Bu çocuğu kim piyano çalacak kadar uzun süre oturtabiliyor? Zavallı öğretmen.

Ama bulabildiğim kadarıyla endişe verici bir şey yok. Varlıklı bir kadına benziyor, aileniz Cartwright düzeyinde varlıklı olduğunda diğerleri gibi.

"Al, bir şeyler ye," diyor Luna yanımdaki masaya bir sandviç koyarken. Bütün gün Alphena üzerinde çalışıyordu, yazarken tabletinin sayfalarındaki aksiyona karşılık geldiğini tahmin ettiğim küçük sesler çıkarıyordu.

"Yapamam. Bunu çözmem gerek." Ne bulmayı umduğumdan emin olmadan tıklamaya devam ediyorum.

Luna bütün gün kıvrıldığı sandalyeye çöküyor, bacaklarımı acıtacak şekilde ayaklarının üzerine oturuyor ve kendi sandviçinden bir ısırık alıyor. Ağzına attığı lokmanın etrafında, "Bütün gün bir şey yemezsen, Elena önüne akşam yemeği koyduğunda aç bir antilop gibi davranacaksın," diyor.

Hâlâ sandviçe uzanmıyorum.

"Beyninin çözmeye çalıştığın şeyi çözmesi için yakıta ihtiyacı var. Beyninin tek söylediği 'beni besle' ise bunu yapamazsın. Şu anda kafeinle beslenen bir zombi gibisin."

Tamam, bu iyi bir nokta. Düşünceli bir şekilde çiğneyerek bir ısırık alıyorum. "Buradaki anahtar Claire. Neden bilmiyorum ama Oleana'nın ofisinde ortaya çıkması ve ardından Elena'nın müzeye gelmesi beni endişelendiriyor."

Luna bir ısırık daha alıyor ve sonra sandviçini tabletinin yanına bırakıyor. "Her neyse, üstesinden geleceksin."

Bana olan inancı güven verici. Keşke ben de aynı şekilde hissetseydim.

Çalışmaya geri dönüyor ve ben de aynısını yapmadan önce bir süre onu izliyorum.

Bu kez Elena'nın evinin önüne geldiğimde geçen seferki gibi olası yanlış adımlarla dolu hissediyorum. Araştırdım, planladım ve çizdim. Luna ve ben parayı ve sanatı ele almak için her şeyi yaptık ve hatta gerçekten evlenmeye kadar gittik. Bunu mahvetmek için bize atabilecekleri hiçbir şey olmamalı.

Ama kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse gömleğimden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Luna'nın elini tutarak arabadan inmesine yardım ediyorum.

"Bu sefer o sidik canavarını da mı getirdin?" diyor huysuz bir ses.

Bahçıvan Bernard'ı görmeye bakıyorum, Vahşi Batı'daki bir kovboy gibi elinde spreyci şişesi, banka soyguncusu geçerken onu vuracakmış gibi hazır bekliyor. Benim tahminim? Nutbuster onun kötü adam versiyonu ve gül ağaçlarını bir kez daha köpek çişisiyle vaftiz edilmekten korumak için her şeyi yapar.

"Hayır, bu sefer değil," diye cevap veriyorum zoraki bir gülümsemeyle ve el sallayarak selamlıyorum.

Dudağı bir hırıltıyla kıvrılıyor ve sonra kolunu sallayarak suyu bana doğru fıskırtıyor. Sprey yaylanıyor ama bana ulaşmıyor. Sanırım gerçekten de öyle olmasını istiyordu ki bu da en sevdiğim kıyafetimi ıslatabilirdi.

"Bu da ne-"

Luna elimi sıkıyor. "Geçen sefer geldiğimizde Peanut Butter'a çok iyi baktığınız için tekrar teşekkürler Bay Bernard. Sanırım o da sizi özledi."

Ne demek bu? Huysuz ihtiyarın söylemeye çalıştığı şeyin bu olmasına imkân yok. Ama bir kez daha homurdanıyor ve sonra uzaklaşıyor, başı öne eğik, sanki her bir otu inceliyormuş gibi sağı solu tarıyor.

Şok içinde Luna'ya bakıyorum, o da omuz silkiyor. Fısıldayarak, "Herkes köpekleri sever, huysuz insanlar bile." diyor.

Ben kapıyı çalmaya fırsat bulamadan Elena kapıyı açıyor. "Hey, siz ikiniz! İçeri girin!" Bizi gördüğüne sevinmiş gibi gülümseyerek karşılıyor ve kalp atışlarım giderek yavaşlıyor.

Önce Luna'ya sonra da bana sarılıp selamlıyor, bu bir iş toplantısından çok büyükanne evine yapılan bir ziyaret gibi hissettiriyor. Elena ve Bay Oleana'nın yıllardır ne kadar yakın oldukları göz önüne alındığında, belki de Elena ile de bu tür bir çalışma ilişkisi bekleyebilirim. Aylık olarak

Mali durumları gözden geçirdiğimiz ve hayatlarımız hakkında sohbet ettiğimiz öğle yemekleri. Arkadaşlar gibi, kişisel ve profesyonel hayatı harmanlıyoruz. Bunun işe yarayabileceğini biliyorum çünkü Zack ve ben de böyle çalışıyoruz.

Elena bize resmi oturma odasını gösteriyor ve göğsümdeki tüm umutlar anında sönüyor. Claire kanepede oturuyor ve gelişimizle kendini beğenmiş bir şekilde eğlenmiş görünüyor. Mads onun yanında oturmuş, tırnaklarını inceliyor ama okuduğum kadarıyla elleri hayatı boyunca en ufak bir ağır iş görmemiş. Jacob bir sandalyede yan oturmuş, Nintendo Switch'ini sağa sola eğerek oyuna tıslıyor. "Yakala onu! Hayır! Hayır! Diğer adam, aptal!"

"Merhaba Claire, Jacob," diyorum el sallayarak. "Sen Mads olmalısın." Ona elimi uzatıyorum ve elimi sıkmadan önce izin ister gibi Claire'e bakıyor.

"Sen Carter olmalısın."

Gözleri yanımdaki Luna'ya kayıyor, ama kibarca el sıkışırken bakışları onun göğsüne düşüyor. Sadece bir anlığına ama yeterince uzun. İçgüdüsel olarak öne doğru bir adım atıyorum ve bir kolumu Luna'nın omuzlarına doluyorum.

"Bu benim *karım*, Luna," diyorum sertçe, Luna'nın onu tanıtırken ses tonumdaki sertlikten sıçradığını hissediyorum.

İçimdeki mağara adamı onun bir tişört ve kot pantolon giydiğine seviniyor, çünkü eğer bir elbise giymiş olsaydı, Luna'nın göğüslerine bu kadar küstahça bakmaya cüret ettiği için onu patlatmaktan kendimi alıkoyabilir miydim bilmiyorum.

"Madison!" Claire onu azarlıyor ve elini sarsarak yanındaki kanepeye düşmesini sağlıyor.

"Bundan nefret ettiğimi biliyorsun," diyor ona. 'Bana öyle deme' ya da emredici bir şey değil, daha çok mızmız bir hatırlatma.

Sessiz bir bakış sohbeti yapıyorlar ve ben de buna dikkat etmeme rağmen Luna'yı kontrol ediyorum. "Vay canına" diyor.

Yanaklarında bir kızarıklık var ve gözleri ateşle dolu. Sanırım mağara adamı anını sevdi. Eğilip yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve ona göz kırpyorum, o da karşılık olarak kendini yelpazeliyor.

Elena kıkırdıyor ve Luna bir izleyicimiz olduğunu hatırlayarak yanımda biraz kaskatı kesiliyor. Gözleri oyuna yapışmış olsa da Jacob'a "Ne oynuyorsun dostum?" diye soruyorum.

"Mario Kart 8. . . . Hayır!!!" diye bağırıyor. "Beni mahvettin." Suçlama, babasının az önceki ses tonunu anımsatıyor.

"Özür dilerim," diyorum, en ufak bir özür bile dilemiyorum.

"Otursana," diyor Elena, arkamızdan gelip Mads'in diğer tarafına oturarak. Luna'nın koltuğa oturmasını bekliyorum, sonra yanına oturuyorum, ayak bileğimi dizime dayıyorum ve Luna'nın elini uyluğumun üzerinde tutuyorum.

"Luna sana müzeyi gezdireceği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlata anlata bitiremedi. Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Elena Luna'ya sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Çok eğlendik. İki kadın sanat hakkında konuşuyor. Thomas benim bir sanat müzesine gitmemden çok hoşlanırdı. Beni hep şu tabloyu görmem için buraya, bu tabloyu görmem için oraya sürüklemeye çalışırdı. Sanki benim hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi."

Hafifçe gülüyor ve Luna da gülümsüyor. "Çok eğlendim, ama bence Maeve'in kalp krizi geçirmesine neden oldun. Açıkçası ben de."

"İyi sakladığını söyleyebilirim," diye cevaplıyor Elena, ama sonra yüzündeki düz ifade eriyor ve Luna'yla birlikte yüksek sesle gülüyorlar, geri kalanımız da şaşkınlıkla izliyor.

"İyi davranmak yerine, gerçekten önemli bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Claire kaşlarını çatarak Elena'ya bakıyor ve kıyamet sarkacının göğsümün üzerinde sallandığını hissedebiliyorum.

"Claire!" Elena sertçe tersliyor. "En azından göğüs dediğin o boşlukta bir parça kalbin varmış gibi davranamaz mısın? Bu, birini uyarmadan üzerine yıkabileceğin türden bir şey değil. Biraz ısınman lazım. Ve ben hâlâ yanılıyor olman gerektiğini düşünüyorum."

"Yanılmıyorum," diye ısrar ediyor Claire.

"Bölmek istemem ama her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Claire'in kaşları daha da çatılıyor ve Elena başını sallasa da eliyle izin veriyor. "Devam et o zaman. Senin cenazen."

"Doğru. Peki, o zaman..." Claire dikkatini Luna'ya çeviriyor ve onun kendisine yöneltilen odaklanma karşısında kanepeye doğru büzüldüğünü hissedebiliyorum.

Ne olduğundan emin olmasam da koruyucu içgüdülerim tekrar devreye giriyor. Öne doğru eğilip Claire'in görüşünü engelliyorum. "Neler oluyor?"

"Geçenlerde bir arkadaşımla yemeğe çıktım. Bridgeport'ta şirin bir yerde." Sanki bunun bir anlamı olmalıymış gibi söylüyor. Ben tepki vermeyince devam ediyor: "Kimi gördüğümü asla tahmin edemezsin."

Mads rahatsız bir şekilde Claire'in yanında kıpırdanıyor ama Claire bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor.

"Tahmin edebilir misin Luna?" diye soruyor, dudaklarında bir sırıtişla.

"Ünlü biri mi?" Luna tahmin ediyor. Cevap vermek için etrafıma bakındığını hissedebiliyorum, bu yüzden kanepeye geri yaslanıyorum, bunu kendisinin halletmesine izin veriyorum. *Bu* her neyse.

Claire gülüyor. "Hayır, kesinlikle değil. Gerçi muhtemelen keşke yapsaydım diyeceksin.

Ama hayır, ben ... *seni* gördüm."

"Beni mi?" Luna gıcırıyor.

"Başka bir adamla." Claire gözlerini bana dikti, karımın başka bir adamla birlikte olduğunu öğrendiğimde ne tepki vereceğimi merak ediyordu. "Onu öptü."

Yanlış anlaşılmaya yer bırakmamak için telaffuz ediyor. Luna şaşkın bir kahkaha atıyor, ama öfke içimden fırlıyor. Luna'ya güvendiğim için Luna'nın başka bir adamla öpüşmesi fikrine değil, Claire'in bana ve Luna'ya zarar vereceğini düşünmekten bir tür hastalıklı, çarpık zevk almasına.

"Bu yemek Capitol Chophouse'da mı olacaktı?" Claire'in tepkisini ölçmek için gözlerimi kısarak tahmin ediyorum. Sanırım küçük bir dönüş adil bir oyun.

"Evet, orası oldukça güzel. Birini etkilemek istediğinde onu götürebileceğin türden bir yer. Bir randevu gibi, belki?" Claire'in önerisi, Luna'nın biriyle dışarıda güzel bir akşam yemeği yemesinin tüm farklı nedenlerini göz önünde bulundurarak bunu çok düşündüğünü gösteriyor.

"Oh! Capitol Chophouse'a gittim-" Luna açıklamaya başlıyor, ama elimi dizine koyup sertçe sıkıyorum ve anında duruyor, yine de bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

Luna'ya nazıkçe bakıyorum, burada benimle kalmasını söylemeye çalışıyorum ve sonra Claire'e öfkeli bir bakış atıyorum. Çenemi sıkarak, "Bana ne gördüğünü söyleyebilir misin? Tam olarak."

"Ah, tatlım. Endişelenme," diyerek beni yatıştırmaya çalışan Elena, öfkemdeki hedefi yanlış değerlendiriyor. Ya da belki de yeğenini korumaya çalışıyor, hangisi olduğundan emin değilim.

"Tabii ki yapabilirim." Claire'in sevinci çok açık, gözlerini ve sesini neşe dolduruyor. "Orada kendi işime bakıyordum, tatlı, masum Luna'yı başka bir adamla gördüğümde. Ondan daha yaşlıydı - sanırım bir tipi var, ha? Kahverengi saçlı ve siyah gözlüklü. Bir şey çağrıştırdı mı?" diye soruyor. Sessiz kaldığımda, daha fazla ayrıntı vererek devam ediyor. "Çok yakın konuşuyorlardı, neredeyse samimi diyebilirim. Sonra eşiniz daha da yaklaştı ve adamı yanağından öptü, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi orada kaldı."

Sanki Luna ve adam masada yiyişiyorlarmış gibi müstehcen bir ifade kullanıyor ama ben bundan şüpheliyim.

"*Blech.*" Luna yanımda öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Bu iğrenç."

Onun bu çıkışı Claire'in övünerek anlattığı hikâyeyi böldü ve Claire şaşkınlıkla benden Luna'ya baktı. Kıkırdıyorum ve Luna'nın kalçasını okşadıktan sonra telefonumu çıkarıp Zack'le yakın zamanda çıktığımız bir gecede çekilmiş bir fotoğrafımı buluyorum. Claire'in resmi görebilmesi için telefonu çeviriyorum. "Bu o adam mı?" Claire hevesle başını sallayınca biraz daha gülüyorum. "Bu Zack, en iyi arkadaşım."

"Oh, bu korkunç," diyor, başını sallarken sempatik görünüyor, ama gözlerindeki zevk parıltısı bunu yalanlıyor. "Her zaman en iyi arkadaşla olur, değil mi?"

"Yeter," diyor Luna kararlılıkla, ayağa kalkıyor ve Claire'i durdurmak için ellerini sallıyor. "Zack Carter'ın en iyi arkadaşı ... ve benim kardeşim!"

Önce Elena gülüyor, yüksek sesle yuh alıyor ve kahkahalar atıyor. "Claire! Sana bunun mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini söyledim ama *hayır...* bana inanmadın. Sanırım bana yaşlandıkça biraz saflaştığımı söylemiştin. Şimdi kim aptal gibi görünüyor?"

Ama Luna içindeki Alphena'yı yönlendiriyor ve tam anlamıyla ateşli bir modda. "Gerçekten Carter'ı aldattığımı mı düşündün? Ne tür bir sapık birine bunu söylemekten zevk alır? Bunu onun için yapmıyordun," diye suçluyor Luna beni göstererek. Sonra da parmağını suçlayıcı bir şekilde Claire'e çeviriyor. "Bunu kendin için yapıyordun. Zack'in yanağını öptüğümü ve sonra kemikli bir köpek gibi kaçtığımı gördün mü? Görmüş olmalısın, çünkü bir saniye daha bekleseydin Carter'ın tuvaletten dönüp bizimle yemeğe oturduğunu görecektin."

Claire'in ağzı şok içinde açılıp kapanıyor. Mads onun yanında oturmaktan ya da belki de aşğılık karısını savunmak zorunda kalabileceğı fikrinden son derece rahatsız görünüyor. Elena Claire'in yerine oturtulduğunu görünce kocaman sırtıyor. Jacob tüm bu çılgınlığa rağmen hala oyununa bakıyor. Ve ben Luna'ya hayranım.

Sessiz ve utangaç olduğunda da, gürültülü ve hükmedici olduğunda da Luna muhteşem. Ve çok güçlü. İnanılmaz biri.

"Ben sadece ... düşündüm." Claire kekeliyor. "Yani, ikiniz tam olarak ... değilsiniz."

"Ne değilsiniz?" Luna ellerini kalçalarına götürerek soruyor.

Claire sırtını dikleştirir, onun da uğraşılacak biri olmadığını hatırlar ve Luna ile göz göze tartışmak için ayağa kalkar. "Bak, bu

İkiniz tuhaf bir çiftsiniz. Carter'dan on yaş daha genç olmalısınız ve ne hakkında konuşuyorsunuz?" Alay ediyor, sonra da vahşice gülümsüyor. "Belki de cazibesi budur? Sen onun manipüle edebileceği genç, aptal bir kızdan başka bir şey değilsin?" Sanki hepimizi çözmüş gibi burnuna vuruyor. "Sanırım ağzın bir işe yarıyor olmalı çünkü seninle görünüşün için birlikte olmadığı kesin."

"Claire!" Elena bağıyor.

"Ne? Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye homurdanıyor Claire, azarlamadan etkilenmemiş gibi. "Bu insanlarla çalışmayı gerçekten düşünmene imkân yok."

"Doğru olduğunu düşünmen umurunda değil, bunu söylemiyorsun. Carter ve Luna nazik olmaktan başka bir şey yapmadılar ve onların ilişkisi seni ilgilendirmez. Tanrı biliyor ya, sen o tatlı adama bir bal porsuğu kadar kötü davrandığında dilimi ısırarak seninkinden ve Mads'inkinden uzak duruyorum." Sağa doğru eğilip sadece Mads'le konuşuyor: "Alınmak yok. Ve eğer bundan hoşlanıyorsan kesinlikle beni yargılama."

Çenesini kapalı tutmayı teşvik eden biri için Elena kesinlikle öyle değil.

Mads omuz silkerek Elena'ya, "Alınmadım. Ve hayır, şirretleşmesi hoşuma gitmiyor."

"Madison!" Claire ona öfkeyle kaşlarını çatmak için dönerek bağıyor. "Sana kötü davranmıyorum. Söyle ona. Ve sakın bana sürtük deme!"

Mads ise karısına kuşkuyla bakıyor. "Ara. Beni ara. Mads. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Evet, *bazen* acımasız oluyorsun. Bazen *de şirret*. Kötü olmayan zamanların diğerlerinden daha ağır basmasını dileyip duruyorum ama sonra gidip böyle bir numara mı çekiyorsun? Sana katlanamıyorum Claire."

Ona cevap vermeye cüret ettiği için şok olmuş gibi görünüyor ve belki de bunu ilk kez yaptığını merak ediyorum.

"Bence Luna ve Carter'a bir özür borçlusun," diyor Elena Claire'e. "Özellikle de Luna'ya."

Claire'in dudakları büzülüyor, sanki özür dileme fikri yutulması zor bir hapmiş gibi. Ama sonunda teyzesini yatıştırır. "Özür dilerim." Daha sessiz ve Mads'e yönelik olarak mırıldanıyor: "Yine de en kötüsünü düşündüğüm için beni suçlayamazsın. Yani, cidden mi?" Gözleri Luna ve bana doğru kayıyor.

Özür dilemesi gereken birçok şey olmasına rağmen belirli bir şey için özür dilemediğini fark ediyorum. Bu işin peşini bırakmaya hazır değilim, Luna'yı pek çok açıdan savunmam gerektiğini hissediyorum. Claire'in Luna'nın ne kadar harika olduğunu görmemesi onu daha az harika yapmaz.

Yani. O genç ve aptal bir kızıdan çok daha fazlası ve bunu herkesin bilmesini istiyorum.

Çünkü ben de onu görmezden gelen insanlardan biriydim, ama şimdi ... Onu görüyorum. Tam bir şey söyleyecekken Luna bir şey söylüyor.

"Özrün kabul edildi," diyor Luna, tekrar yanıma oturarak.

Bu yeterli değil, ne Claire'den ne de benden, ama Luna'daki gerginliği hissedebiliyorum ve bu Claire gibi bir kaltağın ne düşündüğünden daha öncelikli. Eğer Luna bu işi bırakmak istiyorsa, onun için bırakacağım.

Sanki yüzlerce mayından kurtulduk ve daha yemeğe bile oturmadık. O sandviçi hiç yemedim ve Luna haklı, o kadar büyük bir adrenalın patlamasından sonra açlıktan ölüyorum ve dilimi zorla ısırarak zorunda kalıyorum.

"Tüm bunlar için çok üzgünüm," diye ekliyor Elena, gerçi bununla hiçbir ilgisi yok. "Hepiniz birlikte şeftalili turta kadar tatlısınız, bu yüzden Claire'i dinleme."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum. Değil, hem de hiç değil. Ama bu anlaşmayı mahvetmeye de değmez, özellikle de artık yarı yarıya halledilmişken ve Claire'in otların arasında saldırmak için bekleyen bir yılan olduğunu biliyorken. Şu andan itibaren ona karşı tetikte olacağım.

Luna uğultulu bir ses çıkarıyor ve ellerini sıkıp açtığını fark ediyorum. "İyi misin?" Sırtını ovarak soruyorum. Başı düşüyor, gözleri ellerine kilitleniyor ve içimi kötü bir his kaplıyor. "Luna?"

Yukarı bakıp gözlerimle buluşuyor. Gözlük camlarında gözyaşları var ve dudağı titriyor. "Özür dilerim. Bunu daha fazla yapamam."

"Ne?" Luna kendi bombasını patlatmadan önce anlamadığım yarım saniyem var.

"Carter ve ben aslında evli değiliz. Şimdi öyleyiz ama değildik. Daha önce değildik." Saçmalıyor, bu da umabileceğim tek kurtarıcı lütuf. Belki de kimse ne dediğini anlamıyordur?

Dizini tutup sıkıca sıkıyorum. "Luna. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başını sallıyor, "Kapa şu lanet çeneni!" ricamı etkili bir şekilde savuşturuyor.

Yukarı.

Elena neredeyse ebeveyn endişesiyle Luna'ya bakıyor. "İyi misin? canım?"

"Hayır, değilim. Carter'ın istediği ... sanat dersi olması gerekiyordu. Hepsi bu. Sonra evlenme teklif etti. Bu bir gösteriydi, tamamen rol icabı. Öyle değildi.

Böyle olması gerekiyordu. Sadece ona yardım etmek istedim. Ve sonra Thomas'ın koleksiyonu. Yapamadım. Görmek istedim. Bencilce buna ihtiyacım vardı. Bu yüzden yemeğe geldik. Asla istemedim. istemedim ama sonra iş buraya geldi." Ellerini sallıyor, odanın genelini işaret ediyor ama aslında bu anı kastediyor.

Abuk sabuk konuşuyor ve her şeyi birbirine karıştırıyor ama Elena anlıyor. Hepimiz anlıyoruz çünkü artık şüpheye yer bırakmıyor.

Luna az önce Claire'in gerçek anlamda birlikte olamayacağımız varsayımını doğruladı ve daha da önemlisi Cartwright portföyünde sahip olduğum her türlü şansı torpilledi.

Babam zaten bana çok kızgın ve bu işin daha da kötüye gitmesine izin verdiğimi öğrendiğinde bana bir daha asla güvenmeyecek. Bu gidişle, Cameron'a karşı ikinci planda kaldığım için şanslı olacağım. Belki de süslü şefinin yeni restoranında masaları hazırlamama izin verirler?

Tüm kariyerimin gözlerimin önünde alev alev yandığını görebiliyorum. Çalıştığım her saat, yaptığım her fedakarlık, hatta Luna ve benim yaptığımız her şey... Hepsi boşunaydı. Hepsini yok etti.

"Luna! Bunu nasıl yaparsın?" Kanepede ondan uzaklaşarak öfkeyle talep ediyorum. Her şeyi böyle mahvettiğine inanamıyorum. Bir anlaşmamız, bir planımız vardı ve o bana hiç düşünmediğim kadar kötü ihanet ediyor.

"Yalan söylemekten nefret ediyorum. Özellikle de Elena olduğunda..." Kafası karışmış gibi görünen Elena'ya bakıyor. "Çok tatlı. Çok özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Her şey çok hızlı kontrolden çıktı."

Luna ön koridorda bir yerde bir kapıyı çarparak odadan kaçıyor.

Öfkeden kuduruyorum, midemde karanlık ve öfkeli bir çukur beni tüketmek için hızla yükseliyor.

"Özür dilerim. . ." Başlıyorum ama Claire saldırmaya hazır ve sözümü kesiyor. "Bu doğru mu?" diye soruyor.

Doğru mu? Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum ama Claire'in sorusuna cevap vermek istemiyorum. Söyleyeceğim her şey bana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır. Mahkemede değil ama iş hayatında.

Ayağa kalkıyorum, kravatımı neredeyse beni boğacak hale gelene kadar düzeltiyorum. Ya da belki de boğazıma takılan kelimelerdir? "Belki de biz

Normal bir çift ya da normal bir şekilde bir araya gelmiş olabiliriz ama Luna ve ben evliyiz. Bunların hiçbirisi bu işi yapamayacağım anlamına gelmiyor ve Cartwright portföyü için finans yöneticisi olarak hizmet vermeyi çok isterim. Yaptığım tüm hatalara rağmen birlikte gerçekten iyi işler çıkarabileceğimizi düşünüyorum."

Her şeyin bittiğini bildiğim halde soğukkanlı bir maske takarak durumu kurtarmaya çalışıyorum. Gitmek için döndüğümde bile planlarımın enkaza, kalbimin taşla dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Luna'nın hıçkırıklarının sesini takip ediyorum ve koridorda banyo kapısını çalışıyorum. "Luna? Sanırım gitmeliyiz."

Burnunu çekiyor ve sert bir sesle, "Beni alması için Zack'i aradım. Beni eve götürmek için yola çıktı."

Eve mi? Ben zaten oraya gidiyorum. Neden Zack'in onu bırakmasına ihtiyaç duyuyor ki? Sonra fark ettim ki evinden kastı kendi dairesi. Benimkini değil.

İçimdeki taze yumrukla dişlerimi gıcırdatıyorum. "Tamam."

Elena, Claire ve Mads beni koridorda takip ettiler ve konuşmamızı dinliyorlar ama ben gereksiz yere tekrarlıyorum, "Kardeşi onu almaya geliyor. Sorun olur mu?"

Elena çenesini eğiyor, bana bakarken gözleri daha da kurnaz görünüyor. Daha fazla dayanamıyorum ve kapıya doğru adım atıyorum.

"Carter?" Elena söylüyor ve ben durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Bazen kendimizi hiç istemediğimiz bir yerde buluruz ve bulunduğumuz yeri sevip sevmediğimize karar vermek bize kalmıştır." Sanki bu derin ve anlamlı bir şeymiş de, zar zor anlaşılır bir fal kurabiyesi sözü değilmiş gibi başını sallıyor.

Kesinlikle Elena'yı bu şekilde kandırmayı planlayarak yola çıkmamıştım. Her şey çok ileri gitti ve ben de bunu düzeltebileceğimi düşünüp durdum. Eninde sonunda düzeltecektim. Hazır olduğumda, anlaşma yapıldığında, planlandığında ve mantıklı olduğunda. Bu şekilde değil.

"Teşekkür ederim. Ve tekrar özür dilerim."

Dışarıda Bernard benimle Nutbuster hakkında konuşmaya çalışıyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum ve arabama biniyorum.

Yola çıkarken, arkamda önemli bir şey bırakıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Luna.

Beynime, kalbime ya da sikime -şu anda her ne konuşuyorsa- susmasını söylüyorum. Onu terk etmedim. Elena'ya gerçeği söylediğinde beni terk etti.

Sonuçlarına lanet olsun.

Bazı açılardan takdire Şayan. Keşke bunu yapacak cesaretim olsaydı ama o zaman Luna'ya sahip olamazdım. . bu kısa süre için bile.

BÖLÜM
YİRMİ ALTI

LUNA

Ön kapının çarptığını duydum ve geleceğini bildiğim halde zıpladım. Carter beni terk etti. Eninde sonunda yapacağını biliyordum. Sadece daha fazla dayanamadım.

-Tüm o yalanlar, çirkin bir hilekâr olarak adlandırılmak, Carter sessizce oturup Claire'e saldırmamı izlerken kendimi savunmak.

Bir sürü yalan. Elena'ya, Carter'a, kendime.

Aramızda iyi bir şeyler olduğunu sanmıştım. Belki garip bir başlangıç ama gerçek bir şey. Son birkaç haftadır, özellikle de düğünden beri bunu hissettim ama hepsi onun için hâlâ bir oyun. Bir anlaşmayı tamamlamak için yapılan bir maskaralıktan başka bir şey değil.

Dizlerimi göğsüme çekerek yere oturuyorum ve birbirimizi takip etmek için kullandığımız uygulamada kardeşimin küçük noktasının bana doğru ilerleyişini izlerken hıçkırarak ağlıyorum. Buraya yeterince çabuk gelemez ve aynı zamanda bazı cevaplar isteyecektir, ama bunu onunla ya da başka biriyle konuşmak istemiyorum.

Nefes al, Luna. İçeri, 2, 3, 4. Dışarı, 2, 3, 4.

Kapı nazıkçe çalındığında, orada ne kadar oturup kendi kendime endişenin keskin kenarından konuştuğumu bilmiyorum. "Luna, canım?"

"Özür dilerim," diyorum tekrar. Bu noktada bunu yeterince söyleyebileceğimi sanmıyorum. "Diğer herkes gitti. Sadece sen ve ben varız. Neden dışarı çıkmıyorsun?"

sana bir bardak çay yapayım mı?"

Elena çok nazık davranıyor ve içimde yeni bir endişenin tetiklenmesine neden oluyor. Beni göremese de başımı sallıyorum.

"Beni bu kapıyı kırmaya mı zorlayacaksın? Zorunda kalırsam yaparım. Gerekirse kilit de açabilirim. Sahip olunması gereken iyi bir beceri," diyor sohbet eder gibi.

Ne?

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" diye soruyorum. Önemli değil, ama sanırım bu bilgiyi ilk başta ortaya atmasının nedeni buydu.

"Kapıyı aç ve sana öğretirken anlatayım."

Kilit açma dersi mi? Şimdi mi? Bunun saçmalığı dudaklarımda küçük bir gülümsemeye neden oluyor.

Sanki biliyormuş gibi Elena ekliyor, "Bu eski kilitler oldukça kolay ama yeni moda olanlarla aram pek iyi değil. Sanırım bunlardan birini seçmek için hiç nedenim olmadı."

"Neden eskilerini seçtin?" Ben konuşmayı planlamadan soru ağzımdan kaçıyor.

"Çünkü çoğunlukla meraklı bir ihtiyarım," diye gülüyor. "Hiçbir şeyden haberim olmamasından nefret ederdim, bu yüzden babamın ofisine ve annemin banyosuna girerdim. Bir de ahıra, ama o da şu dönen şifreli kilitlerden biriydi. Şifre annemle babamın yıldönümüydü. Çocuk oyuncağı."

Anlattıklarıyla dikkatimi tamamen dağıtmıştı, bu yüzden kapı açıldığında bir adım sıçradım. Elena parmaklarında bir toka ile gururlu bir şekilde orada duruyor. "Dersi mi istiyorsun yoksa kardeşin gelmeden çay mı içmek istiyorsun? Her iki durumda da o yerden kalkacaksın."

Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve ben bunu kibarlık olarak algılasam da onu biraz bile çekmiyorum. Kendi başıma kalkıyorum ve Elena bana onaylamaya benzer bir şeyle bakıyor. Ama bu doğru olamaz. Yalan söyledikten ve banyosunda saklandıktan sonra bunun imkânı yok.

"Hadi o zaman. Sanırım çaya bir shot viski atacağım. Sen de ister misin?" Dönüp gidiyor, beni takip edip etmemekle baş başa bırakıyor.

Peşinden sürünerek gidiyorum, Converse'im mermer zeminde gıcırıyor. Sehpanın üzerindeki tepside duran bardağa bir shot ... iki olsun ... koyarken ona tekrar "Özür dilerim," diyorum. Sanırım Nelda çoktan buraya gelmiş. Akşam yemeğini hazırlamak için çok uğraştığı ve kimsenin yemediği için kendimi suçlu hissediyorum. Kanepenin köşesine oturup kıvrılmak istiyorum ama ayakkabılarımı mobilyalara sürmemem gerektiğini biliyorum. Yine de kanepenin koluyla bütünleşebilseydim, bunu yapardım.

"Bu kadar özür yeter canım. Sıska bir shot mı istersin yoksa benimki gibi ağır bir tane mi?" diye soruyor kehribar rengi sıvı şişesini kaldırarak.

"Sıska mı?" Daha önce hiç çay ve viski içtiğimi sanmıyorum. Yaptığı doldurma onunkinden daha hafif ama yine de benim yapacağımdan daha uzun.

Bardağı uzatıyor ve oturmadan önce kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor. Büyük bir yudum alıyor, birkaç kez yutkunuyor ve sonra mutluluk içinde iç çekiyor.

Beklentiyle bana baktığında, küçük bir tat alıyorum. Hiç *fena* değil, sadece biraz fazla alkol var. "Teşekkürler."

"Tamam, şimdi bana neyin gerçek neyin yalan olduğunu söyle. Görünüşe göre saçmalık-o-metremi kontrol etmem gerekiyor."

Bunun yerine çaydan bir yudum daha alıyorum, çayın yanması yaptığım şeyin gerçekliğinin ekşi asidinden daha az acı veriyor. Sonunda viski sihrini konuşturuyor ve dilimi gevşetiyor. Elena'ya ne söylediğimi bilmiyorum ama bu sefer hepsinin doğru olduğunu biliyorum.

Carter'ın sanatla ilgili hiçbir şeyi hatırlayamadığını anlatırken hafifçe gülüyorum. Thomas'ın koleksiyonunu görmeyi ne kadar çok istediğimi ve benim gibi biri için ne kadar özel olduğunu anlatırken anlaması için yalvarıyorum. Panik atak geçirdiğimde Carter'ın benimle nasıl ilgilendiğini anlatırken ağlıyorum. Öpücüklerinin ayak parmaklarıma kadar içimi ısıttığını ve mavi gözleri bana kilitlendiğinde güzel olduğumu hissettiğimi paylaşırken kızarıyorum.

"Bu gerçekten doğru olmasa bile. Yani, Claire'in ne demek istediğini biliyorum. Carter . . . Carter. Ben de kendimim. Cennette yapılmış bir eşleşme sayılmayız."

"Sen çeneni kapa. Şu anki duruma bakılırsa yürüyen bir yalan dedektörü olmayabilirim ama o çocuğun sana nasıl baktığını görebiliyorum. Aşkınızı ikinizden başka kimsenin anlamasına gerek yok."

Acı bir kahkaha attım. "Aşk mı? Hiç sanmıyorum. Carter bana asla aşık olmaz. Ve onunla evli olmama rağmen, bir iş anlaşması için bu kadar ileri gidebilecek bir adamın da benim için doğru kişi olduğunu sanmıyorum. Para benim için hiçbir zaman bu kadar önemli olmadı. Biz mantıklı değiliz."

"Asla asla deme," diye yanıtlıyor.

Kapı çalıyor ve Elena ayağa kalkıyor. "Buldum, Stanley!" diye bağırıyor. Daha sessiz, "Buralarda bir yerde, muhtemelen olan biten her şeyi biliyordur. Eğer meraklıysam, o yaşlı adam Pinokyo'dur."

Ortadan kayboluyor ve bir süre sonra yanında Zack'le yeniden ortaya çıkıyor. "Gördün mü, aynen sana söylediğim gibi, o iyi. Doğruluk serumu çayını yudumluyor." Bana göz kırpmıyor ve ben de çay teklifinin tamamen dostça olmadığını anlıyorum. Onun da art niyetleri vardı.

Yanımda oturan Zack, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Claire seni ve beni gördü ve düşündü ki ..." İğrenç bir ürperti tüm bedenimi tiksintiyle kıpırdatıyor. "Bunu **d ü z e l t t i k**, ama ben

artık yapamıyorum." Anlayacağını umarak başımı kaldırıyorum. "Elena'ya gerçeği söyledim."

"Kahretsin, Moony," diye fısıldıyor. "İşleri nasıl berbat edeceğini gerçekten biliyorsun, değil mi? Peki ya Carter?"

Omuz silkerken gözlerim yine düşüyor. "O gitti."

"O. Terk etti." O da benimle aynı şeyi söylüyor ama kulağa oldukça farklı geliyor. Ben kararlıyım ama Zack öfkeli ve bunu saklamaya çalışıyor. Onu bunu anlayacak kadar iyi tanıyorum.

"Sorun değil," diyorum ona, öfkesini yatıştırmaya çalışarak. "Önemli değil."

Eve gidebilir miyiz? Eve gitmek istiyorum."

Zack ve Elena'nın beni kapıya kadar geçirmelerine izin verdim, kendimi bir zombi gibi hissediyordum. "Çenemi kapalı tutmalı mıydım?" Yüksek sesle merak ediyorum, kime sorduğumdan emin değilim.

"Hayır canım," diye cevaplıyor Elena kolunu omuzlarıma atarken. "Kalbinin sana yapmanı söylediği şeyi yaptın ve kendini yönlendirmek için atan o kası dinlemek her zaman doğru olandır." Göğsüne, kalbinin tam üzerine vuruyor ve acaba şimdi ona ne söylüyor diye merak ediyorum. Bu yaşlı kadın bilgelik seviyesiyle neredeyse Yoda'ya benziyor.

Ama doğrusu, muhtemelen bizden kurtulduğuna seviniyordur. Yüzünüze karşı yalan söyleyen biri paranızı yönetmesini isteyeceğiniz biri değildir. Ve yalan söylemenizi isteyen biri size yalan söyleyecektir. Carter hakkında bunu daha önce fark etmeliydim. Kendim de, çünkü ona uymaya çok istekliydim. Peki ne için?

Thomas'ın koleksiyonunu görmek, şimdi kendi aldatmacam yüzünden lekelenmiş gibi hissettiriyor. Onu görmeyi hak etmedim.

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkürler Bayan Cartwright," diyor Zack ön kapıda Elena'ya.

Fuayedeki Eakin eserine son bir kez bakıyorum ve onu ilk gördüğümde duyduğum sevinci hatırlıyorum. Bu kadar yürekten yaratılmış ve bu kadar anlam yüklenmiş bir sanat eserine nasıl böyle bir saygısızlık yapabildim?

"Özür dilerim," diyorum bir kez daha. Bu sefer Thomas'a.

Zack'e bu konuda konuşmak istemediğimi söyledikten sonra arabada sessiz kaldım. O da anladı zaten. Carter'ın Cartwright portföyündeki şansını mahvettim. Neyse ki isteğime saygı duyuyor ve daireme gelene kadar hiçbir şey söylemiyor. "Moony?" dedi sessizce. "Sadece bilmeni istiyorum, seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm ve seni seviyorum. Ne olursa olsun."

Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler." Daireme girmek tuhaf hissettirdi. Bir süredir buraya gelmemiştim ve Zack yanımdayken bile boş görünüyordu.

"Git rahat kıyafetler giy ya da banyo yap, belki?" diye teklif ediyor, beni rahatlatmaya çalışıyor ama bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yok ve zaten duygusal şeylerde pek iyi değil. Tabii ki ben de değilim.

"Banyo kulağa hoş geliyor," diyorum ona, böyle bir şey yapacak enerjim olmadığını bilerek. Ama banyoya girip gideri tıkıyorum ve suyu sonuna kadar açıyorum. Sıcaklığın bir önemi yok çünkü içine girmeyeceğim. Sadece muhtemelen çirkin bir ağlama olacak şeyi örtmek için gürültüye ihtiyacım var.

Bunun yerine klozetin kapağına oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Ama gözyaşlarım akıyor. Sadece içimin boşaldığını hissediyorum, içindeki acıyı bırakacak enerjiye bile sahip olmayan bir kabuk gibi.

Bir ara kapı çalınıyor. "Ben iyiyim, Zack. Bundan sonra yatacağım. Gidebilirsin ama beni almaya geldiğin için teşekkürler."

Kapı açıldı. Kahretsin, insanlar bu gece beni banyoda yakalayıp duruyor! Ama gelen Zack değil, Samantha.

"Gördün mü, sana burada çıplak olmadığını söylemiştim," diyor Sam Zack'e küstahça. Zack, muhtemelen küvette çıplak olduğumu düşündüğü için elini gözlerine götürüyor.

"Luna?" Zack'in sesi sessiz ama gergin. Muhtemelen ona yalan söylediğim için o da üzgün. Sanırım bunu alışkanlık haline getiriyorum. Bu düşünce garip bir nedenden ötürü gözyaşlarımın nihayet akmasına neden oluyor.

"Ben hallederim," diyor Sam Zack'e, sanki ben burada onları dinlemiyormuşum gibi. Onu kapıdan dışarı itiyor, kapıyı yüzüne kapatmaya çalışıyor, ama o kolay kolay gitmiyor.

Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen ona "Ben iyiyim" diyorum.

Onun ya da Sam'in burada olması önemli değil. Tek yapacağım oturup uyuyana kadar kendi zihinsel ıstırabımın içinde boğulmak. En fazla, eğer kendimi iyi hissedersen resim yapacağım, böylece bu duyguları tuvale dökebileceğim.

Zack başımı öpüyor, Sam'e duymadığım bir şeyler söylüyor ve sonra ön kapı açılıp kapanıyor. Sam'in geldiğini duymadığımı fark ediyorum.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyorum.

"Neler olduğunu anlayacak kadar uzun. Hadi şimdi yatağa gidelim de Carter Harrington'ı yakalanmadan nasıl öldürebileceğimizin hayalini kuralım." Sam küvetin fişini çekti ve elimi tutarak

beni ayağa kaldırdı. Elinin ıslak olması umurumda bile değil, bu genelde beni çok rahatsız ederdi.

"Ayakkabılarını çıkar." Converse'lerimi tekmeleyerek çıkarıp bir yığın halinde bırakıyorum ve kot pantolonumla birlikte yatağıma girip yastığıma sarılıyorum. O da yanıma tırmanıyor ve sırtını yatak başlığına dayayarak oturuyor. "Güzel. Pekala, onu bir çiftliğe götürüp domuzların yemesine izin vermeyi düşünüyorum. Bunun bir cesetten kurtulmak için iyi bir yol olduğunu duydum."

Sanki cinayet ve ceset atma fantezisi hafif bir sohbetmiş gibi rahatça söylüyor. Sanırım bu ayrılık sonrası normal bir şey, gerçi daha önce hiç kimseden ayrılmadığım için emin olamıyorum. Özellikle de böyle bir şeyden sonra.

En başta hiç gerçek olmadıysa bu bir ayrılık sayılır mı?

Başımı sallıyorum.

"Çok mu fazla? Tamam, belki de onun yerine hayatını cehenneme çevirme yoluna gitmeliyiz? Normalde onu bir STI korkusuyla korkutalım derdim ama burada bu pek mümkün değil." Bu konuda üzgün görünüyor ama bu bana sadece tek 'gerçek' cinsel deneyimimin Carter'la olduğunu hatırlatıyor. Carter'ın nasıl şarkı söyleyebildiğini öğrendikten sonra sadece oyuncaklara geri dönme düşüncesinin vücudumu sıktığına yemin edebilirim. "Ya biz ..."

Sam'in aklına kaç tane fikir geliyor bilmiyorum. Sanırım arabasının ızgarasına osuruk spreyi sıkmayı önerdiğinde beni biraz gülümsetmeye çalışıyor, Mercedes'inin sonsuza kadar bok kutusu gibi kokacağını garanti ederken gülüyor. Sonunda, Sam hâlâ önerilerde bulunurken uykuya dalıyorum.

BÖLÜM
YİRMİ YEDİ

CARTER

"BAY HARRINGTON ŞİMDİ SİZİNLE GÖRÜŞECEK."

Babamın asistanı her zamanki gibi profesyonel, ama yine de neredeyse son derece gür olan sesinde kıyameti hissedebiliyorum.

"Ne olduğuna dair bir ipucu var mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum, ondan herhangi bir bilgi almak için çekici olmayı hedefliyorum, ama acıyor ve keskin bir şekilde irkiliyorum. Sol yanağımın üstündeki morluğa dokunmak için hamle yapıyorum ama son anda elimi geri çekiyorum ve kravatımı düzeltiyorum, zaten gözlerinde olanlardan daha fazla soruyu davet etmek istemiyorum.

"Söylemeye yetkim yok," diye kibarca cevap veriyor ve bir profesyonel gibi morarmış gözünü görmezden gelmeyi tercih ediyor.

"Elbette."

Bir an için babamın kapısının önünde duruyorum, kendimi çelikleştiriyorum. Bunun Cartwright fırsatıyla ilgili olduğunu biliyorum. Ona dün geceki rezaletten bahsetmedim ama bildiğinden hiç şüphem yok. Bir şekilde, her zaman biliyor. Sanki çocuklarıyla ilgili bir sorun olduğunda ortamdaki huzursuzluğu hissedebiliyor.

Hissetmiyorsa bile beni görür görmez anlayacaktır. Zack'e karşı koyabilirdim ama yapmadım. Vereceği her yumruğu hak etmiştim.

Kıyametimin mabedine girerken, hissetmediğim bir rahatlık taklidi yapıyorum. "Selam baba, n'aber?"

"Ne oldu sana böyle?" Babam tıslıyor, bana baktığında gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor.

"Bir şey yok. Bir de diğer adamı görmelisin." Espri havada kalıyor ve babam sessizce daha fazla açıklama bekleyen bir ifadeyle bana bakıyor. "Zack ve ben konuştuk. Bunu halledeceğiz."

"Bunu Zack mi yaptı?" Babamın sesi kızgın olmaktan çok etkilenmiş gibi.

"Neden?"

Açıklamaya fırsat bulamıyorum çünkü babamın hoparlörü çalışıyor. "Bay Harrington.

Harrington, saat 10'daki randevunuz geldi."

"Daha sonra gelmemi ister misiniz?" Bir kaçış umuduyla soruyorum.

Babam sertçe bir sandalyeyi işaret ediyor. "Görünüşe göre bu toplantı seninle ilgili.

Otur."

Kapı açıldığında kafam karışmış bir şekilde sandalyeye çöküyorum ama babamın asistanı Claire Reynolds'ı içeri gösterdiğinde hemen ayağa kalkıyorum. "Burada ne işin var?"

"Seni görmek de güzel Carter. Dün gece hak ettiğinin bir kısmını almışsın gibi görünüyor," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, gözünün altındaki bölgeye hafifçe dokunarak.

"Hak ettiğini mi?" Babam sertçe yankılanıyor.

Benim tarafımda olduğunu ve çocuklarından birinin dayak yemeyi hak ettiğini söyleyen birinden hoşlanmadığını düşünmek istiyorum ama gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen sadece cevap istiyor. Ve onları şimdi istiyor.

"Sana söylemedi mi? Kediği çantadan çıkardığım için beni bağışlayın," diyor Claire yalvarırcasına, bıçağı kaburgalarımın arasına sokan kişi olmaktan açıkça keyif alıyor. "Dün gece Cartwright malikânesinde birlikte yemek yedik. En hafif tabiriyle *olaylıydı*."

Cartwright ismini duyunca babamın ufak bir irkildiğini görüyorum. Artık tüm bunların ne hakkında olduğunu bildiğini düşünüyor. Bana Elena'ya gerçeği söylememi emretti ve benim de bunu yaptığımı varsayarak, bu olayı yatıştırmak için bir fırsat yarattı.

Ama bunun ne kadar derine indiğinden haberi yok.

Babam alametifarikası olan cazibesini devreye soktu. "Seni tekrar görmek güzel, gerçi 'olaylı' yorumun beni endişelendirdi." Ona bir el sıkışma teklif etmek için ayağa kalkar ve kadın da bunu nazik bir dokunuşla kabul eder.

"Öyle olmalısınız Bay Harrington. Korkarım buraya bazı ciddi endişelerle geldim." Otururken, ne demek istediğini açıkça belirtmek için yan gözle beni süzüyor.

Babam ve ben tekrar oturduk ve içimi bir korku kapladı. Bütün geceyi bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim, ama öyle olmamasını ne kadar istesem de bundan geri dönüş yok.

Zack dün gece bağırarak kapımdan içeri girdiğinde ve gözüme temiz bir kroşe attıktan sonra işe koyulmadan önce karnıma bir yumruk attığında, ona izin verdim. Umurumda değildi çünkü gerçek şu ki Luna'yı düşünüyordum.

Zack bana hırladığında yere eğilmiş hırıltılar çıkarıyordum. "Bunun olacağını biliyordum. Seni uyarmıştım, belki çükün tarafından yönlendirilmeyi bırakır ve bir değişiklik için beynini kullanırsın diye düşünmüştüm. Özellikle de kız kardeşime karşı."

"Luna iyi mi?" Nefes nefese kaldım.

"Senin sayende değil ama evet. Evde, Samantha'yla birlikte hüngür hüngür ağlıyor. Kapını kilitlemelisin çünkü Sam kafayı yemiş durumda ve muhtemelen bu gece hafif bir BnE yapacak ve benim yapmak üzere olduğum şeyi aşk muslukları gibi gösterecek."

"Aww, umursuyorsun," diye homurdanıyorum, kaburgalarımın tekrar vururken acıya rağmen gülümsüyorum. Yüzüne değil, bebeğim. Para getiren şey.

"Siktir git, Carter. Kız kardeşimi rahat bırak."

Ayağa kalkıyorum ama hâlâ biraz kambur duruyorum, "Bu hafta öğle yemeğine çıkacak mıyız?" diye açıklıyorum.

"Evet. Sen ısmarlıyorsun."

Zack gitmişti ama ben Luna'nın ağlama görüntüsüne takılıp kalmış ve bu anlaşmayı düzeltmek için ne yapabileceğime doğru düzgün odaklanamamıştım. Şimdi, hazır ya da değil, gösteri zamanı.

Babam Claire'e, "Endişelerinizi dinlemekten mutluluk duyarım," diyerek beni tamamen yok etmesi için kapıyı ardına kadar açtı.

Kötü kötü gülümsüyor ama sanki bu durum karşısında kendini beğenmiş olmaması gerektiğini yeni hatırlamış gibi yüzünü endişeye daha yakın bir şekle sokuyor.

"Baba-" Başlıyorum ama elini kaldırarak sözümü kesiyor. "Bayan Reynolds," diyor ve sözü ona geri veriyor.

"Teşekkür ederim. Carter teyzeme yaklaştığında en başından beri endişelerim vardı ama dün gecedен sonra ..." Diliyle bir tıkırtı sesi çıkararak sustu. "Şunu söylemek yeterli, Blue Lake Assets'i temsil etme şekli beni endişelendiriyor."

Babamın ofisine ikinci el araba satıcısının karavanıymış gibi bakıyor ve babamın en derin endişesine, aile şirketinin mirasına oynuyor.

"Tam olarak ne oldu?"

"Evinizdeki akşam yemeğinde Luna'dan Carter'ın karısı olarak da bahsettiğinize göre sanırım bir fikriniz vardır." Bu suçlama cüretkârdı, özellikle de hayal kırıklığına uğramış bir tonda konuştuğu düşünüldüğünde.

Babam iç geçiriyor ve dikkatini Claire'e vermeden önce bana hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlatıyor. "Evet, maalesef," diye söze başlıyor, parmaklarını masasının üzerinde birbirine geçirerek. "Yemekten sonra Carter'la evliliğiyle ilgili *yanlış anlaşılmanın* ele alınması gerektiğini konuştuk. Sanırım bu da onunla ilgili."

Claire gözlerini kısarak babamı tekrar değerlendiriyor. "Evet ... ve hayır. Carter ilk akşam yemeğimizden sonra evliliğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Ama bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum, bu konuda sezgilerim güçlüdür. Ve Luna'yı başka bir adamla rahat bir akşam yemeği yerken gördüğümde? Haklı olduğumu biliyordum." Başını sallarken bir tırnağını şakağına vuruyor, kendisiyle hemfikir.

Açıklamak için araya girmeye çalışıyorum ama babam neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kelimeleri şimdilik ısıyorum.

"Elena Teyze'nin mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım. Ama Carter ve aile finans planlamamızla bir toplantı yapmış ve iyi geçtiğini düşünmüş."

İçimde küçük bir tatmin duygusu belirdi. O toplantıdan başarıyla çıktığımı biliyordum.

"Ona kaç kez söylediysem de dinlemedi. Biraz inatçı ve dağınık bir beyni var. Ama Luna'yla konuştu ve dün gece onları davet etti. Arayı düzeltmek umuduyla ben de onlara katıldım."

"Luna'yı neşeyle beni kardeşiyle aldatmakla suçlamaktan mı bahsediyorsun?" Claire kendini unutkan yaşlı kadına göz kulak olmaya çalışan mükemmel bir yeğen olarak resmederken burada boş boş oturamam. Olan biten hiç de bu değil.

"Carter," diyor babam sertçe.

"Orada bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir. Sanırım akşam yemeğinde kardeşiyle birlikteydi." Sanki bu önemsiz bir ayrıntıymış gibi gözlerini deviriyor ve sonra bir bomba daha patlatıyor. "Ama Luna evliliklerinin sahte olduğunu açıkladığında -biraz histerik olsa da- oldukça netti . . . ve sonra oldukça gerçek oldu. Görünüşe göre çok gerçek."

Babam sertçe öne eğildi. "Affedersiniz?" diye soruyor Claire'e, ama sonra gözleri bana kayıyor. "Carter, o neden bahsediyor?"

Yüzsüzce gözlerinin içine bakıyorum. "Yalan söylemek bir Harrington'a yakışmaz -bana hayatım boyunca söylediğin bir şey- bu yüzden gerçeği söyledim."

"Sana *gerçeği söylemeni* söyledim, gerçeği uydurmanı değil!" diye bağılıyor. "Luna Starr'la gerçekten evlendin mi?"

"Evlendim." Başımı salladım ama sonra itiraf ettim: "Gerçi şu anda pek iyi gitmiyor."

Claire bir kahkaha attı. "Bence de."

Babam dayanabildiği kadar dayanıyor ve Claire'e dönüyor. "Bu konuya dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim Bayan Reynolds. Görünüşe göre Carter ve benim bazı aile meselelerini konuşmak için özel bir görüşme yapmamız gerekiyor."

Muhtemelen babamdan dayak yediğimi görmek istediğinden çekiniyor ama babam elini uzatınca, onun da aynı şeyi yapmaktan başka çaresi kalmıyor. Claire babamın elini sıkıyor, yine zar zor ve nazıkçe ona dokunuyor ve sonra burnunun ucuyla bana bakıyor.

"Teyzemle bir daha temas kurma," diye emrediyor. "Yoksa başka önlemler almak zorunda kalacağım." Tehdidini havada bırakıyor ve sonra sert bir bakışla dönüp dışarı çıkıyor.

Kapı kapanır kapanmaz babam sandalyeye yığılır ve ellerini yüzünde ovuşturur. "Carter ... bizi neyin içine soktun?"

"Evet, her şey seninle ilgili," diye hırlıyorum, en azından bir an için onun saçmalıklarıyla işim bitmişti. "Haftalardır bu anlaşma üzerinde çalışıyordum ve bir anda patladı, ama evet, hadi senin hakkında konuşalım."

Gözleri bana dikildiğinde berraklaşıyor. "Ben mi? Şirketi dene. Endişelendiğim şey bu, *her zaman* endişelendiğim şey. Sonra da gidip böyle aptalca bir şey yapıp her şeyi riske mi atıyorsun?"

Haklı olduğunu bildiğim ama kabul etmek istemediğim için susuyorum.

"Evliliğimizi iptal ettirmemiz gerekecek," diyor, sanki bu kararı vermesi gereken oymuş gibi. "Çünkü eminim Luna'ya evlilik sözleşmesi imzalatmaya zahmet etmemişsindir, değil mi?"

"Luna öyle biri değil. O benim paramın peşinde değil," diyorum ona soğuk bir şekilde. Böyle bir şeyi önerdiğine bile inanamıyorum. "Ve ben fesih istemiyorum. Ben ... istiyorum."

Ne istiyorum?

Bildiğimden bile emin değilim. Ya da belki sadece itiraf etmek istemiyorum, çünkü itiraf edersem ... incinebilirim.

Luna'ya kızgınım, bu kesin, ama bu hiç olmamış gibi davranmak istemiyorum. Çünkü oldu. Yeminlerimizi ederken Luna'nın gözlerinin içine baktım, coşkudan paramparça olurken onu kollarımda tuttum, Alphena'nın genç kadınların hayatlarını nasıl değiştirebileceğine dair hayallerini ve daha fazlasını dinledim. Evet, kızgınım ama onsuz bir hayat düşünmüyorum.

Onu istiyorum.

Luna'yı istiyorum.

Bu içgörü beni çok etkiledi. Bu ne zaman oldu? Kesin bir an söyleyebileceğimden emin değilim ama bu çılgın karmaşanın içinde bir yerlerde sanırım Luna Starr'a aşık oldum. Hayır, Luna Harrington. Karıma.

Ve Cartwright anlaşmasını istiyorum. Elena'yı ve onun dünyaya bakış açısını seviyorum. Kendini çok ciddiye almıyor ve

olumlu etki. Portföyünü araştırmaktan ve gurur duyacağı bir miras bırakabilmesi için yatırımlarını en üst düzeye çıkarmanın yollarını analiz etmekten keyif aldım. Bu, her gün ne yaptığımı ve sahip olmak istediğim mirası yeniden gözden geçirmemi sağladı.

Blue Lake'te Cameron'ın gölgesinde yaşamak mı? Babamın beni profesyonel bir akran olarak görmesini sağlamak için mücadele etmek mi? Yoksa tamamen başka bir şey mi? Bu anlaşmayla şimdiye kadar üzerinde çalıştıklarımdan çok daha fazla eğlendiğimi biliyorum ve işim bitmiş gibi de hissetmiyorum. Devam etmek, Elena ve tüm mal varlığı ile çalışmaya devam etmek istiyorum.

Babam benim bu sessiz farkındalığımı fırsat bilerek araya giriyor. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Carter." Bunu sanki ilahi, önemli bir dersmiş gibi söylüyor. "Umalım da feshi imzalasın, böylece her şeyin yarısını kaybetmezsin." Bunun geçerli bir tehdit ya da gerçek bir olasılık olduğunu düşünerek iç çekerek tavana bakıyor. Luna'nın işaretleri için mi yoksa beni öldürmemek için sabır göstermesi için mi dua ediyor bilmiyorum. "Avukatımızı arayıp evrakları hazırlatacağım. Ve Tanrı aşkına, annene onsuz evlendiğini söyleme."

Bu kadarmış gibi bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. Muhtemelen hukuk bürosuna bir e-posta gönderiyordur.

Bu açık bir görevden alma. Son sözü o söylüyor ve benim de uslu bir köpek gibi ona uymam bekleniyor.

Ama bu sefer değil.

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "Fesih yok ve bu Cartwright anlaşmasıyla işim bitmedi. Luna'yla da işim kesinlikle bitmedi."

O cevap veremedi, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde özgür hissederek odadan çıktım. Belki de hiç. Bir görevim var, iki tane.

Luna.

Elena.

Bu sırayla.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

LUNA

Müzedede çalıştığım yıllar boyunca tek bir gün bile hasta olduğumu söylemedim... ta ki bugüne kadar. Bu sabah içimde 'insan olmak' yoktu. Bunun yerine, Samantha okula gitmeden önce bize kahve ve simit getirdi, duş almamı ve yeni kıyafetler giymemi sağladı, böylece 'sevimli hissettim' ve sonra çalışmak için bana tabletimi hazırladı. Tamam, o buna 'duygularımı bir fantezi dünyasında boğmak' diyordu ama aynı şey.

Saatlerce üzerinde çalıştıktan sonra tabletimin Carter'da olduğunu fark ettim. Buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama ona sahip olduğum için mutluyum çünkü Alphena'nın bu baskısını neredeyse bitirdim. Yazım harika gidiyor, bu baskı neredeyse kendi kendini yazıyor.

Bu bölümde Alphena bir podcast dostuna kadın düşmanı davranışlarının yanlışlığını gösteriyor ve mucizevi bir şekilde yola geliyor. Daha da sıra dışı olanı, bunun nedeni göğüsleri değil, beyni.

"Bakın. . insanlar değişebilir," diyor Alphena sayfada muzaffer bir edayla.

"Falan, filan, filan," diyorum alter-ego karakterime, kendimi herkesten soyutlayıp münzevi olmayı tercih ettiğim bir zamanda 'insanlardan yana' olmasına sinirlenerek. Konfor alanımın dışına çıktım ve fırtınalı bir yalan ve duygu denizinde dengesiz bir sala bindim. Bunlar en berbat olduğum iki şey ama elimden geleni yaptım. Gerçekten denedim. Yine de kafam karıştı ve dağıldım.

Ben daha iyi biliyorum. Bu yüzden müzedeki senaryolara, güçlü yönlerimi bilen ve sınırlarıma saygı duyan yakın arkadaşlarıma ve kendi tasarımı olan bir fantezi dünyasına bağlı kalıyorum. Böylesi daha kolay.

Alphena'nın başarısından duyduğu mutluluğa bakınca, mutlu çözümün son iki bölümünü çizmeyi ve bunun yerine Alphena'nın Podcast Dude'u yılanlarla dolu bir çukura atıp taşaklarını ve pipisini ısırmalarına izin vermeyi düşünüyorum. Bu daha olası olurdu.

"Değiştir *şunu!* Ugh!" Kalemimle tabletin üzerinde bir şeyler karalıyorum ve hayal kırıklığıyla tableti yanımdaki kanepeye fırlatıyorum. Arkama yaslandım, kıvrıldım

Kollarımda bir kanepe yastığıyla uyandım. Tek elimle yastığın püsküllerinin iplerini örüyorum ve hikâyemle ne yapacağımı düşünüyorum. Ve hayatımla.

Carter'a kadar her şey iyiydi.

Ona öfkeliyim ama aynı zamanda kendime karşı da hayal kırıklığına uğramış durumdayım, bu da yaptıklarımız için beni daha da öfkeliyor. Dün gece eşiğime ulaştım ve gerçeği daha fazla içimde tutamadım. İçimden fişkırdı ve savaştığımı fark etmediğim ağır bir baskıyı hafifletti.

Uzun süredir masada duran kahveden bir yudum alıyorum, soğuduğu için sinirleniyorum ama Samantha'nın özenli çabaları sayesinde şekerden daha tatlı olduğu için yine de içmeye istekliyim. Kapının çalınması da, ayağa kalkarken ayaklarımı boğmaya çalışan battaniye gibi beni rahatsız ediyor.

"Bırak beni," diyorum genellikle sarmaş dolaş olmayı sevdiğim yumuşacık kumaşa, onu odanın yarısına kadar sürükleyerek. Sonunda, ben kapıyı açıp ona da sinirlenmeden hemen önce bırakıyor. "Ne?"

Samantha ya da Zack'in beni kontrol etmek için geldiğini düşündüm. Beklemediğim şey ise Carter'ın orada dikilmiş, gözü morarmış bir aptal gibi sırtıttığını görmektir. "Luna," diye iç geçiriyor beni kollarının arasına almadan hemen önce.

Bana sıkıca sarılırken ayaklarım yere doğru sallanıyor. Bir anlığına onun içine gömülmek o kadar iyi geliyor ki zihnim yumuşacık bir tüye dönüşüyor ve tüm bedenim gevşiyor. Sonra kızgın olduğumu hatırlıyorum ve çırpınıyorum, ayaklarımı tekmeliyorum ve omuzlarını itiyorum. "Beni yere bırak."

Ayaklarım hafifçe yere değiyor ama Carter gitmeme izin vermiyor. Gülümsemesi her saniye artarken yüzümü ellerinin arasına alıyor ve yemin ederim hiçbir şey olmamış gibi beni öpmesine bir nefes kalmış. "Seni özledim."

Onu itiyorum. "Hayır. Yapma bunu."

Tepinerek uzaklaşıyorum, battaniyeyi alıp dikkatsizce katlıyorum. Kanepenin üzerine seriyorum ve tabletimi alıp masanın üzerine koyuyorum. Bu beni kahve fincanına götürüyor ve onu mutfığa taşıyıp lavaboya döküyorum. Beni Carter'dan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Ama o beni mutfığa kadar takip ediyor, beni hapsediyor ve keşke daha açık bir kat planı olan bir daire seçseydim dedirtiyor.

"Luna, konuşmamız gerek." İstedikini yapacağımdan o kadar emin konuşuyor ki, ama o günler geride kaldı.

Carter için zaten çok fazla şey yaptım ve sonuçta hem kendime hem de ona kızgıyım. "Gitmelisin." Bardağı bulaşık makinesine koydum. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Bu doğru değil. Söyleyecek o kadar çok şeyin var ki, kelimelerin gözlerinin arkasında birbirine karıştığını görebiliyorum."

Carter haklı, ama ona ne düşündüğümü söylemenin ikimize de bir yararı olmayacak. Çekip gitmek ve bu hiç olmamış gibi davranmak istiyorum, böylece rahat, öngörülebilir hayatıma geri dönebilirim. "Önemli değil. Sadece git."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama Carter kollarımın üst kısmını elleriyle kavıyor. "Benim için önemli, Luna."

Acı acı gülererek ellerinden kurtuluyorum. "Hayır, önemli değil. Öyle olsaydı, beni tüm bunların içine sürüklemezdin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni sürükledi mi? Thomas'ın koleksiyonundan söz ettiğim anda hepiniz gemiye binmiştiniz. Hatırladın mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, ona gözlerimle bağıryorum ve gözlüğümün camlarının büyüteçten geçen güneş ışığı gibi sesimi yükseltmesini ve onun bir karınca gibi kızarmasını umuyorum. Bana sinirli bir şekilde bakıyor. "Yine de beni tamamen suçlamak daha kolay, değil mi? Sanırım benim senin için çok uygun bir günah keçisi olduğuma karar verdin."

Aramıza biraz mesafe koyuyorum ama ellerimi meşgul etmek için yapabileceğim başka bir şey yok. Ellerimi birbirine vurarak kıpırdanmaya başlıyorum ve açıklıyorum: "Seni suçlamıyorum. Ya da *sadece* seni değil. Ben de hatalıydım. Sanat koleksiyonunu görebilmek için senin aptal planına uymamalıydım. Ne kadar muhteşem olursa olsun, bu yanlıştı."

Bunun için zaten kendime zor zamanlar yaşatmıştım ve Carter'ın konuşmayı tekrarlamasına ya da beni kendi kendimi kırbaçlamaktan vazgeçirmesine gerek yoktu.

Derin bir nefes alıyor, mavi gözleri bana kilitlenmiş. Her şeyi gördüğünü hissediyorum - sinirlerimi, öfkemi ve hatta varlığını inkâr edebileceğim kadar derine ittiğim arzuyu. "Burada olma nedenim bu bile değil. Bence bunun çok ötesindeyiz ve bunu ikimiz de biliyoruz. İkimiz hakkında konuşmak istiyorum."

Gülüyorum. "Biz mi? 'Biz' diye bir şey yok."

Hemen söze giriyor ve "Ama var. *Gerçekten* evlendik. Babam fesihlerden ve evlilik sözleşmelerinden bahsediyor-"

"Bunun için mi endişeleniyorsun?" Havlıyorum. "Tamam. Bana nereyi imzalayacağımı göster, ben de seni rahatlatayım. Sadece bütün bunların bitmesini istiyorum." Ellerimi sallıyorum, keşke bir imzayla tüm bu olanları silebilseydim. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Ama ne kadar imza atarsam atayım Carter'ı kalbimden asla çıkaramayacağım.

"Hayır!" Carter bağıryor.

Komşu duvara vuruyor ve ben de "Üzgünüm!" diye bağıryorum. Carter'a ters ters bakarak, "Bu iş bitti. Bana evrakları gönder ve bu hiç olmamış gibi davranalım."

oldu. Senin için kolay olmalı. Rol yapmakta iyisin." Bunun belden aşağı bir vuruş olduğunu biliyorum ama umursamayacak kadar kızgınım.

Gözümü kırpmıyorum ama hareket ettiğini de görmüyorum. Ne olursa olsun, aniden tezgâha doğru bastırıldım, Carter'ın pençesinde kıpırdayamaz haldeydim ve o yüzümdeydi. "Bu iş bitmedi. Asla bitmeyecek."

"Ne?"

Sorumu tamamlayamıyorum çünkü Carter beni öpüyor. Dokunuşu güçlü, dudakları sert ve dili içeri girmek istiyor. Kıpırdanıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama o inliyor ve yemin ederim adımın sesine benziyor ama bu hiç mantıklı değil. Bütün bu olanların hiçbir anlamı yok.

Kararlı bir şekilde benimle koridorda dans ediyor, inatçı ağzı yol boyunca benimkinin üzerinde. "Bu gerçek," diye mırıldanıyor, çenemden kulağıma doğru bir sıra öpücük bırakıyor. "Ne zaman bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama bu. Gerçek. Gerçek."

"Hayır, değil," diye itiraz ediyorum ama bilinçsizce, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum.

Boynumdaki tendonu sertçe ısıyor, canımı acıtacak kadar değil ama dikkatimi çekmek için ve nefesim kesiliyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Merkezimde biriken ısıya rağmen başımı sallıyorum. Carter'ın kıkırdamasını duymaktan çok hissediyorum, titreşim kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

"Evet, öyle. Eğer sana şimdi dokunursam, benim için sıırılsıklam olursun, değil mi?"

Bedenimin ona verdiği tepki biyolojik bir tepkiden başka bir şey değil. Kalbimi korumak için bunu kendime kaç kez söyledim? Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Ama kalbim ve bedenim aptal diye ben de aptal olmak zorunda değilim ve onların ihaneti beni daha da öfkeliyor. "Bırak beni Carter," diye emrediyorum.

Sırıyor ve beni serbest bırakıyor ama beni odama, yatağımın kenarına kadar götürdüğünü fark etmemiştim ve bıraktığında yumuşak yüzeye düşüyorum. Bir şaşkınlık sesi çıkardım ve suçlayıcı bir şekilde kaşlarımı çattım.

Bacaklarımın arasına giriyor ve üzerime eğiliyor, parmak uçları yatağı çukurlaştırıyor. Önce ondan uzak durmaya çalışarak geriye yaslanıyorum ama gözlerinde alaycı bir parıltı gördüğümde donup kalıyorum, inatla yerimde duruyorum. Onun da durmasını bekliyorum ama durmuyor. Ağzımı yine kendi ağzıyla kapatıyor.

Kıpırdamadan duruyorum ama bir süre sonra karşı koyamıyorum. Ben de onu öpüyorum, daha fazlasını talep ediyorum. "Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum öpücüğün içinde ve sonra dudağını ısıyorum

Dişlerimle, çok sert olduğunu bildiğim halde onu incitmek istiyorum. "Senden nefret ediyorum."

Hiç şaşırmadan omuz silkiyor. "Seni seviyorum," diyor Carter, elleri göğüslerimi kavrarken. Bunun saçmalığına gülüyorum ve o da ceza olarak meme uçlarımı çimdikliyor. Gömleğimin içinden bile acı keskin ve ... harika. Ellerine doğru eğiliyorum ve o da tekrar yapıyor. "Seni seviyorum."

"Sevmiyorsun." Bunun doğru olmasının hiçbir yolu yokken neden beni sevdiğini söylediğini bilmiyorum. Tüm bu durumun gerçekliğini unuttu mu? Hepsi onun anlaşması için.

Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile.

Vücuduma yaptıklarından hoşlanıyorum. Meme uçlarımı emme şekli. Beni yatağa geri itti, gömleğimi çıkardı ve göğüslerimi bir arada tutarken göğüs dekoltem boyunca uzun bir çizgi yalıyor ve bu kesinlikle hoşuma gidiyor.

Ama ondan nefret ediyorum... Bu da neydi?

Oh, evet, yalanlar. Ve gerçeği söylediğimde...

"Beni terk ettin."

"Önce sen beni terk ettin. O ağzınla tüm dünyamı mahvettin ve sonra gelip seni alması için Zack'i aradın." Üzerime çullandı, elini saçlarıma doladı ve ruhuma ulaşan sert bakışlarıyla beni yerimde sabitledi. "Beni ilk sen terk ettin."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama saçlarımı çekiyor ve irkiliyorum. Carter bırakmıyor. Onun yerine diğer elini boynuma doluyor ve sıkarken benimle burun buruna geliyor. "Bizi bu işe ben bulaştırmış olabilirim ama sen beni kendine aşık ettin ve artık geri dönüşü yok Luna. Sen benim karımsın ve bu gerçek."

"Hayır, ben ..."

Kafam çok karıştı. Carter'la gerçekten evli olduğumuzu biliyorum, yani yemin ettik, ama hepsi Cartwright anlaşması içindi, gerçekten evli olmamız için değil. Çok farklıyız ve birlikte bir anlam ifade etmiyoruz. O çok yaşlı, ben çok gencim. O çok paraya aç, ben çok sanatseverim. O kardeşimin muhteşem en iyi arkadaşı, ben ... kendimim.

Kendime defalarca söylediğim tüm argümanlar, ama Carter eşofmanlarımı, külotumu ve her şeyimi yırtıp iki parmağını içime sokarken bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi görünüyor. "Ahh!" diye bağıriyorum, acıdan değil zevkten. "Carter!"

"Sana söylemiştim. Benim için sırlıslıklam oldun. Senin kocan."

"Senden nefret ediyorum," diyorum tekrar, ama bu sefer zehir yok.

Carter da bunu neden söylediğimi çok iyi biliyor. "Sana istediğin kadar söyleyeceğim. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Bunu her söylediğinde, içimde beni neredeyse anında uçurumun kenarına sürükleyen o noktaya dokunuyor. Onunla mücadele etmek yerine kendimi parmaklarının daha da derinlerine itiyorum ve kendi parmaklarımla klitorisime dokunuyorum.

"Kahretsin, bu çok seksi. O klitorisi ovala, sert ve hızlı." Zaten yaptığım şey bu, ama yine de beni övüyor. "Aferin kıızıma."

İçimden bir ürperti geçiyor ve meme uçlarımla sert yumrulara dönüştüğünü hissediyorum. Yanıyorum ama odanın soğuğu hassas tepeleri acıtıyor. Carter fark ediyor ve göğsümü sıkıca kavlıyor, sıcak avucunun içinde etimi yoğuruyor. "Yaptığın şey yüzünden boşalmaya izin vermemeliyim. Beni terk ettiğin için pişman olana kadar seni tekrar tekrar becermeliyim."

Bu fikir karşısında haykırıyorum, boşalmaya çok yaklaştım bile.

"Ama yapmayacağım." Parmakları derin ve sert bir şekilde içime girdi. "Bu benim hatam ve özür dilerim." Bir vuruş daha, üçüncü bir parmak ekliyor ve beni lezzetli bir şekilde geriyor.

Yarın morarmış ve ağrıyor olacağım ama şu anda bunu tekrar yapmasını istiyorum, o yüzden bunun gerçekleşmesini sağlayacağından emin olduğum tek şeyi söylüyorum.

Yarı buğulu gözlerle ona bakıyorum ve zorla "Senden nefret ediyorum" diyorum.

Ağzının sağ tarafını kaldıran yarım sırtışı görüyorum. Sonra dudaklarını yalıyor ve parmaklarını hızla içime sokuyor, tekrar tekrar. "Seni seviyorum, Luna Harrington. Karım benim. Şimdi kocan için gel."

Onun için . . . Carter lanet Harrington için. Uçuyorum. İçimde parıltılar uçuşuyor, ya da belki de ben parıltıyım? Bilmiyorum. Gözlerimin ardındaki karanlığın içinde süzülürken kendimi şampanya gibi hissediyorum.

Kulaklarımda bir uğultu duyuyorum ve bunun kendi kalp atışım olduğunu düşünüyorum, ama kendime geldiğimde bunun Carter olduğunu fark ediyorum. Hâlâ beni öyle hoyratça parmaklıyor ki parmak eklemleri hassas yerlerimi acıtmaya başlıyor, ama kendi pantolonunu çekip açmış ve öfkeyle otuz bir çekerken akılsızca üzerime boşalıyor.

Başını geriye atmış, boynunun kenarlarındaki tendonlar keskin bir şekilde öne çıkıyor ve yüzü zevkten buruşuyor. Sperminin sıcaklığı tenimi ısıtıyor ve şimdi klitorisimi ovma yerine parmaklarımı sıvının içinde gezdirerek çıplak amıma ve karnımın alt kısmına yayıyorum. "Koru beni. İşaretle beni . . . kocacığım."

Başını eğiyor, beni bulduğunda gözleri açık ve net. Neye ihtiyacı olduğunu görebiliyorum ama yine de ona inanmaktan korkuyorum.

"Söyle. Bana gerçeği söyle. Gerçeği istiyorum," diye homurdanıyor.

İstesem de onu inkar edemezdim. Daha önce olduğu gibi, bastırmaya çalıştığım kelimeler dökülüyor. "Seni seviyorum."

Son bir fişkırmaya elinin üzerinden akarken onaylarcasına homurdanıyor ve sonra benimle birlikte yatağa tırmanıyor. "Arkanı dön," diye emretti.

Tereddüt etmedim. Karnımın üzerine uzanırken gömleğimin kalan kısmını da çıkarıyorum, dün gece ağladığım yastığa yanağımı bastırırken gözlüklerimi bir kenara fırlatıyorum. Carter da çabucak kıyafetlerini çıkardı ve arkamda diz çöktüğünü hissediyorum. Kalçalarımı havaya kaldırıyor ve sonra kıcıma el izi bırakacak kadar sert bir tokat atıyor.

"Kahretsin, bu kış böyle pembe pembe çok güzel görünüyor."

Hafifçe kıpırdandım ve tekrar yaparken karanlık bir şekilde kıkırdadı. Üçüncü bir vuruş bekliyorum ama onun yerine içime giriyor. Hâlâ sert olmasına ya da az önce boşaldıktan sonra tekrar sertleşmesine şaşıyorum ama kalın ve sağlam olduğuna şüphe yok. Her tarafım döl içinde olmasına rağmen, bu istilaya karşı kendimi sıkıyorum. Carter'ı istemediğim için değil, onu her zaman içimde tutmak istediğim için. Carter kıcıma kavıyor, yanaklarımı ayırıyor ve kendimi savunmasız bir şekilde açıkta hissediyorum. "Kukunun beni ne kadar iyi kavradığını görmelisin. Güzel dudakların parlayan sikime yapışıyor, her çekmeye çalıştığım beni içine çekiyor."

Yavaşça içime girip çıkıyor, sanki ona nasıl göründüğümü incelemek için dünya kadar zamanı varmış gibi. İnliyorum, onu daha derine inmeye teşvik etmek için sırtımı kamburlaştırıyorum. Al beni, işaretle beni, sık beni... sahiplen beni.

İpucunu anlamıyor ama başparmağını sularımda gezdiriyor ve kıcıma doğru yayıyor. Oradaki küçük sinir düğümünün etrafında dönerek tepkimi keşfediyor. "Konuş benimle. Bana ne istediğini, ne istemediğini söyle. Bildiğini biliyorum."

İstiyorum ama bunu söylemek zor. Utanç verici, hatta öyle olmamalı. Anal oyunu kendi başıma denemedim, ama şu anda ... "Parmakla beni... orayı." Tek yapabildiğim bu, ama Carter için yeterli.

"Nefes al, bebeğim. Rahatla ve beni içine al." Başparmağını hafifçe içeri daldırıyor ve ben haykırıyorum. Bu sefer acı da var ama bu iyi bir acı mı? Mantıklı gelmiyor ama umurumda değil. Carter amıma derin vuruşlarını ve kıcıma sığ dalışlarını sabit bir hızda sürdürüyor ve sezgisel olarak parmaklarımı tekrar klitorisime götürüyorum.

Acıyı yatıştırıyor, derin, titreşen bir zevke dönüştürüyor ve birkaç dakika içinde daha sertleşebileceğimiz kadar rahatladım, ancak Carter'ın bana karşı dikkatli davrandığını, çok fazla olduğuna dair işaretleri izlediğini hissediyorum. Ama sözleriyle değil.

"Kahretsin, Luna. Sonsuza dek beraber olacağız ve bir gün senin seksi kızıını siken şanslı adam ben olacağım. Bana izin vereceğin her şekilde seni doldurmak istiyorum."

Bu çok fazlaydı ve kendimden geçerek çığlık attım. Komşu tekrar duvara vuruyor ve sanırım bağıryorlar ama emin olamayacak kadar kendimden geçmişim.

Carter beni susturmak için iki parmağını ağzıma sokuyor, ben de refleks olarak onları emiyorum. Sanki beni çoktan doldurmuş gibi - amımı, kızıımı ve ağzımı.

Ve kalbini.

Daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalmamı sağlayan şey bu.

Carter bir an sonra boşalıyor ve ben parmaklarının etrafında cesaret verici bir şekilde inliyorum, içimin derinliklerinde nabız atışlarını hissediyorum. Yere yığılıyor, ağır ağır nefes alırken göğsü sırtıma bastırıyor. Ben de nefesimi tutmaya çalışıyorum ama onun ağırlığı beni kısmen aşağı çekerken bu çok zor.

"Carter?"

"Artık bizim hakkımızda konuşabilir miyiz?" diyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Konuşacak daha çok şey mi var?" Alay ediyorum.

Dışarı kayıyor ve ben de onu görebilmek için dönüyorum. Carter yanıma uzanıyor, başını bir elinin üzerine koymuş, diğer parmakları tenimin üzerinde nazikçe dans ediyor. "Konuşacak daha çok şey var, karıcığım."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

CARTER

BU KONUDA EMINİM. Bazı açılardan, bu konuda ne kadar emin olduğuma şaşıırıyorum. Ben bir plancıyım, başarı noktalarını belirleyen ve her bir kritere ulaşana kadar hayatla mücadele eden biriyim. Ama işte buradayım, her şeyimi mazlum bir bahse yatırıyorum.

Ve mazlum olmak alışık olduğum bir durum değil.

Kapıya yaklaşırken Luna'nın elini biraz daha sıkı tutuyorum, burada benimle olduğu için mutluyum çünkü ikimiz için de sorular olacak.

Zili çalışıyorum ve boğazımı temizliyorum, hayatım için yalvarmaya hazırım. Ya da en azından profesyonel hayatım için.

"Efendim?" Stanley'nin kapıyı açarkenki selamlaması pek de dostça değildi. Aslında yüz ifadesine bakılırsa, gür bir sesle *"KÖPEKLERİ SERBEST BIRAKIN!"* demesine hazırım.

"Merhaba Stanley, seni tekrar görmek güzel. Nasılsın?" Cazibemi sonuna kadar kullanıyorum, ama o bana hiçbir şey vermiyor, boş yüzlü ve hareketsiz duruyor. "Elena'nın birkaç dakika konuşmak için müsait olabileceğini umuyordum?"

Evet diyeceğini ya da en azından gidip Elena'yı kontrol edeceğini varsayarak kibarca gülümsüyorum.

"Üzgünüm Bay Harrington. Bayan Cartwright'ı hiçbir koşulda görmemeniz konusunda talimat aldım." Sesi düz, ama içinde hiç de üzgün olmadığını ve gerçekten de işverenin kapısının önünden kaybolmamı istediğini söyleyen bir şey var.

"Talimat mı? Bunu kim yapar ki?" Luna aklımdan geçenleri söyleyerek soruyor.

Gözlerini Luna'ya diyor, onu ilk kez boş bir şekilde onaylıyor ve umursamazca omuz silkiyor.

"Bunu sana kim söyledi?" Tekrar ediyorum. Ama ben zaten biliyorum. Babamla beni görmeye geldiğinde bana da söylemişti. "Claire, değil mi?"

Bıkkınlıkla iç geçiriyor, sormamızdan rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Evet, Bayan Reynolds. Görünüşe göre 'burada bazı şeyleri devralıyor'. Elena'nın kararlarının artık uygun olmadığını düşünüyor gibi görünüyor."

"Ne? Elena çok zeki biri," diye karşı çıkıyor Luna.

"Benden bir şey duymadın," diyor, dudağına bir fermuar çekip anahtarı fırlatarak. "Gitseniz iyi olur. Bayan Reynolds'ın ziyaretinizi duymasını istemem."

Bu bir tehdit gibi geliyor, sanki Claire'e her şeyi anlatacak olan oymuş gibi ve sonra kapıyı yüzümüze kapatıyor.

"Ne oluyor lan?" Sessizce söylüyorum.

Luna'nın gözleri gözlüklerinin arkasında kocaman ve yuvarlak. "Sence Elena iyi mi? Yani Claire'in biraz hakkı var ama bu daha çok ..."

"Para kapma mı?" Endişeyle öneriyorum. Eğer öyleyse, neredeyse kapıyı tekmeleyip içeri girmek ve sonuçlarına katlanmak istiyorum. Tuhaf bir şekilde, bu yaşlı kadın benim için bir şey ifade ediyor.

Luna dudaklarını düz bir çizgiye bastırıyor, bu sestem benim kadar hoşlanmıyor.

Verandadan çıkıp sessiz araziye bakıyoruz. Sağ tarafta tanıdık bir yüz daha görüyorum. "Hadi, Bernard'a soralım."

"Merhaba Bernard, güllerin nasıl?" diye soruyorum. Arkasını bile dönmüyor, bizi tamamen görmezden geliyor. "Bernard mı? Bu çok saçma. Sadece konuşmak istedik, Elena ve Claire'e ne olduğunu biliyor musun diye. Kaba olmana gerek yok."

Üzerinde durduğu çalıyı kesmeyi tamamladıktan sonra dönüp çığlık atıyor ve bizi görünce bir ayak havaya zıplıyor. "Aman Tanrım!" diye bağırıyor, kulağındaki kulaklıkları çıkararak. "Siz ikiniz beni çok korkuttunuz. Neden sinsi sinsi dolaşıyorsunuz?"

Kızgın ve bizi azarlıyor ama kelime seçimine kıkırdıyorum. "Korkuttuğum için özür dilerim, kulaklık taktığınızı fark etmedim. Ve biz sinsi sinsi dolaşmıyoruz. Elena'yı arıyoruz." Stanley'nin burada istenmediğimizi söylediğinden özellikle bahsetmiyorum. Bernard bilmiyorsa, ona söyleyecek kişi ben olmayacağım.

"Seranın orada. Gel, sana göstereyim," diye homurdandı.

Artık beni duymadığını bildiğim için sorumu tekrarlıyorum. "Güllerin nasıl?"

Doğru bir soru çünkü seraya giden yol boyunca toprak içeriği ve nitrojen seviyeleri hakkında konuşuyor, sesi bir bahçıvandandan çok çılgın bir bilim adamına benziyor, Luna ve ben de başımızı sallayarak onaylıyoruz. Kapıyı açtığında Elena'nın şarkı söylediğini duyabiliyorum. "Sallanıyorduk. Sadece sallanıyorduk."

Çikolatalı turtta ve kızarmış tavukla ilgili bir şeyler de var ama hangi şarkıyı söylediğini bilmiyorum. Umarım gerçek bir salıncakla ilgilidir, ters çevrilmiş ananas, takas gibi bir şey değildir.

"Bayan Elena! Burada izinsiz giren birilerini buldum. Onlara ne yapmamı istersiniz?" Bernard'ın yüzü ifadesizdi.

"Ne?" Elena diyor ama sonra dönüyor. Gözlerinin soldan bana, sağdan Luna'ya, aşağıya, kenetlenmiş ellerimize ve sonra tekrar gözlerimize kayışını izliyorum. "Oh, bunu duymam gerek. Buraya gel ve bana her şeyi anlat."

Kocaman sırtıyor ve bizi yaklaştırırken gözleri zevkle parlıyor. Tahta bir taburenin kenarına tüneyen Elena bizi gördüğüne çok sevinmiş gibi görünüyor. Üzerinde muhtemelen bahçıvanlık kıyafetleri olan polyester pantolon, desenli bir gömlek ve güneş şapkası var. Kirle kaplı eldivenlerini çıkarıp çalıştığı saksının kenarına koyuyor.

"Anlatacak çok şey yok," diyorum ama Elena kıkırdıyor ve sonra Luna sessizce katılıyor. "Tamam, nereden başlayayım?"

"O morluğu nereden aldığına ne dersin?" Bernard öneriyor. "Ve hak etmiş miydin?"

Olabilecek en iyi yer burası, ben de onlara Zack'in gelip Luna'nın onuru için beni patlattığını anlatıyorum. Luna bu habere şaşırılmış gibi kaşlarını çatıyor ve onunla konuşacağını söylüyor ama bunu yapmasına ihtiyacım yok. Zack, biri kız kardeşime zarar verseydi benim yapacağımın aynısını, belki daha azını yaptı. Gerçi Kayla ve Luna kişilik olarak birbirlerinden çok farklılar ve Kayla'nın başka birine zarar vermesinden daha çok korkardım.

"Sonra Claire, babamla 'davranışlarım' hakkında konuşmak için Blue Lake Assets'e geldi." Parmak tırnak işareti kullanarak drone yaptım. İyi tepki vermediğimi biliyorum ama babama -ve patronuma- koşmak Claire'in yaptığı çok aptalca bir hareket.

Elena itiraz ediyor, gülümsemesi kayboluyor. "Affedersiniz, o kız şimdi ne yaptı?"

"Anlaşılır bir şekilde endişeli," diye cevap veriyorum Claire'e şüphe payı bırakarak. "Bu yüzden artık sizinle iletişime geçmememizi istedi."

"Ama işte buradasınız." Elena Luna ve beni işaret ediyor.

"O kadar kolay pes etmem. Ayrıca korkarım emirlere pek uymam." Bunun Elena'nın gözünde olumlu bir şey olduğunu umuyorum.

Sinsice sırtıyor ve Bernard'a dirsek atarak, "Bir erkekte bir parça isyanı severim," diye itiraf ediyor. Bernard onun şakasına sert bir şekilde kıkırdıyor ve sesi

boş yağ tenekesi ve Thomas'ın ne kadar asi olduğunu merak ediyorum. Sanırım onu gerçekten tanımak isterdim ama Elena aracılığıyla onu öğrenmek yine de bir hediye.

"Umarım bu doğrudur çünkü bir fikrim var ..." Sözümü kesiyorum, onu ikna etmeye çalışıyorum ama satış modunda değilim. Saf, katıksız dürüstlüğü seçiyorum ve bunun yeterli olması için dua ediyorum.

Elena ellerini çırpıyor. "Duyalım bakalım."

Elena'yla konuşurken Luna'nın gözlerinin içine bakıyorum. "Öncelikle hakkımızdaki gerçeği açıklığa kavuşturmak istiyoruz. En azından bunu hak ediyorsunuz." Luna bana gülümsüyor ve **a r a m ı z d a k i** bağın giderek büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Luna başlıyor ve Elena'ya "Endişe odaklı bilgi dökümüm için özür dilerim.

Sınırıma ulaştım çünkü genelde böyle şeyler yapmam." Elena ve Bernard gülüyorlar. "Biz söyleyemedik," diye takılıyorlar.

Luna'nın yüzünde utangaç ama giderek artan bir gülümseme beliriyor ve insanlarla rahatça iletişim kurdukça kabuğundan nasıl çıktığını görmek hoşuma gidiyor. Sanırım hayatımız boyunca bunun tekrar tekrar gerçekleştiğini görmekten keyif alacağım. "Kaba," diye şaka yapıyor, Bernard'a bakmadan önce kötü bir öfke numarası yapıyor. "Ve sen orada bile değildin!"

Kaşlarını çatıyor. "Sen gittikten sonra hepimizin senin sinir krizin hakkında dedikodu yapmadığımızı mı sanıyorsun? Kahretsin, Stanley çay içti, Nelda çay yaptı ve ben her damlasını içerken her kelimeye asıldım." Höpürdeterek bir ses çıkarıyor.

"Oh." Luna rahatsız bir şekilde irkiliyor, buna ne diyeceğini bilemiyor ama gerçekleri paylaşmayı başarıyor. "Carter ve ben sanat dersi vermeye başladık ve pek de iyi gitmediğini söyleyebiliriz. Beni yanında getirme fikri vardı, böylece ben sanatla konuşabilecektim ve o da mali işlere odaklanabilecekti. Sonra işler sarpa sardı."

Kendi payıma düşen sorumluluğu üstlenerek hikâyeye devam ediyorum. "Yemekte aileme 'eş' meselesini açtım ve babam daha sonra çılgına döndü, size gerçeği söylememi emretti. İtiraf ederek bu fırsatı riske atmaktansa, evliliğimiz hakkındaki yalanı gerçek yapmaya karar verdim. Luna ve ben birkaç hafta önce gerçekten evlendik. Küçük bir törendi ve art niyetle de olsa Luna'ya verdiğim yeminlerde ciddiydim."

Luna omzuma vuruyor. "Her zaman klozet kapağını indireceğine ve bana ayda bir çiçek alacağına yemin ettin!" Kahkahası tiz ve oldukça makul vaatlerle mutlu.

"Ve sanatsal çabalarında seni destekleyeceğime, her zaman yaratmaya zamanın olmasını sağlayacağıma" diye ekliyorum. "Ve klozet kapağını indiriyorum. Şehrin ortasındaki bir binanın en üst katında yaşıyor olmana rağmen, klozetin içinde yılan olup olmadığını görebilmen için sana şu tuvalet gece lambalarından bile aldım."

Luna'nın endişeleri bana her zaman mantıklı gelmeyebilir ama basit bir çözümle onları yatıştırabilirsem elimden geleni yaparım. Karmaşık bir çözüm olsa bile, yine de onun için şapkadan tavşan çıkarırım.

"Ooh, bunu sevdim. Bu iyi," diyor Bernard Elena'ya, başını sallayarak ve kemikli bir parmağıyla beni işaret ederek.

Onu susturur. "Bırak da anlatmayı bitirsinler. Ama o hafif şeylerden benim de isteyebileceğimi hatırlat bana."

Gülümsüyorum ve daha fazla açıkladığımda Elena'nın tekrar büyümenin etkisi altına girdiğini hissedebiliyorum. Ama bu kez büyü saf ve gerçek. "Luna'yı seviyorum. Bir ağ ördü, bir büyü yaptı ve ben ona yüzde yüz aşığım. İşin özü bu. O da beni seviyor."

Bunu yüksek sesle söylemek çok güçlü, bu duyguya yeni bir gerçeklik hissi veriyor. Kendime engel olamıyorum ve Luna'yı nazıkçe öpmek için eğiliyorum. Gözlerim kapalı olmasına rağmen Elena ve Bernard'ın bize baktığını hissedebiliyorum ve sonra Elena yüksek sesle 'woooo' diyerek Luna'yı öpücüğün içinde güldürüyor.

"Özür dilerim," diyor Luna, eliyle ağzını kapatarak.

Kolumu omuzlarına atarak onu yanıma çekiyorum. "Ben değilim."

Luna sevimli bir şekilde kızarıyor ama bana doğru eğiliyor.

"Siz ikiniz sonunda anladınız o zaman?" Bu bir sorudan çok bir ifade ve sonra Elena keyifle ekliyor, "Kafalarınızı kıçlarınızdan çıkarmanızın zamanı gelmişti, çünkü başından beri bunu görüyordum ve kendi yolunuzdan asla çıkamayacağınızı düşünmeye başlamıştım."

"Ne?" Aptalca sordum.

"Buraya ilk geldiğinizde birbirinizi Adam'dan tanıımıyordunuz. Kör bir adam bile bu kadarını anlayabilirdi ama o zaman bile bir kıvılcım vardı." Sanki bizi kendisi ateşlemiş gibi parmaklarını oynatıyor. "Bunu aranızda görebiliyordum."

"Biliyor muydun?" Luna'nın gözleri gözlüklerinin ardında şaşkınlıktan büyümtü. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Elena sinsice gülümsüyor. "Elbette biliyordum. Benim gibi yaşlı bir kadını kandıramazsınız. Hayatımda neredeyse her şeyi en az bir kez gördüm, bu yüzden

nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum. Bakın, ben yaşıyım. Ve beni bağışlayın ama böyle bir heyecan nadir bulunur. Dünyayı yeterince ilginç kılıyor ki biraz daha kalmak, belki birkaç şey daha görmek istiyorum."

Başımı eğiyorum. Az önce söylediği şey soğuk kalpli gibi görünebilir. Ama anlıyorum ve kendi yanlış yönlendirilmiş planımızı oynamamıza izin verdiği için Elena'ya kesinlikle kızamam.

"Düşündüğümde biraz daha uzun sürdü. Siz ikiniz gönül meselelerini anlamakta biraz yavaşsınız ama bu anı sizin için mahvetmek istemedim."

"Bizim için bozmak mı?" Ben de Luna kadar şaşırılmış bir halde, kesin bir dille söylüyorum.

"Tabii ki. Eğer sana bildiğimi söyleseydim, oyun biterdi. Eğer aranızda bir şey gördüğümü söyleseydim, bunu inkâr eder ve birbirinize langırt topu gibi zıplardınız. Bu her şeyi mahvedebilirdi. Hayır, çenemi kapalı tuttum ve işini yapmana izin verdim ve şimdi buradayız, tıpkı olacağımızı bildiğim gibi." Tabureden atlıyor ve Luna ile beni aynı anda kucaklamak için öne çıkıyor. Bizi bırakmadan önce önce Luna'nın yanağına sonra da benim yanağıma bir büyükanne öpücüğü kondurdu. "Şimdi ne olacak?"

Tekrar oturuyor, benden Luna'ya bakıyor ve Bernard'a doğru eğilip fısıldıyor, "Sanırım bu ekstra iyi kısım olacak." Bize doğru bir elini çeviriyor. "Peki, devam edin."

Her şeye verdiği tepki cesaret verici ve umarım bir sonraki kısım için de aynı şekilde hissediyordur. "Aslında söylediğin bir şey bana ilham verdi," diyorum Elena'ya. Başını sallıyor ve her zaman harika şeyler söylediğini mırıldanıyor. Buna itiraz edemem. "Bana insanların kendilerini istemedikleri yerlerde bulduklarını ve olmak istedikleri yerin orası olup olmadığına karar vermenin onlara bağlı olduğunu söyledin."

Bernard'ın omzunu tokatlıyor, kendinden memnun. "Öyle söyledim."

"Sen bunu söylediğinde aklıma Luna geldi ve benim nasıl Onunla evlenmişim. Bu büyük rol yapma olayının ortasında. Bana nerede olmak istediğime karar vermemi söylüyormuşsun gibi hissettim. Ama söylediklerini gerçekten düşündüğümde, tam tersi bir sorun yaşadığımı fark ettim. Tam olarak her zaman olmayı düşündüğüm yere geldim, sadece ..." Yutkunuyorum. Doğru olsa da bunu söylemek zor, çünkü büyük bir şey. Hayatımın tamamen yeniden yönlendirilmesi. Luna bana doğru eğiliyor, omzu sessiz bir destekle benimkine dokunuyor. Ama ben hazırım, kararımı verdim. "Bundan mutlu değilim. Blue Lake Assets'ten memnun değilim, her zaman kendimi kanıtlamam gerektiğini hissediyorum ve yetersiz kalıyorum."

Omuzlarımdan ağır bir yük kalktı ve ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Harrington mirasının bir parçası olacağımı biliyordum.

Blue Lake'e çocukluğumdan beri giderim. Bu benim ya da ailem için hiçbir zaman bir soru olmadı. Cartwright portföyüne derinlemesine dalmaya başlayana kadar başka bir şey yapmayı düşünmedim. *Başka biri olmayı.*

"Ne yapmayı düşünüyorsun o zaman? Tahmin edeyim... İtfaiyeci mi? Astronot mu?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Yaptığım işi seviyorum, sadece yaptığım yeri değil. Birlikte çalıştığım insanlarla daha kişisel bir bağ kurmak istiyorum."

Bernard kıs kıs gülüyor. "Aileden daha mı kişisel?"

Bunu dile getirmeden önce bir kez daha kalbimi yokluyorum ama bunun doğru olduğunu biliyorum. "Müşterilerimle. Cartwright malikanesinin kişisel finans müdürü olmak istiyorum. Blue Lake Assets'in bir parçası olarak değil, Carter Harrington olarak. Bay Oleana'nın sizin için yaptıklarını incelemekten ve siz ilerlerken getirileri artırmanın yollarını bulmaktan keyif aldım. Dürüst olmak gerekirse" -kasıtlı kelime seçimime sıırıyorum- "mülkünüz tam zamanlı, uygulamalı hizmeti gerektirecek kadar büyük ve bunu sağlamaktan onur duyarım."

Tüm kartlarımı masaya koyuyorum, hiçbir şey saklamıyorum ve Elena'nın buna saygı duymasını umuyorum. Kahretsin, sanırım kendime her zamankinden daha fazla saygı duyuyorum ve bunun bir anlamı olmalı.

"İlginç," diye mırıldandı Elena. "Sen ve ben, her şeyi Pat ile konuştuğun şekilde mi yönetiyoruz?" Bana soruyor gibi değil de teklifimi tekrarlıyor gibi görünüyor. "Sence yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle." Bundan yüzde yüz eminim. "Yine de Claire'le konuşmamız gerekecek. Stanley bize Claire'in 'bazı şeyleri devraldığını' söyledi çünkü senin kararların 'sorgulanabilir'?"

"Ne dedi?" Elena çığlık atarak taburesinden aşağı atlıyor. "O aileden biri ama o kızın derisini yüzeceğim. Hâlâ aklım başımda. Buna hiç şüphe yok."

Elena şu anda Claire'i avlamaya kararlı görünüyor ama dışarıda bir araba motoru gürliyor ve biz de ne olduğunu görmek için kapıya koşuyoruz. Bu Claire, uzun araba yolunda hızla ilerliyor ve sonra öyle sert bir fren yapıyor ki araba sarsılıyor. Arabadan atlayıp hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürürken araba daha yeni kapanmıştı.

"Claire Luanne Reynolds, buraya gel," diye bağılıyor Elena, onun boyunda ve yaşında bir kadın için yaklaşık yirmi desibel fazla yüksek görünen bir sesle.

Luna fısıldıyor. "Ooh, tüm hükümet adı. Çok derinde."

Claire Luna'yı duymuyor ama Elena'nın emrini kesinlikle duyuyor ve dönüyor, gözlerindeki ateş Elena'ya çarpıyor ve sonra bana ve Luna'ya yayılıyor. Bernard onun pis bakışlarından kurtulan tek kişi gibi görünüyor. "Burada ne *işiniz* var? Sana Elena Teyze'den uzak durmanı söylemiştim."

Benimle konuşuyor ve ben kendi kavgalarımı halletmeye oldukça istekliyim ama Elena bir elini kalçasına koyuyor ve diğerini dramatik bir şekilde sallamaya başlıyor. "Beni duyduğunu biliyorum. Buraya gel. Benim konuşmam gereken şeyler var, senin de dinlemen gereken şeyler var küçük hanım." Elena, Claire'in yaklaşmasını beklemek yerine doğrudan üzerine atılır. "Cidden etrafta dolaşıp insanlara aklımı kaçırdığımı mı söylüyorsun? Çok keskinim ve ne kadar keskin olduğumu sana hatırlatmam gerekirse kışına bir tane sokmaya fazlasıyla istekliyim."

Claire de bağırarak karşılık veriyor. "Ciddi misin? Bu ahmaklarla konuşuyorsan aklını kaçırmış olmalısın." Neyse ki beni işaret ediyor, çünkü manikürlü parmağı Luna'ya yaklaştırmış olsaydı, onu korumaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

"Sakıncası yoksa Baş Palyaço Görevlisi ya da kısaca CCO demeyi tercih ederim," diye kestirip atıyorum, bu da Claire'i daha da kışkırtıyor. "Bu yönetim kurulu düzeyinde bir pozisyon."

"Kapa çeneni," diye hırlıyor Claire, sanki bana emir verebilecekmiş gibi. Elena'ya, "Blue Lake Assets ile çalışamazsın. Bay Harrington'a ofisi tarafından yapılacak herhangi bir temasın avukatımıza yönlendirileceğini söyledim bile. Görünüşe göre onu aramam gerekiyor."

Tehdidi beni endişelendirmeli ve belki daha sonra da endişelendirecek ama şu anda kendimi o ana kaptırmış durumdayım ve ağzımdan şu sözler döküldü: "O zaman Elena'dan Blue Lake ile çalışmasını istememem iyi bir şey, değil mi?"

Bu onu kısa kesiyor. "Ne?"

Elena ona teklifimi anlatıyor ve Claire'in öfkesi her kelimedede katlanarak artıyor. "Yani buraya elini kolunu sallayarak gelip teyzemin kazandığı her şeyi alabileceğini mi düşünüyorsun?"

Böyle bir şey önermesine inanamayarak başımı sallıyorum. "Tabii ki hayır!" Tehlikeli bir şekilde söylüyorum. "Ama bu tencere dibin kara seninki benden kara değil mi? Teyzenin parasıyla ne yaptığı konusunda neden bu kadar endişelisin?"

Bu soru sürekli aklıma geliyor. Claire'in teyzesini koruması çok mantıklı ama o bunu yapmıyor. Parayı koruyor. Bu da mantıklı, ama Claire'in aklına yatmayan bir şey var.

Bu konuda haklısın. "Elena'nın, parasının ya da her ikisinin kontrolünü ele geçirmeye mi çalışıyorsun?"

Claire kollarını kavuştururken internette 'sinirli Karen' caps'ine yakışacak bir ses çıkarıyor. "Bu ne cüret? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Mesela Bay Oleana'nın yıllardır bana hesapları nasıl denkleştireceğini gösterdiği gerçeğini."

"O ne?" Elena çığlık atıyor.

Claire kendini beğenmiş bir kesinlikle, "Thomas Amca'nın istediği buydu," diyor.

Elena şiddetle başını sallıyor. "Thomas'ın bir elinde istek, diğerinde bok olurdu ve hangisinin daha hızlı dolduğunu görürdü. Parayı asla sen yönetmeyecektin. Bu bir çıkar çatışması. Sen de benim gibi aylık harçlığını al ve para takıntısını bu işi yapabilecek nitelikli birine bırak."

Claire yürümeye başlayan bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor. "Harçlık mı? Bay Oleana'nın bana verdiği üç kuruşa böyle mi diyorsun? Bununla yaşayamam. Kimse yaşayamaz!"

Luna elini kaldırır. "Bahse girerim çoğu insan, doğru gen havuzunda doğmak dışında hak etmek için hiçbir şey yapmadıkları halde kendilerine harçlık verilmesine oldukça minnettar olur. Haksız mıyım?"

Luna bana soruyor, ailemin de parası olduğu için bu konuda bir fikrim olacağını varsayıyor. Var ama onun varsayımlarını daha sonra ele almamız gerekecek çünkü tamamen yanılıyor. "Yirmi beş yaşımdan ve çalışmaya başladığımdan beri aile fonumdan harçlık almadım. Evet, bir birikimim var. Acil bir durum olursa orada duruyor ama ona bağımlı değilim. Ailem hepimizin sağlam bir iş ahlakına sahip olmamızı, bir doların değerini bilmemizi ve harcamamız gereken tek şeyin kazandığımız para olmasını sağladı. Görünüşe göre sen bu dersi kaçırmışsın Claire."

"En azından ben istediğimi elde etmek için yalan söylememeyi öğrendim," diye sert bir şekilde karşı çıkıyor.

Haklı olduğu bir nokta var, ben de kabul ederek başımı sallıyorum. "Babam da bana bunu öğretmişti. Ne yazık ki yakın zamana kadar çok iyi öğrenemedim." Luna'nın elini tutarak birlikte olduğumuzu açıkça ifade ediyorum. Bu kez gerçekten ve sonsuza dek.

"Vay canına," diye alay ediyor Claire. "Dizlerinin üzerinde gerçekten iyi olmalısın." Luna'ya gizlemediği bir küçümsemeyle bakıyor ve ben yarı yarıya Luna'nın Claire'e karşı vahşileşmesini bekliyorum. Bana göre bunu hak ediyor ve iş o noktaya gelirse patlamış mısırımı alıp kızıma tezahürat yaparım. Yine de Luna kıpırdamadan duruyor.

Kadın olduğu halde istediği tepkiyi alamayan Claire bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Ya da manipölatif pislik davranışlarının çekici olduğunu düşünöen birine gerçekten ihtiyacın var."

"Claire!"

Bir elimi uzatarak Elena'nın bizi savunmak için söyleyeceği şeyi engellemeye çalışıyorum. "Sorun yok. O böyle düşünüyor. Tamamen yanılıyor ama bu bana onun düşüncelerini düzeltmek için bir şans veriyor." Claire'e doğru bir adım atıyorum ve o da meydan okurcasına çenesini kaldırarak sert bakışlarına karşılık veriyor.

"Luna dizlerinin üzerinde iyi." Luna arkamdan ciyaklıyor ama ben hemen devam ediyorum, "ama bu onu sevmemin sadece küçük bir parçası. Güçlü, güzel, kaotik ve dünyayı benim sadece hayal edebileceğim bir şekilde görüyor. Sadece orada olması bile her günü güzelleştiriyor. Belki de çıkarıcı bir pisliğim ama öyleysem bile Luna benim kim ve ne olduğumu çok iyi biliyor. Muhtemelen bilen tek kişi o. Ve beni sevmesi için onu kandırmadım, ama bir nedenden ötürü seviyor - iyisiyle kötüsüyle - bu yüzden onun için her gün daha iyi olmaya çalışıyorum."

Claire oflayıp pufluyor, gözleri kafasının içinde o kadar geriye kayıyor ki muhtemelen var olmayan kendi kışını kontrol edebiliyor. "Buna tekrar kanmayacaksın, değil mi?" diye soruyor Elena'ya.

"Hayatım boyunca tam olarak bir kez düştüm, o da Bay Thomas Cartwright'a. Carter ve Luna ile ilgili bir şeyler olduğunu en başından beri biliyordum, tıpkı Bay Oleana'nın Jacob'ın piyano derslerini ve diğer birkaç faturayı ödemek için mülk fonlarını kullandığını bildiğim gibi, hiçbir fikrim olmadığımı düşünerek. Bu lanet masrafları ben imzaladım Claire. Tıpkı yıllar önce benden değil de ondan istediğinde ve beni atlatabileceğini düşündüğünde Thomas'ın sana verdiği 'ekstra' harçlığı imzaladığım gibi."

Claire'e dik dik bakarak bunun kafasına dank etmesine izin veriyor. "Bu tür şeylerle beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Senin için her şeyin para olduğunu biliyorum ama sana para vermek seni Thomas'tan uzak tuttu çünkü eninde sonunda onun kalbini kıracağını biliyordum ve bunun olmaması için neredeyse her şeyi yapardım. Onun tek istediği bir aileydi ve sen de sahip olduğu tek kandın. Ama sen açgözlü bir kaltaksın. O para seni kol mesafesinde tutmak için ödenecek küçük bir bedeldi."

Claire'in ağızı açık kalmış, gözleri şoktan kocaman açılmıştı. "Neden, ben asla!"

"Biliyoruz," diyor Bernard. Daha sessiz, bana ve Luna'ya dönüp, "Bu uzun zamandır geliyordu. Görünüşe göre bu gece çayı ben getireceğim. Stanley kaçırdığı için çok kızacak."

Bekle. . .

"Elena'yla konuşmamızı engellemek için koşarak, gıcırdayan lastiklerle geldiniz. Burada olduğumuzu nereden bildin?" Cevabı zaten biliyorum ama itiraf edip etmeyeceğini merak ediyorum.

"Ne? Ben de tam Elena Teyze'ye bakmaya geliyordum ve ... Arabanı gördüm." Anında bir hikaye yaratmaya çalışırken bariz bir gecikme oldu.

"Stanley sana söyledi, değil mi?" Çıkarım yapıyorum.

Claire gururla çenesini uzattı. "Eninde sonunda mirasın kime kalacağını ve ona kimin bakacağını biliyor. Ya da *bakmayacak*."

"Stanley'i tehdit etmedin," diye soluk soluğa kalıyor Elena. "O adam tüm hayatını Cartwright ailesine adadı ve kendisi de aileden sayılır. Bu ne cüret?"

"Gerçek bu," diyor Claire. "O kendisi için neyin iyi olduğunu, *kimin* onun için iyi olur."

Luna "Sen değil" diye ekliyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o da hızla göz kırpmıyor. Bunu söylemek istediğinden mi yoksa sadece düşündüğünden mi emin değilim. Ama Elena'nın bakışı tamamen onayladığını gösteriyor ve birden Alphena'nın Elena adında nazik bir yaşlı kadında bir akıl hocası bulup bulamayacağını merak ediyorum.

Elena yeterince şey duydu.

"Hadi şimdi gidip o adamla konuşalım," diyor utanmadan sırtını sıvazlayarak. "Ona senin söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söyleyeceğim. Susuzluktan ölmek üzereyken sana bir bardak su getirmesini bile istemiyorum. Bu saçmalıklarla o zavallı adamı strese sokmana izin vermeyeceğim."

Eve doğru ilerliyor ve hepimiz savaşa giden askerler gibi onu takip ediyoruz.

BÖLÜM
OTUZ

LUNA

"ELENA TEYZE . . . BEKLE . . . DUR . . ." Claire Elena'nın peşinden koşuyor, bu da Elena'nın yan bahçeden eve doğru ne kadar hızlı yürüdüğünü gösteriyor. Claire'in çimenlere batmaya devam eden topuklu ayakkabılar giymesinin bir faydası yok ama yine de Elena'nın yaşındaki bir kadın için oldukça etkileyici.

Bernard, Claire'in arkasında bıraktığı deliklere bakarak homurdanıyor ve aklından ona küfür ettiğine hiç şüphem yok.

Elena çoktan bağırarak yan kapıdan içeri dalıyor. "Stanley! Stanley! Stanley! Buraya gel, seni yaşlı bunak!"

Önce Nelda içeri giriyor, belli ki şaşırmış ve endişeli. "Elena?" "Stanley nerede?" Nelda'nın gözleri Elena'nın öfkeli ses tonuyla şok içinde açılır, ve omuzları hızla kulaklarına sıçırıyor. Elena tekrar bağırıyor ve Nelda görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor, Bernard da arkasından onu takip ediyor. "Staaan-leeey!"

"Hanımefendi?" Stanley koridorda aceleyle cevap verir. Carter ve benim geldiğimizden daha dağınıktı. Saçları sanki parmaklarını geçirmiş gibi dikilmiş, kravatı da olması gereken yerden birkaç santim aşağıya çekilmişti. Gözleri Claire'e kaydı ve gözle görülür bir şekilde ondan uzaklaştı.

Elena Claire'e doğru döner. "Sam Hill'de ona ne söyledin? Senden çok korkuyor!"

Claire irkiliyor ama Elena zaten bir cevap istemiyor. Stanley'e dönüyor ve parmağıyla onu işaret ediyor. "Dinle ve iyi dinle, Stanley Hodgins. Sana her ne söylediyse" -parmağını Claire'e çevirir, böylece çok net anlaşılır-"dumanı tüten koca bir köpek boku yığınının başka bir şey değil."

"Elena Teyze, histeriksin," diye cilveleniyor Claire. "Oturmalısın. Bu sakinleşmene yardımcı olur."

Claire Elena'yı bir sandalyeye doğru itmeye çalışıyor ama Elena kolunu Claire'in elinden çekip alıyor. "Benimle aklımı kaçırmışım gibi konuşma. Ben çok açık-

Her zaman olduğum gibi başım dik ve sen de her zamanki gibi zorba bir işgüzarsın."

Claire görünmez incileri tutarak bir inançsızlık sesi çıkartıyor. Bu tepkiyi kendisini masum gösterdiğini düşündüğü zorlama bir hareket olarak görmeye başlıyorum. Jacob hoşuna gitmeyen bir şey söylediğinde bunu yapmıştı ve şimdi de Elena aynı şeyi yaptığında yapıyor.

Elena ofluyor. "Dramatize etmeyi bırak. Sen Scarlett O'Hara değilsin, bu kesin."

"Hanımefendi?" Stanley iki kadının arasına eğilir. "Neler oluyor?" "Sen söyle," diye karşı çıkıyor Elena. "Claire sana ona borçlu olduğunu söyledi mi?"

bir çeşit sadakat mi? Sizi tehdit mi ediyor?"

Stanley ne söyleyeceğinden ya da kime karşı konuşacağından emin değilmiş gibi bir ileri bir geri bakıyor. "Ben ... ben ..."

Elena inanamayarak başını sallıyor, gözleri üzgün. "Sana gerçekten çok zarar verdi, değil mi?"

Gerginlikten hoşlanmadığım için Carter'ın yanına sokuluyorum ve o da elimi tutup başparmağını hassas tenimde gezdiriyor. Onun dokunuşunun verdiği dikkat dağınıklığı ve benimkine bastırıldığı kolunun desteğı arasında sakinleşiyorum ama tartışmaktan hoşlanmıyorum.

"Histerik olduğundan değil ama tüm bunları açıklığa kavuşturmak için oturmak kötü bir fikir olmayabilir." Carter'ın önerisi Claire'inkinden çok daha iyi karşılandı, çünkü Claire'in küçümsemesinden ziyade iyi niyetli bir yerden geliyor. Sanırım o da kendimi daha rahat hissetmeme yardımcı olacağını düşünerek bunu öneriyor.

Elena dudaklarını birbirine bastırıyor ve Claire'e ters ters bakıyor. "Evet, öyle yapalım. Ama önce Carter, babanı ara ve akşam yemeğı için buraya gelmesini söyle."

Carter başını sallar. "Tabii, ne zaman?"

"Bu gece. *Eğer* söylediklerinde ciddiysen." Elena kaşlarını sertçe kaldırıp sorguluyor.

Carter'ın elini destekleyici bir şekilde sıkıyorum. Dün gece bunu konuşmuştuk, Carter'ın ailesinin şirketi hakkındaki hislerini, oradaki rolünü ve geleceğı dair hayallerini. Carter her açıdan analiz ederken, hatta ailesinin bir parçası olmanın ne anlama geldiğini ve Blue Lake'te olmamanın bunu değıştirip değıştirmeyeceğini derinlemesine düşünürken onu dinledim. Buraya öylesine gelmedik ve Carter da kendini Elena'ya öylesine sunmadı.

Carter cebinden telefonunu çıkarıp ararken Elena Claire ve Stanley'i ön odaya sürüklüyor.

"Selam baba, uzun hikâye ama akşam yemeği için Elena Cartwright'lara gelmeni istiyorum. Şimdi git. Geldiğinizde açıklarım."

Bir an sessiz kalıp dinledi. "Hayır. Bu gece. Bu çok önemli. Lütfen."

Carter rahatlayarak iç geçirir. "Teşekkürler. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatır ve cebine geri koyar. "Geliyor."

"Gerçekten emin misin?" diye sordum. "Kaçmak için son şansın." Cevabını zaten bildiğim için gülümseyerek başımı ön kapıya doğru eğiyorum.

O da karşılığında gülümsüyor, tam cazibeli versiyonuyla. "Hadi Claire'i kontrol edelim." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum ve o da açıklıyor, "Elena'nın onu kömürlerin üzerinde tırmıklamayı bitirip bitirmediğini görmek için. Bunu görmek istemem kötü bir şey mi?"

"Umarım değildir çünkü ben de görmek istiyorum." diye fısıldıyorum.

Ön odada, Elena'yı bir sandalyede hüküm sürerken, Claire ve Stanley'i kanepede otururken buluyoruz, her biri aralarında mümkün olduğunca fazla boşluk bırakmak için uçlara sarılıyor. Claire'in yanakları kızarmış ve gözleri sert, zorlukla dizginlenen bir öfkeyle parlıyor.

Stanley, iki kadın arasında gidip gelen gözleri dışında donup kalmıştır. Ne yazık ki, halının altına işemiş ve ilk boğultunun nereden geleceğini merak eden, hırpalanmış bir köpek gibi görünüyor.

"Carter?" Elena kontrol etmek için konuşmasına ara veriyor. Carter çenesini olumlu anlamda eğiyor. "Güzel. Şimdi, nerede kalmıştık?"

Carter sessizce beni koltuğa götürüyor ve yanıma oturup elimi tutuyor. Stanley parmağını kaldırarak tekrar konuşmaya başladığında dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Thomas'ın vasiyeti hakkında konuşuyordunuz."

"Doğru. Teşekkürler." Stanley'i işaret ediyor. "Thomas'ın vasiyetinde her şey bana bırakılmıştı. Bay Oleana on yıllardır aile mülkümüzü yönetiyor ve kısa süre önce emekli olmaya karar verdi. Finansal zekam var ama bu kadar büyük bir mülkü yönetmek pek uygun değil. Ben ona çok yakıным. Carter gibi tarafsız birine ihtiyaç var."

Claire huffs. "Cesedimi çiğnemedem."

"Bu ayarlanabilir," diye yanıtlıyor Elena, kaşları tehditle alnına doğru yükseliyor. Claire kısık gözlerle öfkeyle ona bakıyor. "Dediğim gibi, Carter geçişin sorunsuz olması için Pat ile koordinasyonu sağlayacak. Ve eğer sadece ben nalları dikene kadar beklemen gerektiğini düşünüyorsan, bil ki vasiyetim her şeyi *sana* bırakmıyor." Elena bu kez Claire'i işaret ediyor. "Hiçbir koşul altında sana

Thomas'ın senden istediğinden daha fazlası, makul bir aylık maaş."

"Ne?" Claire tersler.

Elena Stanley'e odaklanır. "Aynen geri kalanınız gibi."

"Ben mi?" diye sorar Stanley, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştır.

"Tabii ki. Sen, Nelda, Bernard. Hepiniz ailedensiniz." Stanley'e onun kendisi için ne ifade ettiğini, Thomas için ne ifade ettiğini anlatırken Elena'nın gözleri yumuşadı. "Diğer insanlar kadar, hatta daha fazla."

"Ciddi olamazsın!" Claire elleri kalçalarında ayağa kalkarken bağırıyor. "O benim param! Ben ailedenim! Kiralık yardımcı değil! Bunu hak ediyorum! Bu benim param! Thomas Amca benim almamı istedi!"

Söylediği her kelimeden sonra bir ünlem işareti var ve sesi yükseldikçe yükseliyor. Gürültüden uzaklaşıp koltuğun derinliklerine çekiliyorum ve kendimi röntgenci gibi hissediyorum. Bu bir aile meselesi ve Carter'la benim bunun için burada olmamız gerektiğinden emin değilim.

Elena yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri sert. "Claire, yanıyorsun. O para senin değil ve asla da olmayacak. Ve Thomas seni çok önemseyen, zeki, sevgi dolu, harika bir adamdı. Ama o ve ben bu konuda konuştuk. Miras ve sen. Bu fikre nereden kapıldığınızı gerçekten bilmiyorum. İkimizin de niyeti asla bu değildi ve bu sadece bu hissi pekiştiriyor." Soğukluk eriyip gitmiş, Elena Claire'in davranışları ve beklentileri karşısında her şeyden çok incinmiş görünmektedir.

Elena'nın gözünü korkutmaya çalışan Claire, "Avukat tutarım," diye tehdit ediyor.

Elena neşesiz bir şekilde kıkırdıyor. "Hangi parayla canım? Kendime karşı açılan bir davayı finanse edeceğimi mi sanıyorsun?" Başını öne eğiyor. "Sahip oldukların için şükretmelisin Mads, Jacob ve oldukça rahat yaşamana izin veren bir harçlık."

Claire dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerinin ardında zihninin çalıştığını görebiliyorum. "Harçlığımı yüzde yirmi artır yoksa Jacob'ı bir daha asla göremezsin."

Vay be. Claire düşündüğümünden daha kötü biri. Gerçekten de para için Elena'nın torununu ondan uzak tutar mı?

Elena üzgün bir şekilde iç geçiriyor. "Nasıl bir anne çocuğunu bu şekilde kullanır ki?" Ama Claire pes etmiyor. Kollarını kavuşturmuş, dimdik ayakta duruyor. Elena şöminenin üzerindeki bir resme doğru yürüyor ve Jacob'ın yüzünün hemen altındaki çerçeveye hafifçe dokunuyor. "Anlıyorum. Jacob'ı tüm kalbimle sevdiğimi biliyorsun ve elbette onu görmek istiyorum."

Claire muzaffer bir edayla gülümsüyor ve gözleri parlıyor. Sanki başarısının tadını çıkarıyor. Tamamen iğrenerek, taş suratlı ve dişlerini sıkın Carter'a bakıyorum.

"Haraç almaktan hoşlanmıyorum ama oynamak istediğın oyun buysa?" Elena omzunun üzerinden bakarak Claire'in gerçekten bu yola girmek isteyip istemediğini iki kez kontrol ediyor. Claire omuz silkiyor, suçlamadan rahatsız olmuyor. Elena derin bir nefes alıyor ve Claire'e meraklı bir bakış fırlatıyor. "Anlıyorum. Pekâlâ, çok iyi o zaman. Unutma, sert oynamak senin seçimidir. Eğer harçlık almaya devam etmek istersen Jacob'ı görmeye *devam edeceğim*. Hem de hiç."

"Ne?" Claire haykırır. "Bunu yapamazsın!" Sinirli bir şekilde ellerini iki yanında yumruk yapıyor ama Elena'ya fiziksel bir müdahalede bulunacağını sanmıyorum. Yıllardır Thomas ve Elena'nın ilişkilerinin gölgesinde gizlendiğı düşünülürse, onun yöntemi cesur bir yüzleşme gibi görünmüyor.

"Kesinlikle yapabilirim. *Tüm* finansal anlaşmalarda hâlâ benim imzam var. Sanırım hâlâ aklım başımda, değil mi?" Elena öyle diyor. Bu bir övünme ama gerçekten de tüm bu konuşmadan dolayı oldukça üzgün ve cesareti kırılmış görünüyor.

Claire heyecanını kaybetmiş gibi görünüyor çünkü ağzını kapatıyor, Elena'ya cehennem ateşi ve lanet dolu bakışlar fırlatıyor ve sonra kapıya doğru yürüyor. Carter'ın yanından geçerken, "Bunların hepsi senin suçun" diye alay ediyor.

Carter uzun zamandır ondan nefret etmeme neden olan o ukala sırtışını gösteriyor ve Claire homurdanarak dışarı fırlıyor. Birkaç saniye sonra ön kapı çarpıyor.

Yönünü değıştiren Elena başını sertçe sallıyor ama Stanley'nin gözleriyle karşılaşılıyor. "Sen, sevgili dostum, endişelenecek bir şey yok. Sen bu aileye hayatını verdin ve biz de geri kalan hayatın boyunca seninle ilgileneceğiz. Seni asla *böyle* bir şeye maruz bırakmam." Elena başını Claire'in kaybolduğı kapıya doğru salladı. "Emekli olmaya hazır olduğunda dostum, söylemen yeterli."

Stanley gözlerini silerek rahatlamış bir ifadeyle, "Tanrıya şükür," diyor. "Elena, özür dilerim. Bu kadın beni öldürüyor. Bana şunu söyle, bunu yap. Söyledikleri mantıklıydı ve sana sadık olsam da aileden ayrı kalmak istemedim."

Elena ayağın kalkan Stanley'e doğru yürür. "Sen benim ailemsin. Ben ve Thomas hep böyle hissettik ve bunu sana daha önce bildirmediğimiz için özür dilerim."

Stanley'i kucaklıyor, Stanley de kollarını ona dolamadan önce bir an hareketsiz kalıyor. Bir saniye sonra geri çekiliyor. "Hanımefendi." O

Çenesini bir kez saygıyla eğiyor. "Nelda'ya akşam yemeğine misafir beklediğini söyleyeyim mi?"

Elena gülümsüyor. "Lütfen."

Stanley tüm bu dramadan ve bağırış çağırıştan uzaklaştığı için memnun görünerek kaçıyor ve Elena Carter'la bana dönüyor. "İlk işimiz. Claire'in erişim ve izinlerinin listelendiği her evrak parçasını dört kez kontrol etmemiz gerekiyor. Tabii tüm bunlardan sonra hâlâ Cartwright malikanesi için çalışmak istiyorsan?"

Carter elini uzattı. "Benim için onurdur."

"Güzel. Belki bu seni korkutur ve akşam yemeğini babanla geçirip seni onun gözünden düşürdüğümü söylerim diye düşünmüştüm."

Carter kıkırdadı. "Hayır, ben seninleyim. Ama uyarayım, babam muhtemelen Claire'le olan küçük tartışmanızı çocuk oyuncağı gibi gösterecek."

BÖLÜM OTUZ BİR

CARTER

"Pekâlâ, buradayız. Ve sizin burada olmamanız gerekiyordu, o halde neler oluyor?" Annemle birlikte kapıdan içeri girerken babam nefesinin altından homurdanıyor. Aynı anda hem öfkeli hem de hayal kırıklığına uğramış görünmeyi başarıyor. Annem onun koluna sakinleştirici bir el koyuyor ve gözlerinin etrafındaki gerginliğe bakılırsa Elena'lara olan yolculuk pek de hoş geçmemiş.

"Ben de seni gördüğüme sevindim baba."

Yine dişlerimin arasından yalan söylüyorum, yapmamaya yemin ettiğim bir şey. İşte bu yüzden babamın burada olmasına seviniyorum. Elena'yla ilerlemeye hazırım ama oraya varma süreci en iyi ihtimalle acı verici olacak. İkimiz için de zor bir aşk dürüstlüğü olacak.

Babam yanımdan geçip ön odadaki çeşitli sanat eserleri hakkında sohbet eden Luna ve Elena'yı görüyor. Sanırım Luna, Thomas'ın her bir parçayı nasıl edindiğine dair ayrıntılı hikâyeleri doğrudan Elena'dan dinleyerek bulutların üzerinde geziniyor ve Elena da Thomas'ın heyecanını her ayrıntıyı duymak isteyen biriyle paylaşmaktan keyif alıyor.

Aslında bu gerçekten çok yardımcı oldu. Claire'le yaşadığı dramdan sonra Elena'nın tükendiğini düşünüyorum. Her gün hoşlanmayacağınız bir mantoyu üstlenmeniz ve olayları bu kadar soğuk ve sert bir güçle ele almanız gerekmiyor. Ama Luna'nın ışığı ve neşesi Elena'yı tekrar doldurdu ve normalde olduğu gibi zeki ve komik bir kadın haline geri dönüyor.

"Carter?" diyor uyarı tonuyla.

"Bay Harrington, sizi tekrar görmek çok güzel." Elena elini uzatmış ve bugünün dramını gizleyen bir gülümsemeye yaklaşıyor. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Babam kaşlarını kaldırıyor ve el sıkıştırlarken yan gözle beni süzüyor. "Başka seçeneğim yoktu."

"Charles," diyor annem, babamın huysuzluğunu yumuşatma çabasıyla içtenlikle gülümseyerek. "Geldiğimiz için çok mutluyuz elbette," diyor Elena'ya. "Seni görmek de güzel Luna."

Luna öne çıkıyor ve anneme elini uzatıyor. "Teşekkür ederim."

Yanıma dönüyor ve bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. Babamla yaptığım bu konuşma konusunda ne kadar endişeli olduğumu biliyor ama aynı zamanda ne kadar kararlı olduğumu da.

"Neden buraya gelip oturmuyoruz?" Elena diyor ki. "Yemek yiyelim ve konuşalım."

Elena onay beklemeden resmi yemek odasına doğru yürüyor. Şömineyi tekrar açıyor, gerekirse Charles Harrington'a açmaya hazır.

Ortam, Elena'nın genellikle yemek yediği mutfak masasından çok farklı. Ağır, resmi, Amerika'da olabildiğince kraliyete yakın. Onu takiben, Elena'nın başını çektiği koyu renkli ahşap kakmalı masanın etrafına oturuyoruz ve Nelda elinde bir şişe şarapla belirip her birimize birer kadeh dolduruyor.

"Salata için hazır mısınız?" diye soruyor Elena'ya, o da başını sallayarak cevap veriyor.

Nelda mutfığa geri döndüğünde babamın sabrı tükeniyor. "Kabalık etmek istemem ama burada neler oluyor?"

Elena kıkırdar. "Hiç endişelenmeyin. Anladığım kadarıyla yeğenim Claire yakın zamanda sizi ziyaret etmiş."

"Öyle de denebilir," diye onaylıyor babam temkinli bir şekilde. "Neden?"

"Biraz şımarık bir kız diyelim," diye homurdanıyor Elena. "Aşmak istemediği bir sınırla karşılaşmadı. Ve buna seni görmeye gelmek de dahil. Bunu yapmamalıydı, benim ya da mülk adına konuşmamalıydı."

Babamın gözleri parlıyor. "Yani Blue Lake Assets hâlâ Cartwright portföyünü yönetmeyi düşünüyor mu?"

Elena sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Onun gibi bir şey."

Babam yine Blue Lake'i satmaya başladı - nasıl başladığını, nasıl büyüdüğünü, liderliğinin nasıl çeşitli cephelerde başarılı ortaklıkların geniş bir tabanına yol açtığını. Elena'yı arayan, onu ve portföy ihtiyaçlarını tanıyan ve tüm bu süre boyunca onunla ilgilenen kişinin ben olduğum gerçeğini tamamen görmezden gelerek kendi adını haykıran bir korna çalıyor olabilir.

Doğaçlama sunumu sırasında bir kez bile benim adımı anmadı. Ne salata sırasında, ne de Nelda kızarmış tavuk ve kök sebzeleri tabaklara koyarken.

Babam tek kişilik gösterisini bitirdiğinde Elena kuru bir sesle "İlginç," diyor. Neyse ki hiç etkilenmemişti. Sıkıntıdan esniyor da olabilir.

İşte bu yüzden aramızda işe yarayacak. İşimle resmi, kişisel olmayan bir ilişki istemiyorum. Bu benim tutkum ve elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum, tanınacağından ve takdir edileceğinden emin olarak.

Bu babamla asla olmayacak ama Elena ile olacak.

"Claire haddini aşmış olsa da, portföyümün yönetimi konusunda başka bir yöne gitmeye karar verdim. Darılmaca gücenmece yok değil mi?" Elena soruyor, sonra havuçlarından bir ısırık alıyor.

Babamın gülümsemesi eriyor ve Elena'nın ne dediğini anladığında gözleri benimkilere kayıyor. Burada bir öfke var. Tüm o şamatalı gösterisine rağmen, Blue Lake Assets için bu işi bir şekilde mahvedenin ben olduğumu düşünüyor. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Baba, senden çok şey öğrendim - nasıl erkek olunacağını ve nasıl iş adamı olunacağını. Ve bu dersler için her zaman minnettar olacağım. Ama son zamanlarda, benim için henüz keşfetmediğim bir dünya olduğunu hissediyorum. Mavi Göl'ün ötesinde bir dünya."

Annemin ağzı açık kaldı, "Carter mı?" Buna karşılık babamın çenesi dişlerini sıkarken geriliyor.

"Derhal kendi şirketimi kuracağım - Carter Harrington Varlık Yönetimi."

"Ciddi olamazsın," diye homurdanıyor babam gözlerini küçümseyerek devirirken. "Carter, sen iyisin ve bir gün harika olacaksın. Ama henüz değil. Hazır değilsin."

Ona ne kadar yanıldığını ve kınanmaya değil, desteğine ihtiyacım olduğunu söyleyip öfkelenmek istiyorum. Ama bunun bir faydası olmayacak. Aksine, bunu benim hakkımdaki düşüncelerini onaylamak olarak görecektir. Bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve cesaretle gözlerinin içine bakıyorum.

"Öyle olduğumu hissediyorum. Ama Mavi Göl'ün gölgesinde kaldığım ve her zaman babamın ya da kardeşimin gölgesinde kalmaktan endişe ettiğim sürece bundan asla emin olamam," diyorum ona dürüstçe. "Bunu yapacağım baba. Blue Lake'ten ayrılıyorum ve kendi başıma yola çıkıyorum. Planım-"

Luna elini masanın altında uyluğuma koyuyor. Bu işin üstesinden gelirken onun desteği her şey demek. Elimi onunkinin üzerine koyup parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

"Cartwright portföyünü Elena için devralıyorum. Luna ve ben gerçekten evliyiz ve öyle de kalacağız çünkü birbirimize aşığız."

Boom. Bum. Bum. Bum.

Tüm bombaları aynı anda patlatıyorum, her biri o kadar önemli ki birini diğerinin lehine tutamıyorum. Herkes duysun diye her çatıdan haykırmak istiyorum.

Böylece annem ve babam da duyacak.

Babam inanmayarak gülüyor. Ama annem Cartwright kısmını atlıyor ve "Carter! Luna! Evlendiniz mi? Gerçekten mi?"

Elena sandalyesinde arkasına yaslanmış, önündeki sahneyi sanki kendisi düzenlemiş gibi izliyor. Belki de bir şekilde yapmıştır. "İşte bu tam bir gösteriş. Oyunlar başlasın," diye mırıldanıyor.

En büyük tepkiyi ailem veriyor ama benim odağım Luna. Onu bombalarındaki şarapnel parçalarından korumak istiyorum. O benim önceliğim ve bu onu tekrar panikletebilecek türden bir şey. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bir elimi kaldırıyorum. "Açıklamama izin verin."

Babam masadan sertçe kalkıyor ve ayağa kalkarak bana doğru eğilmeye çalışıyor. Ellerini neredeyse boş olan tabağının iki yanına koyarak kükrüyor: "Açıklamak mı? Açıklanacak bir şey yok. Sen aklını kaçırmışsın."

Elena'nın bu çöküşe tanıklık etmek için burada olduğunu tamamen unutmuş. Ama ben bunu hatırlamak ve ona göre davranmak için elimden geleni yapıyorum - onun en değerli varlıklarını emanet edebileceği güçlü ve profesyonel bir kişi olarak. Egom ayağa kalkıp babama kükrememi isterken bu çok zor.

Dişlerimi sıkarak şöyle demeyi başarıyorum: "Elena'nın portföyünü yönetiyorum.

Ve karımı seviyorum, Luna."

Elini kucığımdan çekip elinin arkasına bir öpücük konduruyorum ve sonra Elena'ya minnettar bir baş selamı veriyorum. Burnunu olayların dışında tutup nasıl sonuçlanacağını görmekte haklıydı. Çünkü önemli olan bu. Kendim için yarattığım, seçtiğim hayat bu.

Annem onun kolunu çekiştirerek tekrar oturmasını sağlamaya çalışırken, "Charles, onu bir dinleyelim," diye önerdi. "Bu evlilik hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

İşte annem.

Her ne kadar farklı şekillerde gösterecekler de annem de babam da bizi önemsiyor. Annem her zaman önce zihinsel ve duygusal sağlığımız için endişelenirken, babam masaya yemek koyduğumuzdan ve itibarımızı koruduğumuzdan emin olmak istiyor.

"Detaylar önemli değil, bu Elena ile benim aramda. Bay Oleana'nın emekli olabilmesi için sorumluluğu bana nasıl devredeceği üzerinde çalıştık. Her şey tamam," diyerek işin iş tarafına dair kapıyı kapattım.

annemin duymak istediği Şeylere odaklanmamı söyledi. " nemli olan Luna ve benim birlikte, mutlu ve aşık olmamız."

"Sana çok benziyor," diyor annem durup dururken, babama sevgiyle bakarak. "Hatırlıyor musun, sen de böyle sidik ve sirke doluydun, dünyayla mücadele etmeye o kadar hazırdın ki hiçbir Şeyin seni engellemesine izin vermezdin." Kadın hafifçe gülüyor ve babam ona kaşlarını çatıyor. Ama anneme kızgın kalamıyor. Bunu hiçbir zaman baŐaramadı.

Babam istemeden kıkırdıyor. "Ben bir iş anlaşması için kaçıp evlenmedim," diye karşı çıkıyor ve başını bana doğru sallayarak, sanki ben burada oturup dinlemiyormuşum gibi konuşuyor. Ama annem onun üzerinde sihrini konuştururken sesi çok daha yumuşak.

"Hayır, evlendik çünkü farklı bir anlaşmamız vardı ve sen babana söylemek istemedin. Sürpriz!" Kaşlarını babama doğru sallıyor ve ben de ne ima ettiğini anlıyorum.

"Cameron'ın erken doğduğunu sanıyordum?"

Elena elimi okşayarak nazikçe açıkladı. "Evlendikten yedi ya da sekiz ay sonra bebek doğduğunda böyle derdik canım. Kibar insanlar da bunu kabul eder ve bebeğin erken doğmasına rağmen bu kadar büyük olmasının ne kadar güzel olduğunu söylerlerdi."

Şok içinde annemle babama bakarak gözlerimi kırpıŐtırdım. Bunu nasıl bilmezdim? Bu hiçbir Şeyi deđiŐtirmiyor, gerçekten deđiŐtirmiyor, ama belki de babamın her zaman mükemmel olmadığına dair bir tatmin duygusu da var.

Babam  atalıyla kıpırdanıyor, tabağını ve düşüncelerini inceliyor. Bana baktığında, "Emin misin?" diye soruyor.

Portföy yönetimi hakkında mı yoksa Luna hakkında mı sorduğunu bilmiyorum. Fark etmez çünkü cevap her iki Şekilde de aynı. "Kesinlikle."

Babam gözlerini Luna'ya çeviriyor, Luna Şaşırtıcı bir Şekilde babamın bakışlarını karşılıyor ve bakışlarını tutuyor. "Bu salak konusunda emin misin?" İsim takmalarında nefret yok. Daha çok alay ediyor.

Luna kaşlarını çatıyor ama gözlerinde bir mizah parıltısı var. "Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır, ama evet, eminim."

Bana sırtıyor, kazma için kendisiyle gurur duyuyor. Cevap olarak eğilip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarına tatlı bir öpücük konduruyorum. Başardık. Birlikte, bugün bir dizi savaŐın üstesinden geldik ve o yanımda olmasaydı bunu baŐaramazdım. Çok hızlı bir Şekilde geri çekildi ve herkesin önünde sergilediği bu görüntü karşısında öfkeyle kızardığını görebiliyordum.

"Hepiniz çok tatlısınız," diyor Elena.

Başımı sallıyorum ve Luna'ya "Evet, öylesin" diyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

LUNA

"EMİN MISIN?" Samantha bana soruyor ve bir deja vu hissini tetikliyor.

Ama bu sefer tamamen farklı türden kelebekler var. "Geçen sefer evlendiğimde de bunu sormuştun."

Samantha başını eğiyor. "Evet, sen de bana hayır demiştin. Şimdi?"

Bir an durup kafamı, kalbimi ve ruhumu yokluyorum. Elena'daki büyük akşam yemeğinden bu yana birkaç hafta geçti. Bu süre zarfında çok şey değişti ama her şey *doğru* geliyor ki bu benim için alışılmadık bir durum. Genelde değişimden nefret ederim ama Carter'ın yanına taşınmak, karı koca olarak yaşamak ve birbirimize olan sevgimizi birçok yönden ve birçok pozisyonda keşfetmek devrim niteliğindeydi. İkimiz için de.

Aynada Samantha'nın gözleriyle karşılaşıyorum ve gülümsüyorum. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Ooh, bu güveni sevdim!" diye cevap veriyor omuzlarını sallayarak. "O zaman şu işi yapalım."

"Bu şey" bir yemin yenileme. Melinda ilk düğünümüzde yanında olmayı dilediğinden bahsetmişti ve Carter'la bu konu hakkında konuşmuştuk. Ailelerimizi düğünümüze dahil etmek istediğimizi fark ettikten sonra, küçük, samimi bir kutlama yapmak için çalıştık.

Samantha ve ben alt katta, Elena'nın evinin ön odasına doğru yürüdük. Töreni yapmak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu çünkü bizi ilk başta bir araya getiren şey buydu.

"Hemen döneceğim. Gösteri saatine ne kadar kaldığınızı kontrol edeyim," diyor Samantha aceleyle odadan çıkarken ve beni yalnız bırakırken.

Şöminenin üzerindeki tabloya bakıyorum, Thomas Cartwright'ın kendisi tarafından yapılmış bir tablo. Kendi portresi bana bakıyor gibi görünüyor. "Tüm bunlar için teşekkür ederim," diyorum ona. "Carter'la beni bir araya getiren Elena olduğu kadar sendin de. Sanatın, koleksiyonun... eğer sen olmasaydın, en başta evli gibi davranmamıza gerek kalmazdı." Bir adım daha yaklaşıyorum, tuvale dokunmamaya dikkat ederek çerçevenin köşesine nazıkçe parmaklarımı koyuyorum. "Teşekkür ederim."

"Hey, tatlım, sen hazırsan biz de hazırız!" diyor annem odaya girerken neşeyle. Resme bakıp mutlu bir şekilde gülümsüyor. Sanata olan sevgimi anlamıyor ama her zaman destekledi ve hayatımın en önemli günlerinden birinde beni bir tabloya bakarken bulmak onu hiç şaşırtmadı.

"Hazırım ve teşekkürler anne. Her şey için." Kollarımı ona doluyorum, o da ne benim ne de kendisinin elbisesini bozmamak için bana nazıkçe sarılıyor. Carter'ı kocam olarak kollarını açarak karşıladı, zaten Zack'in onunla çalıştığı yıllar boyunca onun hakkında her şeyi duymuştu.

"Senin için her şeyi yapacağını biliyorsun, Moony," diyor Zack arkamdan.

Annem ve ben birbirimizden ayrılp Zack'e dönüyoruz. Kapının pervazına yaslanmış, kocaman sırtıyordu. "Şu ikinize bakar mısınız? Kesinlikle göz kamaştırıcı."

Annem, onu ışıltılı gösteren yumuşak mavi bir kokteyl elbisesi giyiyor. Zack'in üzerindeki mavi gömlekle uyumlu. Şık ama rahat görünüyor. Beyaz elbisem daha önce giydiğimin aynısı. Tekrar giymek önemli hissettirdi çünkü ilişkimiz artık farklı olsa da Carter'la daha önce ettiğimiz yeminler hâlâ geçerli. Bugün onları genişletiyoruz, yeniden yazmıyoruz.

"Sen de hiç fena değilsin, Zack Attack," diye cevap veriyorum. "Annem ikimiz için de her şeyi yapar."

"Anneler bunun için vardır." Önemli biri değilmiş gibi omuz silkiyor ama Zack de ben de onun harika biri olduğunu biliyoruz. "Acele etmemiz gerekiyor. Seni bekliyorlar."

Samantha köşeden kafasını uzattı. "Evet, hazırlar. Elena seni bulmam için beni gönderdi." Duraklıyor, gözleri odayı tarıyor. "Yine de bir soru... Carter'ın tüm ailesi burada, değil mi? Dışarıda sarışın, güzel insanlardan oluşan bir Baywatch kadrosu var."

"Hiç sanmıyorum. Chance iş için şehir dışında ve Cole'u kim bilir. İsteddiği zaman gelip istediği zaman gidiyor. Ama geri kalanı orada olmalı - erkek kardeşi Cameron ve kızı Grace, kız kardeşi Kayla ve en küçük kardeşi Kyle - aslında sarı saçlı değil ama köpeği Peanut Butter öyle. Artı, Charles ve Miranda."

Çok kalabalıklar ama hepsini sevmeyi öğreniyorum. Yeni bir aile kuracağız ve annemi h e p s i y l e tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Birlikte arka kapıya doğru yürüyoruz. Bunun için hazırım, Carter'la hikâyeme devam etmek için.

Grace hemen dışarıda duruyor, elinde beyaz bir sepeti sıkıca tutuyor. "Yaprakları bırak. Yaprakları atma," diye mırıldanıyor kendi kendine ısrarla. "Yaprakları bırak. Yaprakları atma."

Sanırım Cameron ona bu mantrayı tekrarlaması için verdi çünkü bu mantra olmasaydı muhtemelen Grace'in gençlik coşkusunun neşeli bir gösterisi olarak beyaz gül yaprakları yağdıracaktı. Carter'ı Peanut Butter'ın yüzük taşıyıcısı olmasına ikna etmeyi çoktan başardı ve onun elimizdeki ayıya en yakın şey olduğunu iddia etti. Yüzük taşıyıcılarının Smokey gibi gerçek ayılar olmadığını açıklamak da onu ikna edemedi.

"Harika olacaksın," dedim ona. Ben onun yaşındayken, insanların beni izlediği bir koridorda tek başıma ya da bir köpekle yürümek dehşet verici olurdu.

"Elbette öyle," diyor kendinden emin bir şekilde. Grace'in bana hiç benzemediği açık. Kendimle ilgili bu rahatlığa yakın bir şey bulmam çok daha uzun sürdü.

Samantha müzik başlarken kızın omzuna dokunarak, "Hadi bakalım," diyor.

Kenarda dururken Bernard'ın Peanut Butter'ın tasmağını Grace'e uzattığını ve baş parmağıyla onayladığını görüyorum. Omuzlarını dikleştiriyor ve yavaşça gözden kayboluyor ... adım, birlikte, durakla ve yaprakları bırak, adım, birlikte, durakla ve yaprakları bırak.

Zack dirseğini Samantha'ya uzatır ve birlikte dışarı çıkarlar. Neredeyse çok hızlı bir şekilde, sadece ben ve annem kaldık ve düğün planlayan anne-kız deneyimini yaşayamadığımız için ondan özür dilemek istiyorum, ama aynı zamanda, tüm bunları çok iyi yönetebileceğimden emin değilim. Bu çok fazla baskı ve çok fazla odaklanmış dikkat demek. Bir zamanlar, herkesin rahatı için beklenen şeyleri yapmak için kendi endişelerimle savaşırdım, ama şimdi? Kim olduğumla gurur duyuyorum ve ne isteyip istemediğim konusunda kendime daha fazla güveniyorum. Ve bu 'düğün' mükemmel. Benim için.

Ve bu Carter için yeterince iyi.

"Her zaman seni olduğun gibi sevecek birini bulacağını ummuştum Luna." Dirseğimi tutuyor ve şefkatle gülümsüyor. "En kolayımız için bile bu her zaman mümkün olmuyor ve sanırım ikimiz de biliyoruz ki sen ne kadar harika olsan da kolay değilsin. İnsanlardan daha fazlası olmalarını istiyorsun. Aksi takdirde onların içini görüyorsun. Ama kendini rahatça açmıyorsun. Sen

bir adım ileri, iki adım geri. Bazen de bir sıçrama geri." Hafifçe gülerek sırtıyor.

"Vay canına, teşekkürler. Sevgini gerçekten hissediyorum anne." Kuru konuşmam neden bahsettiğini tam olarak bildiğimi gizliyor.

"Bitirmeme izin ver," diye talimat veriyor. "Carter'la birbirinize baktığınızda bunu görebiliyorum. Seni seviyor Luna ve olduğun kişiden başka biri olmanı istemiyor. Ve her ne kadar seni bir 'takım elbise' ile hayal etmemiş olsam da, ona baktığında, senin de onu ne kadar sevdiğini görebiliyorum."

"Teşekkürler," diyorum daha içten bir şekilde.

Kolunu benimkine doluyor ve koridordan birlikte iniyoruz. Harringtonlar, Samantha, Zack, Elena, Nelda, Stanley ve Bernard'dan oluşan küçük bir topluluk var ama Carter dışında hiçbir şey fark etmiyorum. Annem ona koşturamam için beni tutmak zorunda kaldı. Ama o kadar yavaş gitse bile, göz açıp kapayıncaya kadar onun önündeyim.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, boştaki elimle el sallıyorum. Ama elimde çiçek tuttuğumu unutmuşum, o yüzden onları sallıyormuşum gibi görünüyor.

"Merhaba," diye cevap veriyor seksi bir gülümsemeyle, kocam olduğuna sevinıyorum. Beni tanıyor, garip olduğumu biliyor ve bunun her saniyesini seviyor.

Buketimi Samantha'ya veriyorum ve Carter'ın ellerini tutuyorum. Nikâh memuru konuşuyor ama ben Carter'ın gözlerinde kayboluyorum ve o "Bu iki insanın bugün evlenmemesi için herhangi bir nedeni olan var mı?" diye sorana kadar kelimeleri gerçekten algılayamıyorum.

Dikkatimi çeken soru değil, Zack'in boğazını temizlemesi oluyor. Carter dönüyor, gözleri kocaman ve kuşkulu.

Zack sırtarak karşılık veriyor. "Ben de tam 'bugün evlenemezsin' diyecektim çünkü *zaten evlisin*." Carter'ın omzuna sert bir şaplak atıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımın. Gerçekten itiraz edeceğimden endişelenmiyordun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Carter kesinlikle öyleydi.

Carter ve Zack şu anda iyi olsalar da ben de biraz öyleydim. İşlerine devam ediyorlar, Zack geçen hafta çevirmek için küçük bir mülk daha aldı. Carter tüm profesyonel zamanını Cartwright arazisi üzerinde çalışarak geçirse de, Zack ile ara sıra öğle yemeği yiyor ya da iş konuşarak ve Carter'ın 'eğlenceli para' dediği yatırımları yaparak vakit geçiriyorlar. Zack ise buna geçim kaynağı diyor, ama onlar için iş her zaman olduğu gibi yürüyor.

Nikâh memuru "Devam edebilir miyiz?" diye soruyor. Carter ve ben ona dönüp baktığımızda başını sallıyor. "Anladığım kadarıyla kendi yeminlerinizi yazmışsınız. Lütfen devam edin."

Carter dudaklarını yalıyor ve ilk kez yüz ifadesinde gerginlik görüyorum. Biz zaten evliyiz, yani burada söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, ama bu ikimiz için de önemli.

"Luna, keşke sana seni ne kadar çok sevdiğimi hissettirecek güzel sözler ya da sanat eserleri sunabilseydim çünkü sen ayı, yıldızları ve daha fazlasını hak ediyorsun. Ne yazık ki, sana sadece kendimi sunuyorum. Umarım bu yeterlidir çünkü seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Yalanlar ve kaosla başladık, hoşlanmadığını bildiğim şeyler, ama bir şekilde gerçek bir şey için mükemmel bir başlangıçtı. Sana ve kendime karşı her zaman dürüst olacağıma, kalbini kendi kalbim gibi koruyacağıma ve saklanmak için bir ana ihtiyacın olduğunda önünde duracağıma, hayatla birlikte mücadele ederken yanında olacağıma ve belalılığın ortaya çıktığında arkanda olacağıma söz veriyorum. Tüm versiyonların benim için eşit derecede sen ve eşit derecede güzel."

"Vay canına," diye nefes alıyorum ve herkes kıkırdıyor, bu da yanaklarımı ısıtıyor. Boğazımı temizliyorum, onlarca kez çalıştığım kelimeleri hatırlamaya çalışıyorum ama yoklar. Zihnim tamamen bomboş.

"Sorun yok," diyor Carter sessizce, beni tekrar okuyarak. "Bana bak. Sadece biz varız."

Birçok kez yaptığım gibi yine Carter'ın mavi gözlerine dalıyorum ve oradaki sıcaklığı ve kabullenışı görüyorum. Pratik sözlerime ihtiyacım yok. Nasıl hissettiğimi biliyorum.

"Senden nefret ediyordum, sonra da beni rahatsız eden bu durum için kandırdın. Ama bunlar kötü şeyler değil. Beni büyümeye ittin ve bana her şeyin görüldüğü gibi olmadığını gösterdin. Ve birden fazla şekilde, hayallerimi gerçeğe dönüştürdün. Ve şimdi, geleceğimizi yaratmak ve birlikte olmak istediğimiz kişi olmak için bir ömrümüz var. Bu yolculukta seninle cesurca ilerlemeye ve yol boyunca attığımız her adımın tadını çıkarmaya yemin ediyorum... gerçekten ilerlemek için bir adım geri atmamız gerekse bile." Anneme bakıyorum, yeminimde onun sözlerini kullandığım için gözleri doluyor.

"Çok güzel," diyor nikâh memuru. "Ve şimdi, yeminlerinizi bir -"

Carter onun öp demesini beklemiyor. Nikah memuru Carter'ın kollarındaydım ve ağzı benimkinin üzerindeydi. Dudakları

Bana karşı hareket ediyor, yeminlerinden daha fazlasını vaat ediyor ve ben de onu aynı vaatlerle öpüyorum.

Başardık. Zaten teknik ve yasal olarak

-Zaten evliydik ama yine yaptık! Umarım düğün törenleri ve evlenme teklifleri yapmaya devam etmek zorunda kalmayız çünkü halka açık gösterilerden sıkıldım. Ama Carter beni bırakıp ailemize ve arkadaşlarımıza gülümserken, bunun o kadar da kötü olmadığını fark ediyorum. En azından bir okul gezisi turu kadar acı verici değil.

"Woo-hoo!" Birbirine dolanmış ellerimizi havaya kaldırarak bağırıyorum.

Patlamam karşısında şok olmuş yüzler var, ama sonra herkes bizimle birlikte kutluyor.

"Tebrikler!"

"Luna'nın bir daha bayılmayacağından emin olun!" "Hepiniz adına çok mutluyum!"

"Nutbuster, buraya gel!"

Sonuncusu Kyle, köpek ahıra doğru kaçmaya çalışırken Peanut Butter'ın tasmağını çekiyor. Sanırım belirli bir atı tekrar görmeyi umuyor. O ve Ed, Peanut Butter daha önce ziyaret ettiğinde iyi arkadaşlardı, ayrıca köpek ahırdaki yulaf kurabiyelerinin nerede olduğunu biliyor. Birlikte, nerede olmak istediğine karar verdi ve Kyle bile onu geri tutmayacak.

"Sorun yok, bırak uyuz it koşsun. Onu ahıra götüreceğim ve sizinle evde buluşacağım." Bernard'ın sesi neredeyse mutlu geliyor. Sanki bunu fark etmiş gibi ekliyor: "Bu onu petunyalarımı parçalamaktan ya da Rosalia'nın üzerine işemekten alıkoyar."

"Rosalia mı?" Kyle şaşkınlıkla yankılıyor ama Carter ve ben sadece gülüyoruz. "Uzun hikâye," diyorum.

İçeride Elena resmi yemek masasını maksimum kapasitesine kadar genişletti ve hepimiz oturduk. Carter masanın başında oturuyor, Elena bu onuru ona vermekten mutluluk duyacağını söyledi, ben de onun sağındayım.

Carter kadeh kaldırmak için şarabını kaldırarak, "Her birinize teşekkür etmek istiyorum," diyor. "Her biriniz bir şekilde Luna ve benim bugün buraya gelmemizde rol oynadınız ve burası tam olarak ikimizin de ait olduğu yer. Siz olmasaydınız bunu başaramazdık."

Yudumluyoruz ve hemen hemen herkes kadeh kaldırmaya başlıyor. Ben hariç. Bugün yeterince ilgi odağı oldum.

Elena ayağa kalkıp kadehini kaldırdığında, böyle neşeli bir olayda beklediğimden daha ciddi. Kadeh kaldırışının

"Hayatımdaki en önemli insanı kaybetmişim ve hayatın akışına bırakmışım kendimi. Ta ki büyüleyici bir genç adam ve tutkulu bir genç kadın akşam yemeği için kapıma gelene kadar. Ve bu her şeyi değiştirdi. Artık tamamen yeni bir ailem var."

Masanın etrafında hepimize bakıyor, Stanley'de duraklıyor. Onlar da artık iyiler, Claire'in manipölasyonları hakkındaki duygularını çözmüşler. Claire kendi adına mesafesini koruyor, muhtemelen zamanını kolluyor ama Elena ve Carter bir ot gibi tekrar ortaya çıkarsa bunu anlayacaklardır. Claire de anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirerek, Elena'nın Jacob'ı düzenli olarak görmesine izin veriyor.

"Müsaadenizle," diyor kibar bir ses, sözümüzü keserek ama kibar olmaya çalışarak. Gözlerimizi siyah önlüklü genç şefe çeviriyoruz. "İlk yemeğiniz karabiberli krema soslu yengeç dolgulu mantar kapakları. Afiyet olsun."

Şef hafifçe eğiliyor ve hazırladığı lezzetli yemeği tatmamız için bizi yalnız bırakıyor. Cameron'un yaklaşan risk sermayesi anlaşmasındaki meşhur restorancıyla da bir bağlantısı var. Restoranın birkaç hafta içinde açılması planlanıyor, ancak şef Nelda'nın sadece misafir olabilmesi için bu gece yemek pişirmenin onun için bir zevk olacağını söyledi. Sanırım bu Cam'in isteğiyle, Carter'ın Blue Lake'ten ayrılışına mutlu bir uğurlama olacak.

Mantar kapagını tattığımda çok memnun oldum.

"Uhmagawd, bu harika bir şey," diye mırıldanıyorum ağzım doluyken.

"Senin kadar harika değil, karıcığım," diyor Carter, eğilip ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurarak. Dilinin derimin üzerinde gezindiğini hissediyorum ve dudığıma bir parça sos bulaşmış olduğunu fark ediyorum. Utanmaktansa, Carter beni öpüp yalasın diye kendimi sosla boyamayı düşünüyorum.

Kirli düşüncelerim yüzümün her yerine yazılmış olmalı çünkü Carter sırtıyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Her ne düşünüyorsan ... evet."

Daha sonra, Elena'nın evindeki ilk gecemizde aynı misafir odasındaki aynı yatakta, mutfak yapımı krema için yardıma ihtiyacım yok. Benim Carter'a yetecek kadar var, onun da bana yetecek kadar var.

Yine de geçen seferkinden bir fark var.

Carter kulağıma sessizce, "Şşşt," diye tıslıyor. "Kimsenin seni duymasına izin verme.

Bunlar benim seslerim. Bunları senden benden başka kimse duyamaz."

Arkamda duruyor, popom havaya kalkmış ve göğsüm yatağa bastırılmış. Ama kulağıma fısıldamak için üzerime eğiliyor, önü sırtıma geliyor ve kendimi en iyi, en seksi şekilde kafese kapatılmış hissediyorum.

"Ah!" Sessiz kalmak için mücadele ediyorum ve Carter kalçalarını yuvarlayıp yavaş itişleriyle beni çılgına çevirirken ağzımı kendi elimle kapatmaya başvuruyorum. Parmakları kalçalarımı kavıyor, içine giriyor. Bahse girerim yarın balayına gittiğimizde küçük pembe ve mor izlerim olacak. Carter muhtemelen böyle olmasını istiyor, çünkü bana minik bikinimin kırbaç gibi kıvrımlarımda ne kadar seksi durduğunu söylemişti.

"Aferin kızım. Boşalırken sessiz olabilir misin?"

Konuşma riskini göze alamıyorum, bu yüzden yastığın muhtemelen saçlarımı düğümlemesini umursamadan başımı öfkeyle sallıyorum. Carter homurdanarak içimden çıkıyor ve onsuz kendimi boşlukta hissediyorum. Daha derine inebilmek için bacaklarımı omuzlarına doğru çekerek beni ters çeviriyor.

"Seni görmek istiyorum."

Carter cezalandırıcı hızına devam ediyor, içimde çok fazla olmanın sınırında olan bir noktaya ulaşana kadar kalçalarını yavaşça döndürüyor. O içimdeyken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, sanki ciğerlerimdeki havayı dışarı atmaya zorluyor.

Ama oksijene ihtiyacım yok. Carter'a ihtiyacım var.

Kendimi kaybettiğimde, gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Mavi küreler, yaşamak için sabırsızlandığım bir gelecek vaat ediyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Luna." Carter gelirken adımı haykırıyor ve gözleri titriyor ama onları açık kalmaya zorluyor, bakışlarıyla beni yerime mıhlıyor.

Bunun böyle olabileceğini hiç düşünmezdim. Herhangi biriyle, ama kesinlikle Carter Harrington'la, kardeşimin en iyi arkadaşıyla değil. Kocamla. Ama bilge birinin bana asla asla deme çünkü sonunda bu sözlerden pişman olabilirsin demesine çok sevindim.

EPILOG

CARTER

Müze bu akşam dünyanın dört bir yanından sergi açılışı için gelen insanlarla dolup taşıyor. Sergide yer alan parçalar çok özel, bazıları onlarca yıldır görülmemiş.

Bu gecedен sorumlu kadınlar birlikte podyuma doğru yürüyorlar. Elena ve Luna birlikte duruyor, Maeve katılımcıları tanıtırken el ele tutuşuyorlar.

"Solumda, Dr. Alice Standford'u takdim etmek istiyorum. Kendisi bu gece görme fırsatı bulacağınız eserlerin küratörlüğünü üstlendi," diyerek takım elbiseli kadını işaret ediyor.

"Sağımda Luna Harrington var. Bu sergi onun için bir tutku projesi, Thomas Cartwright'ın kalbini düşünerek tasarladığı bir sergi. Onun yanında da Bay Cartwright'ın koleksiyonunu cömertçe ödünç vererek bu sergiyi mümkün kılan Bayan Elena Cartwright var."

Evet, Luna serginin genelinden sorumlu değil ama bu konuda üzgün de değil. Aksine, bir serginin nasıl kürate edileceğini, tasarlanacağını ve konseptten tamamlanmasına kadar nasıl görüleceğini öğrenmekten heyecan duyuyor. Dr. Standford da Luna'ya öğretmeye fazlasıyla istekli ve birbirlerine karşı karşılıklı bir saygı geliştirdiler.

Luna hala Alphena'nın büyük bir çizgi roman, hatta bir anime dizisi olmasını umuyor ama sanat aşkının iki tarafı arasında gidip gelmekten de oldukça memnun -dijitalden resme ve tekrar geriye.

Dört kadın, Maeve'in müze müdürü ve Elena'nın başışçı olarak merkezde yer aldığı, sahnede kurulan tören kurdelesine geçiyor. Birlikte altın kaplama devasa bir makasla kurdeleyi keserek Thomas Cartwright Koleksiyonu sergisini resmen açıyorlar.

İçeride Luna beni parçaların arasında gezdiriyor. Çoğu zaman neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, bir Rembrandt'ı bir Renoir'dan ayırt edemiyorum ama en çok sevdiği şey olan sanat hakkında konuşmasını mutlulukla dinliyorum.

Yani, benden başka.

Birinin karanlık resim dönemi arasındaki ince nüansları incelerken hoş bir şekilde mırıldanıyorum, kimden bahsettiğine dair ipucunu çoktan kaybettim çünkü odaklanabildiğim tek şey o. İnsanlar elini sıkmak ve farklı eserler hakkındaki düşüncelerini sormak için ona yaklaşıırken, o burada kendi elementinde. Sinir yok, senaryo yok, sadece Luna ve kalbi var ve bu herkesin görmesi için parlıyor. Saatler sonra serginin son köşesine geldiğimizde Luna'nın nefesi kesiliyor.

Sürprizimi görmüştü. Maeve ve Dr. Standford, Elena'nın en azından bu geceki açılışa dahil edilmesi için ısrar etmesinden sonra yerleştirmeme yardım ettiler.

"Bu ... bu olamaz ... bu benim!" Luna duvardaki kadının gerçekten de kendisi olduğunu anlayınca şok içinde fısıldıyor.

Portrede, kucağındaki eskiz defterine bakarken gözlükleri burnundan aşağı kaymış, alt dudağını kemiriyor. Kanepeye kıvrılmış, üzerinde kıvrımlarını vurgulayan bir sutyen ve şort, ayak bileklerinin üzerine sarkan çoraplar var. Pencereden gelen ışık onu parlatıyor, bunu nasıl yakaladığını bilmiyorum. Yine de, Luna'yı bu kadar mükemmel yakalayabiliyorsa, güneş ışığı kolay olmalı.

"Bunu ben yaptırdım," diye açıklıyorum. "Eakin aylardır üzerinde çalışıyor, sana gönderdiğim bir resimden yola çıkarak."

Parça büyük, en az bir metre genişliğinde ve Luna'nın Elena'nın fuayesinde sevdiği tarzda bir kara kalem çizimi gösteriyor. Konusu nedeniyle önyargılı olsam da, kendi adıma söylemem gerekirse çarpıcı.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim!" Luna ağlıyor, elleri yüzünün yarısını kapatıyor ama ağlamaklı gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyorum. "Bu inanılmaz. Beni güzelleştirdi."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. "Bu tam olarak sana benziyor, çektiğim gerçek bir fotoğrafın fotogerçekçiliği," diye tekrarlıyorum. "Sen böyle görünüyorsun. *Çok güzelsin.*"

Ve öyle. İçi de dışı da.

Luna benim güzel, tutkulu, akıllı, nevrotik, tuhaf karım. Ve başka türlü olmasını istemezdim. Çünkü ben onun kocası olabilen şanslı bir piçim.

"Eve gittiğimizde, sanırım ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın var," diye söz veriyorum kulağına. "Sanırım seni aynanın önünde becereceğim, seksi göğüslerinin beni bekleyen ellerime nasıl düştüğünü, içine girdiğimde kıcının nasıl zıpladığını ve ağzın açık, nefes nefese doruğa ulaştığında ne kadar muhteşem olduğunu izlemeni sağlayacağım. Beni nasıl tahrik ettiğini göreceksin.

O daracık amcığın ve sadece benim duyabileceğim pis ağzınla vahşice."

Kahretsin, güzel hissetmesi için onunla edepsizce konuşmaya çalışıyorum ama pantolonumun içinde kendimi rahatsız edici bir duruma soktum. Karımla birlikte, onun kadar seksi bir resminin önünde dururken kimin göreceğini umursamadan taş gibi olmuş sikimi düzeltiyorum.

Luna gülümsüyor, sözlerimin ne kadar hoşuna gittiğini görmemem için utangaç bir şekilde çenesini eğiyor. "Yine mi? Açılıştan önce yapmıştık."

O kadar tatlı ki, daha önce yaptıklarımızın benim için yeterli olacağını düşünüyor. Şu anda külotunda ikimizin döllerini var ama ben ona asla doyamayacağım. Onun bedenini, aklını, kalbini, ruhunu her zaman istiyorum.

"Benim için asla yeterli olmayacak!" Sessizce şarkı söylüyorum. Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Luna'dan önce hayatımda tek bir müzikal bile dinlemedim ama artık onunla birlikte şarkı söyleyebiliyorum. Genelde söylemem çünkü onu dinlemeyi tercih ederim, ama en sevdiği şarkı sözlerini sohbete katmak kesinlikle gülümsetiyor.

O da öyle yapıyor. Gözleri genişlerken parlak gülümsemesi dudaklarını yukarı kaldırıyor. Ama şarkının bir sonraki dizesini söylemek yerine elimi tutuyor ve beni çıkışa doğru çekiyor. "Hadi eve gidelim."

Son

YAZAR HAKKINDA

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu Cesaret mi?

[Cesaret](#)|| [Gerçek](#)

Bennett Boys Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Kaba Aşk](#)|| [Kaba Kenar](#)|| [Kaba Ülke](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Ayrıca yazan Lauren Landish](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

